MARY HIGGINS CLARK

NAKTIS – MANO METAS

Alma littera

MARY HIGGINS CLARK

NAKTIS – MANO METAS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Vytautas Petrukaitis

Alma littera
VILNIUS • 2014

UDK 821.111(73)-31
Cl-21

Versta iš:
Mary Higgins Clark
NIGHTTIME IS MY TIME
Simon & Schuster, Inc., New York, 2004

Ši knyga yra grožinės literatūros kūrinys. Vardai, personažai, vietos ir nutikimai yra arba autorės vaizduotės kūriniai, arba naudojami kaip meninė priemonė. Bet koks panašumas į tikrus įvykius, vietoves ar asmenis yra visiškai atsitiktinis.

ISBN 978-609-01-1664-7

*Su draugiškumu ir meile skiriu Vincentui Violai,
išdidžiam Vest Pointo karo akademijos absolventui,
ir jo gražiajai žmonai Theresai.*

Jam visada glostė savimeilę pelėdos apibrėžimas: plėšrus naktinis paukštis <...> aštriais nagais ir minkštomis plunksnomis – dėl jų jis gali skristi be garso <...>. Perkeltine prasme šis žodis taikomas naktinių įpročių žmogui. „Aš esu Pelėda, – šnibždėdavo jis panosėje išsirinkęs auką, – ir naktis – mano metas.“

1

Šį mėnesį jis jau trečią kartą atvyko į Los Andželą stebėti, ką ji kasdien veikia. „Žinau kiekvieną tavo žingsnį“, – kuždėjo jis laukdamas prie dengto baseino. Buvo be minutės septynios. Ryto saulė prasiskverbė pro medžius, tad į baseiną krintantis krioklys tviskėjo ir mirgėjo.

Jis spėliojo, ar Alison nujaučia, kad gyventi šioje žemėje jai liko vos viena minutė. Ar jai kilo kokia nerimastinga nuojauta, galbūt pasąmoningas nenoras šį rytą maudytis? Net jeigu kilo, jis jai nepadės: šaukštai po pietų.

Atsidarė stumdomosios durys, ir ji įžengė į vidaus kiemelį. Dabar, trisdešimt aštuonerių, ji buvo kur kas patrauklesnė negu prieš dvidešimt metų. Įdegęs, glotnus jos kūnas gražiai atrodė su bikiniu. Jos plaukai, dabar – medaus geltonio, smakrą darė švelnesnį.

Ji metė atsineštą rankšluostį ant gulimojo krėslo. Akinantis pyktis, kuriuo degė vyras, peraugo į įsiūtį, bet tuoj pat jį išstūmė pasitenkinimas, – jis žinojo, ką netrukus padarys. Jis prisiminė vieną interviu. Jame kaskadininkas, atliekantis nutrūktgalviškus šuolius į vandenį, tikino, esą jį neregėtai jaudinanti akimirka prieš pradedant šuolį, nes žino, kad rizikuoja gyvybe. Jam nuolatos reikia patirti šį pojūtį dar kartą.

Man viskas kitaip, pamanė jis. Mane labiausiai jaudina akimirka prieš pasirodant joms. Žinau, kad jos mirs, o kai jos pamato mane, irgi tai supranta. Jos žino, ką joms padarysiu.

Alison užlipo ant tramplino ir pamankštino rankas. Jis žiūrėjo, kaip ji šokteli į viršų išbandydama tramplіną, paskui sudeda rankas prieš save.

Jis atidarė baseino duris tą akimirką, kai jos pėdos atsiplėšė nuo tramplino: norėjo, kad jinai pamatytų jį dar ore, prieš pat panirdama į vandenį. Norėjo, kad suprastų, kokia ji pažeidžiama.

Tą akimirkos dalį jų žvilgsniai susitiko. Jis spėjo pamatyti jos išraišką panyrant į vandenį. Ji buvo apimta siaubo, suprato, kad pabėgti neįmanoma.

Jis įšoko vandenin jai dar nespėjus iškilti į paviršių. Prisispaudė ją prie krūtinės ir juokėsi, o ji ėmė maskatuoti rankomis ir spardytis. Kokia kvaiša! Geriau tegu susitaiko su tuo, kas neišvengiama.

– Tu mirsi, – sušnabždėjo jis ramiu, lygiu balsu.

Jos plaukai lindo jam į veidą, per juos jis nieko nematė. Jis nekantriai nubloškė juos į šalį: nenorėjo, kad kas kliudytų malonumui, patiriamam juntant jos pasipriešinimą.

Galas artinosi. Gaudydama kvapą ji prasižiojo ir ėmė ryti vandenį. Jis pajuto paskutines karštligiškas jos pastangas ištrūkti, o paskui beviltiškai silpną drebulį, kai jos kūnas ėmė leipti. Jis prisispaudė ją smarkiau; gailėjosi negalįs skaityti jos minčių. Ar ji meldžiasi? Ar maldauja Dievą ją išgelbėti? Ar mato šviesą, kurią tvirtina matę ant mirties slenksčio pabuvę žmonės?

Jis paleido ją palaukęs visas tris minutes. Tik tada, jos kūnui grimztant į baseino dugną, patenkintas nusišypsojo.

Buvo penkios minutės po septynių, kai išlipo iš baseino, apsivilko medvilninį sportinį megztinį, šortus, apsiavė krepšinio batelius, užsidėjo kepurę ir tamsius akinius. Jis jau buvo pasirinkęs vietą, kurioje paliks nebylų priminimą apie savo apsilankymą, vizitinę kortelę, kurios niekas niekada nepastebėjo.

Šešios po septynių jis ristele pasileido tylia gatve – dar vienas sveikos gyvensenos entuziastas mieste, kur jų apstu.

2

Semas Diganas tą popietę nesiruošė atsiversti Karen Somers bylos. Jis rausėsi apatiniame savo rašomojo stalo stalčiuje tablečių nuo peršalimo – neaiškiai prisiminė jas ten dėjęs. Kai pirštai užčiuopė gerai pažįstamą apsitrynusį, nerimą keliantį aplanką, susiraukęs jį ištraukė ir atvertė. Pažiūrėjęs į datą pirmame bylos lape, suvokė nesąmoningai jos ir ieškojęs. Karen Somers mirties metinės sutapo su Kolumbo diena* – kitą savaitę bus praėję dvidešimt metų.

Byla turėjo būti laikoma prie kitų neišaiškintų nusikaltimų dokumentų, bet trys iš eilės Orandžo apygardos prokurorai nusileido jo pageidavimui turėti ją po ranka. Prieš dvidešimt metų Semas pirmas atvyko atsiliepdamas į telefono skambutį moters, kuri paklaikusi klykė, kad jos duktė subadyta.

Kai po kelių minučių jis atvažiavo prie namo Kornvalio prie Hadsono miestelio Kalno kelyje, pamatė, kad aukos miegamasis sausakimšai prisigrūdęs priblokštų, pasibaisėjusių žioplių. Vienas virš lovos pasilenkęs kaimynas veltui bandė daryti jai dirbtinį kvėpavimą. Kiti mėgino nutempti isterijon puolusius tėvus nuo širdį draskančio reginio – žiauriai sumaitoto dukters kūno.

Pečius siekiantys Karen Somers plaukai buvo išdrikę ant pagalvės. Atitraukęs savanorį gelbėtoją, Semas pamatė Karen krū-

* Amerikos atradimo diena Jungtinėse Valstijose, švenčiama antrą spalio pirmadienį. *(Čia ir toliau pastabos vertėjo.)*

tinės ir širdies plote baisias durtines žaizdas. Nuo jų ji turėjo mirti iškart. Patalai buvo permirkę jos krauju.

Jis prisiminė pirmiausia pagalvojęs, kad mergina tikriausiai net negirdėjo, kaip užpuolikas įėjo į kambarį. Turbūt ji net nepabudo, svarstė jis ir purtydamas galvą atvertė aplanką. Motinos klyksmai pritraukė ne vien kaimynus, bet ir kaimynų sodininką bei jiems kažkokių prekių atvežusį vairuotoją. Taigi visi ar beveik visi nusikaltėlio pėdsakai buvo sunaikinti.

Nebuvo jokių įsilaužimo ženklų, niekas nebuvo dingę. Karen Somers, dvidešimt dvejų metų medicinos pirmakursė, nustebino tėvus atvykusi paviešėti su viena nakvyne. Rimčiausiu įtariamuoju tapo jos buvęs vaikinas Sairusas Lindstromas, Kolumbijos universiteto teisės trečiakursis. Jis prisipažino, jog Karen jam pasakė norinti, kad juodu pradėtų susitikinėti su kitais. Kita vertus, jis tvirtino pritaręs jai, kad šis sumanymas geras, nes abu dar nebuvo pasiruošę rimtai įsipareigoti vienas kitam. Jo alibi – esą jis miegojo bute, kuriame gyveno su dar trimis teisės studentais, – buvo patvirtintas, nors visi trys kambario draugai prisipažino nuėję miegoti dar prieš vidurnaktį, todėl nežiną, ar vėliau Lindstromas galėjo išeiti iš buto. Ekspertai nustatė, kad Karen mirė tarp antros ir trečios valandos nakties.

Lindstromas buvo lankęsis Somersų namuose keletą kartų. Jis žinojo, kad atsarginis raktas laikomas prie užpakalinių durų, po keraminiu zuikiu. Žinojo, kad Karen kambarys – antro aukšto gale. Bet tai neįrodė, kad jis po vidurnakčio nuvažiavo aštuoniasdešimt kilometrų nuo Amsterdamo prospekto ir 104-osios gatvės Manhatane į Kornvalį prie Hadsono ir ją nužudė.

Šiandien tokius žmones kaip Lindstromas vadiname „dominančiu asmeniu“, pagalvojo Semas. Visada maniau, kad žudikas – ne kas kitas, o jis. Niekada negalėjau suprasti, kodėl Karen tėvai jį užsistojo. Dieve, galėjai pamanyti, kad gina savo pačių sūnų.

Semas nekantriai metė aplanką ant stalo, atsistojo ir priėjo prie lango. Pro jį matė automobilių aikštelę. Prisiminė, kaip už žmogžudystę teisiamas kalinys įveikė sargybinį, šoko pro teismo

rūmų langą, perbėgo aikštelę, nustūmė šalin į automobilį lipantį vyrą ir nuvažiavo.

Sučiupome jį per dvidešimt minučių, prisiminė Semas. Tai kodėl aš negalėjau rasti Karen Somers nužudžiusio žvėries per dvidešimt metų? Galvą guldau, kad žudikas – Lindstromas.

Dabar Lindstromas buvo įtakingas Niujorko kriminalinių bylų advokatas. Meistriškai išsuka nuo bausmės valkatas žudikus, pamanė Semas. Nieko nuostabaus, juk pats – vienas iš jų.

Semas patraukė pečiais. Diena buvo bjauri – lietinga ir spalio pradžiai neįprastai šalta. Kadaise mylėjau savo darbą, pamanė, bet viskas pasikeitė. Esu pasirengęs išeiti į pensiją. Man penkiasdešimt aštuoneri, didžiąją gyvenimo dalį tarnavau policijoje. Reikia tik pasiimti pensiją ir sprukti. Numesti šiek tiek svorio. Lankyti vaikus ir daugiau laiko praleisti su anūkais – nė mirktelėti nespėsi, ir jie bus įstoję į koledžą.

Braukdamas pirštus per retėjančius plaukus neaiškiai pajuto besiartinančio galvos skausmo požymius. Keitė man vis liepdavo nustoti taip darius, prisiminė. Girdi, šitaip aš silpninu plaukų šaknis.

Jis šyptelėjo pagalvojęs, kaip nemoksliškai velionė žmona žiūrėjo į prasidedančio plikimo požymius, tada grįžo prie rašomojo stalo ir įsmeigė akis į aplanką su užrašu „Karen Somers".

Semas vis dar reguliariai lankydavo Karen motiną Alisą, persikėlusią į kotedžą miestelyje. Jis žinojo, kad ją guodžia mintis, jog policija vis dar ieško jos dukrą nužudžiusio žmogaus, bet tai buvo ne vienintelis jo motyvas. Semas juto, kad vieną gražią dieną Alisa paminės ką nors, kas jai niekada neatrodė svarbu, ką nors, kas taptų pirmu žingsniu aiškinantis, kas tą naktį įėjo į Karen kambarį.

Todėl pastaruosius dvejus metus ir nemečiau darbo, pamanė jis. Be galo troškau išnarplioti šią bylą, bet ilgiau laukti nebegaliu.

Jis ištraukė apatinį rašomojo stalo stalčių ir sudvejojo. Reikėtų viską pamiršti. Atėjo laikas padėti šį aplanką prie kitų neišaiškintų nusikaltimų bylų bendrojoje kartotekoje. Juk jis padarė

viską, ką galėjo. Pirmus dvylika metų po žmogžudystės per jos metines eidavo į kapines. Išbūdavo ten visą dieną ir, pasislėpęs už paminklų, stebėdavo Karen kapą. Jis net pritaisė prie antkapio blakę – gal išgirs, ką pasakys koks lankytojas. Ne vienas žudikas buvo sučiuptas todėl, kad per aukos mirties metines atėjo prie jos kapo ir net kalbėjosi su ja apie savo nusikaltimą.

Per Karen mirties metines prie kapo ateidavo tik jos tėvai. Semui draskydavo širdį, kad jis šitaip įsibrovė į jų privatumą ir klausosi prisiminimų apie jų vienturtę dukrą. Kapinėse nustojo lankytis prieš aštuonerius metus – mirus Maiklui Somersui. Nuo tada Alisa viena ateidavo pastovėti prie kapo, kuriame dabar šalia gulėjo jos vyras ir duktė. Tada jis pasitraukė – nenorėjo būti jos sielvarto liudytoju – ir daugiau nesirodė.

Semas atsistojo ir pasikišo po pažastimi Karen Somers bylą. Jis apsisprendė – daugiau jos neatvers. O kitą savaitę, per Karen mirties dvidešimtmetį, jis įteiks prašymą išleisti į pensiją.

Bet į kapines užsuksiu, pamanė. Kad pasakyčiau, kaip gailiuosi nepadaręs dėl jos daugiau.

3

Prireikia beveik septynių valandų, kol pro Vašingtoną, Merilandą Delavaro valstijoje ir Naująjį Džersį atvažiuoji į Kornvalį prie Hadsono.

Ta kelionė Džinei Šeridan nepatikdavo – ne tiek dėl atstumo, kiek dėl to, kad Kornvalis, miestelis, kuriame užaugo, sukeldavo jai daugybę skaudžių prisiminimų.

Ji davė sau žodį: kad ir kaip įtikinamai stengsis ją gundyti Džekas Emersonas, susitikimo dvidešimt metų po mokyklos baigimo organizacinio komiteto pirmininkas, ji sugalvos dingstį, – darbo ar kiti reikalai, prasta sveikata, – kad tik nereikėtų jame dalyvauti.

Ji neturėjo jokio noro minėti Stounkrofto mokyklos baigimo dvidešimtmetį, nors buvo dėkinga už ten įgytą išsilavinimą. Jai nerūpėjo net „Nusipelniusio abituriento" medalis, kurį gaus, net jei Stounkrofto stipendija buvo žingsnis link stipendijos studijuoti Brin Maro moterų humanitarinių mokslų koledže, o paskui – doktorantūrą Prinstono universitete.

Bet dabar, kai į susitikimo programą buvo įtraukti atminai Alison, ji nebegalėjo atsisakyti jame dalyvauti.

Alison mirtis vis dar atrodė tokia netikroviška, – Džinė bemaž tikėjosi, kad suskambės telefonas, ir ji išgirs gerai pažįstamą balsą paskubomis kapotai tariant žodžius – lyg viską būtinai reikėtų iškloti per dešimt sekundžių: „Džine, senokai neskambinai. Užmiršai, kad esu gyva. Nekenčiu tavęs. Ne – aš tave myliu. Stebiuosi tavim ir tave gerbiu. Tu velnioniškai protinga. Kitą sa-

vaitę Niujorke vyks filmo premjera. Kertas Balardas – vienas iš mano klientų. Visiškai siaubingas aktorius, bet toks žavus, kad jo vaidyba niekam nė motais. Pas mane ateina ir jo naujausia pana. Nualptum, jeigu bent pakuždomis ištarčiau jos pavardę. Bala nematė. Ar gali atvykti kitą antradienį? Šeštą – kokteiliai, filmas, paskui kviestinė vakarienė dvidešimčiai, o gal trisdešimčiai ar penkiasdešimčiai žmonių."

Alison išties visada pavykdavo viską išpyškinti per dešimt sekundžių, pamanė Džinė, ir devynis kartus iš dešimties Alison būdavo priblokšta, kad Džinė negali visko mesti ir lėkti pas ją į Niujorką.

Jau beveik mėnuo, kai Alison nebėra. Nors tuo sunku patikėti, tai, kad ji galėjo būti nužudyta, buvo išvis nepakeliama. Na, bet per savo darbą ji įsigijo dešimtis priešų. Juk negali vadovauti vienai didžiausių šalyje agentūrų, parūpinančių darbus kino pramonės žmonėms, muzikantams, modeliams bei profesionaliems sportininkams, neužsitraukdamas kieno nors neapykantos. Be to, dėl savo neprilygstamo šmaikštumo ir dygaus sarkazmo Alison buvo lyginama su legendine Dorote Parker.

Ar kas nors, iš ko ji išsišaipė ar ką išmetė iš darbo, galėjo taip supykti, kad ją nužudė? – svarstė Džinė. Verčiau galvosiu, kad panėrusi į baseiną ji nualpo. Nenoriu tikėti, kad kas nors laikė ją po vandeniu ir neleido išnirti į paviršių.

Ji žvilgtelėjo į rankinę, gulinčią šalia ant keleivio sėdynės, ir mintimis bemat grįžo prie voko joje. Ką man daryti? Kas ir kodėl jį man atsiuntė? Kaip kas nors galėjo sužinoti apie Lilę? Ar ji pakliuvo į bėdą? Dieve, ką daryti? Ką aš *galiu* padaryti?

Dėl šių klausimų ji nemiegojo ištisas savaites – nuo tada, kai gavo laboratorijos pranešimą.

Ji privažiavo posūkį į 9W greitkelį, vedantį į Kornvalį. O šalia Kornvalio – Vest Pointas. Džinei užspaudė gerklę kažkoks gumulas. Ji mėgino sutelkti dėmesį į spalio popietės grožį. Kvapą gniaužė auksinės, oranžinės ir raudonos kaip liepsna medžių spalvos. Tolumoje dunksančiuose kalnuose – Hadsono upės

aukštikalnėje – kaip visada tvyrojo ramybė. Buvau užmiršusi, kaip čia gražu, tarė sau.

Ši mintis, aišku, neišvengiamai atvedė prie prisiminimų apie sekmadienio popietes Vest Pointe – kai tokią dieną kaip ši sėdėdavo ant paminklo Pilietinio karo aukoms laiptų. Ten ji pradėjo rašyti savo pirmąją knygą – Vest Pointo istoriją.

Prireikė dešimties metų jai baigti, prisiminė ji, daugiausia dėl to, kad ilgai tiesiog negalėjau apie jį rašyti.

Kadetas Kerolas Ridas Torntonas jaunesnysis iš Merilando valstijos. Negalvok dabar apie Ridą! – įspėjo save Džinė.

Iš greitkelio į Graikinių Riešutmedžių gatvę išsuko ne apgalvotai, bet veikiau automatiškai. Susitikimui po dvidešimties metų buvo pasirinktas Glen Ridžo viešbutis tuo pačiu pavadinimu kaip vienas didžiausių dar devyniolikto amžiaus vidurio miestelio pensionų. Su ja tais metais mokyklą baigė dar aštuoniasdešimt devyni. Jos naujausiomis žiniomis, į susitikimą ketino atvykti keturiasdešimt du buvę moksleiviai su antrosiomis pusėmis arba gyvenimo draugais ar draugėmis bei vaikais.

Jai pačiai nereikėjo rezervuoti kambario partneriui.

Susitikti ne birželį, o spalį nusprendė Džekas Emersonas. Jis apklausė buvusius abiturientus ir sužinojo, kad birželį jų pačių vaikai baigia mokyklas, todėl jiems būtų sunkiau atvykti.

Tarp atsiųstų daiktų ji rado kortelę su dvyliktoje klasėje daryta nuotrauka ir po ja iškilai užrašyta savo pavarde. Ten pat buvo savaitgalio renginių tvarkaraštis: penktadienio vakarą – kokteilių vakarėlis ir švediškas stalas. Šeštadienį – švediškas pusryčių stalas, ekskursija po Vest Pointą, futbolo rungtynės tarp kariūnų ir Prinstono universiteto studentų, paskui kokteilių vakarėlis ir vakarienė su oficialia apranga. Susitikimą buvo numatyta baigti sekmadienio priešpiečiais Stounkrofte, bet po Alison mirties nuspręsta dar pridėti rytinius atminus jos garbei. Ji guli palaidota kapinėse greta mokyklos; atminai vyks prie jos kapo.

Testamente Alison paliko didelę sumą Stounkrofto stipendijų fondui. Atminų ceremonija buvo paskubomis suplanuota daugiausia dėl šios priežasties.

Pagrindinė gatvė neatrodo smarkiai pasikeitusi, pamanė Džinė iš lėto važiuodama per miestelį. Čia ji buvo prieš daug metų. Tą vasarą, kai baigė Stounkrofto mokyklą, tėvai pagaliau išsiskyrė, pardavė namą ir pasuko savais keliais. Jos tėvas dabar valdė viešbutį Havajų Maui saloje. Mama grįžo į Klivlandą, kuriame augo, ir ištekėjo už mokyklos laikų mylimojo. „Didžiausia klaida, kad neištekėjau už Eriko prieš trisdešimt metų", – dievagojosi ji per vestuves.

O kas liko man? Tą akimirką Džinė ieškojo atsakymo į šį klausimą. Tačiau tėvų skyrybos bent jau reiškė išganingą jos gyvenimo Kornvalyje pabaigą.

Ji atsispyrė pagundai išsukti į Kalno kelią ir pravažiuoti pro buvusius savo namus. Gal kada šį savaitgalį taip ir padarysiu, pamanė, bet ne dabar. Po trijų minučių ji privažiavo prie Glen Ridžo viešbučio. Durininkas su malonia profesionalo šypsena veide atidarė jos automobilio dureles ir tarė:

– Sveika sugrįžusi namo.

Džinė nuspaudė bagažinės mygtuką ir žiūrėjo, kaip jis ištraukia maišą su apdarais ir lagaminą.

– Iškart eikite prie registracijos stalo, – paragino durininkas. – Bagažu mes pasirūpinsime.

Viešbučio vestibiulio aplinka buvo intymi, kilimai stori, kėdės patogiai sustatytos po kelias. Registracijos stalas buvo kairėje; Džinė pamatė, kad bare priešais jau gausėja kokteilių vakarėlio nelaukiančių svečių.

Plakatas virš registratūros sveikino buvusių Stounkrofto abiturientų susitikimo dalyvius.

– Sveika parvykusi namo, ponia Šeridan, – tarė į septintą dešimtį įkopęs administratorius. Jam šypsantis sužvilgo balti dantys. Prastai nudažyti jo plaukai buvo tokios pat vyšnios medžio spalvos kaip ir stalviršis. Turbūt išpjovė stalviršio gabaliuką, kad parodytų savo kirpėjui, paduodama jam banko kortelę suktai pamanė Džinė.

Ji dar nebuvo pasirengusi bendrauti su buvusiais klasės draugais ir vylėsi, kad nė vienas jos nesustabdys einančios prie lifto.

Ji norėjo bent pusvalandį praleisti ramiai – išsimaudyti po dušu, persirengti ir tik tada, prisisegusi kortelę su savo, išsigandusios liūdnos aštuoniolikmetės, nuotrauka, kokteilių vakarėlyje prisidėti prie klasės draugų.

Kai paėmusi kambario raktą nusisuko, administratorius tarė:

– Oi, ponia Šeridan, vos neužmiršau: turiu jums faksogramą.

Jis prisimerkęs pažiūrėjo į pavardę ant voko.

– Atsiprašau. Turėčiau jus vadinti daktare Šeridan.

Džinė nieko neatsakė, tik atplėšė voką. Faksą atsiuntė jos sekretorė iš Džordžtauno universiteto. „Daktare Šeridan, atleiskite, kad jus trukdau. Veikiausiai tai pokštas ar klaida, bet pamaniau, kad norėsite ją pamatyti." „Ji" buvo vieno lapo faksograma, atsiųsta į jos raštinę: „Džine, manau, iki šiol jau spėjai įsitikinti, kad pažįstu Lilę. Man iškilo štai kokia dilema: pabučiuoti ją ar nužudyti? Juokauju. Palaikysiu su tavim ryšį."

Kurį laiką Džinė neįstengė nei pajudėti, nei galvoti. Nužudyti? Nužudyti ją?! Bet kodėl? Kodėl?!

Jis stovėjo bare, žiūrėjo ir laukė, kada įeis ji. Daug metų matydavo jos nuotrauką ant knygų viršelių ir kaskart būdavo pritrenktas, kad Džinė Šeridan tapo tokia stilinga.

Stounkrofto mokykloje ji buvo viena protingiausių, bet tylenė. Ji net maloniai, nors gal kiek atsainiai, su juo elgdavosi. Ji jam ėmė labai patikti, bet paskui Alison jam pasakė, kad visos iš jo šaiposi. Jis žinojo, kas: Lora, Katerina, Debra, Sindė, Glorija, Alison ir Džinė. Per pietus jos sėdėdavo prie vieno stalo.

Kokios meilutės jos buvo! – pamanė jis jusdamas, kaip į gerklę kyla tulžis. Katerinos, Debros, Sindės, Glorijos ir Alison nebėra. Lorą jis pasiliko pabaigai. Keisčiausia, kad vis dar neapsisprendė dėl Džinės. Kažkodėl dvejojo, ar ją žudyti. Jis dar nepamiršo, kaip devintoje klasėje bandė patekti į krepšinio komandą. Iškart buvo atmestas, todėl kaip visada nesusivaldė ir apsiverkė mažvaikio ašaromis.

Verksnys! Žliumba!

Jis išbėgo iš aikštelės, ir Džinė netrukus jį pasivijo.

– Manęs nepriėmė į komandos palaikymo šokėjas, – tarė ji. – Na ir kas?

Jis suprato, kad jinai atsivijo jį todėl, kad jai jo pagailo. Štai kodėl jis numanė, kad ji nesišaipė iš jo noro nusivesti Lorą į išleistuvių vakarą. Užtat įskaudino jį kitaip.

Lora visada buvo gražiausia klasės mergina: auksaplaukė, žalsvai mėlynų akių, puikios figūros, kurios nepaslėpdavo net Stounkrofto mokyklos uniforma – sijonas ir palaidinukė. Ji visada žinojo sugebanti patraukti vaikinus. Taigi pirštu pamodavo ne jie jai, o ji jiems.

Alison visada buvo niekinga. Ji rašė straipsnelius į mokyklos laikraštį. „Užkulisių“ skiltyje turėjo nušviesti mokyklos veiklą, bet visada įsigudrindavo kam nors įgelti. Kad ir toje Stounkrofto spektaklio recenzijoje. Ji parašė: „Visų nuostabai, Romeo, dar žinomas kaip Džoelas Nimanas, įstengė prisiminti beveik visą savo tekstą.“ Tuo metu populiarūs mokiniai Alison garbino kaip šmaikštuolę, o moksliukai laikėsi nuo jos atokiai.

Tokie moksliukai kaip aš, pamanė jis džiugiai prisimindamas siaubą Alison veide, kai ji pamatė jį besiartinantį.

Džinė buvo populiari, bet nepanėšėjo į kitas merginas. Ji buvo išrinkta į studentų tarybą ir susirinkimuose sėdėdavo taip tyliai, kad galėdavai pamanyti, jog ji nebylė, bet kaskart, kai išsižiodavo ten ar per pamokas, visada kalbėdavo logiškai. Jau tais laikais ji buvo istorijos žinovė. Jis stebėjosi, kaip ji per tą laiką išgražėjo. Šiurkštūs rusvi jos plaukai patamsėjo, pasodrėjo ir nukirpti atrodė lyg prie veido prigludusi kepurė. Ji buvo liekna, bet nebe tokia liesa, kad net skaudu būdavo žiūrėti. Be to, išmoko rengtis. Jos švarkelis ir laisvos kelnės buvo dailiai sukirpti. Jis gailėjosi negalintis matyti jos išraiškos, kai ji dėjosi fakso pranešimą į rankinę su ilgu dirželiu.

„Aš esu pelėda ir gyvenu medyje.“

Mintyse jis girdėjo Lorą jį mėgdžiojant. „Ji išjuokė tave negyvai! – tą vakarą prieš dvidešimt metų klykė Alison. – Ji dar sakė, kad tu šlapiniesi į kelnes.“

Jis įsivaizdavo, kaip jos visos iš jo šaiposi, girdėjo šaižaus jų juoko pliūpsnius.

Tai nutiko dar antroje klasėje, kai jam buvo septyneri. Jis vaidino mokyklos spektaklyje. Tas tekstas buvo jo – tiek jam tereikėjo pasakyti, bet jis negalėjo jo išspausti. Jis tiek miknojo, kad visi vaikai scenoje ir net kai kurie tėvai ėmė prunkšti.

„Aš esssu pppppeelėddddda ir gyvenu mmmmme...“

Žodžio „medyje“ jis taip ir nebaigė. Tada pratrūko raudoti ir nubėgo nuo scenos su medžio šaka rankoje. Tėvas skėlė jam antausį, kad elgiasi kaip ištižėlis. Motina tarė:

– Nesikabinėk prie jo. Jis kvailokas vaikas – ko dar iš jo tikėtis? Žiūrėk, vėl privarė į kelnes.

Tos gėdos prisiminimas maišėsi su įsivaizduojamu merginų juoku ir be perstojo sukosi galvoje – jam žiūrint Džinė Šeridan lipo į liftą. Kodėl turėčiau tavęs pasigailėti? – pamanė jis. Gal pirma Lorą, paskui tave. Tada visos galėsite smagiai iš manęs pasijuokti, visos drauge degdamos pragare.

Jis išgirdo kažką sušunkant jo vardą ir pasisuko. Dikas Gormlis, garsusis klasės beisbolininkas, stovėjo bare šalia ir spoksojo į kortelę su jo pavarde.

– Džiugu tave matyti, – nuoširdžiai tarė Dikas.

Meluoji, pamanė jis, o man tave matyti nė kiek ne džiugu.

4

Vos tik Lora įkišo raktą į savo kambario durų spyną, pasirodė patarnautojas su jos bagažu: drabužių maišu, dviem dideliais lagaminais ir nedideliu krepšiu. Ji juto, ką vyriškis galvoja: *Ponia, susitikimas truks dvi paras, ne dvi savaites.*

Pasakė jis kitką:

– Panele Vilkoks, mudu su žmona kiekvieną antradienio vakarą žiūrėdavom „Hendersono apygardą". Manom, kad jūs tame seriale puikiai vaidinote. Ar jį dar kada nors rodys?

Kai sniego gniūžtė netirps pragare, pamanė Lora, bet akivaizdus vyro nuoširdumas įkvėpė jai taip reikalingo pasitikėjimo savimi.

– „Hendersono apygardos" nekartos, bet aš dalyvavau bandomojoje kanalo „Maksimumas" serialo laidoje, – atsakė ji. – Jį planuojama rodyti nuo kitų metų pradžios.

Ne tiesa, bet gana panašu į ją. „Maksimumo" vadovybė palankiai įvertino bandomąją laidą ir paskelbė įsigyjanti teises į serialą. Paskui dvi dienos prieš mirtį paskambino Alison.

– Lora, brangioji, nežinau, kaip tau pranešti, bet iškilo problema. „Maksimumas" nori, kad Emę vaidintų jaunesnė moteris.

– Jaunesnė?! – užriko Lora. – Po perkūnais, Alison, man trisdešimt aštuoneri! Tame seriale mano veikėjos dukrai dvylika! Be to, aš gerai atrodau, tu juk žinai!

– Nešauk ant manęs! – dabar jau užriko Alison. – Aš iš paskutiniųjų stengiuosi įtikinti kanalo vadovybę pasilikti tave. Na, o jei kalbame apie gražią išvaizdą – visos šio verslo moterys po

lazerių chirurgijos, botokso injekcijų ir veido odos patempimo operacijų atrodo gerai. Štai kodėl taip sunku rasti aktorę senelės vaidmeniui. Nė viena jų nebepanaši į senelę.

Mudvi susitarėme kartu vykti į klasės susitikimą, prisiminė Lora. Alison minėjo, kad dalyvių sąraše yra ir Gordonas Eimoris. Atrodo, jis ką tik įsigijo „Maksimumo“ akcijų. Pasak Alison, jis pakankamai įtakingas, kad padėtų man išsaugoti šį vaidmenį, – aišku, jei pavyks jį įtikinti pasinaudoti savo galia.

Lora vis spaudė Alison tuoj pat paskambinti Gordžiukui ir prikalbinti jį priversti „Maksimumo“ vadovus vaidmenį skirti jai. Galop Alison atsakė:

– Visų pirma, nevadink jo Gordžiuku – jam tai baisiai nepatinka. Antra, aš stengiausi būti taktiška – kaip žinai, retai varginuosi taip elgtis. Pasakysiu be užuolankų. Tu vis dar graži, bet aktorė esi prasta. „Maksimumo“ vadovai mano, kad serialas gali turėti milžinišką pasisekimą, bet tik tuo atveju, jeigu jame vaidinsi ne tu. Galbūt Gordonas privers juos apsigalvoti. Tu gali jį apžavėti. Jis juk buvo tave įsikirtęs, ar ne?

Per tą laiką patarnautojas nuėjo koridoriumi pridėti ledų į kibirėlį. Dabar jis pasibeldė ir įėjo. Net nepagalvojusi Lora atidarė piniginę ir ištraukė dvidešimties dolerių banknotą. Ji susiraukė išgirdusi jo karštą: „Labai jums ačiū, panele Vilkoks!“ Ji ir vėl apsimetė turtuole. Dešimt žalių būtų buvę per akis.

Gordžiukas Eimoris Stounkrofto mokykloje buvo vienas baisiausiai ją įsimylėjusių vaikinų. Kas galėjo pamanyti, kad jis taps tokiu dideliu šulu? Tokių dalykų niekada negali žinoti, pamanė Lora atsegdama drabužių maišo užtrauktuką. Mums visiems reikėtų turėti po krištolo rutulį, kad galėtume pažvelgti į ateitį.

Drabužių spinta buvo maža. Kambarys mažas, mažais langais. Tamsiai rudas kilimas, rudai aptraukta kėdė, tamsiai oranžinių ir rudų atspalvių lovatiesė. Lora iš drabužių maišo nekantriai traukė kokteilių sukneles ir vakarinį kostiumėlį. Ji jau buvo apsisprendusi vakare vilkėti „Chanel“ apdarą. Turi atrodyti prašmatniai – tegul visi miršta iš pavydo. Tegul mano, kad tau

viskas klojasi puikiai, nors neturi iš ko sumokėti mokesčių, o Vidaus pajamų tarnyba uždėjo areštą tavo namui.

Alison sakė, kad Gordžiukas Eimoris išsiskyręs. Lorai ausyse tebeskambėjo paskutinis jos patarimas: „Klausyk, brangioji, jei tau nepavyks prikalbinti jo paimti tave vaidinti seriale, gal įtikinsi jį tave vesti. Kiek supratau, jis labai įspūdingas vyriškis. Užmiršk, kad Stounkrofte jis buvo toks nuobodus moksliukas.“

5

– Ar galėčiau dar kuo nors jums padėti, daktare Šeridan? – paklausė viešbučio patarnautojas.

Džinė papurtė galvą.

– Gerai jaučiatės, daktare? Atrodote kiek išblyškusi.

– Viskas gerai, ačiū.

– Praneškite mums, jei ko nors prireiktų.

Pagaliau jis išėjo ir uždarė duris. Dabar Džinė galėjo susmukti ant lovos krašto. Faksogramą ji buvo įsikišusi į šoninį rankinės skyrių. Išsitraukė ir dar kartą perskaitė mįslingus sakinius: „Džine, manau, iki šiol jau spėjai įsitikinti, kad pažįstu Lilę. Man iškilo štai kokia dilema: pabučiuoti ją ar nužudyti? Juokauju. Palaikysiu su tavim ryšį."

Prieš dvidešimt metų Kornvalyje daktarui Konorsui ji prisipažino pastojusi. Jis nenoriai sutiko su ja, kad būtų klaida pasakoti apie nėštumą jos tėvams. „Aš atiduosiu kūdikį įvaikinti, kad ir ką jie sakytų. Man jau aštuoniolika, taigi turiu teisę spręsti pati. Jeigu pasakysiu, jie susinervins, supyks, ir mano gyvenimas bus dar bjauresnis negu dabar", – raudojo ji.

Daktaras Konorsas papasakojo jai apie sutuoktinius, kurie prarado paskutinę viltį susilaukti vaikų ir ketino įsivaikinti mažylį. „Jeigu esi tikra, kad kūdikį atiduosi, galiu tau pažadėti, kad jo laukia nuostabūs, kupini meilės namai."

Jis įtaisė ją į darbą privačiuose gimdymo namuose Čikagoje, kol gims kūdikis. Paskui atskrido į tą miestą, priėmė jos kūdikį, o tada išsivežė. Kitą rugsėjį ji ėmė studijuoti koledže, o po de-

šimties metų sužinojo, kad daktaras Konorsas mirė nuo širdies smūgio, kai gaisras nusiaubė jo priimamąjį. Džinė girdėjo, kad liepsnos sunaikino visus jo dokumentus.

O gal ne? Kas juos rado ir kodėl po šitiek metų pradėjo man rašyti? – kankino ją mintis.

Mergaitę, kurią ji devynis mėnesius nešiojo, o matė vos keturias valandas, ji pavadino Lile. Pasijuto nėščia, kai jai iki Stounkrofto mokyklos, o Ridui – Vest Pointo karo akademijos baigimo buvo likusios trys savaitės. Abu persigando, bet sutarė susituokti tuoj po diplomų įteikimo.

„Mano tėvai tave pamils, Džine", – tikino Ridas. Vis dėlto ji žinojo – jis nerimauja dėl jų reakcijos, mat buvo minėjęs, kad tėvas įspėjo jį neužmegzti rimtų santykių su jokia mergina bent iki dvidešimt penkerių. Ridas taip ir nepapasakojo jiems apie ją. Likus savaitei iki akademijos baigimo, jį einantį siauru keliu Vest Pointo teritorijoje mirtinai partrenkė dideliu greičiu lekiantis vairuotojas. Kaltininkas iš įvykio vietos pabėgo. Užuot stebėję, kaip sūnui, penktam pagal pažangumą tarp kurso draugų, įteikiamas diplomas, generolas, dabar jau išėjęs į atsargą, ir ponia Torntonai atsiėmė velionio sūnaus diplomą ir kardą per ypatingąją baigimo ceremonijos dalį.

Juodu taip ir nesužinojo turintys anūkę.

Net jeigu kažkam pavyko išgelbėti nuo liepsnos įvaikinimo popierius, argi jis ar ji atsidūrė taip arti Lilės, kad paėmė jos plaukų šepetį su jame likusiais ilgais auksiniais plaukais? – negalėjo suprasti Džinė.

Pirmame siaubą jai sukėlusiame siuntinuke buvo tas plaukų šepetys ir raštelis: „Patikrink DNR – mergaitė tavo." Apstulbinta Džinė nusiuntė į privačią DNR tyrimų laboratoriją plaukų iš išsaugotos naujagimės sruogos, savo pačios DNR mėginį ir plaukus iš šepečio. Atsakymas nenuginčijamai patvirtino tai, ko ji labiausiai bijojo, – plaukai iš šepečio yra jos dukros, kuriai dabar devyniolika su puse.

O gal Lilę įdukrinusi nuostabi, mylinti pora žino, kas aš, ir ruošiasi prašyti iš manęs pinigų?

Džinė labai išgarsėjo, kai jos knyga apie Abigailę Adams** tapo bestseleriu, o vėliau jos pagrindu buvo sukurtas labai didelį pasisekimą turėjęs filmas.

Ak, kad viskas būtų tik dėl pinigų! – meldė Džinė stodamasi nuo lovos ir imdama lagaminą. Atėjo laikas jį iškrauti.

* Abigail Adams (1744 –1818), antro JAV prezidento Džono Adamso žmona ir šešto prezidento Džono Kvinsio Adamso motina.

6

Karteris Stiuartas metė ant lovos drabužių maišą. Be apatinių ir kojinių, jame buvo pora „Armani“ švarkų ir kelios poros laisvų kelnių. Kažin kokio impulso pagautas nusprendė į pirmą vakarėlį eiti su džinsais ir megztiniu, kuriais dabar vilkėjo.

Jis buvo liesas, nevalyvas moksleivis, liesos, nevalyvos motinos sūnus. Ši, jeigu prisimindavo sumesti drabužius į skalbyklę, dažnai susigriebdavo neturinti skalbimo miltelių. Tada vietoj jų įpildavo baliklio ir sugadindavo visus drabužius. Kol Karteris nesugalvojo slėpti nuo jos savo drabužių ir skalbtis juos pats, į mokyklą eidavo ne visai švariais, keistai atrodančiais apdarais.

Jei išsipuoštų pirmam susitikimui su buvusiais klasės draugais, šie, ko gero, imtų laidyti replikas apie tai, kaip jis kadaise atrodydavo. Ką jie pamatytų žiūrėdami į jį dabar? Nebe neūžaugą, koks buvo beveik visus metus vidurinėje, o vidutinio ūgio vyriškį išpuoselėtu kūnu. Kitaip nei kitų, kuriuos jis pastebėjo viešbučio vestibiulyje, jo gražiai nukirptų tamsiai rudų plaukų kupetoje nebuvo žilų sruogų. Kortelėje su pavarde ir nuotrauka jis buvo susivėlusiais plaukais, beveik užsimerkęs. Neseniai vieno laikraščio apžvalgininkas rašė apie „tamsiai rudas akis, kuriose jam supykus staiga įsiplieskia vos matomos geltonos liepsnelės“.

Jis nekantriai apsidairė po kambarį. Besimokydamas vienuoliktoje Stounkrofto mokyklos klasėje jis dirbo šiame viešbutyje. Veikiausiai į šį niūrų kambarį buvo užėjęs daugybę kartų – kaip patarnautojas atnešdavo padėklus verslininkams, moterims,

atvykusioms į ekskursiją po Hadsono slėnį, ar tėvams, lankantiems Vest Pointe studijuojančius vaikus. Arba, prisiminė jis, meilužiams, pabėgusiems nuo savo artimųjų ir surengusiems čia slaptą pasimatymą. Atnešęs tokioms porelėms pusryčius, jis kvailai išsišiepdavo ir klausdavo: „Čia jūsų medaus mėnuo?“ Netverdavo tyliu džiaugsmu matydamas kaltą išraišką jų veiduose.

Nekentė šio viešbučio tada, nekentė ir dabar, bet, kadangi jau jame apsistojo, matyt, reikia lipti į apačią ir pradėti ritualą: plekšnoti buvusiems klasės draugams per pečius ir pasakoti, kaip džiugu juos matyti.

Apsičiupinėjęs, ar pasiėmė kambario raktą atstojantį plastiko gabalėlį, išėjo į koridorių ir patraukė prie lifto.

Hadsono slėnio salė, kur vyko šventės atidarymo vakarėlis, buvo viešbučio mezonine. Išlipęs iš lifto, išgirdo elektronikos sustiprintus muzikos garsus ir juos mėginančius perrėkti balsus. Čia jau buvo susirinkusios gal keturios ar penkios dešimtys žmonių. Prie įėjimo į salę stovėjo du padavėjai, laikantys padėklus su taurėmis vyno. Jis paėmė taurę raudonojo ir gurkštelėjo. Prastas merlo. Ko gi dar galėjai tikėtis?

Kai buvo beeinąs į salę, pajuto, kad kažkas kepšteli per petį.

– Pone Stiuartai, esu Džeikas Perkinsas. Rašau apie susitikimą Stounkrofto mokyklos laikraščiui. Ar galiu užduoti keletą klausimų?

Su rūgščia mina Stiuartas atsisuko į baikštų, bet nekantraujantį rudaplaukį vaikiščią, stovintį prieš pat jį. Jei nori ko nors iš kito žmogaus, pirmiausia turi išmokti prie jo neprisikišti, irzliai pamanė jis bandydamas trauktis atatupstas, bet pajuto, kad petys atsiremia į sieną.

– Siūlau eiti iš čia ir rasti kokią ramią vietelę – nebent supranti iš lūpų, Džeikai.

– Deja, tokių gabumų neturiu, pone. Bet pakalbėti ramesnėj vietoj – geras sumanymas. Eikite paskui mane.

Akimirksnį pasvarstęs Stiuartas nusprendė taurės vyno nepalikti. Jis gūžtelėjo pečiais, apsisuko ir nusekė koridoriumi moksleiviui įkandin.

– Pirmiausia, pone Stiuartai, norėčiau pasakyti, kad jūsų pjesės man labai patinka. Aš pats noriu būti rašytoju. Sakyčiau, jau dabar esu rašytojas, bet noriu sulaukti tokio pasisekimo kaip jūs.

Viešpatie aukščiausiasis! – pamanė Stiuartas.

– Tą patį sako visi imantieji iš manęs interviu. Tačiau daugumai jūsų, o gal nė vienam, tai nepavyks.

Jis laukė, kada pašnekovas pyktelės ar susigės – paprastai po šių žodžių taip nutikdavo. Tačiau teko nusivilti: Džeikas Perkinsas, tas vaikigalis kūdikio veidu, žvaliai nusišypsojo.

– Aš tapsiu tokiu rašytoju, – tarė jis. – Nė kiek neabejoju. Pone Stiuartai, aš surinkau daug medžiagos apie jus ir kitus buvusius Stounkrofto mokinius, kurie bus pagerbti. Jus sieja vienas dalykas. Trys merginos mokydamosi mokykloje daug pasiekė, jūs, keturi vaikinai, Stounkrofte bemaž nepasižymėjote. Apie jus mokyklos metraštyje neradau parašyta, kuo užsiėmėte, o pažymius gaudavote tik vidutiniškus. Jūsų nespausdino mokyklos laikraštis, ne...

Koks įžūlus vaikiščias! – pamanė Stiuartas.

– Mano laikais mokyklos laikraštis buvo be galo mėgėjiškas dalykas, – atkirto jis. – Neabejoju, jis toks tebėra. Aš nesportavau, o rašiau tik į savo dienoraštį.

– Ar tas dienoraštis yra kokių nors jūsų pjesių pagrindas?

– Galbūt.

– Jos visos ganėtinai niūrios.

– Neturiu jokių iliuzijų apie gyvenimą. Neturėjau jų ir mokydamasis čia.

– Tuomet ar galėtumėte tvirtinti, kad metai mokantis Stounkrofte nebuvo laimingi?

Karteris Stiuartas gurkštelėjo merlo.

– Jie nebuvo laimingi, – ramiai atsakė.

– Tai kodėl atvykote į šį susitikimą?

Stiuartas šaltai šyptelėjo.

– Dėl progos duoti tau interviu. O dabar prašau atleisti. Matau iš lifto išlipančią Lorą Vilkoks, mūsų klasės grožio karalienę. Pažiūrėkime, ar ji mane pažins.

Jis nekreipė dėmesio į popieriaus lapą, kurį jam mėgino įbrukti Perkinsas.

– Pone Stiuartai, ar negalėtumėte skirti man dar vieną minutę. Turiu sąrašą, kuris, manau, jums pasirodys be galo įdomus.

Perkinsas žiūrėjo į liesą Karterio Stiuarto nugarą – šis greitais, dideliais žingsniais vijosi įspūdingą blondinę, įeinančią į Hadsono slėnio salę. Su manim elgėsi šlykščiai, pamanė Perkinsas, o džinsais, megztiniu ir sportbačiais rodo nepagarbą visiems čia susirinkusiems, nes jie atėjo į vakarėlį išsičiustiję. Jis ne iš tų, kurie atvyktų čia vien atsiimti kažkokio nieko verto, beprasmiško medalio. Tad kas jį iš tikrųjų čia atvedė?

Šiuo klausimu jis užbaigs savo straipsnį. Jis jau daug sužinojo apie Karterį Stiuartą. Rašyti pradėjo koledže – jo originalias vienaveiksmes pjeses statydavo dramos fakulteto studentai. Jos pelnė jam magistrantūros studijas Jeilio universitete. Tuo metu jis atsisakė pirmo savo vardo – Hovardo, arba Hovučio, kaip buvo vadinamas Stounkrofte. Didžiulio pasisekimo viename iš Brodvėjaus teatrų jo pjesė sulaukė, kai jam nebuvo nė trisdešimties. Sklido kalbos, esą jis vienišius, o rašydamas pjesę pasislepia viename iš keturių savo namų skirtinguose JAV kampeliuose. Uždaras, nemalonus, tobulybės siekiantis genijus – tokiais epitetais jis būdavo apibūdinamas žiniasklaidoje. Galėčiau pridurti dar keletą, niūriai pamanė Perkinsas. Taip ir padarysiu.

7

Kelionė automobiliu iš Bostono į Kornvalį Markui Flaišmanui truko ilgiau, negu tikėjosi. Jis vylėsi turėsiąs porą valandų ir galėsiąs pasivaikščioti po miestelį prieš susitikdamas su buvusiais klasės draugais. Norėjo prisiminti, kaip suvokė save čia augdamas, kokį kelią nuėjo ir ko pasiekė. Ar aš tikiuosi išvaryti manyje tūnančius demonus? – svarstė jis.

Siutinamai lėtai važiuojant užsikimšusiu Konektikuto greitkeliu, jam į galvą vis lindo žodžiai, tą rytą pasakyti vieno jo paciento tėvo: „Daktare, ne prasčiau už mane žinote, kad vaikai žiaurūs. Tokie jie buvo mano laikais ir iki šiol nepasikeitė. Jie – nelyginant būrys liūtų, persekiojančių sužeistą auką. Taip vaikai elgiasi su mano sūnumi, taip elgėsi su manimi, kai buvau jo amžiaus. Ir žinote ką, daktare? Aš nemažai pasiekiau gyvenime, bet, nuėjęs į retkarčiais vykstančius mokyklos susitikimus, po dešimties sekundžių nustoju jautęsis korporacijos, patenkančios į žurnalo „Fortune" pelningiausiųjų penkišimtuką, vadovu. Vėl tampu nerangiu moksliuku, iš kurio visi šaipydavosi norėdami pasismaginti. Beprotiška, ar ne?"

Kai automobilis ir vėl šliaužte šliaužė, Markas nusprendė, kad, gydytojų žargonu, Konektikuto greitkeliui niekaip nepavyksta išsirašyti iš intensyviosios slaugos skyriaus. Kurioje nors jo vietoje visada vyksta didžiulis remontas, dėl kurio trys eismo juostos sueina į vieną ir neišvengiamai susidaro automobilių grūstys.

Jis susigriebė lyginąs greitkelio bėdas su matomomis bendraujant su pacientais, tokiais kaip berniukas, kurio tėvas atvyko į konferenciją. Sūnus pernai mėgino žudytis. Kitas vaikas, toks pat visų užmirštas ir kenčiantis patyčias, ko gero, būtų įsigijęs pistoletą ir nukreipęs jį į savo klasės draugus. Pyktis, nuoskaudos ir pažeminimas dažnai susideda į daiktą ir išsilieja tokiu būdu. Kai šitaip nutinka, kai kurie žmonės bando susinaikinti, kiti – sunaikinti savo kankintojus.

Paauglių psichiatras Markas vedė tiesioginę televizijos laidą; neseniai teises ją transliuoti įsigijo kelios nepriklausomos stotys. Žiūrovų reakcija džiugino. „Daktaras Markas Flaišmanas, aukštas, net, sakyčiau, negražiai išstypęs, žvalus, šmaikštus ir išmintingas, ėmėsi dalykiško požiūrio, padedančio spręsti problemas to skausmingo perėjimo iš vienos brandos stadijos į kitą, vadinamo paauglyste", – taip apie jo laidą atsiliepė vienas kritikas.

Gal po šio savaitgalio viskas bus baigta, pamanė jis.

Laiko pietums jis negaišo, tad pagaliau atvykęs į viešbutį nuėjo į barą ir užsisakė sumuštinį su bokalu šviesiojo alaus. Kai staiga į barą ėmė plūsti susitikimo dalyviai, greitai apmokėjo sąskaitą ir palikęs pusę sumuštinio grįžo į savo kambarį.

Buvo be penkiolikos penkios; prieblanda tirštėjo. Kelias minutes jis stovėjo prie lango. Baisiai slėgė mintis apie tai, ką turės padaryti. Bet paskui viską mesiu iš galvos. Kas buvo, bus užmiršta, pamanė. Tada išties galėsiu būti žvalus, šmaikštus – ir gal net išmintingas.

Pajuto, kad dręksta akys, ir staigiai nusisuko nuo lango.

Gordonas Eimoris nusileido liftu įsikišęs kortelę su pavarde į kišenę. Prisisegs ją, kai ateis į vakarėlį. O kol kas jam kėlė šypseną, kad stovi neatpažįstamas buvusių klasės draugų ir žvilgčioja į jų pavardes ir nuotraukas, kai jie įlipa liftui sustojus kone kiekviename aukšte.

Paskutinė įlipo Dženė Adams. Vaikystėje ji buvo storulė ir, nors nuo tų laikų kiek sulieknėjo, tebebuvo apkūnoka. Iš pigaus

brokato kostiumėlio ir dar pigesnės bižuterijos, kuria buvo pasipuošusi, aiškiai matei, kad ji gyvena kokiame nors užkampyje. Ją lydėjo stambus vyras; raumeningos jo rankos vos neplėšė ankšto švarko rankovių siūlių. Abu plačiai šypsojosi ir pasisveikino iškart su visais, važiuojančiais liftu.

Gordonas nieko neatsakė. Penki ar šeši kiti, visi prisisegę korteles, atsakė choru. Trišė Kenon (Gordonas prisiminė, kad ji buvo mokyklos lengvosios atletikos rinktinės narė, nuo tada vis dar laiba kaip adata) suspigo:

– Džene, atrodai nuostabiai!

– Triše Kenon! – Dženė apsivijo rankomis buvusią klasės draugę. – Herbai, mudvi su Triše per matematikos pamokas siuntinėdavom viena kitai raštelius. Triše, čia mano vyras Herbas.

– O čia mano vyras Barklis, – atsakė Trišė. – Ir...

Liftas sustojo mezonine. Visiems išlipus, Gordonas nenoriai išsitraukė kortelę ir prisisegė. Po brangių plastinių operacijų jis nebebuvo panašus į žiurkiaveidį berniūkštį iš mokyklos laikų nuotraukos. Dabar jo nosis buvo tiesi, akys anuomet užkritusiais vokais – kuo plačiausios, smakras dailios formos, ausys prigludusios prie galvos. Plaukų persodinimas ir meistriškos geriausio stilisto pastangos kadaise retus neaiškios spalvos jo plaukučius pavertė sodriai kaštoninės spalvos gaurais. Jis žinojo dabar esąs gražus vyras. Pažinti vaikiščią, iš kurio mokyklos laikais visi tyčiodavosi, galėjai tik iš to, kad ištiktas didelio streso negalėdavo susilaikyti nekramtęs nagų.

Gordžiukas, kurį jie pažinojo, nebeegzistuoja, pasakė jis mintyse, sukdamas link Hadsono slėnio salės. Pajutęs plekšnojimą per petį atsigręžė.

– Pone Eimori.

Šalia su bloknotu rankose stovėjo rudaplaukis vaikis kūdikio veidu.

– Aš esu Džeikas Perkinsas, Stounkrofto mokyklos laikraščio reporteris. Imu interviu iš tų, kurie bus pagerbti. Ar galėčiau trumpam jus sutrukdyti?

Gordonui pavyko išspausti malonią šypseną.

– Žinoma.

– Ar iš pradžių galėčiau pasakyti, kad jūs labai pasikeitėte – palyginti su nuotrauka, daryta prieš dvidešimt metų baigiamojoje klasėje?

– Ko gero.

– Kodėl jūs pirkote „Maksimumo“ akcijų? Juk jau turėjote keturių kabelinės televizijos kanalų kontrolinius akcijų paketus.

– „Maksimumas“ garsėja šeimoms skirtomis laidomis. Nusprendžiau, kad šitaip įgysime daugiau galimybių pasiekti dalį žiūrovų, kuriuos norėjau sudominti mūsų pramoginėmis laidomis.

– Sklinda kalbos apie naują serialą ir gandas, esą pagrindinį vaidmenį jame gali atlikti buvusi jūsų klasės draugė Lora Vilkoks. Ar tai tiesa?

– Aktorių atranka į jūsų minėtą serialą dar nevyko.

– Jūsų laidos apie nusikaltimą ir bausmę kritikuojamos dėl to, kad jose per daug smurto. Ar su tuo sutinkate?

– Ne, nesutinku. Jose rodoma tikrovė, kokia ji yra, o ne išgalvotos absurdiškos situacijos, iš kurių pelnosi komerciniai televizijos kanalai. Dabar norėčiau jūsų atsiprašyti.

– Prašyčiau atsakyti dar į vieną klausimą. Gal mestumėte akį į šį sąrašą?

Gordonas Eimoris nekantriai paėmė iš Perkinso popieriaus lapą.

– Ar šios pavardės jums žinomos?

– Atrodo, jos kai kurių buvusių mano klasės draugių.

– Tai penkios moterys, visos iš jūsų klasės, mirusios ar dingusios per pastaruosius dvidešimt metų.

– Tik dabar supratau.

– Apstulbau, kai pradėjau savo tyrimą, – kalbėjo Perkinsas. – Pirma žuvo Katerina Kein. Prieš devyniolika metų, kai studijavo Džordžo Vašingtono universiteto pirmame kurse, jos automobilis nuslydo į Potomako upę. Sindė Lang dingo slidinėdama Snouberdo kurorte. Glorija Martin lyg ir nusižudė. Debra Par-

ker pilotavo nuosavą lėktuvą. Prieš šešerius metus jis sudužo ir ji žuvo. Praėjusį mėnesį Alison Kendal nuskendo savo baseine. Ar sutinkate, kad būtų teisinga pavadinti šią klasę negandų klase, ir galbūt sukurtumėte apie ją laidą?

– Esu labiau linkęs vadinti šią klasę persekiojama tragedijų, bet ne, nenorėčiau kurti laidos apie ją. Dabar norėčiau jūsų atsiprašyti.

– Suprantu. Paskutinis klausimas. Ką jums reiškia medalis, kurį jums įteiks Stounkrofto mokykla?

Gordonas Eimoris nusišypsojo. Prasmekit visi skradžiai – štai ką jis man reiškia. Nors patyriau čia tiek vargo, padariau puikią karjerą. Bet pasakė kitką:

– Savo klasės draugams atrodau labai daug pasiekęs, taigi mano svajonė virto tikrove.

8

Robis Brentas užsiregistravo viešbutyje ketvirtadienio popietę. Ką tik buvo baigęs šešių dienų gastroles Atlantik Sičio Trampo kazino. Ten jo garsusis komiškas pasirodymas kaip visada sutraukė daugybę žiūrovų. Nebuvo prasmės skristi namo į San Fransiską ir tuoj pat grįžti, o likti Atlantik Sityje ar apsistoti Niujorke jis neturėjo jokio noro.

Nusprendžiau visai neblogai, pamanė jis rengdamasis prieš kokteilių vakarėlį. Išsitraukė iš spintos tamsiai mėlyną švarką, apsivilko ir kritiškai pažiūrėjo į save veidrodyje ant spintos durų. Sumautas apšvietimas, pamanė, bet atrodau neblogai. Kai kas lygindavo jį su Donu Riklsu* – ne vien dėl greito tempo komiško vaidinimo, bet ir dėl išvaizdos. Apskritas veidas, žvilgantis viršugalvis, kresnokas – jis suprato, kodėl žmonės juodu lygina. Nors ir ne gražuolis, moteris traukė. Po Stounkrofto mokyklos, tik po Stounkrofto mokyklos, pridūrė mintyse.

Dar turėjo porą minučių, kol reikės leistis į apačią. Jis priėjo prie lango ir pažiūrėjo pro jį, prisimindamas, kaip užsiregistravęs vaikštinėjo po miestelį ir apžiūrinėjo namus tų, kurie bus pagerbti drauge su juo.

Praėjo pro Džinės Šeridan namą. Prisiminė, kaip porą kartų kaimynai kvietė farus, nes jos tėvai kivirčijosi prie namo laiptų. Robis girdėjo, kad juodu jau daug metų išsiskyrę. Tikriausiai

* Tikroji pavardė Donald Jay Rickles (g. 1926 m.), garsus amerikiečių estrados komikas ir aktorius.

visa laimė, jog išsiskyrę, – žmonės pranašavo, kad vieną dieną tie barniai abiem blogai baigsis.

Pirmi Loros Vilkoks namai buvo visai šalia Džinės. Vėliau jos tėvas paveldėjo pinigų, ir šeima persikėlė į didelį namą Konkordo prospekte, kai jie mokėsi dešimtoje klasėje. Jis prisiminė, kaip vaikystėje eidavo pro pirmus Loros namus vildamasis, kad ji išeis laukan ir jis galės ją užkalbinti.

Loros namą nusipirko Somersų šeima. Jame buvo nužudyta jų dukra ir galiausiai jie jį pardavė. Žmonės retai lieka gyventi ten, kur buvo mirtinai užbadytas jų vaikas. Jis prisiminė, kad tai įvyko Kolumbo dienos savaitgalį.

Ant lovos gulėjo kvietimas į susitikimą. Robis žvilgtelėjo į jį. Prie kvietimo buvo pridėtas sąrašas tų, kurie bus pagerbti, ir jų biografijos. Karteris Stiuartas. Kiek laiko prireikė, kad jam baigus Stounkrofto mokyklą žmonės nustotų vadinę jį Hovučiu? – svarstė Robis. Hovučio motina vadino save menininke ir po miestelį visada vaikščiojo su eskizų albumu. Retkarčiais jai pavykdavo įtikinti meno galerijos vadovus pažiūrėti į jos darbus. O jie buvo klaikūs, prisiminė Robis. Hovučio tėvas buvo mušeika ir nuolatos kuldavo atžalą. Nenuostabu, kad jo pjesės tokios niūrios. Hovutis bėgdavo iš namų ir slapstydavosi nuo savo senio kaimynų kiemuose. Gal jis ir nemažai pasiekė, bet liko tas pats pasalūnas, kuris paslapčiomis žvilgčiodavo pro žmonių langus. Manė, kad niekas to nemato, bet aš porąkart jį užklupau. Jis buvo taip baisiai įsimylėjęs Lorą, kad tiesiog leipo.

Kaip ir aš, mintyse prisipažino Robis, šnairuodamas į Gordžiuko Eimorio, plastikos chirurgų sutvarkyto vaikiščio, nuotrauką. Tikras žurnalų viršelių berniukas. Vakar vaikštinėdamas po miestelį pažiūrėjo į Gordžiuko namą ir pamatė, kad jis iš pagrindų perstatytas. Kadaise buvo keistai mėlyno atspalvio, dabar – dvigubai didesnis ir akinamai baltas. Kaip naujieji Gordžiuko dantys, dingtelėjo Robiui.

Pirmieji Gordžiuko namai sudegė, kai jie mokėsi vienuoliktoje klasėje. Miestelėnai juokavo, kad tik šitaip buvo galima juos nuodugniai išvalyti. Mat prižiūrimi Gordžiuko motinos jie

atrodė kaip kiaulidė. Dažnas manė, kad Gordžiukas tyčia juos padegė. Nė kiek nenustebčiau, pamanė Robis, jis visados buvo keistuolis. Robis priminė sau vadinti Gordžiuką Gordonu, kai juodu susitiks per kokteilių vakarėlį. Per prabėgusius metus Robis susidūrė su juo keletą kartų. Gordžiukas buvo be galo pasipūtęs ir vienas iš tų, kurie ėjo iš proto dėl Loros.

Kaip ir Markas Flaišmanas, kitas vyras, kuris bus pagerbtas. Mokykloje Markas buvo baikštus mokinys, bet kėlė nuolat susimąsčiusio vaiko įspūdį. Jis visada buvo vyresniojo brolio Deniso šešėlyje. Šis visais atžvilgiais buvo Stounkrofto įžymybė – pažangiausias mokinys, puikus sportininkas. Jį pažinojo visas miestelis. Denisas žuvo per automobilio avariją vasarą prieš Robio, Gordžiuko ir Marko devintąją klasę. Du broliai skyrėsi kaip diena ir naktis. Miestelėnai gerai žinojo: jeigu Dievas turėjo pasiimti kurį nors jų sūnų, Marko tėvams būtų patikę labiau, kad Jis būtų pasirinkęs jį, o ne Denisą. Dėl to Marko galvoje susikaupė tiek nuoskaudos, kad tik per stebuklą jam nesprogo viršugalvis, niūriai mąstė Robis.

Jis pasiėmė kambario raktą – pagaliau pasirengė susitikti su minia apačioje – ir išėjo pro duris. Beveik visų klasės draugų nemėgau arba nekenčiau, pamanė. Tai kodėl priėmiau kvietimą čia atvykti? Jis nuspaudė lifto iškvietimo mygtuką. Pririnksiu daug naujos medžiagos savo pasirodymams, pažadėjo sau. Aišku, buvo ir kita priežastis, bet jis greitai metė ją iš galvos. Ten aš neisiu, pamanė jis atsidarius lifto durims. Bent jau kol kas.

9

Visiems susirinkus į kokteilių vakarėlį, susitikimo organizacinio komiteto pirmininkas Džekas Emersonas paprašė tuos, kurie bus pagerbti medaliais, atsistoti nišoje Hadsono slėnio salės gale. Rausvaveidis Džekas, apie kurio polinkį išgerti bylojo sutrūkinėję veido kapiliarai, buvo vienintelis iš klasės, nusprendęs likti Kornvalyje, taigi geriausiai galėjo suplanuoti savaitgalio renginius.

– Pristatysime klasės mokinius po vieną. Noriu pasilikti jus pabaigai, – paaiškino jis.

Įžengusi į nišą Džinė išgirdo Gordoną Eimorį sakant:

– Džekai, kaip suprantu, turime dėkoti tau, kad būsime pagerbti.

– Sumanymas buvo mano, – nuoširdžiai prisipažino Emersonas. – Ir jūs to nusipelnėte, visi iki vieno. Gordžiuk, tai yra Gordonai, tu esi įtakingas asmuo kabelinėse televizijose. Markas – garsus paauglių psichiatras. Robis – puikus komikas ir mėgdžiotojas. Hovutis – turiu galvoje Karterį Stiuartą – vienas ryškiausių dramaturgų. Džinė Šeridan – a, štai ir tu, Džine, malonu tave matyti – yra Džordžtauno universiteto dekanė ir istorijos profesorė, o dabar dar ir perkamiausios knygos autorė. Lora Vilkoks buvo daug metų rodytos situacijų komedijos pagrindinio vaidmens atlikėja. O Alison Kendal tapo talentų įdarbinimo agentūros vadove. Kaip žinote, ji turėjo būti septinta, apdovanota medaliu. Jos apdovanojimą nusiųsime tėvams. Jie labai nudžiugo sužinoję, kad klasės draugai ją pagerbė.

Negandų klasės, pamanė Džinė Emersonui prišokus pakšteleėti jai į skruostą, ir ją persmelkė skausmas. Šitokį apibūdinimą pasiūlė tas mokyklos reporteris Džeikas Perkinsas, kai pasičiupo ją norėdamas paimti interviu. Tai, ką iš jo išgirdo, ją sukrėtė. Ji prisiminė, kad baigus mokyklą jos ryšiai nutrūko su visomis, išskyrus Alison ir Lorą. Tais metais, kai mirė Katerina, buvau Čikagoje – neva nusprendusi metus prieš koledžą padirbėti. Žinojau, kad Debė Parker žuvo, kai sudužo jos lėktuvas, bet apie Sindę Lang ir Gloriją Martin nežinojau. Kaip ir apie Alison mirtį vos prieš mėnesį. Dieve brangus, mes visos sėdėdavome prie vieno stalo!

O dabar likome tik mudvi su Lora, pamanė. Kokia karma mus gaubia?

Lora jai paskambino ir pasakė pasimatysianti su ja vakarėlyje.

– Džine, žinau, kad tarėmės susieiti anksčiau, bet aš dar visiškai nepasiruošusi. Turiu pasirodyti kaip nugalėtoja, – paaiškino ji. – Mano tikslas – šį savaitgalį suvilioti Gordžiuką Eimorį ir pavergti jo širdį, kad gaučiau pagrindinį vaidmenį jo naujame televizijos seriale.

Džinė nė kiek nenusiminė – net pajuto palengvėjimą. Ji gavo laiko paskambinti Alisai Somers, prieš daug metų gyvenusiai šalia jos. Ponia Somers dabar gyveno sudurtiniame name prie alėjos. Kai Somersai atsikėlė į Kornvalį, maždaug po dvejų metų buvo nužudyta jų dukra. Džinė niekada neužmiršo, kaip ponia Somers pasiimdavo ją iš mokyklos. „Džine, gal eime su manimi apsipirkti? – pasiūlydavo ji. – Manau, tau kol kas nereikėtų eiti namo."

Tačiau tą dieną jai nereikėjo gūžtis iš gėdos matant, kaip priešais jų namą sustoja policijos patrulių automobilis ir jos tėvams uždedami antrankiai. Ji gerai nepažinojo Somersų dukters Karen. Mergina mokėsi Kolumbijos universiteto Medicinos mokykloje Manhatane ir gyveno tėvų bute tame Niujorko rajone. Taigi iki tos nakties, kai buvo nužudyta, Karen retai atvažiuodavo į Kornvalį.

Džinė nuolat palaikė ryšį su Somersais. Atvykę į Vašingtoną, jie visuomet paskambindavo ir pakviesdavo ją vakarienės.

Maiklas Somersas mirė prieš daug metų, bet Alisa sužinojo apie klasės susitikimą, jai paskambino ir pakvietė pusryčių dešimtą valandą, prieš susitikimo programoje numatytą apsilankymą Vest Pointe.

Per laiką, kurį buvo planavusi pasimatyti su Lora, Džinė apsisprendė. Kai rytoj susitiks su Alisa, papasakos jai apie Lilę, parodys faksogramas ir pirmąjį laišką su Lilės plaukų šepečiu bei plaukais. Tas, kas žino apie mano kūdikį, turėjo būti matęs daktaro Konorso dokumentus, svarstė ji. Tas žmogus tuo metu turėjo būti šiame miestelyje arba pažinoti šiose apylinkėse asmenį, galintį prie tų dokumentų prieiti. Alisa gali padėti man rasti teisininką, su kuriuo reikėtų kalbėtis. Ji nuolatos kartojo, kad pareigūnai vis dar mėgina rasti Karen žudiką.

– Džine, malonu vėl tave matyti, – Markas Flaišmanas kalbėjosi su Robiu Brentu, bet dabar priėjo prie jos. – Atrodai labai gražiai, bet suirzusi. Ar tave pasičiupo tas vaikutis reporteris?

Ji linktelėjo.

– Taip, pasičiupo. Markai, aš sukrėsta. Nežinojau apie jų mirtį, tik apie Debės ir, aišku, Alison.

– Aš irgi, – atsakė Flaišmanas. – Tiesą sakant, apie Debę nebuvau girdėjęs. Man niekada nerūpėjo niekas, kas susiję su Stounkrofto mokykla, kol su manim susisiekė Džekas Emersonas.

– Ko tavęs klausė Perkinsas?

– Labiausiai jam rūpėjo štai kas: kadangi visos penkios žuvo ne kartu per kokį nors daug aukų pareikalavusį nelaimingą atsitikimą, ar man, kaip psichiatrui, neatrodo, kad tiek daug mirčių tokioje mažoje žmonių grupėje yra neįprastai daug? Atsakiau, kad man net nereikia žiūrėti į kokius žinynus – toks skaičius tiesiog neįtikėtinas. Be jokios abejonės.

– Perkinsas man sakė išsiaiškinęs, kad tokie skaičiai kur kas labiau tikėtini karo metu, – pritarė jam Džinė. – Pasak jo, būna atvejų, kai šeimos narius, klasės draugus ar tos pačios komandos žaidėjus tarsi persekioja bloga lemtis. Markai, nemanau, kad lemtis čia kuo nors dėta. Man visa tai kelia šiurpą.

Juodu nugirdo Džekas Emersonas. Šypsena, švietusi jo veide, kol vardijo medalininkų nuopelnus, dingo; ją pakeitė suirzusio ir susirūpinusio žmogaus išraiška.

– Aš paprašiau to vaikigalio Perkinso liautis kaišioti žmonėms į akis tą sąrašą, – tarė jis.

Su Lora Vilkoks į nišą įžengęs Karteris Stiuartas nugirdo Emersono žodžius.

– Patikėk manim, jis vis dar jį kaišioja, – pareiškė jis. – Mano patarimas tiems, kurių dar neužpuolė tas jaunuolis, – pasakykit jam, kad nenorit to sąrašo matyti. Man padėjo.

Džinė stovėjo nišos šone ir įėjusi Lora jos nepastebėjo.

– Galiu prie jūsų prisidėti? – pajuokavo ji. – O gal aš per klaidą pataikiau į vyrų klubą?

Ji šypsodamasi ėjo nuo vieno vyriškio prie kito, įdėmiai apžiūrinėjo jų korteles, paskui bučiavo kiekvienam į skruostą.

– Markai Flaišmanai, Gordonai Eimori, Robi Brentai, Džekai Emersonai. Ir, aišku, Karteri, kadaise pažinotas kaip Hovutis, kuris manęs dar nepabučiavai. Visi atrodote puikiai. Tik mes skiriamės. Pačiame jėgų žydėjime buvau šešiolikos, bet nuo to laiko rituosi į nuokalnę. Jūsų ketvertas ir Hovutis – tai yra Karteris – tais laikais tik buvote bepradedą kopti į kalną.

Tada pastebėjo Džinę ir prišoko jos apkabinti.

Loros pasirodymas pralaužė ledus, o to labai reikėjo. Markas Flaišmanas matė, kad visi pastebimai atsipalaiduoja; mandagios išraiškos virto džiugiomis šypsenomis, ir visi ėmė gurkšnoti medalininkams atidėtus geresnius vynus.

Lora vis dar pasakiškai graži, pamanė jis. Trisdešimt aštuonerių ar devynerių, kaip ir mes visi, bet galėtum palaikyti trisdešimtmete. Kostiumėlis, kuriuo vilki, aiškiai brangus, labai brangus. Serialą, kuriame ji vaidino, televizija nustojo rodyti prieš porą metų. Jis bandė spėti, ar daug darbo ji nuo tada turėjo. Žinojo, kad su vyru išsiskyrė skandalingai; abi pusės turėjo savų pretenzijų. Markas buvo skaitęs apie tai „New York Post" skiltyje, skirtoje įžymybėms. Mintyse jis nusišypsojo, kai ji pabučiavo Gordžiuką antrą kartą.

– Kadaise buvai į mane įsikirtęs, – pasišaipė ji.

Tada atėjo eilė jam.

– Markai Flaišmanai, – tarė ji apsimesdama dūstanti. – Galvą guldau: pavyduliavai, kai aš susitikinėjau su Bariu Daimondu. Juk neklystu?

Jis nusišypsojo.

– Taip, tu teisi, Lora. Bet tai buvo seniai.

– Žinau, bet aš neužmiršau.

Ji akinamai nusišypsojo.

Jis kažkur skaitė, kad Vindzoro kunigaikštienė sugebėdavo kiekvieną vyrą, su kuriuo kalbėdavosi, priversti pasijusti, lyg jis būtų vienintelis vyras kambaryje. Jis žiūrėjo, kaip ji atsigręžia į kitą pažįstamą veidą.

– Aš irgi neužmiršau, Lora, – sušnabždėjo jis. – Neužmiršau nė akimirkos.

10

Jam kėlė šypseną matant, kad per kokteilių vakarėlį Lora kaip visada atsidūrė visų dėmesio centre, nors buvo nusipelniusi mažiausiai iš visų medalininkų. Televizijos seriale – niekuo daugiau ji negalėjo didžiuotis – vaidino tuščią blondinę, kuriai rūpėjo vien ta, kurios atspindį matė veidrodyje. Didesnio aktorės ir jos vaizduojamos veikėjos panašumo tiesiog neįmanoma įsivaizduoti, pamanė jis.

Negalėjai paneigti, kad ji vis dar atrodo velnioniškai graži, bet tas jos žydėjimas jau ėjo į pabaigą. Netrukus įvyks permaina. Prie akių ir lūpų jau radosi smulkių raukšlelių. Jis prisiminė, kad jos motinos oda buvo tokia pat plona, taigi greitai ir nemaloniai senstanti. Jeigu Lora gyventų dar dešimt metų, plastinė chirurgija menkai įstengtų jai padėti.

Bet, žinoma, dar dešimt metų ji negyvens.

Kartais net ištisus mėnesius Pelėda užsidarydavo slaptoje savo sielos gilumos kertelėje. Tuomet jam beveik pavykdavo patikėti, kad visa, ką jis, Pelėda, padarė, tebuvo sapnas. Tačiau kitąsyk, kaip ir dabar, jis jusdavo, kad Pelėda jame gyvena. Jis matydavo jos galvą, tamsias akis, apjuostas geltonų ratilų. Jusdavo, kaip jos nagai įsikimba į medžio šaką. Jusdavo aksominių plunksnų švelnumą ir jį supurtydavo vidinis drebulys. Jusdavo, kaip oras siūbteli po plėšrūno sparnais jam puolant grobį.

Pamatęs Lorą, Pelėda nulėkė nuo šakos. Kodėl taip ilgai delsiu ją pulti? Pelėda niršo, bet bijojo atsakyti į šį klausimą. Ar ne todėl, kad sunaikinus Lorą ir Džinę pranyks ir jo, Pelėdos, galia

spręsti, kas gali gyventi, o kas turi mirti? Lora turėjo mirti prieš dvidešimt metų. Kita vertus, ši klaida jį išlaisvino.

Ta klaida, tas lemtingas apsirikimas iš verksnio, mikčiojančio „Aš esssu ppppeelėddddda ir gyvenu mmmmme..." pavertė jį Pelėda, galingu, nepalaužiamu plėšrūnu.

Kažkas įdėmiai žiūrėjo į jo kortelę – akiniuotas vyras retėjančiais plaukais, vilkintis ganėtinai brangiu tamsiai pilku švarku. Paskui vyras nusišypsojo ir padavė ranką.

– Džoelas Nimanas, – prisistatė.

Džoelas Nimanas... A, taip, jis vaidino Romeo abiturientų spektaklyje. Apie jį savo skiltyje Alison rašė: „Visų nuostabai, Romeo, dar žinomas kaip Džoelas Nimanas, įstengė prisiminti beveik visą savo tekstą."

– Nebevaidini? – atsakydamas pašnekovui šypsena paklausė Pelėda.

Nimanas atrodė nustebęs.

– Turi gerą atmintį. Pamaniau, kad scena gali apsieiti be manęs.

– Prisimenu, ką recenzijoje apie tave rašė Alison.

Nimanas nusijuokė.

– Aš irgi. Ruošiausi pasakyti jai, kad padarė man paslaugą. Ėmiausi buhalterijos ir tai išėjo man į naudą. Labai gaila, kad jai taip atsitiko, tiesa?

– Labai, – pritarė Pelėda.

– Skaičiau, kad iš pradžių buvo kalbų, esą vyks žmogžudystės tyrimas, bet dabar policijos pareigūnai beveik įsitikinę, kad ji mirė vos palietusi vandenį.

– Tuomet manau, kad tie policijos pareigūnai yra kvailiai.

Džoelo Nimano veide pasirodė smalsi išraiška.

– Manai, kad Alison buvo nužudyta?!

Staiga Pelėda suprato atrodąs ir kalbąs pernelyg įnirtingai.

– Iš to, ką skaičiau, supratau, kad darydama karjerą ji įsigijo daugybę priešų, – atsargiai rinkdamas žodžius kalbėjo jis. – Bet ką gali žinoti? Tikriausiai pareigūnai teisūs. Štai kodėl žmonės sako, kad niekada nereikia eiti plaukioti vienam.

– Romeo, mano Romeo! – suspigo kažkas.

Marsė Rodžers, abiturientų spektaklyje vaidinusi Džuljetą, plekšnojo Nimanui per petį. Jis pasisuko.

Kaštoniniai Marsės plaukai vis dar karojo gausiomis susivėlusiomis garbanomis, tik dabar juos paryškino be jokios tvarkos geltonai nudažyti dryžiai. Ji atsistojo aktorės poza.

– „Ir žmonės taip pamils gražuolę naktį, jog skaisčią saulę garbinti nustos."*

– Negaliu patikėti – Džuljeta! – visas švytėdamas sušuko Nimanas.

Marsė žvilgtelėjo į Pelėdą.

– O – sveikas.

Ji vėl atsigręžė į Nimaną.

– Turi susipažinti su tikruoju mano gyvenimo Romeo. Jis prie baro.

Jokio dėmesio. Tą patį jis visą laiką patirdavo Stounkrofte. Marsė net nesiteikė pasižiūrėti į jo kortelę. Tiesiog jis jos nedomino.

Pelėda apsidairė. Džinė Šeridan ir Lora Vilkoks stovėjo greta eilėje prie užkandžių. Jis įdėmiai žiūrėjo į Džinę iš šono. Kitaip negu Lora, ji buvo iš tų moterų, kurios su metais gražėja. Atrodė gerokai pasikeitusi, nors bruožai tikrai liko tie patys. Pasikeitė kitkas: jos balsas, laikysena. Na, taip, plaukai ir drabužiai taip pat nebe tie, bet ji pasikeitė daugiau vidumi negu išore. Kai augo, jai turėjo būti gėda dėl tėvų elgesio. Porą kartų farai netekę kantrybės uždėjo jiems antrankius.

Pelėda priėjo prie užkandžių laukiančiųjų eilės ir pasiėmė lėkštę. Jis suvokė pradedąs suprasti, kodėl jo požiūris į Džinę toks dvilypis. Per Stounkrofte praleistus metus porąkart, kaip tada, kai jis nebuvo priimtas į krepšinio komandą, ji labai stengėsi būti jam maloni. Paskutiniųjų mokslo metų pavasarį jis net svarstė, ar nepakvietus jos į pasimatymą. Jis buvo tikras, kad ji

* „Romeo ir Džuljeta". Šekspyras, „Raštai", I. Leidykla „Vaga". Vertė A. Churginas.

su niekuo nesusitikinėja. Kartais šiltais šeštadienio vakarais jis pasislėpdavo už medžio kokiame įsimylėjėlių pamėgtame kampelyje ir laukdavo, kol po filmo atvažiuos automobiliai. Nė sykio nepamatė Džinės kuriame nors iš jų.

Nėra ko galvoti apie teigiamus dalykus – keisti numatytą planą per vėlu. Vos prieš porą valandų, pamatęs ją įeinančią į viešbutį, jis nusprendė nužudyti ir ją. Tą akimirką suprato, kodėl priėmė šį neatšaukiamą sprendimą. Jo motina sakydavo: „Tyli kiaulė gilią šaknį knisa." Na ir kas, kad Džinė porą kartų gražiai su juo pasielgė. Iš tikrųjų ji veikiausiai buvo tokia kaip Lora: kikeno iš vargšo kvailelio, kuris šlapinosi į kelnes, žliumbė ir mikčiojo.

Jis įsidėjo mišrainės. Na ir kas, kad ji neatvažiuodavo pasiglamonėti su kokiu nors šūdžiumi iš klasės, svarstė jis. Džinė, ta panelė Romioji, suko romaną su Vest Pointo kariūnu – apie tai jis viską žinojo.

Jį persmelkė įniršis, įspėjantis, kad netrukus jis turės duoti valią Pelėdai.

Makaronų nesidėjo – išsirinko virtos lašišos ir žaliųjų pupelių su kumpiu, tada apsidairė. Lora su Džine ką tik atsisėdo prie medalininkų stalo. Džinė sugavo jo žvilgsnį ir pamojo prisėsti šalia. Lilė visai tokia kaip tu. Panašumas tiesiog stulbinantis.

Nuo tos minties jis pasijuto dar alkanesnis.

11

Antrą valandą Džinė nebebandė užmigti, todėl įsijungė šviesą ir atsivertė knygą. Tačiau paskaičiusi valandą ir suvokusi, kad nesuprato nė vieno žodžio, knygą padėjo ir vėl išjungė šviesą. Kiekvienas kūno raumuo atrodė įsitempęs, pradėjo skaudėti galvą. Džinė suprato: ją išsekino pastangos visą vakarą bendrauti, nors ją nuolatos graužė nerimas, kad Lilei gali grėsti pavojus. Suvokė skaičiuojanti valandas iki dešimtos, kai aplankys Alisą Somers ir papasakos jai apie dukrą.

Galvoje be perstojo sukosi tos pačios mintys. Per visus tuos metus niekam apie ją neužsiminiau. Įvaikinimas įvyko slapčia. Daktaras Konorsas mirė, jo medicininiai dokumentai sudegė. Kas galėjo sužinoti apie Lilę? Ar gali būti, kad jos įtėviai žino mano pavardę ir sekė kiekvieną mano žingsnį? Gal jie papasakojo dar kam nors, ir dabar tas žmogus vis su manim susisiekia. Bet *kodėl*?

Langas galinėje viešbučio sienoje buvo atdaras, tad kambaryje darėsi šalta. Kiek pasvarsčiusi, Džinė atsiduso ir nusimetė apklotus. Kol jo neuždarysiu, neužmigsiu, pamanė. Ji išlipo iš lovos ir nušlepsėjo per kambarį. Kai drebėdama uždarė langą, nejučiomis dirstelėjo į apačią. Į viešbučio automobilių aikštelę įvažiavo mašina išjungtomis šviesomis. Apimta smalsumo ji žiūrėjo, kaip iš jos išlipa vyras ir greitai nueina prie užpakalinio įėjimo į viešbutį.

Jis buvo pasistatęs apsiausto apykaklę, bet, kai atidarė duris į vestibiulį, Džinė gerai pamatė jo veidą. Nusisukusi nuo lango Džinė pamanė: rupūs miltai, kažin ką vienas iš mūsų garsiųjų vakarėlio dalyvių rado veikti iki tokios vėlumos?!

12

Į Gošeno policiją buvo paskambinta trečią valandą nakties. Dingo Helen Vilan iš Sarej Medouso. Paskutinį kartą šią netekėjusią penktą dešimtmetį pradėjusią moterį matė kaimynas. Vilan išvedė pasivaikščioti savo vokiečių aviganį Brutą vidurnaktį, o gal kiek anksčiau ar vėliau. Trečią valandą nakties už kelių kvartalų parko pakraštyje gyvenančią sutuoktinių porą pažadino staugiantis, lojantis šuo. Jie išėjo į lauką pasižiūrėti ir pamatė mėginantį atsistoti vokiečių aviganį. Jo galva ir nugara buvo žiauriai daužytos sunkiu įrankiu. Netoliese ant kelio buvo rastas moteriškas keturiasdešimt pirmo dydžio batas.

Ketvirtą ryto buvo iškviestas Semas Diganas, jam buvo paskirta vadovauti detektyvų komandai, tiriančiai Vilan dingimą. Pirmiausia jis užsuko pas daktarą Sigelą, veterinarą, suteikusį pagalbą sužeistam šuniui.

– Spėju, kad jam porą valandų buvo trankoma per galvą, – pasakė Diganui veterinaras. – Smūgiai suduoti tokio dydžio ir svorio daiktu kaip laužtuvo padangoms montuoti.

Semas įsivaizdavo, kaip viskas vyko. Helen Vilan paleido šunį nuo pavadžio, kad šis palakstytų po parką. Kažkas pamatė ją vieną prie kelio ir mėgino įsitempti į automobilį. Brutas atlėkė jos gelbėti ir buvo taip sudaužytas, kad prarado sąmonę.

Semas nuvažiavo į gatvę, kur buvo rastas gyvūnas, ir ėmė skambinti į duris. Ketvirtame name senyvas vyras pasakė girdėjęs šunį pašėlusiai lojant apie pusę pirmos.

Helen Vilan buvo populiari Sarej Medouso vidurinės mokyklos fizinio lavinimo mokytoja. Iš moters kolegų Semas sužinojo, kad jos įprotis vedžioti šunį vėlai vakare buvo gerai žinomas.

– Ji niekada dėl to nesijaudindavo. Mums sakydavo, kad Brutas greičiau nugaiš, negu leis kam nors ją nuskriausti, – liūdnai pasakė Helen mokyklos direktorius.

– Ji neklydo, – pasakė jam Semas. – Veterinarui teko Brutą užmigdyti.

Dešimtą ryto jis suprato, kad nusikaltimą bus sunku išaiškinti. Pasak einančios iš proto Helen sesers, gyvenančios netoliese, Njuburge, Helen neturėjo priešų. Ji kelerius metus susitikinėjo su bendradarbiu, bet šis tą semestrą buvo išvykęs stažuotis į Ispaniją.

Dingo ar nužudyta? Semas neabejojo: žmogus, taip žiauriai sužalojęs šunį, moters nepasigailės. Prasidės sudėtingas tyrimas; Semas jį pradės nuo Helen rajono ir jos mokyklos. Visai galimas daiktas, kad koks trenktas paauglys, kokius mokyklos dabar leidžia konvejeriu, jautė jai pagiežą. Iš jos nuotraukos detektyvas matė, kad Helen – labai patraukli moteris. Gal koks kaimynas ją pamilo ir buvo atstumtas.

Jis tik vylėsi, kad tai nebūtų koks atsitiktinis nusikaltimas, vieno nepažįstamo žmogaus padarytas kitam, kurio vienintelė bėda buvo ta, kad atsidūrė ne laiku ir ne ten, kur reikia. Tokius nusikaltimus tirti sunkiausia ir jie dažnai lieka neišaiškinti, o to Semas baisiai nemėgo.

Tokia minčių eiga neišvengiamai priminė jam Karen Somers. Tik jos mirties aplinkybes nesunku išaiškinti, pamanė Semas. Sunku tik įrodyti.

Karen nužudė Sairusas Lindstromas, vaikinas, kurį ji paliko prieš dvidešimt metų, – tuo jis nė kiek neabejojo. Tačiau nuo kitos savaitės, kai įteiksiu prašymą atleisti iš darbo, tos bylos nebetirsiu, priminė sau Semas.

Tavo bylos taip pat, mintyse tarė su užuojauta apžiūrinėdamas neseniai darytą mėlynakės kaštoniniais plaukais Helen Vilan nuotrauką. Dabar ji buvo oficialiai laikoma „dingusia, spėjama, nebegyva“.

13

Lorai kilo pagunda miegoti ilgai ir pataūsoti jėgas pusryčiams prieš amerikietiško futbolo rungtynes Vest Pointe, bet pabudusi šeštadienio rytą apsigalvojo. Tikslą prisimeilinti Gordžiukui Eimoriui per vakarienę po kokteilių ji pasiekė tik pusėtinai. Medalininkai sėdėjo drauge, prie jų prisidėjo ir Džekas Emersonas. Iš pradžių Gordžiukas tylėjo, bet vėliau įsismagino ir net pasakė jai komplimentą.

– Manau, visi mūsų klasės vaikinai vienu ar kitu metu buvo tave įsižiūrėję, Lora, – tarė.

– O kodėl būtasis laikas? – paerzino ji.

Jo atsakymas buvo daug žadantis.

– Išties kodėl?

Ir tada vakaras netikėtai pakrypo gera linkme. Robis Brentas jų pulkeliui pasakė, kad HBO kanalas kviečia jį vaidinti situacijų komedijoje, ir scenarijus jam patiko.

– Žmonėms pagaliau nusibodo visi tie realybės šou, – tarė jis, – jie yra pasirengę juoktis. Prisiminkit klasikines komedijas: „Aš myliu Liusę", „Visa šeima", „Jaunavedžiai", „Merės Tailer Mur šou". Jose būta tikro humoro ir, patikėkit manim, tikras humoras atgimsta.

Tada jis pažiūrėjo į ją.

– Žinai, Lora, tau tikrai reiktų paskaityti mano žmonos vaidmenį. Jaučiu, kad tau jis gerai pavyktų.

Ji nebuvo tikra, kad jis nejuokauja, – juk jis komikas. Kita vertus, jei jis *nejuokauja* ir jeigu jai nepavyks pakabinti Gor-

džiuko, tai gali būti dar viena proga ištekėti – galbūt net paskutinė.

– Paskutinė proga, – netyčia ji girdimai sukuždėjo tuos žodžius, ir ją apėmė keistas, koktus jausmas. Visą naktį ją kamavo neramūs sapnai. Ji sapnavo Džeiką Perkinsą, tą įkyrų vaikigalį reporterį, dalijusį sąrašą merginų, su kuriomis ji sėdėjo prie vieno pietų stalo Stounkrofto mokykloje ir kurios vėliau mirė. Katrina, Debra, Sindė, Glorija ir Alison. Penkios. Ji sapnavo, kad Perkinsas vieną po kito išbraukia jų vardus, ir dabar gyvos teliko jiedvi su Džine.

Abi artimai bendravome su Alison, pamanė ji, o dabar likome tik dvi. Nors mokydamosi mokykloje gyvenome kaimynystėje, mudvi su Džine niekada nebuvome tiek panašios, kad būtume tapusios artimos. Ji pernelyg maloni. Ji niekada nesišaipydavo iš vaikinų kaip mes.

Liaukis! – įspėjo save Lora. Negalvok apie kokią nelaimę ar prakeiksmą. Turi šiandieną ir rytojų auksiniam žiedui užsimauti.

Užtektų vieno žodžio iš neseniai pakoreguotų Gordžiuko Eimorio lūpų, ir ji galėtų vaidinti „Maksimumo“ seriale. Staiga Robis Brentas, dar vienas iš šito pulkelio, pasišovė pakeisti jai gyvenimą. Jeigu jis nejuokavo apie serialą ir nusprendė, kad ji vaidintų su juo, ji turėtų puikių galimybių tą vaidmenį gauti. Juk man gerai sekasi komiški vaidmenys. Velnioniškai gerai.

Ir dar Hovutis – ne, Karteris. Jis irgi galėtų suteikti jai galimybių, jei tik norėtų. Aišku, ne savo pjesėse. Dieve, negana to, kad jos slegiančios – jų dar ir neįmanoma suprasti. Tačiau jeigu jis kaip menininkas sunkiai suvokiamas, dar nereiškia, kad negalėtų padėti jai daryti karjerą.

Neatsisakyčiau suvaidinti didžiulį pasisekimą turinčiame spektaklyje, ilgesingai pamanė ji. Tik dabar, kai Alison mirė, man reikia ir naujo agento.

Žvilgtelėjo į laikrodį: laikas rengtis. Ji žinojo sėkmingai išsirinkusi apdarus dienai Vest Pointe – mėlynas „Armani“ zomšos kostiumėlis ir „Gucci“ šalikėlis puikiai tiks prognozuojamai vė-

siai dienai. Pasak sinoptikų, bus tik kiek daugiau negu dešimt laipsnių.

Nemėgstu būti lauke, pamanė Lora, bet kadangi visi sako eisią į rungtynes, nepraleisiu jų ir aš.

Gordonas, priminė ji sau rišdamasi šalikėlį. Gordonas, ne Gordžiukas. Karteris, ne Hovutis. Bent jau Robis liko Robis, o Markas – Markas. Ir Džekas Emersonas, Kornvalio Donaldas Trampas, nepanoro būti žinomas kaip Žakas.

Nuėjusi į restoraną ji nusivylė pamačiusi prie medalininkų stalo vien Marką Flaišmaną ir Džinę.

– Išgersiu tik kavos, – paaiškino Džinė. – Pusryčiausiu su drauge. Pasimatysim per pietus.

– Eisi į karinį paradą ir rungtynes? – paklausė Lora.

– Taip, eisiu.

– Į Vest Pointo akademiją eidavau retai, – atsakė Lora. – O tu visada domėjaisi istorija. Ar vienas gana gerai tau pažįstamas kariūnas nežuvo prieš diplomų įteikimą? Kuo jis buvo vardu?

Markas Flaišmanas gurkštelėjo kavos ir žiūrėjo, kaip Džinės akis aptemdo skausmas. Ji sudvejojo, ir Markas tvirtai sučiaupė lūpas – jis jau ruošėsi atsakyti už ją.

– Ridas Torntonas, – tarė ji. – Kariūnas Kerolas Ridas Torntonas jaunesnysis.

14

Sunkiausia metų savaitė Alisai būdavo artinantis dukters mirties metinėms. Šįmet jai buvo ypač sunku.

Dvidešimt metų, pamanė ji. Du dešimtmečiai. Karen dabar būtų keturiasdešimt dveji. Būtų gydytoja, galbūt kardiologė. Tokį tikslą ji turėjo, kai pradėjo mokytis medicinos mokykloje. Tikriausiai būtų ištekėjusi ir turėtų porą vaikų.

Mintyse Alisa Somers matydavo anūkus, kurių niekada neturėjo. Berniukas – aukštas, šviesiaplaukis kaip Sairusas: Alisa visada tikėjo, kad juodu su Karen galop bus kartu. Semas Diganas labai skaudino ją, nes buvo tikras, jog Karen nužudė Sairusas.

Na, o jų dukrelė? Ji būtų atrodžiusi visai kaip Karen, nusprendė Alisa: smulkių kaulų, melsvai žalių akių ir juodais kaip varnas plaukais. Aišku, Alisa niekada to nesužinos.

Pasuk laikrodį atgal, Viešpatie. Padaryk, kad tos siaubingos nakties nebūtų buvę. Šią maldą metams bėgant ji sukalbėjo tūkstančius kartų.

Semas Diganas sakė jai nemanąs, kad Karen pabudo įsibrovėliui įėjus į jos kambarį. Bet Alisai tai nuolatos rūpėjo. Ar ji atsimerkė? Ar pajuto, kad kambaryje kažkas yra? Ar pamatė ranką, pakylančią virš lovos? Ar pajuto šiurpius peilio dūrius, atėmusius jai gyvybę?

Apie tuos dalykus ji galėjo kalbėtis su Semu, nors niekada neįstengė pasakyti savo vyrui. Jis turėjo tikėti, kad vienintelis jo vaikas tą akimirką išvengė siaubo ir skausmo.

Tos mintys sukosi Alisos Somers galvoje ištisas dienas. Kai šeštadienio rytą pabudo, sunkumą ir skausmą apmaldė mintis, kad jos aplankyti ateina Džinė Šeridan.

Dešimtą suskambo durų skambutis. Alisa atidarė duris ir karštai apkabino Džinę. Laikyti jauną moterį glėbyje buvo nepaprastai gera. Ji žinojo, kad bučinys pasisveikinant skirtas ne vien Džinei, bet ir Karen.

Metams bėgant ji stebėjo, kaip Džinė iš drovios, nekalbios pirmą kartą pamatytos kaimynystėje gyvenančios šešiolikmetės virto elegantiška, didelės sėkmės sulaukusia istorike ir rašytoja.

Per tuos dvejus metus, kai Džinė dar nebuvo baigusi mokyklos, išvykusi dirbti į Čikagą ir pradėjusi studijuoti Brin Mare, Alisa žavėjosi mergina ir jos gailėjosi. Jai atrodė neįtikima, kad ji – savo tėvų dukra. Šie buvo tokie kupini paniekos vienas kitam, kad niekada nesuprato, kokį poveikį jų vienturtei daro kivirčai viešumoje.

Net tada ji buvo neregėtai ori, pamanė Alisa atitraukdama Džinę nuo savęs, kad galėtų apžiūrėti, paskui vėl apkabindama.

– Ar žinai, kad nemačiau tavęs jau aštuonis mėnesius? – paklausė ji. – Džine, aš tavęs pasiilgau.

– Ir aš jūsų pasiilgau, – Džinė be galo šiltai pažvelgė į vyresnę moterį. Alisa Somers buvo graži moteris sidabriniais plaukais ir mėlynomis akimis, kuriose visada jutai šiek tiek liūdesio. Užtat jos šypsena buvo meili ir guvi. – Atrodote nuostabiai.

– Kaip šešiasdešimt trejų moteris – visai neprastai, – pritarė Alisa. – Nusprendžiau neberemti kirpyklos, todėl matai, kokia esu iš tikrųjų.

Susikibusios rankomis, jos nuėjo iš prieškambario į sudurtinio namo svetainę.

– Tik dabar susigriebiau, kad nė karto nesi čia buvusi, Džine. Mes visuomet pasimatydavome Niujorke arba Vašingtone. Aprodysiu tau namus. Pradėsime nuo pasakiško vaizdo į Hadsono upę.

Jiedviem vaikštant po namą, Alisa aiškino:

– Nesuprantu, kodėl mes taip ilgai gyvenome privačiame name. Čia aš jaučiuosi kur kas laimingesnė. Manau, Ričardui atrodė, kad jeigu iš ten išsikraustysime, mes tarsi paliksime Karen. Jis taip ir neatsitokėjo jos netekęs.

Džinė prisiminė gražų Tiudorų stiliaus namą, kuriuo taip žavėjosi vaikystėje. Pažinojau jį kaip savo penkis pirštus, pamanė. Nuolatos ten ateidavau, kol jame gyveno Lora; kita vertus, Alisa ir ponas Somersas labai maloniai su manimi elgdavosi. Gaila, kad ne per geriausiai pažinojau Karen.

– Ar gali būti, kad tą namą nusipirks koks mano pažįstamas? – paklausė ji.

– Vargu. Žmonės, kurie pirko jį iš mūsų, buvo iš valstijos šiaurės. Jie pardavė jį pernai. Matyt, naujasis savininkas jį paremontavo ir ruošiasi išnuomoti su visu apstatymu. Daug kas mano, kad tikrasis pirkėjas – Džekas Emersonas. Sklinda gandai, kad jis miestelyje superka daug nekilnojamojo turto. Jis tikrai visiškai nebepanašus į tą vaikiščią, kuris valydavo kontoras. Dabar jis – tikras verslininkas.

– Jis pirmininkauja mūsų susitikimui.

– Ir jį organizavo. Dar niekad dvidešimtos Stounkrofto baigimo metinės nebuvo švenčiamos taip pompastiškai, – Alisa patraukė pečiais. – Bet užtat dėl jų tu atvykai čia. Tikiuosi, esi alkana. Pusryčių bus vafliai su braškėmis.

Geriant po antrą puodelį kavos Džinė ištraukė faksogramas, voką su plaukų šepečiu, parodė viską Alisai ir papasakojo apie Lilę.

– Daktaras Konorsas pažinojo sutuoktinius, kurie norėjo kūdikio. Jie buvo jo pacientai, vadinasi, tikriausiai gyveno kažkur čia. Alisa, nežinau, kreiptis į policiją ar samdytis privatų seklį. Tiesiog galva neišneša, ką daryti.

– Nori pasakyti, būdama aštuoniolikos pagimdei kūdikį ir niekada niekam apie jį nepasakojai?

Alisa ištiesė ranką virš stalo ir suėmė Džinės delną.

– Pažinojot mano tėvą ir motiną. Jie būtų paleidę kakarines – katras kaltas, kad aš prisiviriau košės. Man būtų buvę paprasčiau išplatinti miestelyje skrajutes su naujiena.

– Ir niekada niekam neprasitarei?

– Ničniekam. Buvau girdėjusi, kad daktaras Konorsas padeda žmonėms įsivaikinti. Jis norėjo, kad pasakyčiau tėvams, bet aš buvau pilnametė, o jis pasakė turintis pacientę, kuri sužinojo negalėsianti turėti vaikų. Ta be galo nuostabi pora ketino įsivaikinti kūdikį. Kai daktaras Konorsas su jais pasikalbėjo, jie atsakė nepaprastai džiaugsiąsi gavę mano kūdikį. Daktaras rado man darbą privačiuose gimdymo namuose Čikagoje. Taigi galėjau teisintis, neva noriu metus padirbėti prieš stodama į Brin Marą.

– Prisimenu, kaip mes didžiavomės sužinoję, kad gavai stipendiją.

– Išvykau į Čikagą tuoj baigusi mokyklą. Man reikėjo ištrūkti iš čia. Ir ne vien dėl kūdikio. Man reikėjo paliūdėti. Gaila, kad jūs nepažinojote Rido. Jis buvo nepaprastas žmogus. Ko gero, todėl aš taip ir neištekėjau, – Džinės akys pritvinko ašarų. – Niekam kitam nejutau to, ką jutau jam.

Ji papurtė galvą ir paėmė į ranką fakso pranešimą.

– Ketinau kreiptis su juo į policiją, bet aš gyvenu Vašingtone. Ką ji galėtų padaryti? *„Pabučiuoti ją ar nužudyti? Juokauju.“* Sveikas protas sako, kad tas, kas įsidukrino Lilę, gyvena kažkur netoliese, nes ta moteris buvo daktaro Konorso pacientė. Štai kodėl manau, kad į policiją turiu kreiptis šiame miestelyje ar bent jau šioje apygardoje. Alisa, ką jūs manote?

– Manau, kad tu teisi. Be to, pažįstu žmogų, kuris gali tau padėti, – ryžtingai pareiškė Alisa. – Semas Diganas dirba tyrėju apygardos prokuratūroje. Jis atėjo tą rytą, kai radome Karen negyvą, ir niekada neužvertė jos nužudymo bylos. Jis geras draugas. Jis sugalvos, kaip tau padėti.

15

Autobusas į Vest Pointą turėjo išvykti dešimtą. Penkiolika minučių po devynių Džekas Emersonas išėjo iš viešbučio ir parskubėjo namo pasiimti kaklaraiščio, mat užmiršo jį įsidėti. Žmona Rita, su kuria jis susituokė prieš penkiolika metų, sėdėjo prie pusryčių stalo ir gurkšnodama kavą skaitė laikraštį. Jam įėjus, abejingai pakėlė akis.

– Kaip vyksta prašmatnusis susitikimas, Džekai?

Tame jos pasisveikinime buvo itin aiškiai juntama pašaipa, ja buvo persisunkęs kiekvienas žodis.

– Sakyčiau, puikiai, Rita, – taikingai atsakė jis.

– Tavo kambarys viešbutyje patogus ar nežinai?

– Patogus, koks tik gali būti Glen Ridžo kambarys. Kodėl tau neprisidėjus prie manęs ir neįsitikinus pačiai?

– Manau, susilaikysiu.

Ji nuleido akis į laikraštį parodydama, kad pokalbis baigtas.

Džekas kurį laiką stovėjo ir į ją žiūrėjo. Ji buvo trisdešimt septynerių, bet ne iš tų moterų, kurios su metais gražėja. Rita visada buvo santūri, bet ilgainiui siauros jos lūpos nusviro ir tapo nemaloniai piktos. Kai jai buvo per dvidešimt ir plaukus paleisdavo ant pečių, buvo tikrai patraukli. Dabar, kai standžiai juos priglostydavo ir surišdavo į kuodą, oda atrodė įtempta. Tiesą sakant, visa jos išvaizda dabar bylojo apie įtampą ir pyktį. Stovėdamas virtuvėje Džekas suvokė, kaip baisiai jos nemėgsta.

Jį įsiutino, kad jam tenka pasiaiškinti, kodėl parėjo į savo paties namus.

– Nepasiėmiau kaklaraiščio, kurio man reikės šiandien per vakarienę! – atšovė jis. – Todėl ir užsukau.

Rita padėjo laikraštį.

– Džekai, kai pareikalavau, kad Sendė lankytų mokyklą internatą, o ne tavo mylimą Stounkroftą, turėjai suprasti, kad kažkas negerai.

– Man rodos, supratau.

Prasideda! – pamanė jis.

– Grįžtu į Konektikutą. Vestporte pusmečiui išsinuomojau namą, kol rasiu tokį, kurį norėčiau pirkti. Susitarsime dėl teisės lankyti Sendę. Nors esi niekam tikęs vyras, buvai ganėtinai padorus tėvas, tad bus geriau, jei išsiskirsime gražiuoju. Puikiai žinau, kiek pinigų turi, tad nešvaistykime didelių sumų advokatams, – ji atsistojo. – Esi šaunus vyrukas, Džekai Emersonai, linksmas, šmaikštus. Rūpiniesi visuomenės reikalais, esi sumanus verslininkas. Daug žmonių tave šitaip apibūdina, Džekai. Nekalbėsiu apie tai, kad esi mergišius. Tave graužia daug kitų dalykų. Grynai iš smalsumo norėčiau sužinoti kokių.

Džekas Emersonas šaltai šyptelėjo.

– Be abejo, aš supratau: kai prisispyrei siųsti Sendę mokytis į Čouto mokyklą, jau turėjai planų grįžti į Konektikutą. Svarsčiau, ar nemėginti tavęs atkalbėti... visas dešimt sekundžių. Paskui ėmiau džiūgauti.

Ir skaudžiai klysti, jei manai žinanti, kiek pinigų aš turiu, pridūrė jis mintyse.

Žmona gūžtelėjo pečiais.

– Visada sakydavai, kad tavo žodis turi būti paskutinis. Žinai, ką tau pasakysiu, Džekai? Po ta apsimestai padoria išore tu vis dar esi tas vulgarus valytojas, apmaudaujantis, kad po pamokų tenka darbuotis šluota. Ir jeigu per skyrybas elgsiesi nesąžiningai, būsiu priversta pranešti valdžios atstovams, kad prisipažinai man prieš dešimt metų susitaręs, kad kai kas padegtų tą medicinos įstaigos pastatą.

Jis įsmeigė į ją akis.

– Niekada tau to nesakiau.

– Bet jie manim patikės, tiesa? Dirbai tame pastate ir žinojai kiekvieną jo kampelį. Tau reikėjo to sklypo prekybos centrui, kurį planavai pasistatyti. Po gaisro tau pavyko pigiai jį nusipirkti, – ji kilstelėjo vieną antakį. – Bėk pasiimti savo kaklaraiščio, Džekai. Už poros valandų iš čia išvažiuosiu. Gal tau pavyks pakabinti kokią klasės draugę ir surengti čia tikrą susitikimą. Nė kiek neprieštarauju.

16

Suvokusi, kad pagaliau ėmėsi veiksmų, Džinė kiek aprimo. Alisa Somers pažadėjo paskambinti Semui Diganui ir susitarti dėl susitikimo su juo sekmadienį po pietų.

– Šiaip ar taip, jis dažnai užsuka per Karen mirties metines, – sakė ji.

Man nebūtina grįžti namo rytoj, pamanė Džinė. Galiu likti viešbutyje mažiausiai savaitę. Gerai moku tirti. Gal man pavyks rasti ką nors, kas dirbo daktaro Konorso priimamajame, – slaugytoją ar sekretorę, kuri galėtų man pasakyti, kur jis registruodavo gimusius kūdikius, kurių įvaikinimo reikalus tvarkė. Gal savo įrašų kopijas jis laikė kur nors kitur. Semas Diganas galėtų padėti man jas rasti – aišku, jeigu jų esama.

Daktaras Konorsas paėmė iš jos naujagimę Čikagoje. Gal jis užregistravo jos gimimą ten? Įdomu, ar Lilę įsivaikinusi moteris vyko su juo į Čikagą, ar jis pats parsivežė naujagimę į Kornvalį?

Visiems susitikimo dalyviams, atvažiavusiems į Vest Pointą ne autobusu, o savo automobiliais, buvo liepta palikti juos aikštelėje prie Tajerio viešbučio. Džinė pajuto, kaip ašaros gniaužia jai gerklę, kai pro vartus įvažiavo į akademijos teritoriją. Kaip jau ne sykį pastarosiomis dienomis, ji prisiminė, kad pastarąjį kartą čia lankėsi per Rido laidos diplomų įteikimo iškilmes ir žiūrėjo, kaip jo tėvai gauna jo diplomą bei kardą.

Dauguma buvusių Stounkrofto mokyklos abiturientų dalyvavo ekskursijoje po Vest Pointą. Pusę pirmos jie turėjo susitikti

pietų Tajerio viešbutyje. Paskui jie stebės iškilmingą paradą ir eis žiūrėti rungtynių.

Prieš prisidėdama prie kitų, Džinė pasuko į kapines aplankyti Rido kapo. Iki jo buvo gabalas kelio, bet ji džiaugėsi turėdama laiko pamąstyti. Čia jausdavausi tokia rami, pamanė ji. Kaip būtų susiklostęs mano gyvenimas, jei Ridas nebūtų žuvęs, jei mano dukra dabar būtų su manim, o ne kažkur pas svetimus žmones? Ji neišdrįso eiti į Rido laidotuves. Jos vyko Stounkrofto mokyklos išleistuvių dieną. Jos motina ir tėvas nebuvo matę Rido ir apie jį nieko nežinojo. Ji nebūtų galėjusi paaiškinti, kodėl nedalyvauja savo išleistuvėse.

Eidama pro Kadetų koplyčią, prisiminė koncertus, kurių čia klausėsi, iš pradžių viena, paskui kelis kartus su Ridu. Praėjo pro paminklus su istorijai nusipelniusių žmonių pavardėmis, kol atsidūrė 23-ame kapinių sektoriuje ir sustojo priešais Ridui – leitenantui Kerolui Ridui Torntonui jaunesniajam – skirtą antkapį. Į jį buvo atremta viena rožė, prie jos prisegtas nedidelis vokas. Džinė aiktelėjo: ant jo buvo užrašytas jos vardas. Ji paėmė rožę ir nuplėšė nuo voko kortelę. Jai ėmė drebėti rankos, kai perskaitė kelis žodžius: „Džine, rožė tau. Žinojau, kad užsuksi."

Grįždama į Tajerio viešbutį ji bandė suimti save į nagą. Veikiausiai kažkas iš susitikimo dalyvių žino apie Lilę ir žaidžia su manim kaip katė su pele. Kas dar galėjo žinoti, kad šiandien būsiu čia ir lankysiu Rido kapą?

Iš mūsų laidos susirinko keturiasdešimt du, pamanė. Vadinasi, visame pasaulyje tik vienas iš keturiasdešimt dviejų gali siuntinėti man žinutes. Aš sužinosiu, kas tas žmogus ir kur yra Lilė. Gal ji nežino esanti įdukrinta. Nesikišiu į jos gyvenimą, bet turiu žinoti, kad jai viskas gerai. Turiu bent kartą ją pamatyti – nors iš tolo.

Ji paspartino žingsnį. Liko tik ši ir rytojaus diena pasistengti pamatyti visus akis į akį ir sužinoti, kas ėjo į kapines. Pasikalbėsiu su Lora, pamanė. Pro jos akis neprasprūsta niekas. Jeigu ji dalyvavo ekskursijoje, kurios maršrutas ėjo ir pro kapines, galėjo ką nors pastebėti.

Vos tik Džinė įžengė į salę, skirtą Stounkrofto auklėtinių pusryčiams, prie jos priėjo Markas Flaišmanas.

– Ekskursija buvo labai įdomi, – tarė jis. – Gaila, kad nedalyvavai. Gėda prisipažinti, bet net gyvendamas Kornvalyje į Vest Pointą atvažiuodavau tik pabėgioti. Bet tu paskutinėje klasėje gana dažnai čia būdavai, tiesa? Prisimenu, parašei keletą straipsnių į mokyklos laikraštį apie akademiją.

– Taip, būdavau, – kruopščiai rinkdama žodžius atsakė Džinė. Galvoje pralėkė ištisas prisiminimų kaleidoskopas. Kaip pavasario popietėmis vaikščiodavo Trofėjų aikštės* taku ir įsitaisiusi ant suoliuko rašydavo. Rausvo granito suolus akademijai dovanojo 1939 metų absolventai. Ji įsidėmėjo ant suolų užrašytus žodžius: ORUMAS, DRAUSMĖ, DRĄSA, DORA, IŠTIKIMYBĖ. Net skaitydama tuos užrašus suvokdavau, koks niekingas mano tėvų gyvenimas, dingtelėjo jai.

Ji vėl nukreipė dėmesį į Marką.

– Mūsų lyderis Džekas Emersonas pareiškė, kad apdovanojamieji turi bendrauti su kitais ir šiandien sėdėti kur nori, – kalbėjo jis. – Dėl to Lora turės bėdos. Ar pastebėjai, kaip ji stengiasi visus pakerėti? Vakar per vakarienę flirtavo su mūsų klasės draugais, televizijos veikėju Gordonu, dramaturgu Karteriu ir komiku Robiu. Autobuse sėdėjo prie Džeko Emersono ir meilinosi *jam*. Kiek supratau, jis tapo tikru nekilnojamojo turto magnatu.

– Tavo sritis – paauglių elgsena, Markai. Turėjai pastebėti, kad Lora kadaise vaikėsi kuo nors pasižymėjusius vaikinus. Tau neatrodo, kad ji iki šiol nepasikeitusi? Šiaip ar taip, jai vertėtų sutelkti dėmesį į tą ketvertą. Buvę jos kavalieriai, tokie kaip Dagas Hanoveris, arba čia nepasirodė, arba atvyko su žmonomis.

Džinė neslėpė pašaipos.

---

* Aikštė Vest Pointe, kur eksponuojamos nuo JAV nepriklausomybės karo (1775–1783) iki Ispanijos ir JAV karo (1898) iš priešų atimtos patrankos.

Markas šypsojosi, bet įdėmiai į jį žiūrėdama Džinė pastebėjo, kad jo išraiška pakito: akys tapo rūstokos. Tu irgi? – nusistebėjo ji. Ją liūdino mintis, kad Markas – dar vienas iš tų, kurie buvo įsikirtę Lorą, gal net dabar ją myli. Tačiau jai reikėjo galimybės pasikalbėti su Lora, o jeigu jis irgi nori būti šalia jos – tegul sau.

– Atsisėskime prie Loros, – pasiūlė ji. – Mokykloje visada sėdėjau šalia jos.

Akimirką ji gyvai pamatė pietų stalą Stounkrofte. Išvydo prie jo Kateriną, Debrą, Sindę, Gloriją ir Alison.

Be to, Lorą ir save.

Lorą... ir save...

17

Pelėda tikėjosi, kad apie Niujorko valstijos Sarej Medouso miestelyje dingusią moterį nebus pranešta taip greitai, kad apie šį įvykį spėtų papasakoti rytiniai šeštadienio laikraščiai, bet apsidžiaugė, kai apie jį informavo ir radijas, ir televizija. Prieš pusryčius ir po jų, mirkydamas ranką, jis stebėjo pranešimus ir jų klausėsi. Ranką jam skaudėjo todėl, kad šuo suleido į ją dantis; jis laikė tai bausme už savo nerūpestingumą. Jis turėjo pamatyti pavadį moters rankoje prieš sustabdydamas automobilį ir ją sugriebdamas. Vokiečių aviganis išdygo tarsi iš po žemių ir urgzdamas ant jo šoko. Laimė, Pelėdai pavyko sugriebti laužtuvą padangoms montuoti – leisdamasis į tokias išvykas visada jį pasidėdavo ant priekinės keleivio sėdynės.

Dabar Džinė sėdėjo priešais jį prie pusryčių stalo, ir buvo aiškiai matyti, kad rožę prie kapo ji rado. Jis neabejojo – Džinė tikisi, kad Lora pastebėjo, kas iš jų būrelio nešasi gėlę ar per ekskursiją po kapines nutykino į šalį. Dėl to jis nesijaudino. Jis galėjo guldyti galvą, kad Lora nepastebėjo nieko. Ji suko galvą, kuriuo iš klasės draugų ji turi daugiausia galimybių pasinaudoti. Ji visiškai nuskurdusi ir graužiama nevilties, pergalingai pamanė Pelėda.

Prieš daugybę metų atsitiktinai sužinojęs apie Lilę jis suprato, kad esama daugybės būdų, kaip įgyti galią kitų žmonių atžvilgiu. Kartais jis smagindavosi naudodamasis ta galia, o kitąsyk tik laukdavo. Po jo anoniminio pranešimo mokesčių valdybai ši patikrino Loros finansus, ir dabar jos namui buvo uždėtas areštas.

Netrukus tai nebeturės reikšmės, bet jis netvėrė džiaugsmu, kad dar prieš jam ją nužudant ji nerimauja prarasianti namus.

Mintis pranešti Džinei apie Lilę kilo, kai jis atsitiktinai susipažino su jos įtėviais. Dvejojau, ar žudyti Džinę, bet norėjau priversti ją kentėti, be gailesčio galvojo jis.

Palikti gėlę prie antkapio buvo genialus sumanymas. Prie pusryčių stalo Tajerio viešbutyje iš Džinės akių jis matė, kokia ji susikrimtusi. Per iškilmingą paradą jis pasistengė atsisėsti šalia jos.

– Nuostabus reginys, ar ne? – paklausė jos.

– Tikrai taip.

Jis suprato, kad ji galvoja apie Ridą Torntoną.

Pro jų tribūną žygiavo „Velnio kačių" būgnininkės. Žiūrėk įdėmiai, Džine, pamanė jis. Tavo dukra žengia artimajame antros eilės krašte.

18

Visiems grįžus į Glen Ridžo viešbutį Kornvalyje, Džinė įlipo į liftą kartu su Lora, paskui nusekė jai įkandin į jos kambarį.

– Lora, brangioji, man reikia su tavim pasikalbėti.

– Žinai, Džine, aš turiu išsimaudyti karštoje vonioje ir pailsėti, – gynėsi Lora. – Gal ekskursija po Vest Pointą ir futbolo rungtynės visai smagu, bet man nepatinka ištisas valandas leisti lauke. Ar negalėtume pasimatyti vėliau?

– Ne! – ryžtingai pareiškė Džinė. – Man reikia pasikalbėti su tavim dabar.

– Sutinku tik todėl, kad esi labai gera draugė, – atsiduso Lora.

Ji įkišo elektroninį raktą į spyną.

– Sveika atvykusi į Tadž Mahalą.

Ji atidarė duris ir įjungė šviesą. Lovos šonuose ir ant rašomojo stalo užsidegė lempos, blausiai apšviesdamos pavakarės saulės metamoje prietemoje jau imantį skendėti kambarį.

Džinė atsisėdo ant lovos krašto.

– Lora, reikalas labai svarbus. Per ekskursiją buvai ir kapinėse, ar ne?

Lora ėmė sagstytis zomšos švarką, kuriuo vilkėjo Vest Pointe.

– Aha. Džine, žinau, kad dažnai lankydavaisi tose kapinėse, kai mokėmės Stounkrofte, bet aš jose buvau pirmą kartą. Dieve, tik pagalvok, kiek įžymybių ten palaidota! Kad ir generolas Kasteris. Maniau, visiems atrodo, kad jis susimovė per tą puolimą prieš indėnus, kuriam vadovavo, bet dabar, turbūt jo žmonos

dėka, nuspręsta laikyti jį didvyriu. Šiandien stovėdama prie jo kapo prisiminiau, kaip tu kadaise man sakei, kad indėnai vadino Kasterį Geltonplaukiu Vadu. Tu visada išsiaiškindavai tokių dalykų.

– Ar visi ėjo į ekskursiją po kapines, Lora?

– Visi, atvykę autobusu. Kai kas su vaikais važiavo savo automobiliais. Tie žmonės, galima sakyti, pasidarė ekskursiją sau. Mačiau juos vaikštinėjančius be jokio gido. Ar vaikystėje norėjai žiūrėti į antkapius? – Lora pakabino švarkelį į spintą. – Džine, aš tave myliu, bet man reikia prigulti. Tau irgi reikėtų taip padaryti. Šis vakaras mums labai svarbus. Mums bus įteikti medaliai, bronzinės lentelės ar dar kas nors. Kaip manai, ar nelieps giedoti mokyklos himną?

Džinė atsistojo ir uždėjo delnus Lorai ant pečių.

– Lora, tai labai svarbu. Ar nepastebėjai, kad kas nors iš autobuso keleivių būtų vežęsis rožę? Arba kaip kas nors išsitraukė rožę kapinėse?

– Rožę? Ne, aišku, nepastebėjau. Mačiau kitus žmones dedant gėles ant kai kurių kapų, bet tai nebuvo mūsiškiai. Kas iš mūsų būrio pažinojo ką nors ten palaidotą taip gerai, kad būtų atsinešęs gėlių?

Ko dar galėjau tikėtis? – pamanė Džinė. Lora nekreipia dėmesio nė į vieną jai nesvarbų žmogų.

– Daugiau tau netrukdysiu, – pažadėjo Džinė. – Kada turime būti apačioje?

– Septintą kokteiliai, aštuntą vakarienė. Medalių įteikimas dešimtą. O rytoj – tik Alison atminai ir priešpiečiai Stounkrofto mokykloje.

– Į Kaliforniją grįši iškart, Lora?

Lora mašinaliai apkabino draugę.

– Galutinai dar neapsisprendžiau, bet sakykim taip: turiu geresnį variantą. Pasimatysim vėliau, širdele.

Kai Džinė išėjo ir uždarė duris, Lora iš spintos išsitraukė drabužių maišą. Vos tik pasibaigs vakarienė, ji ir jis nepastebimai paspruks. Jis sakė taip: „Tas viešbutis man jau įgriso, Lora. Susi-

krauk nedidelį krepšį, ir aš prieš vakarienę padėsiu jį į savo automobilį. Tik laikyk liežuvį už dantų. Niekam neturi rūpėti, kur mes praleisime šią naktį. Įrodysiu, kokia neteisi buvai, kai prieš dvidešimt metų nesupratai, koks aš šaunus."

Dėdama į krepšį kašmyro megztinį, kuriuo vilkės iš ryto, Lora šypsojosi sau. Ji pasakė jam, kad tikrai nori eiti į atminus, bet nė kiek nesigailės, jeigu nenueis į priešpiečius.

Paskui ji susiraukė. Jis atsakė: „Aš irgi nieku gyvu nepraleisčiau Alison atminų." Aišku, jis turėjo galvoje, kad per juos jie bus drauge.

19

Trečią valandą dienos Semas Diganas nustebo sulaukęs Alisos Somers skambučio.

– Semai, gal kartais esi laisvas šįvakar ir galėtum eiti į oficialų priėmimą? – paklausė ji.

Detektyvas taip apstulbo, kad net sudvejojo.

– Suprantu, kad neduodu tau nė kiek laiko pasiruošti, – atsiprašė Alisa.

– Nieko baisaus. Gerai, galiu. Esu laisvas, o mano drabužių spintoje kabo išvalytas ir išlygintas smokingas.

– Šįvakar vyks prieš dvidešimt metų Stounkrofto mokyklą baigusių abiturientų, atvykusių į susitikimą, pagerbimo iškilmės. Miestelėnai buvo paprašyti susimokėti už vietas vakarienėje. Iš tikrųjų renginys organizuojamas lėšoms naujam Stounkrofto mokyklos priestatui rinkti. Neketinau į jį eiti, bet tarp tų, kurie bus pagerbti, yra moteris, su kuria noriu tave supažindinti. Jos pavardė Džinė Šeridan. Kadaise ji gyveno gretimame name, ir ji man labai patinka. Ji turi rimtą bėdą ir jai reikia patarimo. Iš pradžių maniau prašyti tavęs rytoj užeiti ir pasikalbėti su ja apie tą jos bėdą, bet paskui nusprendžiau, kad būtų gražu dalyvauti, kai Džinei bus įteiktas medalis, ir...

Semas suprato, kad Alisa Somers pakvietė jį impulso pagauta ir dabar ne tik kad bando dėl to atsiprašyti, bet net gailisi jam paskambinusi.

– Alisa, mielai ateisiu, – įtaigiai atsakė jis, tik nutylėjo, kad dirbo nuo pusės penkių ryto – buvo iškviestas dėl Helen Vilan

bylos. Buvo ką tik grįžęs namo ir ketino anksti eiti miegoti. Vylėsi, kad valandą ar dvi pamiegojus jam kiek aprims nervai. – Ruošiausi užsukti rytoj, – pridūrė jis.

Alisa suprato, ką jis turi galvoje.

– Taip ir maniau, kad sutiksi. Jeigu gali užsukti pas mane septintą, pirma pavaišinčiau taurele, paskui eitume į viešbutį.

– Sutarta. Iki pasimatymo, Alisa.

Semas padėjo ragelį ir susigėdo supratęs, kad neapsakomai apsidžiaugė kvietimu; tada susimąstė kodėl. Kokių bėdų galėjo kilti Alisos draugei Džinei Šeridan? – spėliojo jis. Tačiau, kad ir kokia rimta ta bėda, jos negalėjai palyginti su tuo, kas paryčiais nutiko šunį vedžiojančiai Helen Vilan.

20

– Nemenkas sambrūzdis, ką, Džine? – paklausė Gordonas Eimoris.

Jis sėdėjo jai iš dešinės, antroje pakylos eilėje – ten buvo liepta įsitaisyti būsimiems medalininkams. Žemiau jų – Kongreso narys iš Kornvalio prie Hadsono, miestelio meras, renginio rėmėjai, Stounkrofto mokyklos valdybos pirmininkas ir keli jos kontrolės tarybos nariai patenkinti žiūrėjo į sausakimšą pobūvių salę.

– Tai jau tikrai, – pritarė ji.

– Ar tau neatėjo į galvą pasikviesti motiną ir tėvą į šį prašmatnų renginį?

Jeigu Gordono balse nebūtų pajutusi kandžių gaidelių, Džinė būtų supykusi, bet į šį pašaipų klausimą ji irgi atsakė su pašaipa.

– Neatėjo. O tau nekilo mintis pasikviesti *savo* tėvų?

– Žinoma, nekilo. Tiesą sakant, veikiausiai pastebėjai, jog nė vienas iš apdovanojamųjų, kaip ir mudu, neatsivedė švytinčių tėvelių, kad kartu pasidžiaugtų triumfo akimirka.

– Kiek suprantu, daugumos mūsų tėvai iš čia išsikėlė. Maniškiai išvyko tą vasarą, kai baigiau Stounkrofto mokyklą. Ko gero, žinai: išvyko ir išsiskyrė, – pridūrė Džinė.

– Mano tėvai taip pat. Kai pagalvojau apie čia sėdinčius šešis mus, atseit baigiamosios klasės pasididžiavimą, nusprendžiau, kad tikriausiai vienintelei Lorai vaikystėje čia patiko. Manau, jauteisi ganėtinai nelaiminga, kaip ir aš, Robis, Markas, Karteris. Robis buvo iš intelektualų šeimos, bet atsainiai žiūrėjo į moks-

lus, tad tėvai nuolatos jam grasino už juos nemokėsią. Humoras tapo jo šarvais ir prieglobsčiu. Marko tėvai visam pasauliui pranešė besigailintys, kad jo brolis negyvas ir kad žuvo ne jis. Į tai atsakydamas jis tapo paauglių psichiatru. Man smalsu, ar jis tik nemėgina gydyti paauglio savo paties viduje.

Gydytojau, gydykis pats, pamanė Džinė. Jai dingtelėjo, kad Gordonas, ko gero, teisus.

– Hovučio, ar Karterio, kaip jis reikalauja vadinti, tėvas lupdavo jį ir motiną, – kalbėjo toliau Gordonas. – Hovutis stengdavosi kuo mažiau būti namie. Tu juk žinojai, kad jį vis užklupdavo žvilgčiojant pro svetimus langus. Ko jis norėjo – pamatyti normalų šeimos gyvenimą? Ar tau neatrodo, kad todėl jo pjesės tokios niūrios?

Džinė nusprendė nuleisti šį klausimą negirdomis.

– Taigi liekame tik mudu su tavim, – tyliai tarė ji.

– Mano motina buvo nevalyva namų šeimininkė. Gal prisimeni: kai užsidegė mūsų namas, miestelėnai juokavo, girdi, tai buvo vienintelis būdas, kaip jį nuodugniai išvalyti. Dabar turiu tris namus ir prisipažinsiu: poreikis palaikyti visuose švarą man tapo tikrų tikriausia manija. Todėl ir iširo mano santuoka. Kita vertus, aš padariau klaidą apskritai vesdamas tą moterį.

– O mano tėvas ir motina vaidydavosi kitų žmonių akivaizdoje. Argi ne tai apie mane prisimeni, Gordonai?

Ji žinojo, kad taip ir yra.

– Prisiminiau, kiek nedaug reikia vaikui, kad pajustų gėdą. Tau, Karteriui, Robiui, Markui ir man gyvenimas buvo ne pyragai. To nepasakysi tik apie Lorą, sėkmės išpaikintą mūsų klasės mergaitę, kuriai daug kas pavydėjo. Na, o mums tikrai nereikėjo, kad tėvai jį dar labiau apkartintų, bet jie visi vienaip ar kitaip tai darė. Žinai, Džine, aš taip troškau pasikeisti, kad įgijau visiškai naują veidą. Tačiau, kalbant atvirai, kartais pabudęs matau vis dar esąs Gordžiukas, tas nuoboda moksliukas, kvailokos išvaizdos vaikigalis, iš kurio būdavo smagu šaipytis. Tu išgarsėjai akademiniuose sluoksniuose, o dabar dar ir parašei ne tik kritikų giriamą, bet ir labai perkamą knygą. Tačiau kas tu esi viduje?

Iš tiesų kas? Viduje aš pernelyg dažnai jaučiuosi esanti vargana pašalietė, pamanė Džinė, bet atsakyti jai neprireikė, nes Gordonas staiga nusišypsojo kaip mažas berniukas ir tarė:

– Prie vakarienės stalo nedera per daug filosofuoti. Gal pasijusiu kitaip, kai man bus užkabintas tas medalis. Ką tu manai, Lora?

Jis pasisuko pasikalbėti su ja, o Džinė atsigręžė į jai iš kairės sėdintį Džeką Emersoną.

– Atrodo, judu su Gordonu įsitraukėte į labai rimtą diskusiją, – tarė šis.

Džinė pamatė jo veide neslepiamą smalsumą. Ji mažiausiai norėjo su Gordonu pradėtą pokalbį tęsti su juo.

– Mes tik liežuvaujame apie čia praleistą vaikystę, Džekai, – išsisukinėdama paaiškino ji.

Man taip trūko pasitikėjimo savimi, pamanė ji. Buvau labai liesa ir nerangi. Mano plaukai buvo šiurkštūs. Visada laukiau, kada tėvas ir motina vėl ims koneveikti vienas kitą. Jausdavausi kalta, kai jie sakydavo, kad nesiskiria tik dėl manęs. Tenorėjau užaugti ir ištrūkti kuo toliau iš tų namų. Ir ištrūkau.

– Kornvalyje augti buvo labai smagu, – nuoširdžiai tikino Džekas. – Niekada nesupratau, kodėl, kai visi tiek daug pasiekėte, nė vienas neapsigyvenote čia ar bent jau nenusipirkote namelio kaime. Beje, jeigu kada nors nuspręsi, kad tau reikia kokio būsto čia, turiu sąrašą. Patikėk manim, tarp jų yra tikrų brangakmenių.

Džinė prisiminė Alisą Somers jai pasakojus sklandančius gandus, neva Džekas Emersonas – naujasis buvusių Alisos namų savininkas.

– Ar yra bent vienas rajone, kuriame kadaise gyvenau? – paklausė ji.

Jis papurtė galvą.

– Nėra. Turiu galvoje namus su pasakiškais upės vaizdais. Kada galėsiu tave pavežioti ir parodyti juos?

Niekada, pamanė Džinė. Negrįšiu čia gyventi. Bet pirma turiu sužinoti, kas man siunčia tas žinutes apie Lilę. Galvą guldau:

tas žmogus dabar sėdi šioje salėje. Noriu, kad ši vakarienė greičiau baigtųsi, – galėčiau pasimatyti su Alisa ir detektyvu, kurį ji čia atsivedė. Turiu įsitikinti, kad jis padės man rasti Lilę ir pašalinti jai gresiantį pavojų. O kai būsiu tikra, kad ji gyva, sveika ir laiminga, turėsiu grįžti į savąjį suaugusiųjų pasaulį. Išbuvusi čia visą parą suvokiau: į gera tai ar į bloga, bet tapau tuo, kas esu, dėl to, jog kadaise čia gyvenau, ir turiu su tuo susitaikyti.

– Nemanau, kad esu potenciali namo Kornvalyje pirkėja, – tarė ji Džekui Emersonui.

– Gal ne dabar, Džine, – atsakė jis. Jo akys žėrėjo. – Kertu lažybų, kad netrukus rasiu tau būstą. Nė kiek tuo neabejoju.

21

Per tokius renginius pagerbtieji paprastai pristatomi pagal svarbą, pradedant nuo menkiausių, pašaipiai pamanė Pelėda, kai buvo ištarta Loros pavardė. Ji gavo medalį pirmoji; jį įteikė Kornvalio meras ir Stounkrofto mokyklos valdybos pirmininkas.

Loros drabužių maišas ir lagaminėlis jau buvo Pelėdos automobilyje. Niekieno nepastebėtas jis išnešė tuos daiktus užpakaliniais laiptais, pro tarnybines duris ir padėjo į automobilio bagažinę. Dėl visa pikta sudaužė lemputę virš tarnybinių durų ir buvo su kepure bei švarku, kuriuos atsitiktinai pamatęs žmogus galėjo palaikyti uniformos dalimi. Bet vargu ar kas jį pamatys – nebent iš tolo.

Kaip ir galėjai numanyti, Lora atrodė gražiai. Vilkėjo aukso spalvos vakarinę suknelę, kuri, anot nuvalkioto posakio, nieko nepaliko vaizduotei. Pasidažiusi nepriekaištingai. Vėrinys tikriausiai buvo netikrų deimantų, bet atrodė gerai. Auskarai, galimas daiktas, buvo iš tikrų deimantų. Tikriausiai jie buvo paskutiniai ar beveik paskutiniai iš jos antrojo vyro padovanotų papuošalų. Truputis talento ir įspūdingas grožis leido Lorai patirti trumpalaikę šlovę. Ir, reikia pripažinti, ji turėjo žavesio – kol nesumanydavo plakti tavęs liežuviu.

Dabar ji dėkojo merui, Stounkrofto mokyklos valdybos pirmininkui ir renginio svečiams.

– Augti Kornvalyje prie Hadsono buvo nuostabu, – karštai tikino ji, – o ketveri metai Stounkrofto mokykloje buvo laimingiausi mano gyvenime.

Degdamas nekantrumu Pelėda įsivaizdavo akimirką, kai jiedviem nusigavus į tuos namus, jai įėjus, jis uždarys duris ir pamatys jos akyse pasirodant siaubą, – kai ji supras atsidūrusi spąstuose.

Susirinkusieji paplojo Lorai už kalbą, tada meras paskelbė kitą pavardę.

Galiausiai iškilmės baigėsi, juodu galėjo stotis ir išeiti. Pelėda juto, kad Lora į jį žiūri, bet į jos pusę nepažvelgė. Juodu buvo susitarę kurį laiką pabendrauti su kitais, paskui, kai visi atsisveikins prieš naktį, skyriumi nueiti į savo kambarius. Vėliau abu susitiks prie jo automobilio.

Kiti iš ryto išsiregistruos iš viešbučio ir savo automobiliais nuvažiuos į atminus prie Alison kapo. Paskui įvyks atsisveikinimo priešpiečiai. Iki tol niekas Loros nepasiges: veikiausiai spės, kad ji anksti išvažiavo namo, nes jai tiesiog įgriso visi tie renginiai.

– Kaip suprantu, dera tave pasveikinti, – tarė Džinė uždėdama delną pusė sprindžio aukščiau jo riešo. Ji palietė giliausią ir skausmingiausią šuns padarytą žaizdą. Pelėda pajuto, kaip iš jos ištryškęs kraujas sudrėkina švarką, ir suvokė, kad ryškiai mėlynos Džinės vakarinės suknelės rankovė su juo liečiasi.

Didžiulėmis valios pastangomis jam pavyko neparodyti, kad jį pervėrė baisus skausmas. Džinė akivaizdžiai nesuprato, kas atsitiko, ir nusisuko pasisveikinti su besiartinančia prie jos septintą dešimtį pradėjusia pora.

Akimirką Pelėda galvojo apie kraują, išlašėjusį ant grindinio, kai jam įkando šuo. DNR! Nerimą kėlė, kad jis pirmą kartą paliko daiktinį įrodymą – aišku, neskaitant jo simbolio, bet per daugybę metų niekas niekur jo nepastebėjo. Jį nuvylė žmonių kvailumas; kita vertus, jis dėl to džiaugėsi. Jeigu būtų pastebėtos sąsajos tarp visų tų moterų mirčių, jam būtų sunkiau žudyti toliau. *Jeigu* po Loros ir Džinės jis nuspręstų žudyti kitas.

Net jei Džinė suvoktų, kad dėmė ant jos rankovės – kraujas, ji nenumanytų, iš kur jis ir kaip jinai prie jo prisilietė. Be

to, joks detektyvas, net Šerlokas Holmsas, nesusietų dėmės ant Stounkrofto mokyklos medalininkės rankovės su krauju, aptiktu gatvėje už trisdešimties kilometrų.

Nesusietų milijoną metų, pamanė Pelėda ir metė tokią galimybę iš galvos kaip absurdišką.

22

Nuo tos akimirkos, kai susipažino su Semu Diganu, Džinė suprato, kodėl Alisa taip gerai apie jį atsiliepia. Jai patiko jo išvaizda: stiprūs veido bruožai, dar labiau paryškinti vaiskių tamsiai mėlynų akių. Jai dar patiko šilta jo šypsena ir tvirtas rankos paspaudimas.

– Papasakojau Semui apie Lilę ir fakso pranešimą, kurį gavai vakar, – nuleidusi balsą tarė Alisa.

– Gavau dar vieną žinutę, – pašnibždomis atsakė Džinė. – Alisa, man labai baugu dėl Lilės. Vos prisiverčiau ateiti į šį renginį. Buvo be galo sunku kalbėtis su klasės draugais, kai nežinau, kas galbūt ją ištiko.

Nespėjus Alisai atsakyti, Džinė pajuto timptelėjimą už rankovės ir išgirdo balsą, žvaliai sušunkantį:

– Džine Šeridan, kaip man malonu tave matyti! Būdama trylikos tu prižiūrėdavai mano vaikus.

Džinė išspaudė šypseną.

– Ponia Rodin, be galo džiaugiuosi jus vėl matydama.

– Džine, žmonės nori su tavim pasikalbėti, – tarė Semas. – Mudu su Alisa eisime į kokteilių barą ir rasime staliuką. Prisidėk prie mūsų, kai tik galėsi.

Tik po penkiolikos minučių jai pavyko pabėgti nuo renginyje dalyvaujančių miestelėnų, prisimenančių ją nuo vaikystės dienų ar skaičiusių jos knygas ir norinčių apie jas pasikalbėti. Bet pagaliau ji atsisėdo šalia Alisos ir Semo prie kampinio staliuko – čia jie galėjo kalbėtis nesibaimindami, kad kas nors nugirs.

Visiems gurkšnojant Semo užsakytą šampaną, Džinė papasakojo apie kapinėse aptiktą gėlę su rašteliu.

– Rožė turėjo būti neseniai ten atnešta, – išgąstingai kalbėjo ji. – Beveik nėra abejonių – ją ten padėjo žmogus, atvykęs į laidos susitikimą, žinantis, kad važiuosiu į Vest Pointą, ir neabejojantis, jog aplankysiu Rido kapą. Bet kodėl jis ar ji žaidžia šį žaidimą? Kam prireikė šitų neaiškių grasinimų? Kodėl nepasakius atvirai, kurių galų dabar bandoma bendrauti?

– Ar galiu dabar su tavim pabendrauti? – maloniai paklausė Markas Flaišmanas. Jis stovėjo prie laisvos kėdės šalia jos su taurele rankoje. – Norėjau susirasti tave, Džeine, ir išgerti po taurelę prieš miegą, – paaiškino.

Sėdintieji prie stalo dvejojo, ir jis sau pripažino to tikėjęsis. Jis gerai matė, kad trijulė rimtai kalbasi, bet norėjo sužinoti, kas Džinės pašnekovai ir apie ką jų pokalbis.

– Žinoma, prisėsk, – atsakė Džinė stengdamasi, kad jos balsas skambėtų nuoširdžiai. Ar daug jis nugirdo? – spėliojo jinai supažindindama jį su Alisa ir Semu.

– Markai Flaišmanai, – tarė Semas. – *Daktare* Markai Flaišmanai. Mačiau jūsų laidų, ir man jos labai patiko. Jūsų patarimai velniškai geri. Man ypač patinka, kaip jūs kalbinate paauglius. Pasikvietęs juos į studiją, įtikinate nė kiek nesidrovint išlieti savo jausmus. Jeigu daugiau vaikų atsivertų ir gautų išmintingų patarimų, jie suprastų nesą vieni ir jų problemos jiems neatrodytų tokios neišsprendžiamos.

Džinė žiūrėjo, kaip Marko Flaišmano veidą nušviečia patenkinta šypsena – Semo Digano pagyrimas skambėjo nuoširdžiai.

Vaikystėje jis buvo toks tylus ir visada drovus, pamanė ji. Niekada nebūčiau pagalvojusi, kad jis ilgainiui taps televizijos laidos vedėju. Gal Gordonas teisus: Markas tapo paauglių psichiatru dėl savo paties bėdų po brolio mirties?

– Žinau, kad čia užaugai, Markai. Ar miestelyje vis dar gyvena kokių tavo giminaičių? – paklausė Alisa Somers.

– Mano tėvas. Jis niekada neišsikėlė iš senųjų namų. Išėjo į pensiją, bet, atrodo, daug keliauja.

Džinė labai nustebo.

– Per apdovanojimo iškilmes mudu su Gordonu kalbėjomės apie tai, kad niekas iš mūsų nebeturi čia šaknų.

– Neturiu čia šaknų, Džine, – tyliai atsakė Markas. – Aš jau daug metų nebendrauju su tėvu. Nors šį susitikimą ir faktą, kad atvykau čia atsiimti apdovanojimo, taip plačiai nušvietė žiniasklaida, jis nemėgino su manim susisiekti.

Jis pats pajuto balse pasigirdusias kartėlio gaideles ir susigėdo. Kodėl aš taip atsivėriau dviem visiškai nepažįstamiems žmonėms ir Džinei Šeridan? – klausė jis savęs. Juk mano amplua – klausytis kitų. „Aukštas, net, sakyčiau, negražiai išstypęs, žvalus, šmaikštus ir išmintingas daktaras Markas Flaišmanas“ – taip apie televizijos laidos vedėją atsiliepė vienas kritikas.

– Gal tavo tėvas kur nors išvažiavęs, – tyliai tarė Alisa.

– Jeigu taip, vadinasi, jis eikvoja daug elektros. Vakar vakare jo name degė šviesos, – Markas gūžtelėjo pečiais, paskui nusišypsojo. – Labai atsiprašau. Neketinau atverti širdį. Priėjau nekviestas, nes norėjau pasveikinti Džinę po kalbos nuo pakylos. Ji kalbėjo maloniai ir natūraliai. Be to, reikia jai padėkoti, kad išpirko kaltę už poros kitų mūsų pagerbtųjų kvailiojimus.

– Jūs taip pat, – nuoširdžiai pripažino Alisa Somers. – Man pasirodė, kad Robis Brentas paisto visiškus niekus, o Gordonas Eimoris ir Karteris Stiuartas – tiesiog pritvinkę kartėlio. Bet jeigu ruošiatės sveikinti Džinę, būtinai paminėkite, kaip gražiai ji atrodo.

– Labai abejoju, kad ant tos pakylos esant Lorai kas nors pastebėjo mane, – tarė Džinė, bet prisipažino sau, kad netikėtas Marko komplimentas ją nepaprastai nudžiugino.

– Esu tikras, kad visi tave pastebėjo ir pritartų, jog atrodai žavingai, – atsistodamas tarė Markas. – Be to, būtinai norėjau tau pasakyti, kad buvo malonu vėl tave pamatyti, Džine, – jei kartais rytoj neturėsime progos pasišnekėti. Į Alison atminus eisiu, bet, ko ¸ero, negalėsiu likti priešpiečių.

Jis nusišypsojo Alisai Somers ir paspaudė ranką Semui Diganui.

– Buvo malonu susipažinti. Matau porą žmonių, su kuriais norėčiau šnektelėti, jei kartais nepamatysiu ryte.

Jis nužirgliojo per kambarį.

– Labai patrauklus vyriškis, Džine, – pabrėžtinai tarė Alisa Somers. – Be to, akivaizdu, kad tu jam patinki.

Bet gal jis priėjo ne vien dėl to, pamanė detektyvas. Jis stebėjo mus nuo baro. Jam rūpėjo, apie ką mes kalbamės.

Įdomu, kodėl jam taip rūpi.

23

Pelėda tuoj ištrūks iš narvelio – teliko vienas žingsnis. Jis visada jusdavo, kada jį žengia. Geras, švelnaus būdo žmogus – koks jis galėjo būti kitokiomis aplinkybėmis – ėmė trauktis. Jis girdėjo ir matė save šypsantis, juokaujant ir atkišant žandą bučiuoti kai kurioms į susitikimą atvykusioms moterims.

Ir tada jis galutinai ištrūko iš narvelio. Jis juto, kokios švelnios it aksomas jo plunksnos, kai po dvidešimties minučių sėdėdamas savo automobilyje laukė Loros. Jis stebėjo, kaip ji išsprunka pro užpakalines viešbučio duris ir atsargiai apsidairo į šalis, kad su niekuo nesusidurtų. Jai net užteko proto užsimesti ant suknelės lietpaltį su gobtuvu.

Paskui ji priėjo prie automobilio durelių, jas atidarė ir atsisėdo šalia jo.

– Vežk mane iš čia, brangusis, – juokdamasi tarė. – Argi ne smagumėlis?

24

Džeikas Perkinsas ilgai nėjo miegoti – rašė straipsnelį apie pobūvį Stounkrofto mokyklos laikraščiui. Iš jo namų Upės kranto skersgatvyje atsivėrė vaizdas į Hadsoną, ir tas vaizdas buvo jam brangus kaip mažai kas kita jo gyvenime. Vos šešiolikos jis laikė save nemenku filosofu, geru rašytoju ir uoliu žmogaus elgsenos tyrėju.

Gilaus susimąstymo akimirką jis nusprendė, kad upės vandens lygio svyravimai ir srovės jam simbolizuoja žmonių aistras ir nuotaikas. Jam patiko tokias gilias įžvalgas įterpti į savo straipsnelius. Aišku, jis žinojo, kad skilčių, kurias norėtų parašyti, nieku gyvu nepraleis anglų kalbos mokytojas, mokyklos laikraščio patarėjas ir cenzorius ponas Holandas. Vis dėlto, norėdamas pasismaginti, Džeikas parašė skiltį, kurią būtų norėjęs išspausdinti, ir tik tada ėmėsi tos, kurią pateiks.

Ganėtinai apšiurusią tvankaus Glen Ridžo viešbučio pobūvių salę kiek pagyvino mėlynos ir baltos Stounkrofto mokyklos vėliavos bei gėlių puokštės ant stalų. Kaip ir galėjai tikėtis, maistas buvo klaikus. Pradžiai buvo pateiktas marmalas, kažkodėl pavadintas jūrų gėrybių mišraine, paskui – jautienos filė, nors sugruzdėjusi, bet vos šilta, keptos bulvės, kurias lengvai galėjai palaikyti mirtinais ginklais, ir susitraukusios pupelės, pagardintos skrudintais migdolų riešutais. Vyriausiojo virėjo pastangas patiekti gurmaniškas vaišes vainikavo ištirpdyti ledai su šokoladiniu padažu.

Miestelio piliečiai parėmė šį renginį ateidami pagerbti buvusių Stounkrofto mokyklos auklėtinių – jie visi kadaise gyveno Kornvalyje. Niekam ne paslaptis, kad susitikimo iniciatorius ir pirmininkas Džekas Emersonas turi kitų tikslų, nė kiek nesusijusių su jo noru apkabinti buvusius klasės draugus. Pobūviu buvo padėtas pagrindas statybų Stounkrofte projektui. Sklype, šiuo metu priklausančiame Emersonui, naują mokyklos priestatą statys rangovas, kaip žinoma, visiškai nuo jo priklausomas.

Šeši apdovanojimo nusipelnę Stounkrofto mokyklos auklėtiniai buvo pasodinti ant pakylos kartu su meru Valteriu Karlsonu, mokyklos valdybos pirmininku Alfredu Daunsu ir kontrolės tarybos nariais.

Jų pavardžių šioje pasakojimo versijoje minėti neverta, nusprendė Džeikas.

Pirmoji Nusipelniusio mokyklos auklėtinio medalį gavo Lora Vilkoks. Įsispitrijęį jos aukso spalvos brokato suknelę, dauguma salėje esančių vyrų negirdėjo, ką ji vapa: girdi, kokia laiminga ji jautėsi gyvendama šiame miesteliūkštyje. Kadangi į miestelį ji niekada negrįžo ir niekas negalėjo įsivaizduoti žavingosios ponios Vilkoks vaikštinėjančios Pagrindine gatve ar užsukančios pasidaryti tatuiruotės į neseniai atidarytą saloną, jos kalba buvo palydėta mandagiais plojimais ir vienu kitu pritarimo šūksniu.

Daktaras Markas Flaišmanas, psichiatras, o dabar – televizijos laidos vedėjas, pasakė santūrią, palankiai sutiktą kalbą, kurioje įspėjo tėvus ir mokytojus negniaužti vaikų pasitikėjimo savimi. „Pasaulis džiaugsis juos palaužęs, – kalbėjo jis. – Jūsų pareiga – padaryti, kad jų požiūris į save būtų teigiamas, nors turite nurodyti ribas, kurių jiems nevalia peržengti."

Dramaturgas Karteris Stiuartas kalbėjo apie priežasties ir pasekmės ryšį. Pasak jo, jis neabejojąs, kad renginyje dalyvauja miestelėnai ir Stounkrofto auklėtiniai, dažni jo pjesių veikėjų prototipai. Jis pridūrė nesutinkąs su daktaro Flaišmano teiginiu;

jo paties tėvas laikęsis seno prietaro – „Rykštė taiso vaiką." Paskui jis padėkojo velioniui tėvui, kad laikėsi šio principo, nes taip jis išsiugdė be galo jam pasitarnavusį niūrų požiūrį į gyvenimą.

Stiuarto kalba buvo palydėta nervingu juoku ir skystais plojimais.

Komikas Robis Brentas iki ašarų prajuokino publiką labai smagiai mėgdžiodamas mokytojus, kurie nuolatos grasino jį sukirsti – tuomet jis būtų netekęs Stounkrofto stipendijos. Salėje buvo viena iš tų mokytojų; ji narsiai šypsojosi, kai Brentas negailestingai parodijavo jos gestus, manieras ir labai tiksliai pamėgdžiojo jos balsą. Tačiau panelė Ela Bender, matematikos mokytojų tvirtybės įsikūnijimas, ko neapsiverkė, kai Brentas pribloškė susirinkusiuosius labai tikslia jos laibo balso ir nervingo kikenimo parodija.

„Buvau paskutinis ir bukiausias tarp Brentų, – baigdamas kalbėjo Robis. – Nė akimirkos neleidote man to užmiršti. Aš gyniausi humoru, ir už tai jums dėkoju."

Tada jis sumirksėjo ir atkišo į priekį kietai sučiauptas lūpas visai kaip valdybos pirmininkas Daunsas ir įteikė jam vieno dolerio čekį – savo indėlį į priestato statybą.

Kai susirinkusieji ėmė aikčioti, jis sušuko: „Aš tik pajuokavau", pamojavo dešimties tūkstančių dolerių čekiu ir iškilmingai jį įteikė.

Kai kuriems renginio dalyviams jis pasirodė neapsakomai šmaikštus. Kitus, tarp jų daktarę Šeridan, Brento kvailiojimas papiktino. Vėliau kažkas nugirdo ją sakant pašnekovui, kad, jos manymu, humoras negali būti žiaurus.

Paskui kalbėjo Gordonas Eimoris, mūsų kabelinės televizijos caras. „Nors bandžiau prasimušti į kelias Stounkrofto mokyklos komandas, nė į vieną taip ir nepatekau, – pasakojo jis. – Negalite įsivaizduoti, kaip karštai meldžiau bent menkiausios galimybės tapti populiariu sportininku. Tai įrodo, kokia teisinga sena patarlė: „Svajok atsargiai, nes svajonės pildosi." Taigi vietoj sporto tapau priklausomas nuo televizijos, paskui ėmiau analizuoti, ką matau ekrane. Netrukus supratau galintis paaiškinti,

kodėl kai kurios laidos, situacijų komedijos ar dokumentinės dramos sulaukia pasisekimo, o kitos tėra šlamštas. Taip prasidėjo mano karjera. Pagrindą jai davė atstūmimas, nusivylimas ir skausmas. A, vos neužmiršau. Prieš man išvažiuojant, leiskite paneigti gandą, neva aš tyčia padegiau tėvų namus. Aš rūkiau cigaretę ir, kai išjungęs televizorių nuėjau miegoti, nepastebėjau, kad neužgesusi nuorūka užkrito už tuščios picos dėžės, kurią mano motina buvo palikusi ant sofos."

Publikai nespėjus sureaguoti, ponas Eimoris įteikė šimto tūkstančių dolerių čekį statybos fondui, o valdybos pirmininkui Daunsui juokais pasakė: „Tegul didis darbas – ugdyti Stounkrofto mokyklos auklėtinių protus ir taurinti širdis – bus dar ilgai tęsiamas."

Kitaip sakant, eikit visi šikt, pamanė Džeikas, prisiminęs, su kokia patenkinta savimi šypsena Eimoris vėl atsisėdo į savo vietą ant pakylos.

Paskutinė medalininkė, daktarė Džinė Šeridan, pasakojo, kaip augo Kornvalyje, miestelyje, prieš beveik pusantro šimto metų tapusiame turtuolių ir privilegijuotųjų prieglobsčiu. „Žinau, kad aš, stipendiją gaunanti Stounkrofto mokinė, gavau puikų išsilavinimą. Bet yra kur mokytis ir už mokyklos ribų – turiu galvoje šį miestelį ir jo apylinkes. Čia aš ėmiau suprasti istoriją, ir tai suformavo mano gyvenseną bei karjerą. Už tai būsiu dėkinga, kol gyva."

Daktarė Šeridan nepasakė, kad čia jaučiasi laiminga, neužsiminė, kad visi senbuviai turbūt prisimena miestelį linksminusius jos tėvų kivirčus, pamanė Džeikas Perkinsas, ir kad niekam nebuvo paslaptis, jog po kai kurių plačiai nuskambėjusių tėvų rietenų ji per pamokas palūždavo ir apsiverkdavo.

Ką gi, rytoj viskas baigsis, pamanė Džeikas, kai pasirąžęs priėjo prie lango. Šviesos Kold Springse, miestelyje anapus Hadsono, buvo nebe tokios ryškios, nes leidosi rūkas. Tikėkimės, ry-

toj jis išsisklaidys, vylėsi Džeikas. Jis sudalyvaus atminuose prie Alison Kendal kapo, o po pietų dar spės į kiną. Girdėjo, kad per atminus bus paminėtos ir keturių kitų mirusių mokyklos auklėtinių pavardės.

Džeikas grįžo prie rašomojo stalo ir pažiūrėjo į nuotrauką, kurią rado bylose. Beveik neįtikimas likimo posūkis: visos penkios mirusios mokyklos auklėtinės dvyliktoje klasėje ne tik sėdėjo prie vieno stalo su dviem medalininkėmis Lora Vilkoks ir Džine Šeridan, bet dar ir mirė ta pačia tvarka, kokia sėdėjo prie stalo.

Vadinasi, dabar tikriausiai atėjo Loros Vilkoks eilė, spėjo Džeikas. Ar čia gali būti tik keistas sutapimas – o gal kam nors reikėtų tuo susidomėti? Nesąmonė! Tos moterys mirė dvidešimties metų laikotarpiu, kiekviena vis kitaip, įvairiose šalies vietose. Viena slidinėjo, kai ją tikriausiai užklupo lavina.

Lemtis – štai kas jas ištiko, padarė išvadą Džeikas. Lemtis, ir niekas daugiau.

25

– Ketinu likti dar kelias dienas, – pasakė Džinė registratorei, atsiliepusiai į jos skambutį sekmadienio rytą. – Ar dėl to nekils keblumų?

Ji žinojo, kad keblumų nekils. Visi kiti susitikimo dalyviai, be abejonės, po priešpiečių Stounkrofte išvažiuos namo, tad atsilaisvins daug kambarių.

Buvo dar tik penkiolika minučių devintos, bet ji jau buvo atsikėlusi, apsirengusi, išgėrusi kavos bei sulčių ir pakramsnojusi bandelę iš užsisakytų pusryčių. Ji žadėjo po priešpiečių Stounkrofte užeiti pas Alisą. Užsuks ir Semas Diganas; jie galės pasikalbėti nesibaimindami, kad kas sutrukdys. Semas jau sakė: kad ir kaip slapta vyko įvaikinimas, jis turėjo būti užregistruotas, o dokumentus turėjo surašyti teisininkas. Jis paklausė Džinės, ar ji turi kopiją jos pasirašyto dokumento, kuriuo atsisakė teisių į naujagimę.

– Daktaras Konorsas nepaliko man jokių popierių, – paaiškino ji. – O gal aš nenorėjau pasilikti nieko, kas man primintų, ką padariau. Dievaži, neprisimenu. Buvau kaip apdujusi. Kai jis ėmė kūdikį iš manęs, man atrodė, kad man iš krūtinės plėšia širdį.

Tačiau šis pokalbis pakišo jai visai kitokią mintį. Ji ketino sekmadienio rytą, aštuntą valandą, prieš Alison atminus, eiti į mišias Šv. Tomo Beketo bažnyčioje. Vaikystėje ji priklausė jos parapijai; kalbėdama su Semu Diganu ji prisiminė, kad daktaras Konorsas irgi buvo jos parapijietis. Naktį, kamuojant nemigai,

jai dingtelėjo, kad jos dukrelę įvaikinę žmonės irgi gali būti tos bažnyčios parapijiečiai.

Daktarui Konorsui sakiau norinti, kad Lilė būtų auginama kaip katalikė, prisiminė Džinė. Jeigu Lilės įtėviai buvo katalikai ir tuo metu priklausė Šv. Tomo Beketo bažnyčios parapijai, logiškai mąstant, Lilė turėjo būti pakrikštyta joje. Lilės paiešką galėčiau pradėti peržiūrėdama bažnyčios krikštynų įrašus nuo tų metų kovo pabaigos iki birželio vidurio.

Pabudusi šeštą, Džinė pajuto, kad jos skruostais ritasi ašaros, ir išgirdo save šnabždant maldą, jau baigiančią įaugti jai į pasąmonę: „Neleisk niekam jos nuskriausti. Maldauju: pasirūpink ja."

Džinė žinojo, kad bažnyčios raštinė sekmadienį nedirbs. Vis dėlto gal šį rytą, po mišių, ji galės pasikalbėti su kunigu ir susitarti, kad šis ją priimtų. Turiu jausti, kad kažką darau, pamanė ji. Gal koks dvasininkas net dirbo toje parapijoje prieš dvidešimt metų ir prisimins, kaip parapijiečiai tuo metu įsivaikino mergytę.

Besiartinančio pavojaus nuojauta, vis didėjantis įsitikinimas, jog Lilei iškilo neišvengiama grėsmė, taip sustiprėjo, kad Džinė suprato neištversianti dienos, jei nesiims kokių žygių.

Pusę devynių ji nusileido į automobilių aikštelę ir sėdo į savąjį. Iki bažnyčios buvo penkios minutės kelio. Nusprendė, kad geriausias metas pasikalbėti su kokiu nors kunigu bus po mišių, kai jis lauke atsisveikins su išeinančiais iš bažnyčios tikinčiaisiais.

Ji pradėjo važiuoti Hadsono gatve, susigriebė būsianti prie bažnyčios mažiausiai dvidešimčia minučių per anksti, tad pati nepajuto, kaip įsuko į Kalno kelią pasižiūrėti į namą, kuriame prabėgo jos vaikystė.

Namas buvo netoli vingiuotos gatvės vidurio. Kai Džinė jame gyveno, buvo apkaltas rudomis dailylentėmis, su smėlio spalvos langinėmis. Dabartinis jo savininkas ne tik jį padidino: jis dar ir pakeitė rudas dailylentes baltais lakštais, o langines nudažė gelsvai žalia spalva. Be to, suprato, kad medžiai ir augalai gali

išskirti iš aplinkos ir pagražinti net kukliausią namą. Ankstyvo ryto ūkanoje jis beveik panėšėjo į brangakmenį.

Tinkuotas plytų namas, kuriame kadaise gyveno Somersai, irgi atrodo gerai prižiūrimas, nusprendė Džinė, nors buvo aiškiai matyti, kad jame šiuo metu niekas negyvena. Visų langų užuolaidos užtrauktos, bet namas neseniai perdažytas, gyvatvorės tvarkingai apkarpytos, takas nuo keliuko iki lauko durų ką tik išklotas smiltainio plokštėmis.

Šis namas man visada labai patiko, dingtelėjo Džinei, kai išlipo iš automobilio įdėmiau į jį pasižiūrėti. Loros tėvai gerai jį prižiūrėjo, kol jame gyveno, paskui ne ką prasčiau ir Somersai. Prisimenu, kai buvome devynerių ar dešimties, Lora pasakė, kad, jos nuomone, mūsų namas šlykštus. Man tos rudos dailylentės irgi atrodė šlykščios, bet aš nesuteikiau jai malonumo tai pripažindama. Įdomu, ar mūsų namas patiktų jai dabar?

Tik tai buvo visai nesvarbu. Džinė apsuko automobilį ir nuokalne nuriedėjo Hadsono gatvės link. Lora niekada nenorėjo sąmoningai mane įskaudinti, dingtelėjo jai. Tiesiog tėvai visada mokė ją būti egocentriška, tik manau, kad ilgainiui tai jai neišėjo į naudą. Kai paskutinį kartą kalbėjausi su Alison, ji sakė, kad stengiasi gauti Lorai vaidmenį naujoje situacijų komedijoje, bet tai padaryti būsią sunku.

Džinė prisiminė Lorą sakius: Gordžiukas (paskui nusijuokė ir pasitaisė: Gordonas) gali tai padaryti, bet ji nemananti, kad padarys. Lora visada buvo išpaikinta sėkmės ir daug kas jai pavydėjo. Buvo kone graudu matyti ją stengiantis įsiteikti visiems vaikinams, net, rupūs miltai, Džekui Emersonui. Jis kažkuo baisiai atstumiantis, pamanė ji, ir šiurpuliai perbėgo jai kūnu. Kodėl jis toks tikras, jog kada nors pirksiu šiame miestelyje namą?

Iš pradžių atrodė, kad rūkas išsisklaidys, bet, kaip būna spalį, debesys sutirštėjo, ir rūkas virto šalta dulksna. Džinė prisiminė, kad toks pat oras buvo tą dieną, kai ji suprato esanti nėščia. Tarp jos tėvų eilinį kartą kilo barnis, bet šis baigėsi vos ne taika. Džinė gavo stipendiją studijuoti koledže. Jiedviem nebereikės taiksty-

tis vienam prie kito. Jie atliko savo kaip tėvų pareigą ir nuo šiol gali gyventi katras kaip nori.

Reikia paskelbti, kad namas parduodamas, – jei pasiseks, iki rugpjūčio jo atsikratys.

Džinė prisiminė, kaip patyliukais nulipo laiptais, išsprūdo iš namų ir ilgiausiai vaikščiojo. Nežinojau, ką pasakys Ridas, dingtelėjo jai. Nujaučiau, kad pasijus apvylęs tėvo lūkesčius.

Prieš dvidešimt metų Rido tėvas, generolas leitenantas, dirbo Pentagone. Tai buvo viena iš priežasčių, dėl kurių mudu visai nebendraudavome su jo kurso draugais, sakė sau Džinė. Ridas nenorėjo, kad tėvas sužinotų, jog jis palaiko su mergina rimtus santykius.

O aš nenorėjau, kad jis susipažintų su mano tėvais.

Jeigu jis nebūtų žuvęs ir mudu būtume susituokę, ar ilgai būtume išgyvenę kartu? Per pastaruosius dvidešimt metų ji dažnai savęs to klausdavo ir visada atsakydavo vienodai: taip. Nors jo tėvai nebūtų pritarę, nors, ko gero, tik po daugelio metų būčiau gavusi išsilavinimą, kokio troškau, mudu būtume iki šiol gyvenę kartu.

Taip trumpai jį pažinojau, pamanė Džinė įvažiuodama į bažnyčios automobilių aikštelę. Iki jo aš net nebuvau turėjusi vaikino. O paskui vieną dieną sėdėjau ant paminklo Vest Pointe pjedestalo, ir jis atsisėdo šalia. Mano pavardė buvo užrašyta ant atsinešto sąsiuvinio viršelio. Jis tarė: „Džinė Šeridan“, ir pridūrė: „Man patinka Stivenas Fosteris. Žinai, kuri jo daina man dabar atėjo į galvą?“ Aišku, nežinojau. Tada jis atsakė: „Ji prasideda tokiais žodžiais: „Svajoju apie Džinę tais rusvais plaukais...“

Džinė pastatė automobilį ir pagalvojo: po trijų mėnesių jis mirė, o aš laukiausi jo kūdikio. Todėl, kai šioje bažnyčioje pamačiau daktarą ir prisiminiau girdėjusi, kad jis padeda įsivaikinti, pasijutau lyg gavusi dovaną. Man buvo pakuždėta, ką daryti.

Man vėl reikia tokios dovanos.

26

Džeikas Perkinsas suskaičiavo, kad prie Alison Kendal kapo susirinko mažiau negu trisdešimt gedėtojų. Visi kiti nusprendė eiti tiesiai į priešpiečius. Džeikas jų nesmerkė: lietus stiprėjo, jo batai grimzdo į minkštą, pažliugusią žolę. Nieko nėra blogiau, kaip mirti lietingą dieną, pamanė jis, vildamasis neužmiršti vėliau užsirašyti šių išmintingų žodžių.

Miestelio meras į atminus neatėjo, bet mokyklos valdybos pirmininkas Daunsas, jau išliaupsinęs Alison Kendal dosnumą ir gabumus, dabar sakė kažką panašaus į rinkimų kampanijos kalbą. Ji turėjo įtikti visiems, išskyrus užkietėjusį ateistą, jei kartais toks čia buvo.

Gal ji ir buvo gabi, pamanė Džeikas, bet per jos dosnumą mes dabar mirkstam lietuje ir mums gresia plaučių uždegimas. Žinau vieną žmogų, kuriam jis negresia. Džeikas apsidairė įsitikinti, kad nepražiopsojo Loros Vilkoks, bet jos prie kapo tikrai nebuvo. Visi kiti medalininkai atėjo. Džinė Šeridan stovėjo šalia valdybos pirmininko Daunso ir galėjai neabejoti, kad ji nuoširdžiai liūdi. Porą kartų ji nosinės kampučiu nusišluostė akis. Visų kitų veidai bylojo juos nekantraujant, kad Daunsas greičiau baigtų savo kalbą – tada jie galės eiti pastogėn ir išgerti po „Kruvinąją Merę“.

– Mes taip pat prisimename Alison klasės drauges ir bičiules, kurios nukeliavo į amžinybę, – iškilmingu balsu kalbėjo Daunsas: – Kateriną Kein, Debrą Parker, Sindę Lang ir Gloriją Martin. Daugelis mokinių, prieš dvidešimt metų baigusių šią Stoun-

krofto mokyklos klasę, gyvenime daug pasiekė, bet dar nė viena klasė iki šiol nepatyrė tiek skaudžių netekčių.

Amen, pamanė Džeikas ir nusprendė savo pasakojime apie susitikimą būtinai panaudosiąs septynių merginų prie pietų stalo nuotrauką. Straipsnio pavadinimą jau žinojo, mat ką tik jį padiktavo Daunsas: „Dar nė viena klasė iki šiol nepatyrė tiek skaudžių netekčių."

Prieš prasidedant atminams, dvi mokinės įteikė po rožę kiekvienam į juos atėjusiam. Dabar, Daunsui baigus kalbą, visi vienas po kito padėjo savo rožę prie antkapio ir per kapus pasuko į netoliese esančią mokyklą. Kuo labiau jie tolo nuo kapo, tuo labiau spartėjo jų žingsnis. Džeikas skaitė jų mintis: „Ačiū Dievui, viskas baigėsi. Jau maniau, kad sušalsiu į ožio ragą."

Paskutinė nuo kapo nuėjo Džinė Šeridan. Ji stovėjo ne tik nuliūdusi, bet ir paskendusi mintyse. Džeikas pastebėjo, kad daktaras Flaišmanas stabtelėjo ir jos laukia. Šeridan pasilenkė ir palietė antkapyje išraižytą Alison vardą, paskui pasisuko, ir Džeikas pamatė, kad ji nudžiugo pamačiusi daktarą Flaišmaną. Jie kartu patraukė link mokyklos.

Nors Džeikas nenorėjo, rožes dalijanti dešimtokė vieną įteikė ir jam. Džeikui nelabai patiko pompastika, bet nusprendė palikti savo gėlę prie kitų. Kai buvo ją bededąs, pastebėjo ant žemės kažkokį daikčiuką. Jis pasilenkė ir jį pakėlė.

Tai buvo gal pustrečio centimetro ilgio alavinis pelėdos pavidalo ženkliukas. Vos metęs į jį akį, Džeikas suprato, kad jis nevertas daugiau kaip poros žalių. Tokį galėjo nešioti koks vaikigalis ar gamtos mylėtojas, pasišovęs gelbėti pelėdas. Džeikas jau norėjo mesti ženkliuką į šalį, bet apsigalvojo ir, nuvalęs žemes, įsikišo į kišenę. Netrukus prasidės Helovinas. Džeikas padovanos ženkliuką mažamečiam pusbroliui ir pasakys, neva iškasęs jį iš kapo specialiai jam.

27

Džinė nusivylė, kad Lora nesiteikė ateiti į Alison atminus, bet tai jos nenustebino. Lora niekada nė dėl jokio žmogaus nekeldavo nepatogumų sau, tad būtų kvaila manyti, kad tokio amžiaus ir taip susiklosčius gyvenimui staiga imtų elgtis kitaip. Džinė gerai pažinojo Lorą: ji nežvarbs lietuje – eis tiesiai į priešpiečius.

Bet, kai priešpiečiai įpusėjo, o Lora taip ir nepasirodė, Džinę pradėjo graužti didelis nerimas. Ji kreipėsi į Gordoną Eimorį:

– Gordonai, žinau, kad vakar daug kalbėjaisi su Lora. Ar ji tau sakė, kad šiandien nepasirodys?

– Mudu kalbėjomės tik per pietus ir rungtynes, – pataisė jis. – Ji kalbino mane duoti jai pagrindinį vaidmenį mūsų naujoje situacijų komedijoje. Atsakiau, kad niekad neįsakinėju žmonėms, kuriuos samdau parinkti aktorius mano laidoms. Ji neatlyžo. Tada gana piktai pareiškiau, kad niekada nedarau išimčių, ypač mokyklos laikų bičiulėms, turinčioms vos krislelį talento. Tuomet ji pavartojo damai ne itin pritinkantį posakį ir pradėjo kerėti nepakenčiamą mūsų pirmininką Džeką Emersoną. Turbūt žinai, kad jis vis giriasi esąs turtingas. Be to, vakar jis džiugiai pranešė, kad žmona jį ką tik paliko. Taigi Lora galėjo drąsiai jį kabinti.

Per vakarienę Lora atrodė labai geros nuotaikos, prisiminė Džeinė. O kai kalbinau ją jos kambaryje prieš vakarienę, buvo sveika. Ar vėliau vakare jai kas nors atsitiko? O gal ji tik nusprendė šįryt ilgiau pamiegoti?

Bent jau tai galiu patikrinti, nusprendė. Dabar prie stalo ji sėdėjo su Gordonu ir Karteriu Stiuartu. Suniurnėjusi: „Tuoj grįšiu“, nuėjo tarp stalų, stengdamasi nesutikti niekieno žvilgsnio.

Priešpiečiai vyko mokyklos salėje. Ji išsmuko į koridorių, vedantį į devintokų klasę, ir paskambino į viešbutį.

Lora savo kambaryje nekėlė ragelio. Džinė padvejojusi paprašė sujungti ją su registratūra. Prisistačiusi paklausė, ar kartais Lora Vilkoks neišsiregistravo iš viešbučio.

– Man truputį neramu, – paaiškino ji. – Ponia Vilkoks turėjo susitikti su mūsų grupe, bet nepasirodė.

– Iš viešbučio ji neišsiregistravo, – maloniai atsakė registratorius. – Gal pasiųsiu ką nors patikrinti, ar ji nepramiegojo, daktare Šeridan, bet jeigu ji įsius, kalta būsite jūs.

Čia vyras, kurio plaukai tos pačios spalvos kaip stalviršis, prisiminė Džinė, pažinusi ir jo balsą, ir toną.

– Atsakomybę prisiimsiu, – patikino ji.

Laukdama apsidairė po koridorių. Dieve, jausmas toks, tarsi iki šiol čia mokyčiausi. Mūsų auklėtoja devintoje klasėje buvo ta pati panelė Klemens; aš sėdėjau ketvirtos eilės antroje vietoje.

Ji išgirdo žingsnius koridoriuje ir netrukus pamatė Džeiką Perkinsą, mokyklos laikraščio reporterį.

– Daktare Šeridan... – registratoriaus balsas tapo visai nelinksmas.

– Klausau.

Džinė susigriebė karštligiškai gniaužianti mobilųjį. Kažkas negerai, pamanė. Kažkas *labai* negerai.

– Kambarinė užėjo į ponios Vilkoks numerį. Lovoje nemiegota. Drabužiai tebekabo spintoje, bet kambarinė pastebėjo, kad ant tualetinio stalelio nebėra kai kurių daiktų. Manot, kažkas ne taip?

– Na, jeigu ji pasiėmė daiktų, sakyčiau, viskas gerai. Ačiū.

Jeigu Lora su kuo nors išėjo, labai nudžiugs sužinojusi, kad apie ją klausinėju, pamanė Džinė. Ji nuspaudė pokalbio pabaigos mygtuką ir užvožė telefono dangtelį. Bet su kuo ji? – spėliojo. Jeigu Gordonu galima tikėti, jis ją atstūmė. Ji minėjo flirtavusi

su Džeku Emersonu, bet tikrai nepamiršo ir Marko, Robio ar Karterio. Vakar per pietus ji juokavo su Marku: girdi, jo laida turinti didžiulį pasisekimą ir ji svarstanti, ar nelankyti jo psichoterapijos seansų. Girdėjau ją sakant Karteriui, kad labai norėtų dalyvauti kokio nors Brodvėjaus teatro pastatyme, o vėliau bare su Robiu lenkė po taurelę prieš miegą.

– Daktare Šeridan, ar galiu su jumis šnektelėti?

Džinė išsigandusi atsisuko – ji visai pamiršo apie Džeiką Perkinsą.

– Atleiskite, kad sutrukdžiau, – tarė jis, nors iš balso neatrodė, kad gailėtųsi, – bet gal galėtumėte man pasakyti, ar ponia Vilkoks ketina pasirodyti čia šiandien?

– Jos ketinimų nežinau, – abejingai šyptelėdama atsakė Džinė. – O dabar aš tikrai turiu grįžti prie stalo.

Tikriausiai Lora vakar per vakarienę susibičiuliavo su kuriuo nors vyru ir pas jį nuvažiavo, pamanė. Iš viešbučio ji neišsiregistravo, vadinasi, vėliau jame būtinai pasirodys.

Džeikas Perkinsas įdėmiai žiūrėjo praeinančiai pro jį Džinei į veidą. Ji sunerimusi, nusprendė. Gal todėl, kad nepasirodė Lora Vilkoks? Dieve, nejaugi ji dingo?! Jis išsitraukė savo mobilųjį ir paskambino į Glen Ridžo viešbutį. Sujungtas su registratūra tarė:

– Man liepta nuvežti gėlių poniai Lorai Vilkoks, bet pirma turiu įsitikinti, kad ji neišsiregistravo.

– Ne, ji neišsiregistravo, – patikino registratorius, – bet šiąnakt ji čia nemiegojo, tad nesu tikras, kada ji grįš pasiimti savo daiktų.

– Ar ji ruošėsi gyventi viešbutyje visą savaitgalį? – nutaisęs abejingą balsą paklausė Džeikas.

– Ji turėjo išsiregistruoti šiandien iki antros valandos. Ji užsakė taksi penkiolika minučių po dviejų nuvežti ją į oro uostą, tad nežinau, ką tau patarti dėl gėlių, sūneli.

– Turėsiu paklausti užsakovo. Ačiū.

Džeikas išjungė mobilųjį ir įsikišo į kišenę. Gerai žinau, kur būsiu antrą valandą, pamanė, – Glen Ridžo vestibiulyje lauksiu pasirodant ir išsiregistruojant Loros Vilkoks.

Jis pasuko koridoriumi į mokyklos salę. O kas, jeigu ji taip ir nepasirodys? – pamanė. O kas, jeigu ji dings kaip į vandenį? Jei taip... Jis pajuto, kaip jį persmelkia nervingas laukimo pojūtis. Jam jis buvo pažįstamas – reporteris užuodė sensacingą istoriją. Stounkrofto mokyklos laikraščiui ji pernelyg pikantiška, o štai „New York Post" labai patiks. Padidinsiu tą merginų prie pietų stalo nuotrauką, kad būtų galima pridėti prie mano reportažo. Jis jau įsivaizdavo antraštę: „Negandų persekiojamoje klasėje – dar viena auka". Visai neblogai.

O gal net: „Ir tada liko tik viena." Dar geriau!

Padariau porą labai gerų daktarės Šeridan nuotraukų, pamanė. Parodysiu „New York Post" ir jas.

Atidaręs salės duris išgirdo svečius giedant mokyklos himno pradžią. „Sveikinam tave, brangioji mokykla, mūsų svajų kampeli..."

Pagaliau abiturientų susitikimas po dvidešimties metų baigėsi.

28

– Ką gi – laikas atsisveikinti. Buvo malonu vėl tave pamatyti, – tarė Markas Flaišmanas, įteikdamas savo vizitinę kortelę, ir šypsodamasis pridūrė: – Duosiu ją tau, jei duosi man savąją.

– Mielai, – Džinė ištraukė iš rankinės piniginę, o iš jos – vizitinę kortelę. – Džiaugiuosi, kad vis dėlto atėjai į priešpiečius.

– Aš irgi džiaugiuosi. Kada išvažiuoji?

– Pagyvensiu viešbutyje dar kelias dienas. Turiu šį tą ištirti, – Džinė stengėsi, kad jos balsas atrodytų nerūpestingas.

– Rytoj Bostone filmuosiu kelias laidas. Jei ne jos, likčiau čia ir pakviesčiau ramiai pavakarieniauti. – Kiek padvejojęs jis pasilenkė ir pakštelėjo jai į skruostą. – Dar kartą, kaip žmonės sako, buvo malonu tave matyti.

– Viso, Markai, – paskui susigriebusi pridūrė: – Paskambink man, jei susiruoši į Vašingtoną.

Juodu ilgokai spaudė vienas kitam ranką, bet galiausiai jis nuėjo.

Karteris Stiuartas ir Gordonas Eimoris stovėjo drauge atsisveikindami su besiskirstančiais klasės draugais. Džinė prie jų priėjo. Nespėjus jai prasižioti, Gordonas paklausė:

– Ar turi kokių žinių nuo Loros?

– Kol kas ne.

– Lora nepatikima. Tai dar viena priežastis, dėl kurios jos karjera žlugo. Ji ne kartą privertė žmones laukti, bet Alison vertė

kalnus, kad gautų jai vaidmenų. Labai gaila, kad Lora šiandien to neprisiminė.

– Na... – Džinė nusprendė nei sutikti su juo, nei jam prieštarauti. Ji pasisuko į Karterį Stiuartą. – Grįžti į Niujorką, Karteri?

– Tiesą sakant, ne. Išsiregistruoju iš Glen Ridžo viešbučio ir keliuosi į Hadsono slėnio viešbutį kitame miestelio gale. Mano naująją pjesę stato Pirsas Elisonas. Jis gyvena Hailand Folse, vos už dešimties minučių kelio nuo to viešbučio. Mudviem reikia drauge peržiūrėti tekstą. Jis pasiūlė ramiai padirbėti jo namuose, jei tik aš likčiau dar kelias dienas. Tik Glen Ridžo viešbutyje aš neliksiu. Jo vadovybė per penkiasdešimt metų neišleido nė penkių centų jam atnaujinti.

– Galvą guldau, kad taip ir yra, – pritarė jam Eimoris. – Puikiai prisimenu, kaip dirbau viešbučio restorane, – nurinkdavau nuo stalų nešvarius indus, vėliau nešiodavau po kambarius svečių užsakymus. Važiuoju į užmiesčio klubą. Ten susirinks keletas mūsiškių. Mes ieškome pastato bendrovės būstinei šiose apylinkėse.

– Pasikalbėk su Džeku Emersonu, – pašaipiai pasiūlė Stiuartas.

– Tik ne su juo. Mano pavaldiniai sudarė sąrašą namų, kuriuos turėčiau apžiūrėti.

– Vadinasi, gal dar neatsisveikiname, – tarė Džinė. – Galim susidurti miestelyje. Net jeigu taip neatsitiks, buvo malonu su tavim pabendrauti.

Ji nepamatė nei Robio Brento, nei Džeko Emersono, bet nenorėjo ilgiau laukti, mat buvo susitarusi antrą valandą pasimatyti su Semu Diganu pas Alisą Somers, o jau buvo beveik dvi.

Džinė atsisveikindama nusišypsojo ir suniurnėjo „Viso“ klasės draugams, su kuriais prasilenkė išeidama, ir nuskubėjo į automobilių aikštelę. Įlipusi į savo automobilį, pažiūrėjo į kapines už mokyklos kiemo. Vėl persmelkė skaudi mintis: „Negaliu patikėti, kad Alison nebėra tarp gyvųjų!“ Atrodė be galo keista, kad palieka ją čia šią šaltą, lietingą dieną. Vis sakydavau Alison, kad

jai reikėjo gimti Kalifornijoje, prisiminė Džinė pasukdama degimo raktelį. Ji baisiai nemėgo šalčio. O rojų įsivaizdavo taip: ryte išlipi iš lovos, atidarai duris ir eini paplaukioti.

Tai Alison ir darė tą rytą, kai mirė.

Ta mintis neišėjo Džinei iš galvos važiuojant pas Alisą Somers.

29

Karteris Stiuartas buvo rezervavęs liukso kambarius naujame Hadsono slėnio viešbutyje šalia King Stormo valstybinio parko. Įsitaisęs palei Hadsono upę stūksančio kalno pašonėje, su pagrindiniu pastatu ir dviem vienodais bokštais Karteriui jis priminė išskėtusį sparnus erelį.

Erelį, gyvybės, šviesos, galios ir didybės simbolį.

Negalutinis naujos jo pjesės pavadinimas buvo „Erelis ir pelėda".

Pelėda. Tamsos ir mirties simbolis. Plėšrus paukštis. Pjesės režisieriui Pirsui Elisonui pavadinimas patiko. Aš abejoju, privažiavęs prie viešbučio durų ir išlipdamas iš automobilio pamanė Stiuartas. Labai abejoju.

Ar ne per akivaizdu? Simbolius turi pastebėti giliai mąstantis žmogus, jie neturi būti patiekiami ant lėkštutės bridžo klubo nariams, susirenkantiems pažaisti trečiadieniais. Tiesa, tie žmonės strimgalviais ir nelekia pirkti bilietų į jo pjeses.

– Mes pasirūpinsime jūsų bagažu, pone.

Karteris Stiuartas įspaudė penkių dolerių banknotą durininkui. Šis bent jau nepasakė „Sveiki sugrįžę namo", pamanė.

Po penkių minučių jis stovėjo prie savo liukso kambarių lango su stiklu škotiško viskio iš numerio baro. Hadsonas atrodė bauginamai neramus. Dar tik spalis, o oras jau dvelkia žiema. Ačiū Dievui, bent jau baigėsi tas susitikimas. Man net visai patiko vėl pamatyti kai kuriuos iš jų, pamanė Karteris. Vien todėl, kad priminė man, kiek pasiekiau nuo tada, kai iš čia išvažiavau.

Pirsas Elisonas manė, kad pjesės veikėją Gvendoliną reikia padaryti įtaigesnę.

– Tegul ji išties būna kvailoka blondinė, o ne aktorė, *vaidinanti* kvailoką blondinę, – tikino jis.

Karteris Stiuartas sukikeno prisiminęs Lorą.

– Vajetau, kaip ji čia tiktų! – tarė jis balsu. – Išgersiu už tai, nors šiam vaidmeniui jos niekas nepaimtų šimtą tūkstantį metų.

30

Robiui Brentui pro akis neprasprūdo, kad daug buvusių klasės draugų po jo kalbos per vakarienę ėmė jo vengti. Kai kurie sakė kandžius komplimentus: girdi, jis nuostabiai mėgdžiojo, nors gal buvo šiek tiek negailestingas buvusioms mokytojoms ir mokyklos direktoriui. Be to, jam buvo pranešta, esą Džinė sakė, kad humoras negali būti žiaurus.

Visa tai kėlė Robiui Brentui didžiulį pasitenkinimą. Kažkas neva matė matematikos mokytoją Elą Bender po vakarienės verkiančią tualete. Panele Bender, ar tik nebūsite užmiršusi, kaip dažnai primindavote man, kad neturiu nė dešimtadalio savo brolių ir seserų gabumų aukštajai matematikai? Buvau jūsų atpirkimo ožys, panele Bender. Paskutinis ir menkiausias iš Brentų. O dabar jūs drįstate įsižeisti, kai parodau, kokia šventeiva buvote. Ir tą jūsų nelemtą įprotį laižytis lūpas. Be reikalo.

Jis užsiminė Džekui Emersonui, kad gal ir norėtų investuoti į nekilnojamąjį turtą, ir Emersonas po priešpiečių Stounkrofto mokykloje prirėmė jį prie sienos. Emersonas – plepys ir pasipūtėlis, svarstė Robis privažiuodamas prie Glen Ridžo viešbučio, bet jis kalbėjo protingai, kai juodu šnekėjosi apie nekilnojamąjį turtą ir kaip naudinga į jį investuoti.

– Žemė, – aiškino Emersonas. – Čia jos vertė tik auga. Kol sklypai neplėtojami, mokesčiai už juos maži. Laikyk juos dvidešimt metų nieko nedarydamas, ir pralobsi. Imkis šio pelningo verslo, Robi, kol ne vėlu. Turiu sąrašą pasakiškų sklypų, visi su vaizdais į Hadsoną, kai kurie net ant upės kranto. Tau akys ant

kaktos iššoks juos pamačius. Pats juos nusipirkčiau, bet jau turiu daugybę. Nenoriu, kad mano sūnus taptų pernelyg turtingas dar vaikas būdamas. Pasilik, ir aš rytoj tave pavežiosiu ir juos aprodysiu.

– Žemė, Keite Skarlet, svarbiausia žemė.

Robis išsišiepė prisiminęs, kaip suglumo Emersonas jam pacitavus tuos žodžius iš „Vėjo nublokštų". Tačiau pašnekovas tuoj pat susidomėjo, kai Robis jam paaiškino, kad Skarlet tėvas turėjo galvoje, jog žemė – saugumo ir turto pagrindas.

– Neužmiršk to, Robi. Tai šventa tiesa. Žemė – tai tikrieji pinigai, tikroji vertybė. Žemė niekur nedingsta.

Kitą kartą pamėginsiu pacituoti jam Platoną, pamanė Robis sustodamas priešais Glen Ridžo duris. Tegul šiandien automobilį pastato viešbučio patarnautojas, pamanė. Iki rytojaus niekur nevažiuosiu, o kai važiuosiu, tai Emersono automobiliu.

Kad Emersonas žinotų, kiek nekilnojamojo turto aš jau turiu! – pamanė. V. K. Fildsas* palikdavo pinigų bankuose visuose šalies miestuose, kuriuose tik pasirodydavo. Aš perku tuščius sklypus visoje šalyje, paskui liepiu pristatyti juose ženklų: PRIVATI VALDA. PAŠALINIAMS ĮEITI DRAUDŽIAMA.

Visą vaikystę gyvenau nuomojamame name, apmaudavo jis. Net tada tie genijai, mano motina ir tėvas, negalėjo sukrapštyti pinigų pirmam įnašui už tikrą namą. Dabar aš ne tik turiu namus Las Vegase: jei norėčiau, galėčiau pasistatyti namą savo sklype Santa Barbaroje, Mineapolyje, Atlantoje, Bostone, Long Ailande, Naujajame Orleane, Palm Biče ar Aspene. Ką jau kalbėti apie Vašingtoną – ten turiu daugybę hektarų žemės. Žemė – mano paslaptis, patenkintas savimi mintijo Robis įeidamas į Glen Ridžo viešbučio vestibiulį.

Ir žemė slepia mano paslaptis.

---

* Tikroji pavardė William Claude Dukenfield (1880–1946), amerikiečių komikas, aktorius, žonglierius ir rašytojas.

31

– Šįryt buvau kapinėse, – pasakė Džinei Alisa Somers. – Mačiau buvusius Stounkrofto mokinius atminuose. Karen kapas ne per toliausiai nuo tos vietos, kur palaidota Alison Kendal.

– Į atminus atėjo mažiau žmonių, negu tikėjausi, – atsakė Džinė. – Daug kas iš buvusių klasės draugų atėjo tiesiai į priešpiečius.

Jos sėdėjo jaukiame Alisos Somers namų poilsio kambaryje. Ji užkūrė židinį, ir šokinėjančios liepsnos ne tik šildė kambarį, bet ir kėlė joms nuotaiką. Džinė matė, kad Alisa Somers ilgai verkė: jos akys buvo pabrinkusios. Kita vertus, jos veidas dvelkė ramybe – vakar jos nebuvo justi.

Tartum perskaičiusi jos mintis, Alisa tarė:

– Kaip sakiau tau vakar, dienos prieš metines man būna sunkiausios. Mintyse peržvelgiu kiekvieną tos paskutinės dienos minutę, svarstau, ar kaip nors galėjome apsaugoti Karen. Žinoma, prieš dvidešimt metų neturėjome namų signalizacijos. Dabar daugumai mūsų nė į galvą nešautų eiti miegoti jos neįjungus.

Ji paėmė arbatinį ir įpylė jiedviem dar arbatos.

– Bet dabar aš atsigausiu, – tarė žvaliai. – Tiesą sakant, nusprendžiau, kad pensininkės gyvenimas – ne toks jau geras dalykas. Viena mano draugė turi gėlių parduotuvę ir jai reikia pagalbininkės. Ji paprašė manęs porą dienų per savaitę vietoj jos padirbėti, ir aš sutikau.

– Puikus sumanymas! – nuoširdžiai pritarė Džinė. – Prisimenu, kaip gražiai visada atrodydavo jūsų kiemas.

– Maiklas iš manęs šaipydavosi: girdi, jei praleisčiau tiek laiko virtuvėje, kiek praleidžiu kieme, būčiau pasaulinės klasės virėja, – prisiminė Alisa ir žvilgtelėjo pro langą. – Žiūrėk, atėjo Semas. Punktualus kaip visada.

Prieš nuspausdamas skambučio mygtuką Semas Diganas kruopščiai nusivalė batus į kilimėlį. Važiuodamas susitikti su Džine, jis užsuko prie Karen kapo, bet paskui suprato vargu ar įstengsiąs jai ištarti turintis liautis ieškojęs jos žudiko. Kažkas trukdė jam atsiprašyti, kaip ketino. Galiausiai jis tarė:

– Karen, aš išeinu į pensiją. Neturiu kitos išeities. Pakalbėsiu apie tavo bylą su jaunesniu kolega. Gal koks išmintingesnis už mane seklys pričiups tavo skriaudiką.

Alisa atidarė duris jam nespėjus paliesti skambučio mygtuko. Jis neužsiminė apie užtinusias jos akis, tik suėmė abi jos rankas į savąsias.

– Nenoriu prinešti purvo į namus, – tarė jis.

Jis buvo kapinėse, su dėkingumu pagalvojo Alisa. Neabejoju.

– Užeik, – paragino ji. – Nesijaudink dėl poros kruopelių purvo.

Semas toks stiprus ir raminantis, pamanė ji paimdama jo paltą. Buvau visiškai teisi, kad paprašiau jo padėti Džinei.

Jis atsinešė bloknotą ir, paėmęs Alisos pasiūlytą arbatos puodelį, perėjo prie reikalo.

– Džine, aš daug galvojau. Mes turime rimtai žiūrėti į tą, kuris rašo tau apie Lilę, nes jis gali ją nuskriausti. Šis žmogus buvo taip arti jos, kad paėmė jos plaukų šepetį, taigi jis gali būti iš ją įvaikinusios šeimos. Jis – bet suprask, tai visai gali būti ir *ji* – gali mėginti reikalauti iš tavęs pinigų. O tai, kaip sakai, būtų kone palengvėjimas. Kita vertus, ši padėtis gali tęstis ne vienus metus. Taigi akivaizdu, kad turime rasti šį žmogų kuo greičiau.

– Šįryt buvau Šv. Tomo Beketo bažnyčioje, – pasakojo Džinė, – bet mišias aukojantis kunigas ateina tik sekmadieniais. Jis

patarė rytoj nueiti į bažnyčios raštinę ir paprašyti dvasininko pažiūrėti krikštynų įrašus. Paskui apie tai galvojau. Jis gali baimintis juos man rodyti, nes gali pamanyti, kad aš tik šitaip mėginu rasti Lilę, – ji pažiūrėjo Semui į akis. – Galiu lažintis, kad ši mintis atėjo jums į galvą.

– Kai Alisa apie tai papasakojo, išties taip pagalvojau, – atvirai prisipažino Semas. – Tačiau su tavim susipažinęs nė kiek neabejoju, kad yra, kaip sakai. Bet tu teisi: kunigui reikia būti labai atsargiam, todėl manau, kad pas jį eiti turiu aš, o ne tu. Jis veikiausiai kur kas mieliau kalbės su manim, jeigu žino apie įvaikintą kūdikį, kuris tuo metu buvo pakrikštytas.

– Aš irgi taip pamaniau, – tyliai tarė Džinė. – Tuos dvidešimt metų vis svarsčiau, ar nederėjo pasilikti Lilės. Praėjo ne tiek jau daug laiko – aštuoniolikmetė su kūdikiu jau tada buvo visai įprastas dalykas. Dabar, kai turiu ją rasti, suprantu, kad būčiau patenkinta net pamačiusi ją iš tolo, – ji sukando lūpą. – Ar bent jau manau, kad būčiau patenkinta, – tyliai pridūrė.

Semas nukreipė žvilgsnį nuo Džinės į Alisą. Dvi moterys, skirtingai netekusios savo dukrų. Kariūnas buvo bebaigiąs akademiją ir turėjo būti paskirtas į tarnybą. Jeigu nebūtų žuvęs per tą nelaimingą atsitikimą, Džinė būtų už jo ištekėjusi ir pasilikusi mergaitę. Jeigu Karen prieš dvidešimt metų nebūtų grįžusi namo ir likusi nakvoti, Alisa vis dar ją turėtų ją, o gal dar ir anūkų.

Gyvenimas neteisingas, bet kai kuriuos dalykus galime mėginti pataisyti, pamanė Semas. Jam nepavyko išaiškinti Karen nužudymo, bet gal jis dabar įstengs padėti Džinei.

– Daktaras Konorsas turėjo bendradarbiauti su advokatu, kad sutvarkytų įdukrinimo popierius, – svarstė jis. – Kas nors būtinai turi žinoti, kas buvo tas advokatas. Gal daktaro žmona ar giminaičiai čia tebegyvena?

– Nežinau, – prisipažino Džinė.

– Ką gi – nuo to ir pradėsime. Ar atsinešei plaukų šepetį ir faksogramas?

– Ne.

– Norėčiau juos gauti iš tavęs.

– Šepetys nedidelis, tokie nešiojami rankinėje, – aiškino Džinė. – Jais prekiauja vaistinės. Faksogramose nėra nieko, kas rodytų jų siuntėją, bet, aišku, galiu jums viską duoti.

– Kai kalbėsiu su kunigu, jie gali man praversti.

Po kelių minučių Džinė ir Semas išvažiavo. Juodu susitarė, kad detektyvas savo automobiliu seks paskui ją į viešbutį. Alisa pro langą žiūrėjo, kaip jie nuvažiuoja, paskui įsikišo ranką į megztinio kišenę. Šįryt ji rado niekutį ant Karen kapo, neabejotinai pamestą vaiko. Vaikystėje Karen mėgo minkštus gyvūnus vaizduojančius žaislus ir turėjo jų daugybę. Alisa prisiminė pelėdą – vieną dukros mėgstamiausių – ir ilgesingai šypsodama pažvelgė į alavinę pustrečio centimetro pelėdą savo delne.

32

Džeikas Perkinsas sėdėjo Glen Ridžo viešbučio vestibiulyje ir žiūrėjo, kaip išsiregistruoja ir į savo ankstesnį gyvenimą grįžta paskutiniai susitikimo svečiai. Juos sveikinantis plakatas buvo nukabintas, ir Džeikas matė, kad bare tuščia. Net neatsisveikino išvažiuodami, pamanė jis. Turbūt per tą laiką jie baisiausiai įsiėdė vieni kitiems.

Atėjęs į viešbutį jis pirmiausia iš registratoriaus sužinojo, kad ponia Vilkoks negrįžo išsiregistruoti ir neatšaukė taksi, turėjusio ją vežti į oro uostą penkiolika po dviejų.

Ketvirtis po dviejų jis žiūrėjo, kaip į vestibiulį įeina uniformuotas vairuotojas ir pasuka prie registratoriaus. Džeikas prišoko prie jo ir išgirdo, kad jis turi vežti Lorą Vilkoks.

Pusę trijų aiškiai nepatenkintas vairuotojas išėjo. Džeikas nugirdo jį sakant, girdi, velniškai negerai, kad jo niekas neįspėjo, jog ji nevažiuos, nes jis galėjo pavežti kitą klientą, o ponia Vilkoks gali nesivarginti ir jam neskambinti, kai kitą kartą reikės kur nors važiuoti.

Ketvirtą Džeikas tebebuvo vestibiulyje. Tada pasirodė daktarė Šeridan su vyresniu vyriškiu, su kuriuo kalbėjosi po vakarienės. Juodu iškart nuėjo prie registratoriaus. Ji klausia apie Lorą Vilkoks, pamanė Džeikas. Nuojauta jo neapgavo: Lora Vilkoks dingo.

Jis nusprendė būsiant ne pro šalį pasikalbėti su daktare Šeridan. Prieidamas spėjo nugirsti jos palydovą sakant:

– Džine, aš sutinku. Man nepatinka, ką matau, bet Lora yra suaugusi moteris, tad turi teisę apsigalvoti ir neišsiregistruoti iš viešbučio ar nevažiuoti į oro uostą.

– Atleiskite, pone. Aš esu Džeikas Perkinsas, Stounkrofto laikraščio reporteris, – įsiterpė Džeikas.

– Semas Diganas.

Džeikas aiškiai matė, kad jo buvimas nepatinka nei daktarei Šeridan, nei Semui Diganui. Griebk jautį už ragų, pamanė.

– Daktare Šeridan, žinau, kad jūs susirūpinote, kai ponia Vilkoks nepasirodė per priešpiečius, o dabar ji neatėjo į taksi ir neišvažiavo į oro uostą. Ar jūs nemanot, kad jai galėjo kas nors nutikti, – turint galvoje, kokio likimo sulaukė moterys, kadaise sėdėjusios su jumis prie vieno pietų stalo Stounkrofto mokykloje?

Jis pamatė, su kokia nuostaba Džinė Šeridan pažiūrėjo į Semą Diganą. Ji nepapasakojo jam apie merginas, sėdėdavusias prie to pietų stalo, nusprendė Džeikas. Jis nežinojo, kas tas žmogus, bet Džeikui rūpėjo, kaip jis reaguos į tai, ką neabejojo esant netikėta žinia. Jis išsitraukė iš kišenės merginų prie pietų stalo nuotrauką.

– Suprantat, pone, šios merginos dvyliktoje klasėje sėdėjo prie vieno stalo su daktare Šeridan. Per dvidešimt metų nuo mokyklos baigimo penkios iki praėjusio mėnesio mirė. Dvi žuvo per nelaimingus atsitikimus, viena nusižudė, dar viena dingo, tariamai užgriuvus lavinai Snouberde. Prieš mėnesį penkta, Alison Kendal, paskendo savo baseine. Iš to, ką skaičiau, susidaro įspūdis, kad jos mirtis nebuvo atsitiktinė. O dabar, regis, bus dingusi Lora Vilkoks. Jums neatrodo, kad tai gana keistas sutapimas?

Semas paėmė nuotrauką ir ją apžiūrinėjant jo veidas apniuko.

– Netikiu tokio masto sutapimais, – pareiškė jis šiurkščiai. – Dabar prašyčiau mums nebetrukdyti, ponaiti Perkinsai.

– Dėl manęs nesijaudinkite. Aš palauksiu pasižiūrėti, ar pasirodys ponia Vilkoks. Norėčiau paskutinį kartą paimti iš jos interviu.

Nekreipdamas į jį dėmesio Semas išsiėmė vizitinę kortelę ir padavė registratoriui.

– Man reikia visų vakar vakare budėjusių darbuotojų sąrašo, – įsakmiu, įtaigiu balsu pareiškė jis.

33

– Tikėjausi iki šiol jau būti išvykęs, bet grįžęs iš priešpiečių radau visą pluoštą žinučių, – aiškino Džinei Gordonas Eimoris. – Vieną naujo serialo epizodą filmuojame Kanadoje ir ten kilo rimtų problemų. Pastarąsias dvi valandas kalbėjau telefonu.

Nešinas savo krepšiais jis priėjo prie registratoriaus. Šis tuo metu rodė Semui darbo laiko apskaitos žiniaraščius. Tada jis įdėmiai pažiūrėjo Džinei į veidą.

– Džine, kažkas negerai?

– Dingo Lora, – atsakė ji ir pati išgirdo, kaip dreba jos balsas. – Taksi turėjo vežti ją į oro uostą penkiolika po dviejų. Jos kambario lovoje nemiegota ir, pasak kambarinės, nėra kai kurių jos tualeto reikmenų. Gal ji tik nusprendė su kuo nors pabūti ir jai visiškai nieko neatsitiko, bet ji tvirtai pareiškė būsianti su mumis šį rytą, todėl man baisiai neramu.

– Kai vakar vakare ji kalbėjosi su Džeku Emersonu, sakė būtinai ateisianti priešpiečių, – pasakojo Gordonas. – Jau sakiau tau: nuo tada, kai pasakiau jai, kad ji neturi nė menkiausios galimybės filmuotis būsimame seriale, ji gana šaltai su manim elgiasi, bet po vakarienės bare nugirdau, ką ji sakė Džekui.

Semas klausėsi jųdviejų pokalbio. Jis pasisuko į Gordoną ir prisistatė.

– Turime suprasti, kad Lora Vilkoks yra suaugusi moteris. Ji turi teisę kur nors nueiti viena ar su drauge ir apsigalvoti dėl išsiregistravimo iš viešbučio. Vis dėlto manau, kad būtų verta

išsiaiškinti, ar kas nors – viešbučio tarnautojas, draugė – žinojo jos planus.

– Atleiskite, kad priverčiau jus laukti, pone Eimori, – tarė registratorius. – Paruošiau jūsų sąskaitą.

Gordonas Eimoris padvejojo, tada pažiūrėjo į Džinę.

– Manai, kas nors galėjo nutikti Lorai, tiesa?

– Taip. Lora ir Alison buvo labai artimos. Kad ir kokių planų Lora turėjo vakar vakarui, tyčia į atminus ji negalėjo neateiti.

– Ar mano kambarys dar laisvas? – paklausė registratoriaus Eimoris.

– Žinoma, pone.

– Tada aš pabūsiu, bent jau kol sužinosime daugiau apie ponią Vilkoks.

Jis pasisuko į Džinę. Ši, nors buvo didžiai susirūpinusi dėl Loros, negalėjo nepastebėti, koks gražus tapo Gordonas Eimoris. Man būdavo taip jo gaila, pamanė. Tais laikais jis buvo apgailėtinas nevykėlis, o dabar tiek daug pasiekė.

– Džine, žinau, vakar vakare aš įskaudinau Lorą ir bjauriai pasielgiau. Matyt, atsilyginau jai už tai, kad vaikystėje ji nekreipė į mane dėmesio. Galėjau pasiūlyti jai vaidmenį tame seriale – nebūtinai pagrindinį. Nujaučiu, kad jos padėtis labai sunki. Gal todėl šįryt ji ir nepasirodė. Kertu lažybų: ji grįš ir paaiškins, kur buvo, nors gal ir ne, o tada aš pasiūlysiu jai darbą. Ir aš niekur iš čia nevažiuosiu – noriu padaryti tai asmeniškai.

34

Džeikas Perkinsas liko Glen Ridžo viešbučio vestibiulyje ir stebėjo, kaip vienas po kito šeštadienį vakare budėję darbuotojai eina į nedidelį kabinetą už registratūros ir kalbasi su Semu Diganu. Jiems išėjus, Perkinsui pavyko keletą jų prakalbinti ir sužinoti, kad jiems susidarė įspūdis, jog Diganas dar ir pagal gautą sąrašą skambina visiems, kurie šiandien laisvi, bet dirbo išvakarėse.

Iš to, ką išgirdo, paaiškėjo, kad niekas nematė Loros Vilkoks išeinančios iš viešbučio. Šveicorius ir automobilius statantys patarnautojai buvo visiškai įsitikinę, kad pro priekines duris ji neišėjo.

Jis atspėjo, kad mergina kambarinės uniforma galėjo tvarkyti Loros kambarį. Kai ji išėjo iš kabineto pasikalbėjusi su Diganu, Džeikas nusekė jai įkandin vestibiuliu, įšoko į liftą jai iš paskos ir kartu su ja išlipo ketvirtame aukšte.

– Aš esu Stounkrofto mokyklos laikraščio reporteris, – paaiškino jis paduodamas savo vizitinę kortelę, – ir dar neetatinis „New York Post“ korespondentas.

Beveik tiesa, mintyse tarė jis. Netrukus juo tapsiu.

Prakalbinti merginą buvo nesunku. Jos pavardė buvo Mirna Robinson. Ji studijavo bendruomenės koledže ir dalimi etato dirbo viešbutyje. Naivoka, pamanė savimi patenkintas Džeikas, matydamas, kaip neapsakomai ji susijaudino, kad bus apklausiama detektyvo.

Jis atsivertė bloknotą.

– Ko konkrečiai tavęs klausė detektyvas Diganas, Mirna?

– Jis norėjo sužinoti, ar esu tikra, kad dingo kai kurios Loros Vilkoks kosmetikos priemonės, ir aš atsakiau nė kiek tuo neabejojanti, – sulaikiusi kvapą pasakojo ji. – Pone Diganai, pasakiau, jūs neįsivaizduojate, kiek daiktų ji įsigudrino sukrauti ant to menkučio tualetinio stalelio vonios kambaryje, ir pusės jų neliko. Turiu galvoje skystį veido dažams nuvalyti, drėkinamąjį kremą, dantų šepetėlį ir kosmetinę.

– Daiktus, kuriuos moteris pasiima eidama kur nors nakvoti, – stengėsi padėti Džeikas. – O drabužių?

– Aš nesikalbėjau su ponu Diganu apie drabužius, – dvejodama atsakė Mirna ir nervingai pasukiojo viršutinę juodos uniforminės suknelės sagą. – Pasakiau jam neabejojanti: trūksta vieno lagamino, bet nenorėjau, kad jis pamanytų, jog esu smalsi, todėl neužsiminiau, kad drabužių spintoje nebėra mėlyno kašmyro švarkelio, laisvų kelnių ir aulinukų.

Mirnos figūra buvo panaši į Loros. Galvą guldau, kad ji matavosi tuos drabužius, pamanė Džeikas. Nėra švarkelio ir laisvų kelnių – tikriausiai Lora ketino vilkėti jais per atminus ir priešpiečius.

– Sakei ponui Diganui, kad iš kambario dingo lagaminas?

– Aha. Ji atsivežė daug bagažo. Dievaži, galima pamanyti, kad susiruošė į kelionę aplink pasaulį. Šiaip ar taip, to mažesnio lagamino šįryt kambaryje nebuvo. Jis ne toks kaip kiti – firminis, „Louis Vuitton“, todėl ir pastebėjau, kad jis dingęs. Man patinka jo raštas, o tau? Jis labai savitas. Du jos atsivežti dideli lagaminai yra kremo spalvos odos.

Džeikas didžiavosi savo prancūzų kalbos tartimi, tad mintyse susiraukė išgirdęs, kaip Mirna taria „Vuitton“.

– Mirna, ar aš negalėčiau apžiūrėti Loros kambarį? – paklausė jis. – Prisiekiu nieko neliesti.

Džeikas persistengė. Jis pamatė, kaip vietoj jaudulio jos veide atsiranda nerimas. Ji pažiūrėjo jam per petį į koridorių, ir jis atspėjo jos mintis. Jei ūkvedys užklups ją atsivedusią ką nors į svečio kambarį, bus išmesta iš darbo. Jis paskubomis ėmė trauktis.

– Mirna, man nereikėjo to prašyti. Bala nematė. Klausyk, tu turi mano vizitinę kortelę. Sumokėsiu tau dvidešimt žalių, jei paskambinsi man ką nors išgirdusi apie Lorą. Kaip tau patinka? Ar nori būti reportere?

Mira svarstydama siūlymą sukando lūpą.

– Ne dėl pinigų... – ji pradėjo, bet minties nebaigė.

– Žinoma, – pritarė Džeikas.

– Jeigu paskelbsi žinutę „New York Post“, noriu, kad nenurodytum mano pavardės.

Ji gudresnė, negu atrodo, pamanė Džeikas ir sukinkavo. Juodu paspaudė vienas kitam ranką – sutarta.

Buvo jau bemaž šešios. Kai Džeikas grįžo į vestibiulį, čia buvo beveik tuščia. Džeikas priėjo prie regįstratoriaus ir paklausė, ar ponas Diganas išėjo iš viešbučio.

Registratorius atrodė išvargęs ir susinervinęs.

– Klausyk, sūneli, jis išėjo. Jeigu nenori išsinuomoti kambario, siūlau ir tau eiti namo.

– Esu tikras, jis prašė pranešti jam, jei ponia Vilkoks grįš ar gausite nuo jos kokią žinią, – spėjo Džeikas. – Ar galiu duoti jums savo vizitinę kortelę? Savaitgalį susidraugavau su ponia Vilkoks ir man taip pat dėl jos neramu.

Registratorius paėmė kortelę ir įdėmiai ją perskaitė.

– Sakai, Stounkrofto mokyklos laikraščio reporteris ir laisvas rašytojas-žurnalistas?

Jis perplėšė kortelę pusiau.

– Esi per daug geros nuomonės apie save. Padaryk man paslaugą ir dink iš akių!

35

Helen Vilan lavoną 17.30 val. miškingose Vašingtonvilio, miestelio maždaug už dvidešimt penkių kilometrų nuo Sarej Medouso, apylinkėse aptiko dvylikametis berniukas. Jis nusprendė sutrumpinti kelią į draugo namus ir pasuko per mišką.

Semas gavo pranešimą, kai buvo bebaigiąs apklausti Glen Ridžo viešbučio darbuotojus. Jis paskambino Džinei į jos numerį. Ji pakilo į viršų paskambinti Markui Flaišmanui, Karteriui Stiuartui ir Džekui Emersonui vildamasi, kad kuris nors iš jų galėjo žinoti Loros planus. Vestibiulyje ji buvo sutikusi Robį Brentą, bet šis tvirtino nežinąs, kur galėtų būti Lora.

– Džine, aš turiu važiuoti, – paaiškino Semas. – Ar jau su kuo nors susisiekei?

– Kalbėjausi su Karteriu. Jis labai susirūpinęs, bet nenumano, kur galėtų būti Lora. Pasakiau jam, kad mudu su Gordonu vakarieniausime, ir jis ketina prie mūsų prisidėti. Jeigu sudarysime sąrašą žmonių, su kuriais, matyt, leido laiką Lora, gal ką nors išsiaiškinsime. Džeko Emersono nėra namie. Palikau žinutę jo atsakiklyje, Markui Flaišmanui taip pat.

– Kol kas nieko daugiau negali padaryti, – atsakė Semas. – Mums rankos surištos įstatymų. Jeigu niekas iki rytojaus negaus nuo jos žinios, pamėginsiu gauti kratos orderį apieškoti jos kambarį – gal ji paliko kokį ženklą, kur galėjo išvažiuoti. O daugiau nieko negalime daryti.

– Rytoj eisi į bažnyčią?

– Būtinai, – pažadėjo Semas. Jis išjungė mobilųjį ir nuskubėjo prie savo automobilio. Nebuvo prasmės sakyti Džinei, kad važiuoja į nusikaltimo vietą – ten, kur buvo rasta dar viena dingusi moteris.

Helen Vilan buvo suduotas smūgis į pakaušį, o paskui jai buvo daug kartų durta.

– Tikriausiai jis smogė jai iš už nugaros tuo pačiu buku ginklu, kuriuo talžė šunį, – patologas anatomas Kalas Grėjus pasakė Semui, kai šis atvyko į nusikaltimo vietą. Lavonas buvo ruošiamas išgabenti, ir prožektorių šviesoje kriminalistai apžiūrinėjo virvėmis atitvertą plotelį ieškodami įrodymų, kurie atvestų pas žudiką. – Negaliu būti tikras, kol neatlikau skrodimo, bet man atrodo, kad po smūgio į galvą ji prarado sąmonę. Jis ją atsivežė čia ir subadė. Tikiuosi, ji nebejautė, kas jai daroma.

Semas žiūrėjo, kaip nedidukas kūnas dedamas į lavonmaišį.

– Neatrodo, kad nuo jos buvo plėšiami drabužiai.

– Jie nebuvo plėšiami. Spėju, pagrobėjas iškart atvežė ją čia ir nužudė. Ji vis dar apsivyniojusi aplink riešą šuns pavadėlį.

– Luktelk, – Semas spragtelėjo pirštais neštuvus išlankstančiam Kalo Grėjaus padėjėjui, atsitūpė ir pajuto, kaip pėdos sulenda į pažliugusią žemę. – Duokš man savo žibintuvėlį, Kalai.

– Ką pamatei?

– Jos kelnių šone – kraujo dėmė. Abejoju, kad ji nuo krūtinės ir kaklo žaizdų. Spėju, kad žudikas smarkiai kraujavo – gal nuo šuns įkandimo, – jis atsistojo. – O tai reiškia, kad jam galėjo tekti kreiptis į ligoninės skubios pagalbos kabinetą. Aš įspėsiu visas vietos ligonines pranešti apie žmones, savaitgalį gydytus nuo šunų įkandimų, ar tokius, kurie kreipsis per kelias ateinančias dienas. Ir tegul laboratorija būtinai atlieka kraujo tyrimus. Pasimatysim tavo kabinete, Kalai.

Važiuojant į patologo anatomo kabinetą nuo minties kaip beprasmiškai žuvo Helen Vilan, Semas pasijuto lyg gavęs smūgį į

saulės rezginį. Tą pojūtį jis patirdavo kaskart susidūręs su tokiu smurtu. Turiu surasti tą tipą, pamanė jis, ir noriu pats uždėti jam antrankius. Nesvarbu, kur jam įkando tas šuo – duok Dieve, kad žudikas dabar kamuotųsi.

Tos mintys pakišo jam kitą. Gal jis pernelyg gudrus, kad kreiptųsi į skubios pagalbos kabinetą, bet dėl to įkandimo vis tiek turės ką nors daryti. Gal tai panašu į adatos paieškas šieno kupetoje, bet galbūt verta įspėti visas vietos vaistines stebėti, ar kas nepirks tokių dalykų kaip peroksidas, tvarsčiai ir priešbakteriniai tepalai.

Kita vertus, jeigu jam užtenka proto vengti ligoninių, jam tikriausiai užteks jo ir pirkti tokius dalykus kokioje didelėje vaistinėje, kur prie kasos susidaro ilga eilė ir darbuotojams nerūpi, kas kieno krepšyje, – tik nuskenuoti prekes.

Vis dėlto pamėginti verta, niūriai nusprendė Semas, prisiminęs Helen Vilan nuotrauką, matytą jos bute. Ji buvo dvidešimčia metų vyresnė už Karen Somers, bet mirė taip pat – žiauriai užbadyta.

Rūką, kuris visą dieną tai nusileisdavo, tai vėl išsisklaidydavo, pakeitė smarkus lietus. Semas susiraukęs įjungė valytuvus. Vis dėlto ryšio tarp šių dviejų nusikaltimų negali būti, pamanė. Per dvidešimt metų šiose vietovėse niekas nebuvo panašiai užbadytas. Karen buvo namie. Helen Vilan lauke vedžiojo šunį. Kita vertus, gal koks maniakas visus tuos metus tykojo naujos aukos?

Viskas įmanoma, nusprendė Semas. Maldauju: tegul jis tampa nerūpestingas. Tegul pameta ką nors, kas atvestų mus pas jį. Reikia tikėtis, gausime jo DNR. Ant šuns snukio tikriausiai jo kraujas – galbūt ir ant Helen Vilan kelnių.

Privažiavęs prie patologo anatomo būstinės jis įsuko į automobilių aikštelę, išlipo iš mašinos, užrakino ją ir įėjo vidun. Laukia ilga naktis, o rytoj – dar ilgesnė diena. Jam reikės pasimatyti su Šv. Tomo Beketo bažnyčios kunigu ir įtikinti atversti prieš beveik dvidešimt metų vykusių krikštynų dokumentus.

Reikės susisiekti su penkių Stounkrofto mokyklą baigusių ir mirusių ta pačia tvarka, kokia sėdėdavo prie pietų stalo, moterų artimaisiais – būtina sužinoti daugiau jų mirties smulkmenų. Be to, reikia išsiaiškinti, kas nutiko Lorai Vilkoks. Jeigu ne kitos penkios mirusios klasės draugės, sakyčiau, ji tik kur nors išvažiavo su kokiu vyru, pamanė jis. Kiek supratau, ji ganėtinai aistringa ir niekada ilgai nebuvo be vyro – jei tik nepriversdavo aplinkybės.

Visai netrukus atvažiavo patologas anatomas ir greitosios pagalbos automobilis su Helen Vilan lavonu. Po pusvalandžio Semas apžiūrinėjo daiktus, nuimtus nuo Helen. Žiedas buvo vienintelis jos papuošalas. Dar turėjo laikrodį. Rankinės tikriausiai nesinešė, nes namų bei automobilio raktai ir nosinė buvo dešinėje striukės kišenėje.

Ant stalo šalia raktų gulėjo kitas daiktas: pustrečio centimetro alavinė pelėda. Semas paėmė pincetą, kuriuo Kalo padėjėjas ėmė raktus ir pelėdą, pakėlė alavinį ženkliuką ir įdėmiai apžiūrėjo. Į jį spoksojo nemirksinčios akys, šaltos, didelės.

– Jis gulėjo pačiame kelnių kišenės dugne, – paaiškino padėjėjas. – Vos jo nepražiopsojau.

Semas prisiminė, kad priešais Helen Vilan namo duris stovėjo moliūgas, o dėžėje koridoriuje – popieriniai griaučiai. Tikriausiai ji norėjo juos kur nors pakabinti.

– Ji puošė namus prieš Heloviną, – tarė jis. – Tikriausiai norėjo kur nors pritaikyti ir tą pelėdą. Sudėk viską į maišelį, aš nunešiu į laboratoriją.

Po keturiasdešimties minučių jis žiūrėjo, kaip Helen Vilan drabužiai apžiūrimi po mikroskopu ieškant ko nors, kas galėtų padėti nustatyti žudiko tapatybę. Kitas technikas apžiūrinėjo automobilio raktelius – gal ras pirštų atspaudus.

– Visi atspaudai jos, – tarė jis ir pincetu paėmė pelėdą.

– Keista, – netrukus tarstelėjo. – Ant šio daikčiuko nėra jokių pirštų atspaudų, net jų pėdsako. Ką manot? Ženkliukas pats neatėjo į jos kišenę. Kažkas su pirštinėmis turėjo jį įdėti.

Semas susimąstė. Ar žudikas paliko jį tyčia? Jis tuo neabejojo.

– Niekam apie jį nesakysime, – įspėjo jis techniką, paskui paėmė iš jo pincetą, pakėlė pelėdą ir įdėmiai apžiūrėjo. – Tu nuvesi mane pas tą žmogų, – prisiekė jis. – Kol kas nežinau kaip, bet *nuvesi.*

36

Jie sutarė susitikti septintą restorane. Paskutinę akimirką Džinė nusprendė persirengti: apsivilko laisvas tamsiai mėlynas kelnes ir ploną šviesiai mėlyną megztinį plačia laisvai krintančia apykakle, pirktą per išpardavimą parduotuvėje „Escada“. Per visą dieną jai nepavyko atsikratyti kapinėse apnikusio šaltuko. Net striukėje ir kelnėse, kuriomis ten vilkėjo, rodės, išsilaikė šaltis ir drėgmė, kuriuos ten juto.

Aišku, absurdiška, mintyse tarė, taisydamasi makiažą ir šukuodamasi plaukus. Stovėdama priešais vonios veidrodį akimirką nieko nedarė, tik spoksojo į plaukų šepetį rankoje spėliodama: kas buvo toks artimas Lilei, kad sugebėjo paimti šepetį iš jos namų ar rankinės?

O gal Lilei pavyko mane susirasti ir dabar ji baudžia mane už tai, kad jos atsisakiau? – klausė savęs Džinė, ir ta mintis ją kankino. Dabar jai devyniolika su puse. Kaip ji gyveno? Ar ją įsidukrinusi pora išties tokia nuostabi, kaip man apibūdino daktaras Konorsas? O gal išaiškėjo, kad jie prasti tėvai?

Tačiau nuojauta jai bemat pasakė, kad tai ne Lilė žaidžia žaidimus norėdama ją pakankinti. Čia veikia kažkas kitas – žmogus, norintis mane įskaudinti. Prašyk pinigų, maldavo ji mintyse. Duosiu jų tau, tik nedaryk nieko bloga jai.

Ji vėl pažiūrėjo į veidrodį ir įdėmiai nužvelgė atspindį. Jau keli žmonės jai sakė, kad ji panaši į laidos „Šiandien“ vedėją Keitę Korik, ir tas lyginimas glostė jai savimeilę. Ar Lilė panaši į mane? – spėliojo ji. O gal panašesnė į Ridą? Tie plaukai šepetyje

tokie šviesūs, o jis juokaudavo, girdi, pasak jo motinos, jo plaukai – žieminių kviečių spalvos. Vadinasi, dukters plaukai tokie kaip jo. Ridas buvo mėlynakis, kaip ir aš, tad jos akys tikrai mėlynos.

Šitaip spėlioti ji buvo įpratusi. Džinė papurtė galvą, padėjo šepetį ant lentynėlės, užgesino vonioje šviesą, pasiėmė rankinę ir nuėjo vakarieniauti su kitais.

Gordonas Eimoris, Robis Brentas ir Džekas Emersonas jau sėdėjo prie stalo apytuščiame restorane. Jiems atsistojus su ja pasisveikinti, ji pastebėjo, kaip smarkiai jie skiriasi išvaizda ir drabužiais. Eimoris vilkėjo kašmyro marškiniais atviru kaklu ir brangiu tvido švarku. Jis atrodė kaip tikrų tikriausias daug pasiekęs bendrovės vadovas. Per priešpiečius Robis Brentas vilkėjo pynės rašto nertiniu, dabar – marškiniais aukšta atlenkiama apykakle. Džinei pasirodė, kad jie tik paryškina trumpą jo kaklą ir stambų kūną. Prakaito lašeliai kaktoje ir žanduose žvilgėjo, ir tas vaizdas jai buvo atgrasus. Velvetinis Džeko Emersono švarkas buvo gražiai sukirptas, bet prie jo nesiderino pigiai atrodantys marškiniai raudonais ir baltais langeliais bei margas kaklaraištis. Džinei dingtelėjo, kad mėsingo rausvo veido Džekas Emersonas kaip du vandens lašai panašus į žmogų senų laikų plakate, nukreiptame prieš Niksoną, su užrašu: „Ar pirktum naudotą automobilį iš šio žmogaus?"

Džekas ištraukė tuščią kėdę šalia savosios ir patapšnojo Džinei ranką, kai ši ėjo sėstis. Džinė instinktyviai įsitempė ir patraukė ranką nuo jo.

– Užsakėme gėrimus, Džine, – pasakė jai Emersonas. – Surizikavau ir užsakiau tau šardonė.

– Tiks. Vyručiai, ar jūs atėjote per anksti, ar aš pavėlavau?

– Mes atėjome kiek per anksti. Tu atėjai tiksliai, kaip buvome sutarę, o Karteris dar nepasirodė.

Po dvidešimties minučių, kai jie svarstė, ar užsakyti ką nors Karteriui, šis atėjo.

– Atleiskite, kad priverčiau jus laukti, bet nesitikėjau, jog kitas klasės draugų susitikimas įvyks taip greitai, – sausai pareiškė

jis sėsdamasis prie stalo. Dabar buvo apsirengęs džinsais ir sportiniu nertiniu su gobtuvu.

– Nė vienas mūsų to nesitikėjome, – pritarė Gordonas Eimoris. – Gal užsisakyk ko nors išgerti, o tada siūlau pasikalbėti apie tai, kodėl čia susirinkome.

Karteris linktelėjo. Jis sugavo padavėjo žvilgsnį ir parodė jam į martinį, kurį gėrė Emersonas.

– Kalbėk toliau, – abejingu balsu paragino jis Gordoną.

– Pradžiai pasakysiu: kiek pasvarstęs, aš tikiu ir viliuosi, kad mes be reikalo nerimaujame dėl Loros. Prisimenu girdėjęs, kad prieš kelerius metus ji priėmė kažkokio turčiaus – pavardės neminėsiu – kvietimą apsilankyti jo dvare Palm Biče. Pasak gandų, įpusėjus vakarienei ji išskrido su juo privačiu jo lėktuvu. Tą kartą, kaip visiems pasirodė, ji net nepasivargino pasiimti dantų šepetuko – apie kosmetikos priemones nėra ko nė kalbėti.

– Nemanau, kad kas nors atskrido į Stounkrofto auklėtinių susitikimą privačiu lėktuvu, – pareiškė Robis Brentas. – Tiesą sakant, sprendžiant iš kai kurių išvaizdos, jie veikiausiai atkeliavo autostopu.

– Liaukis, Robi, – paprieštaravo Džekas Emersonas. – Ne vienas mūsų mokyklos abiturientas daug pasiekė gyvenime. Todėl nemažai jų nusipirko šiose apylinkėse nekilnojamojo turto, kad ilgainiui galėtų pasistatyti antrus namus.

– Šįvakar apsieikime be reklamos, Džekai, – suirzo Gordonas. – Klausyk, pinigų turi kaip šieno ir, mūsų žiniomis, vienintelis turi namą miestelyje, tad galėjai pasikviesti Lorą prisidėti prie tavęs ir surengti savą ramų susitikimą.

Jau ir taip išraudęs Džeko Emersono veidas dar labiau patamsėjo.

– Tikiuosi, mėginai pašmaikštauti, Gordonai.

– Nenoriu atimti iš Robio mūsų komiko vaidmens, – atkirto Gordonas paimdamas alyvuogę iš lėkštės, kurią ant stalo buvo padėjęs padavėjas. – Aš, žinoma, juokavau apie tave ir Lorą, bet ne apie reklamą.

Džinė nusprendė, kad laikas grįžti prie ankstesnės temos.

– Nusiunčiau žinutę Markui į mobilųjį, – tarė ji. – Jis atskambino prieš man ateinant čia. Jeigu iki rytojaus Lora neduos mums jokios žinios, jis pakeis savo tvarkaraštį ir grįš.

– Jis dėl Loros buvo pametęs galvą, kai buvome vaikai, – priminė Robis. – Nenustebčiau, kad vis dar ją įsikirtęs. Vakar labai stengėsi sėdėti šalia jos ant pakylos. Jis net sukeitė korteles, nurodančias, kur kas turi sėdėti, kad galėtų tai padaryti.

Tai štai kodėl jis skuba grįžti, pamanė Džinė, suvokusi, kad per daug sureikšmino jo telefono skambutį. „Džine, – pasakė jis, – noriu tikėti, kad Lora gyva ir sveika, bet jeigu jai kas nors nutiko, tai gali reikšti, jog merginų prie jūsų pietų stalo netektis – siaubingas dėsningumas. Privalai tai suprasti."

O aš pamaniau, kad jis nerimauja dėl manęs, dingtelėjo jai. Man net buvo kilusi mintis papasakoti jam apie Lilę. Pamaniau, kad jis, kaip psichiatras, gali numanyti, koks žmogus man rašinėja apie ją.

Ji lengviau atsikvėpė, kai nedidukas senyvas padavėjas pradėjo dalyti valgiaraščius.

– Ar galiu pasakyti, kokių firminių patiekalų turime šįvakar? – paklausė jis.

Robis viltingai šypsodamas pažiūrėjo į padavėją.

– Degu nekantrumu, – suniurnėjo.

– Jautienos filė su grybais, krabų mėsa kimštas jūrų liežuvis...

Jam baigus vardyti patiekalus, Robis tarė:

– Galiu kai ko jūsų paklausti?

– Žinoma, pone.

– Ar ši įstaiga turi įprotį vakarykščius valgio likučius paversti šios dienos firminiais patiekalais?

– Pone, aš užtikrinu... – pradėjo padavėjas sutrikęs ir tarsi atsiprašinėdamas. – Dirbu čia keturiasdešimt metų. Mes labai didžiuojamės savo virtuve.

– Tiek to. Bala nematė. Truputis humoro, kad būtų lengviau kalbėtis prie stalo. Džine, užsisakyk pirma.

– Man Cezario salotų ir vidutinio žalumo ėrienos šoninės, – tyliai tarė Džinė.

Robis ne tik pašaipus, pamanė ji; jis šlykštus ir žiaurus. Jam patinka skaudinti žmones, kurie negali jam atsikirsti, – tokius kaip matematikos mokytoja panelė Bender, kurią jis įskaudino vakar per vakarienę, o dabar šis vargšas žmogelis. Jis kalba apie tai, kad Markas buvo įsimylėjęs Lorą, bet niekas nebuvo įsimylėjęs jos labiau negu jis pats.

Staiga jai dingtelėjo nerimą kelianti mintis. Robis susikrovė didelius turtus, jis garsenybė. Jeigu jis pakviestų Lorą su juo kur nors pasimatyti, ji eitų, žinau, kad eitų. Džinė pasibaisėjo suvokusi, kad rimtai svarsto galimybę, jog Robis atsiviliojo Lorą, o paskui padarė jai kažką bloga.

Paskutinis užsisakė Džekas Emersonas. Grąžinęs valgiaraštį padavėjui, tarė:

– Pažadėjau keliems draugams, kad užsuksiu išgerti taurelę prieš miegą, taigi, manau, būtų neblogai pradėti svarstyti, kam, mūsų manymu, Lora galėjo skirti daug dėmesio savaitgalį, – jis žvilgtelėjo į Gordoną. – Aišku, neskaitant tavęs, Gordžiuk. Tu buvai jai geidžiamiausias.

Dieve brangus, pamanė Džinė, jei tai nesibaigs, jie tuoj kibs vienas kitam į atlapus. Ji pasisuko į Karterį Stiuartą.

– Karteri, gal pradėkime nuo tavęs. Turi kokių minčių?

– Mačiau, kad ji ilgai kalbėjosi su Džoelu Nimanu, geriau žinomu kaip Romeo. Per mokyklinį vaidinimą jis pamiršo pusę savo teksto. Jo žmona buvo čia tik per kokteilių vakarėlį ir vakarienę penktadienio vakarą, paskui išvyko namo. Ji eina aukštas pareigas korporacijoje „Target“ ir šeštadienio rytą turėjo skristi į Honkongą.

– Ar jie negyvena kažkur netoliese, Džekai? – paklausė Gordonas.

– Jie gyvena Rajuje.

– Ne taip toli nuo čia.

– Per pobūvį penktadienio vakarą kalbėjausi su Džoelu ir jo žmona, – tarė Džinė. – Man jis nė kiek nepanašus į vyrą, kuris kviestųsi Lorą važiuoti pas jį į namus, vos tik žmona išvyko iš miestelio.

– Gal ir nepanašus, bet aš žinau, kad jis turėjo porą merguželių, – paprieštaravo Emersonas. – Dar žinau, jog jam velnioniškai mažai trūko, kad sulauktų kaltinimų dėl įtartinų sandėrių, į kuriuos buvo įsivėlusi jo buhalterinės apskaitos bendrovė. Štai kodėl nusprendėme neapdovanoti jo medaliu.

– O kaip čia nesantis mūsų medalininkas Markas Flaišmanas? – paklausė Robis Brentas. – Gal jis, kaip pats citavo per savo pasisakymą, „aukštas, net, sakyčiau, negražiai išstypęs, žvalus, šmaikštus ir išmintingas“, bet jis dar be perstojo sukiojosi aplink Lorą. Jis ko nenusisuko sprando lėkdamas sėstis prie jos autobuse į Vest Pointą.

Džekas Emersonas baigė savo martinį ir pamojo padavėjui pripilti dar. Staiga jis suraukė kaktą.

– Man ką tik dingtelėjo mintis. Markas turėtų kur pasikviesti Lorą. Gerai žinau, kad jo tėvo nėra miestelyje. Praeitą savaitę sutikau Klifą Flaišmaną pašte ir paklausiau, ar jis ateis pažiūrėti, kaip bus pagerbtas jo sūnus. Jis atsakė jau seniai susitaręs aplankyti draugus Čikagoje, bet Markui jis paskambinsiąs. Gal jis pasiūlė jam pagyventi jo name. Klifas grįš tik antradienį.

– Tokiu atveju manau, kad ponas Flaišmanas turbūt apsigalvojo, – tarė Džinė. – Markas man sakė, kad ėjo pro buvusius savo namus ir juose degė daug šviesų. Jis man nesakė, kad tėvas skambino.

– Klifas Flaišmanas palieka daug šviesų, kai kur nors išvažiuoja, – paaiškino Emersonas. – Jo namai buvo apvogti, kai jis prieš kokius dešimt metų išvyko atostogų. Jis pareiškė, esą taip įvyko dėl to, kad juose buvo tamsu. Girdi, vagims tai buvo geriausias įrodymas, kad namie nieko nėra.

Gordonas atsilaužė bandelės.

– Jaučiu, kad Markas nepalaiko ryšių su tėvu.

– Nepalaiko, ir aš žinau kodėl, – atsakė Emersonas. – Po Marko motinos mirties jo tėvas atsisakė namų tvarkytojos, ir ši kurį laiką dirbo pas mus. Ji buvo tikra liežuvautoja ir išklojo mums visas Flaišmanų paslaptis. Visi žinojo, kad vyresnysis sū-

nus Denisas buvo motinos numylėtinis. Ji taip ir neatitoko po jo netekties ir dėl to nelaimingo atsitikimo kaltino Marką. Automobilis tąsyk stovėjo to ilgo keliuko viršuje; Markas nuolatos grizino Denisą išmokyti jį vairuoti. Jaunėliui tebuvo trylika, ir tėvai neleisdavo jam paleisti variklio, jei šalia nebūdavo Deniso. Tą dieną Markas jį paleido, o paskui prieš išlipdamas užmiršo užtraukti rankinį stabdį. Automobilis pradėjo riedėti žemyn, bet Denisas nepamatė, kad jis artinasi.

– O kaip ji sužinojo? – paklausė Džinė.

– Pasak tos namų tvarkytojos, vieną vakarą prieš pat motinos mirtį kažkas nutiko, ir ji baisiausiai nusistatė prieš Marką. Šis net neatėjo į jos laidotuves. Ji nepaliko jam nieko testamentu, nors buvo paveldėjusi didelius turtus iš savo motinos šeimos. Tuo metu Markas studijavo medicinos mokykloje.

– Bet kai įvyko tas nelaimingas atsitikimas, jam tebuvo trylika, – paprieštaravo Džinė.

– Ir jis visada pavydėjo broliui, – tyliai įsiterpė Karteris Stiuartas. – Galit tuo neabejoti. Bet gal jis palaiko ryšius su tėvu, tebeturi raktą nuo namų ir žinojo, kad tėvas išvykęs.

Nejaugi Markas melavo, kad turi grįžti į Bostoną? – svarstė Džinė. Jam žūtbūt reikėjo stabtelėti prie baro stalelio, prie kurio sėdėjau su Alisa bei Semu, ir papasakoti mums, kaip ėjo pro tėvo namus. Ar gali būti, kad jis tebėra čia pat, miestelyje, su Lora?

Nenoriu tuo tikėti, prisipažino mintyse, o tuo metu prašneko Gordonas Eimoris:

– Mes visi spėjame, kad Lora išvažiavo *su* kažkuo. Yra ir kita galimybė: ji išvažiavo *pas* kažką. Esame ne taip toli nuo Grinidžo, Bedfordo ir Vestporto, kur namus turi daug garsių jos draugų.

Džekas Emersonas buvo atsinešęs susitikime dalyvavusių žmonių sąrašą. Galiausiai jie pasiskirstė, kuris kam paskambins, paaiškins priežastį ir paklaus, kur, pašnekovo nuomone, galėjo išvykti Lora.

Kai jie išėjo iš restorano, pažadėję ryte susisiekti, Karteris Stiuartas ir Džekas Emersonas pasuko prie savo automobilių.

Vestibiulyje Džinė pasakė Gordonui Eimoriui ir Robiui Brentui, kad ji stabtelės prie registratoriaus stalo.

– Tada sakau labanakt, – atsakė jai Gordonas. – Aš dar turiu kai kam paskambinti.

– Sekmadienio vakaras, Gordžiuk, – priminė Robis Brentas. – Kas gali būti taip svarbu, kad negalėtum atidėti iki ryto?

Gordonas Eimoris įsmeigė akis į nekaltą veidą nutaisiusį Robį.

– Kaip žinai, man labiau patinka, kai mane vadina Gordonu, – ramiai tarė jis. – Labos nakties, Džine.

– Koks pasipūtęs! – tarė Robis žiūrėdamas, kaip Gordonas pereina per vestibiulį ir nuspaudžia lifto mygtuką. – Galiu kirsti lažybų: nuėjęs į savo kambarį jis įsijungs televizorių. Šįvakar per vieną jo kanalą pradės rodyti naują serialą. O gal tik nori veidrodyje pasižiūrėti į gražų naująjį savo veidą. Dievaži, Džine, tas plastikos chirurgas tikriausiai genijus. Prisimeni, koks vėpla vaikystėje atrodė Gordžiukas?

Man nė motais, ko jis eina į savo kambarį, pamanė Džinė. Aš tik patikrinsiu, ar kartais Lora neskambino, tada pati eisiu miegoti.

– Šaunuolis Gordonas, kad sugebėjo iš pagrindų pakeisti savo gyvenimą. Jo vaikystė tikrai nebuvo saldi.

– Kaip ir visų mūsų, – abejingai tarstelėjo Robis. – Išskyrus, aišku, mūsų dingusią grožio karalienę, – jis patraukė pečiais. – Pasičiupsiu švarką ir eisiu pasivaikščioti. Labai rūpinuosi savo sveikata, bet visą šį savaitgalį nė kiek nesimankštinau – tik porą kartų buvau išėjęs pasivaikščioti. Šio miestuko sporto salė – niekam tikusi.

– Ar šis miestukas, viešbutis ir žmonės, su kuriais susitikai, tavo manymu, kam nors tikę? – paklausė Džinė nesijaudindama, kad jos balsas skamba rūsčiai.

– Nepasakyčiau, – žvaliai atsakė Robis. – Aišku, išskyrus tave, Džine. Man tavęs pagailo, kai nusiminei mums kalbant apie tai, kad Markas šį savaitgalį rėžė sparną aplink Lorą. Beje, pastebė-

jau, kad Markas meilinosi ir tau. Jo veiksmus sunku suprasti, bet dauguma psichiatrų yra didesni bepročiai negu jų pacientai. Jei Markas išties atleido jo brolį pražudžiusio automobilio stabdį, man įdomu, ar jis tai padarė sąmoningai, ar netyčia. Juk tai buvo naujas jo brolio automobilis, mamos ir tėčio dovana Stounkrofto mokyklos baigimo proga. Pagalvok apie tai.

Jis pamerkė akį, pamojo ranka ir pasuko prie liftų. Įsiutusi ir pažeminta, kad jis taip teisingai išaiškino jos reakciją į pastabas apie Marką ir Lorą, Džinė priėjo prie registratoriaus stalo. Budėjo Eimė Saks, nedidukė tyliai kalbanti moteris trumpais žilstančiais plaukais ir nuo nosies slenkančiais didžiuliais akiniais.

– Ne, ponia Vilkoks tikrai nedavė mums jokios žinios, – atsakė ji Džinei. – Bet jums atėjo faksograma daktare Šeridan.

Ji pasisuko ir paėmė nuo lentynos voką.

Džinė pajuto, kaip perdžiūvo burna. Nors pasakė sau turinti palaukti ir perskaityti faksogramą savo kambaryje, voką atplėšė.

Pranešime buvo parašyta: KUR KAS MIELESNĖ PIKTŽOLĖ NUODINGA UŽ LELIJAS, KURIŲ NET KVAPAS DINGO*.

Pūvančios lelijos, pamanė Džinė. *Negyvos lelijos.*

– Kas nors negerai, daktare Šeridan? – susirūpinusi paklausė į pelę panaši registratorė. – Tikiuosi, žinia nėra bloga.

– Ką? Oi, ne... viskas gerai, ačiū.

Visa apdujusi Džinė pasikėlė į viršų, nuėjo į savo kambarį, atsidarė rankinę ir piniginėje susirado Semo Digano mobiliojo telefono numerį. Išgirdusi glaustą „Semas Diganas" susigriebė, kad jau beveik dešimta valanda, ir jis galėjo miegoti.

– Semai, turbūt tave pažadinau...

– Ne, nepažadinai, – pertraukė jis ją. – Kas nutiko, Džine? Gavai žinių nuo Loros?

– Ne, aš dėl Lilės. Atėjo dar vienas fakso pranešimas.

– Perskaityk jį man.

* Šekspyro sonetai. „Vaga", 1967. Vertė A. Churginas.

Drebančiu balsu ji perskaitė tekstą.

– Semai, čia Šekspyro soneto ištrauka. Jis kalba apie negyvas lelijas. Semai, tas, kuris atsiuntė šį pranešimą, grasina nužudyti mano dukrą, – ji pajuto kylančią isteriją ir sušuko: – Kaip jam sukliudyti?! Ką aš galiu padaryti?!

37

Tikriausiai ji jau gavo faksogramą. Jis vis dar nesuprato, kodėl mėgaujasi tyčiodamasis iš Džinės, juolab dabar, kai jau nusprendė ją nužudyti. Kam reikia grasinti, kad nuskriaus Mereditą, arba Lilę, kaip ją vadino Džinė? Beveik dvidešimt metų jis žinojo, bet niekam neišsidavė, apie jos gimimo aplinkybes ir įtėvius. Tie nedideli faktai atrodė nieko neverti – kaip dovanos, kurių negalima grąžinti, bet kurios visada taip ir liks gulėti ant lentynos.

Tik pernai, kai per kviestinius pusryčius susipažino su merginos tėvais ir suvokė, kas jie, jis ėmė dėti pastangas palaikyti su jais draugiškus santykius. Rugpjūtį jis net pakvietė juos praleisti ilgo savaitgalio su juo ir atsivežti Mereditą – ši atostogavo pas juos. Tada jam ir šovė mintis paimti kokį daiktą, kuris rodytų jos DNR.

Proga pavogti jos plaukų šepetį jam buvo paduota ant lėkštutės. Jie visi buvo prie baseino ir, kai mergina paplaukiojusi šukavosi plaukus, suskambo jos mobilusis. Ji atsiliepė ir nuėjo į šalį pasikalbėti, kad niekas negirdėtų. Jis įsikišo šepetį į kišenę ir ėmė sukiotis tarp kitų savo svečių. Kitą dieną jis nusiuntė šepetį ir pirmą žinutę Džinei.

Galia spręsti, kam gyventi, o kam mirti. Kol kas jis pasinaudojo ja susidorodamas su penkiomis moterimis, kadaise mokyklos valgykloje sėdėjusiomis prie vieno stalo, ir su daugybe atsitiktinai pasirinktų moterų. Jis spėliojo, kiek laiko praeis, kol bus

rastas Helen Vilan lavonas. Ar jis nepadarė klaidos įkišdamas jai į kišenę pelėdos ženkliuką? Iki šiol jis palikdavo tuos simbolius nekrintančiose į akis, nepastebimose vietose. Kaip prieš mėnesį, kai laukdamas Alison vieną įdėjo į virtuvės stalčių jos namuose su baseinu.

Šviesos name buvo išjungtos. Jis išsitraukė iš kišenės naktinio matymo akinius, užsidėjo, įkišo raktą į užpakalinių durų spyną ir įėjo vidun. Uždaręs ir užrakinęs duris, per virtuvę nuėjo prie užpakalinių laiptų ir be garso nutipeno į viršų.

Lora buvo miegamajame, kuris buvo jos prieš šeimai išsikraustant į Konkordo prospektą, kai jai buvo šešiolika. Jis buvo surišęs jai rankas ir kojas, užkimšęs burną. Ji gulėjo lovoje, aukso spalvos vakarinė suknelė žvilgėjo tamsoje.

Ji negirdėjo jo įeinant į kambarį, ir kai jis prie jos pasilenkė, išgirdo, kaip ji persigandusi aikteli.

– Grįžau, Lora, – sukuždėjo jis. – Nesidžiaugi?

Ji pabandė nuo jo atsitraukti.

– Aš esssu pppppeelėddddda ir gyvenu mmmmmedyje, – sušnabždėjo jis. – Manei, kad juokinga mane mėgdžioti, tiesa? Ar ir dabar tau atrodo juokinga, Lora? Ką pasakysi?

Su naktinio matymo akiniais jis matė siaubą jos akyse. Ji šniurkščiodama purtė galvą.

– Neteisingas atsakymas, Lora. Tau tai išties atrodo juokinga. Visos jūs, merginos, manot, kad tai juokinga. Parodyk man mananti, kad tai šmaikštu. Nagi, parodyk.

Ji pradėjo purtyti galvą. Staigiu judesiu jis nurišo nuo burnos kamštį.

– Nekelk balso, Lora, – sukuždėjo jis. – Niekas tavęs neišgirs, bet jeigu vis dėlto imsi rėkti, uždusinsiu tave šia pagalve. Supratai?

– Būk geras, – sušnabždėjo Lora. – Maldauju...

– Ne, Lora, nenoriu, kad sakytum „būk geras“. Noriu, kad pamėgdžiotum mane mikčiojantį scenoje, o paskui nusijuoktum.

– Aš essu pppeelėdda ir gggyvenu gggyvenu medyje.

Jis pritariamai sulinksėjo.

– Šaunuolė. Tu labai gera mėgdžiotoja. O dabar apsimesk, kad sėdi su merginomis prie pietų stalo, kikeni, prunkšti, gageni ir juokiesi. Noriu pamatyti, kaip joms buvo juokinga, kai iš manęs šaipeisi.

– Negaliu... atleisk....

Jis pakėlė pagalvę ir laikė jai virš veido.

Lora neviltingai ėmė juoktis, leisdama šaižius, rėžiančius isteriškus garsus, primenančius avies bliovimą.

– Cha... cha... cha.

Jai iš akių pasipylė ašaros.

– Būk geras...

Jis uždengė jai burną delnu.

– Nedaug trūko ir būtum ištarusi mano vardą. Tai draudžiama. Gali vadinti mane tik Pelėda. Tau reikės pasipraktikuoti mėgdžioti pralinksmintas drauges. Dabar atrišiu tau rankas ir leisiu pavalgyti. Atnešiau tau sriubos ir bandelę. Argi aš ne geras? Paskui leisiu nueiti į tualetą. Vėliau, kai vėl įsitaisysi saugia miego poza, iš savo mobiliojo paskambinsiu į viešbutį. Tu pasakysi registratoriui, kad esi su draugėmis, kad neturi aiškių planų ir paprašysi palaikyti tau tavo kambarį. Supranti, Lora?

– Taip, – vos girdimai atsakė ji.

– Jei mėginsi kaip nors šauktis pagalbos, tuoj pat mirsi – supranti?

– Tttaip.

– Puiku.

Po dvidešimties minučių kompiuterizuota Glen Ridžo viešbučio atsiliepimo sistema atsakė skambinančiajam, surinkusiam 3, – tuo numeriu buvo užsakomi kambariai.

Suskambo registratūros telefonas. Tarnautoja pakėlė ragelį ir prisistatė:

– Registratūra. Kalba Eimė, – tarė ji ir netrukus aiktelėjo: – Ponia Vilkoks, kaip malonu, kad paskambinote. Mes visi labai nerimavome dėl jūsų. Jūsų draugai labai džiaugsis sužinoję, kad

paskambinote. Būtinai paliksime jums kambarį. Jums tikrai nieko neatsitiko?

Pelėda išjungė ryšį

– Puikiai pakalbėjai, Lora. Tavo balse buvo šiokia tokia įtampa, bet manau, kad tai savaime suprantama. Ko gero, turi aktorei reikiamų savybių, – jis vėl užrišo jai ant burnos kamštį. – Aš po kurio laiko grįšiu. Pasistenk numigti. Leidžiu tau susapnuoti mane.

38

Džeikas Perkinsas žinojo, kad iš Glen Ridžo viešbučio jį išvijęs registratorius baigia budėjimą aštuntą vakaro. Vadinasi, jis gali grįžti į viešbutį bet kuriuo metu po aštuonių, pasišnekučiuoti su jo bendradarbe Eime Saks ir sužinoti, ar neatsirado kokių naujienų.

Po vakarienės su tėvais – šie buvo sužavėti jo pasakojimo apie tai, kas vyksta viešbutyje, – jis peržiūrėjo medžiagą, kurią nusiųs į „New York Post". Nusprendė palaukti iki ryto ir tada paskambinti į laikraštį. Tuo metu Lora Vilkoks bus dingusi jau visą parą.

Dešimtą jis grįžo į viešbutį ir įėjo į tuščią vestibiulį. Gali perskristi jį lėktuvu ir nieko nepartrenkti, pamanė jis eidamas prie registratoriaus stalo. Prie jo sėdėjo Eimė Saks.

Jis patiko Eimei ir tai žinojo. Praėjusį pavasarį, kai rašė reportažą apie Stounkrofto mokyklos pusryčius, ji pasakė, kad jis primena jai brolį.

– Vienintelis skirtumas – Daniui keturiasdešimt šešeri, o tau šešiolika, – pasakė ji ir nusijuokė. – Jis irgi norėjo dirbti žurnalistikos versle ir tam tikra prasme taip ir nutiko. Jis yra laikraščius išvežiojančių sunkvežimių bendrovės savininkas.

Džeikas svarstė, kiek žmonių suvokia, kad baikšti, įsiteikti trokštanti Eimės išorė slepia gerą humoro jausmą ir ganėtinai įžvalgų protą.

Ji pasveikino jį drovia šypsena.

– Sveikas, Džeikai.

– Sveika, Eime. Pamaniau užsukti ir paklausti, ar negavai kokių žinių nuo Loros Vilkoks.

– Nė žodelio.

Tą akimirką suskambo telefonas jai prie alkūnės ir ji pakėlė ragelį.

– Registratūra. Kalba Eimė, – negarsiai pasakė ji.

Tada Džeikas pamatė, kaip persimaino Eimės veidas; ji aiktelėjo.

– Oi, ponia Vilkoks...

Džeikas pasilenkė virš stalo ir davė Eimei ženklą atitraukti ragelį nuo ausies, kad jis irgi galėtų pasiklausyti. Jis išgirdo Lorą sakant, kad ji su draugėmis, neturinti aiškių planų ir prašanti palaikyti jai jos kambarį.

Jos balsas ne toks kaip visada, pamanė jis. Ji nusiminusi. Jai dreba balsas.

Pokalbis truko vos dvidešimt sekundžių. Eimei padėjus ragelį, juodu susižvelgė.

– Kad ir kur ji būtų, jai nelinksma, – kaip kirviu nukirto jis.

– O gal ji tik pagiringa, – spėjo Eimė. – Pernai skaičiau straipsnį apie ją žurnale „People“. Ten buvo parašyta, kad ji gydėsi reabilitacijos klinikoje dėl alkoholizmo.

– Ko gero, tai viską paaiškina, – sutiko Džeikas ir patraukė pečiais. Nebėra ko svajoti apie sensacingą straipsnį. – Kur, tavo manymu, ji išvyko, Eime? Budėjai visą savaitgalį. Ar matei ją su kuo nors bendraujant daugiau negu su kitais?

Eimė Saks taip susiraukė, kad didžiuliai akiniai ko nenukrito nuo nosies.

– Porą kartų mačiau ją susikibusią rankomis su daktaru Flaišmanu, – atsakė ji. – Ir jis pirmas išsiregistravo iš viešbučio sekmadienio rytą, tuoj po tų priešpiečių Stounkrofto mokykloje. Gal paliko ją kur nors blaivytis ir skubėjo grįžti.

Eimė atidarė stalčių ir paėmė vizitinę kortelę.

– Pažadėjau paskambinti tam detektyvui ponui Diganui, jei gausime kokią žinią nuo ponios Vilkoks.

– Išeinu, – tarė Džeikas. – Iki pasimatymo, Eime.

Jis pamojo ranka, pasuko prie durų ir, kol ji skambino, išėjo lauk. Negalėdamas apsispręsti pastovėjo ant šaligatvio, pusiaukelėje prie savo automobilio apsigalvojo ir grįžo į registratūrą.

– Ar susisiekei su ponu Diganu? – paklausė jis.

– Taip. Pasakiau, kad ji davė žinią. Jis pasakė, kad naujiena gera, ir paprašė jam pranešti, kada ji ateis savo bagažo.

– To aš ir bijojau. Eime, pasakyk man Semo Digano numerį.

Atrodė, kad ji sunerimo.

– Kam?

– Iš balso ji pasirodė ne pagiringa, o veikiau išsigandusi. Manau, ponas Diganas turi tai žinoti.

– Jei kas nors sužinos, kad leidau tau klausytis, ką ji sakė, būsiu išmesta iš darbo.

– Nebūsi. Aš pasakysiu, kad tau paminėjus jos pavardę aš sugriebiau ragelį ir pasukau, kad irgi galėčiau klausytis. Eime, penkios Loros draugės negyvos. Jeigu ji laikoma prieš savo valią, jai gal taip pat liko neilgai gyventi.

Vos Semas Diganas baigė kalbėti telefonu su Džine, sulaukė skambučio iš Glen Ridžo registratorės. Pirmiausia jam kilo mintis, kad Lora Vilkoks – nepaprastai savanaudiška moteris: neatėjo į draugės atminus, sukėlė nerimą kitiems savo bičiuliams ir nepranešė taksi vairuotojui nevažiuosianti į oro uostą, todėl šis prarado kitą keleivį. Bet šią reakciją užgožė trikdantis faktas, kad registratorei Loros neaiškiai papasakota istorija yra įtartina, be to, tarnautojai iš balso Lora atrodė išsigandusi ar pagiringa.

Paskesnis Džeiko Perkinso skambutis dar labiau sustiprino įtarimus, juolab kad vaikis buvo įsitikinęs, esą, jo nuomone, Vilkoks atrodė įbauginta.

– Ar pritariate panelei Saks, kad Lora Vilkoks skambino į viešbutį lygiai pusę vienuolikos? – paklausė jo Semas.

– Lygiai pusę vienuolikos, – patvirtino Džeikas. – Galvojate atsekti, iš kur skambinta, pone Diganai? Turiu galvoje, jei ji

skambino iš mobiliojo telefono, jūs galėtumėte sužinoti, iš kokios vietos skambinta, ar ne?

– Tikrai taip, – irzliai atsakė Semas. Tas vaikis – tikras visažinis. Bet jis tik stengėsi padėti, todėl Semas buvo linkęs žiūrėti į jo elgesį pro pirštus.

– Mielai ir toliau viską įdėmiai stebėsiu ir jums pranešinėsiu, – tarė Džeikas jau žvaliu balsu. Mintis, kad Lorai Vilkoks gali grėsti pavojus ir kad jis padeda tyrimui, stiprino jam savo svarbos pojūtį.

– Taip ir daryk, – paprašė Semas ir nenoromis pridūrė: – Ačiū, Džeikai.

Semas nuspaudė pokalbio pabaigos mygtuką, atsisėdo ir nukėlė kojas nuo lovos ant grindų. Jis žinojo, kad bent jau kelias ateinančias valandas apie miegą negali būti nė kalbos. Jis turi pranešti Džinei, kad Lora susisiekė su viešbučiu, ir gauti teisėjo nurodymą peržiūrėti viešbučio telefono skambučių išklotines. Jis žinojo, kad Glen Ridžo telefonai rodo skambinančiojo numerį. Sužinojęs jį, duos nurodymą telefono bendrovei išsiaiškinti abonento pavardę ir kur yra skambutį perdavusi antena.

Teisėjas Hagenas iš Gošeno buvo bene arčiausiai esantis Orandžo apygardos teisėjas, turintis įgaliojimus duoti reikiamą nurodymą. Rinkdamas apygardos prokuratūros numerį Semas suvokė, kad jam pačiam neramu dėl Loros, todėl jis ketina sutrikdyti miegą bjauriu būdu garsėjančiam teisėjui, užuot laukęs ryto ir tada mėginęs pradėti ieškoti dingusios moters.

39

Džinė nustatė savo mobiliojo skambutį didžiausiu garsu baimindamasi, kad nuėjusi miegoti gali jo neišgirsti. Semas iškėlė mintį: tas, kuris susisiekia su ja dėl Lilės, gali žengti dar vieną žingsnį ir jai paskambinti.

– Manyk, kad viskas dėl pinigų, – aiškino jis. – Kažkas nori, kad tikėtum, jog Lilei gresia pavojus. Tikėkimės, kad kitas jo ėjimas bus pokalbis su tavim. Jei taip, mes galim atsekti, iš kur skambinta.

Jam pavyko ją šiek tiek apraminti.

– Džine, jei leisiesi paralyžiuojama nerimo, būsi didžiausia savo priešė. Ar tikrai niekam neprasitarei turinti kūdikį ir kad Čikagoje buvai žinoma motinos mergautine pavarde? Vis dėlto kažkas sužinojo apie Lilę. Tai galėjo atsitikti visai neseniai arba prieš devyniolika su puse metų, kai gimė duktė, – kas žino? Dabar turi pati sau padėti. Mėgink prisiminti, ar matei ką nors daktaro Konorso kontoroje, kai su juo tareisi, – gal slaugytoją ar sekretorę, kuri sumetė, kas nutiko, ir kuriai užteko smalsumo išsiaiškinti, kam buvo atiduotas kūdikis. Nepamiršk: pasirodžius labai populiariai tavo knygai, tapai įžymybe. Per tavo interviu buvo paminėta nauja sutartis su leidėju. Spėju, kad žmogus, galintis bendrauti su Lile, nusprendė jai grasinti ir taip tave šantažuoti. Ryte eisiu pasimatyti su Šv. Tomo Beketo bažnyčios kunigu, o tu pradėk sudarinėti sąrašą žmonių, su kuriais tuo metu bičiuliavaisi, ypač tokių, kurie galėjo prieiti prie tavo dokumentų.

•

Ramus Semo samprotavimas sutramdė didėjančią Džinės paniką. Atsisveikinusi su juo, ji sėdo prie rašomojo stalo su rašikliu ir bloknotu; pirmame puslapyje užrašė: DAKTARO KONORSO KONTORA.

Ji prisiminė jo slaugytoją Pegę, žvalią stambią maždaug penkiasdešimties metų moterį. Jos pavardė buvo airiška ir prasidėjo K. Keli... Kenedi... Kigan. Aš prisiminsiu, žinau, kad prisiminsiu, pamanė.

Pradžia padaryta.

Krūptelėjo šaižiai sučirškus mobiliajam. Jį pakeldama pažiūrėjo į laikrodį: beveik vienuolika. Lora, pamanė. Gal ji grįžo.

Semo žinia, kad Lora paskambino į viešbučio registratūrą, turėjo nuraminti, bet ji išgirdo jo balse susirūpinimą.

– Tu nesi tikras, kad jai viskas gerai, tiesa? – paklausė ji.

– Kol kas nesu, tačiau ji bent jau paskambino.

Vadinasi, tebėra gyva, pamanė Džinė. Taip reikia suprasti. Prieš išsižiodama ji kruopščiai parinko žodžius:

– Manai, dėl kažkokių priežasčių Lora negali grįžti?

– Džine, norėjau šiuo skambučiu nuraminti tave dėl Loros, bet geriau būsiu tau atviras. Esmė ta, jog du jos skambutį girdėję žmonės patvirtino, kad iš balso ji atrodė išsigandusi. Judvi su Lora – vienintelės gyvos likusios moterys, kadaise sėdėjusios prie to pietų stalo. Kol tiksliai nežinome, kur ji ir su kuo, turi būti itin atsargi.

40

Ji žinojo, kad jis ją nužudys, – klausimas tik kada. Neįtikima, bet jam išėjus ji užmigo. Šviesa mirgėjo pro užtrauktas užuolaidas, taigi tikriausiai rytas. Kas šiandien – pirmadienis ar antradienis? – spėliojo Lora stengdamasi iki galo nepabusti.

Šeštadienio vakarą, kai juodu čia atvažiavo, jis įpylė šampano ir pasiūlė tostą už ją, o paskui tarė:

– Netrukus prasidės Helovinas. Nori pamatyti, kokią kaukę nusipirkau?

Jis užsidėjo pelėdos kaukę; didžiulės akys su plačiais juodais vyzdžiais buvo apsuptos šlykščiai geltonų rainelių, o aplink smailą snapą ir siaurą burną kuokštai pilkšvų pūkų tamsėjo iki sodriai rudų. Nusijuokiau, prisiminė Lora, nes maniau, kad jis to tikisi. Bet tada pajutau, kad kažkas jam pasidarė – jis pasikeitė. Dar jam nespėjus nusiimti kaukės ir sugriebti mane už rankų, supratau įkliuvusi į spąstus.

Jis nusitempė ją į viršų, surišo riešus ir kulkšnis, užkimšo burną, stengdamasis palikti tarpą, kad ji neuždustų. Tada aprišo virve jai juosmenį ir pripančiojo ją prie lovos rėmo.

– Ar esi skaičiusi „Brangiausioji mamyte"*? – paklausė jis. – Džoana Kroford pririšdavo savo vaikus prie lovos, kad jie naktį nesikeltų. Ji vadino tai saugiu miegu.

* Christinos Crawford, garsios amerikiečių aktorės Joanos Crawford (1904–1977) įdukros, 1978 m. išleista prisiminimų knyga.

Paskui jis privertė ją daugybę sykių kartoti eilutę iš mokyklinio vaidinimo apie pelėdą medyje, tada mėgdžioti merginas prie pietų stalo, besijuokiančias iš jo. Ir kiekvieną kartą ji matė, kaip jo akys pritvinksta kraugeriško pykčio.

– Jūs visos iš manęs juokėtės, – prisiminė jis. – Niekinu tave, Lora. Man šlykštu į tave žiūrėti.

Išeidamas iš kambario, tyčia paliko savo mobilųjį telefoną ant tualetinio staliuko.

– Tik pagalvok, Lora. Jei pasiektum telefoną, galėtum paskambinti pagalbos. Bet nedaryk to. Virvės užsiverš, jei mėginsi jas atlaisvinti, patikėk manimi.

Ji vis tiek pabandė, tad riešus ir kulkšnis dabar peršėjo. Burna perdžiūvo. Lora bandė susidrėkinti lūpas. Liežuvis palietė šiurkštų audeklą kojinės, kurią jis lipnia juosta priklijavo prie lūpų, ir ji pajuto gerklėje kylant tulžį. Jeigu ją supykins, gali paspringti. Dieve, prašau: padėk man, galvojo ji puldama į paniką, kai sunkiai pavyko suvaldyti šleikštulį.

Kai jis pasirodė pirmą kartą po pertraukos, kambaryje buvo ne visai tamsu. Tikriausiai sekmadienio popietė, nusprendė ji. Jis atrišo jai riešus, davė sriubos ir bandelę, leido nueiti į tualetą. Paskui grįžo užtrukęs gerokai ilgiau. Buvo labai tamsu – turbūt naktis. Tada privertė ją kalbėtis su viešbučio registratore. Kodėl jis taip su manim elgiasi? – svarstė ji. Kodėl tiesiog nenužudo ir visko neužbaigia?

Pabandžius pajudinti riešus ir kulkšnis, perštėjimas virto veriančiu skausmu. Mintys darėsi aiškesnės. Praėjo šeštadienio naktis, sekmadienio rytas, sekmadienio naktis. Tikriausiai dabar pirmadienio rytas. Ji įsmeigė žvilgsnį į mobilųjį telefoną. Ne, niekaip jo nepasieks. Jeigu jis leis jai dar kartą paskambinti, ar mėginti sušukti jo vardą?

Ji įsivaizdavo pagalvę, nuslopinančią garsą prieš jam išsiveržiant iš gerklės, užspaudžiančią jai šnerves, burną ir uždusinančią. Negaliu to daryti, pamanė Lora. Nieku gyvu. Jeigu jo nesunervinsiu, gal kas nors suvoks, kad aš pakliuvau į bėdą, ir mėgins mane surasti. Įmanoma atsekti, iš kur skambinama mo-

biliuoju telefonu. Žinau, kad įmanoma. Galima sužinoti, kas yra telefono savininkas.

Ta viltis buvo vienintelė jai likusi galimybė, bet ji sukėlė menkutį palengvėjimą. Pagalvojo apie Džinę. Jis ruošiasi nužudyti ir ją. Girdėjau, žmonės gali perduoti mintis per atstumą. Pasistengsiu perduoti savąsias Džinei. Ji užsimerkė ir įsivaizdavo Džinę, kokia ji buvo per vakarienę – su ta tamsiai mėlyna suknele. Krutindama juosta užlipdytas lūpas, ėmė balsu tarti jo vardą.

– Džine, aš su juo. Jis nužudė kitas moteris, nužudys ir mus! Padėk man, Džine! Aš savo buvusiuose namuose. Rask mane, Džine!

Lora be perstojo kuždėjo jo vardą.

– Aš uždraudžiau tau tarti mano vardą!

Ji negirdėjo, kaip jis grįžo. Net su užkimšta burna Loros šauksmas drumstė tylą kambaryje, kuris pirmuosius šešiolika gyvenimo metų buvo jos.

41

Pirmadienio rytą priešaušriu Džinė pagaliau nugrimzdo į gilų, bet neritmingą miegą. Ją vis pažadindavo miglotì, neapibrėžti sapnai apie būtinybę veikti ir bejėgiškumą. Bet kai galutinai pabudo, apstulbo pamačiusi, kad jau beveik pusė dešimtos.

Ji svarstė, ar neužsisakius valgyti į kambarį, bet sumanymo valgyti net ne angliškus, o žemyne priimtus pusryčius atsisakė: kambarys atrodė ankštas, slegiantis; niūrios sienų, lovatiesės ir užuolaidų spalvos kėlė jaukių savo namų Aleksandrijoje ilgesį. Prieš dešimtį metų per varžytines ji nusipirko septyniasdešimties metų federalinio stiliaus dviejų aukštų namą, keturis dešimtmečius priklausiusį tokiam vienišiui. Namas buvo nešvarus, apleistas ir užgriozdintas, bet Džinė jį pamilo. Draugai mėgino ją atkalbėti: girdi, pinigus ji kišianti kaip į balą, bet dabar jie prisipažino klydę.

Už pelių išmatų, atsilaupiusių sienų apmušalų, purvino kilimo, varvančių kriauklių ir apskretusios krosnies bei šaldytuvo ji matė aukštas sienas, didžiulius langus, erdvius kambarius ir įspūdingą vaizdą į Potomako upę, kurį užstojo peraugę medžiai.

Pirkdama namą ir perdengdama stogą ji rizikavo visu savo turtu. Vėliau smulkesnius remonto darbus nudirbo pati: šveitė purvus, dažė, tapetavo sienas. Ji net švitriniu popieriumi nušlifavo parketo grindis – jos buvo netikėta dovana, aptikta nulupus sudriskusį kilimą.

Namo remontas man turėjo gydomąjį poveikį, galvojo Džinė maudydamasi po dušu, trinkdama galvą ir rankšluosčiu ją sausindama. Tokiame aš svajojau gyventi vaikystėje. Jos motina buvo alergiška gėlėms ir augalams. Ji nepajuto, kaip nusišypsojo, prisiminusi oranžeriją šalia virtuvės, kur kasdien pražysdavo vis kitos gėlės.

Visus namus ji išdažė spalvomis, kurios ją džiugino ir šildė: geltonomis, mėlynomis, žaliomis ir raudonomis. Nė vienos smėlio spalvos sienos, juokavo jos draugai. Avansas už naujausią sutartį leido jai apmušti biblioteką ir kabinetą medžio plokštėmis ir perdaryti virtuvę bei vonios kambarius. Jos namas tapo jos uostu ir prieglobsčiu; ji didžiavosi juo kaip savo laimėjimu. Jis buvo netoli Vernono kalno, todėl Džinė juokais jį vadino jaunesniuoju Vernono kalnu.

Gyvenant čia, šiame viešbutyje, ją kamavo ne vien mintis, kad reikia rasti Lilę, – ji skausmingai prisiminė visus Kornvalyje pragyventus metus. Vėl pasijuto mergaite, kurios tėvai – miestelio pajuokos objektas.

Dar prisiminė, kaip jautėsi šitaip karštai mylėdama Ridą, o paskui turėjo slėpti nuo visų širdgėlą jam mirus. Visus tuos metus svarsčiau, ar nepadariau klaidos išsižadėdama Lilės, galvojo ji. Grįžusi čia imu suprasti, kad be tėvų pagalbos būtų buvę beveik neįmanoma ją pasilikti ir tinkamai ja rūpintis.

Sausindama ir šukuodamasi plaukus ji suvokė tikinti Semo Digano spėjimu, kad grėsmės Lilei esmė – pinigai.

– Džine, – sakė jis, – pagalvok apie štai ką. Ar yra bent vienas žmogus, turintis pagrindą tave skaudinti? Ar kada nors įsitaisei į darbą, kurio norėjo kas nors kitas? Ar esi nors kartą ką apgavusi?

– Niekada, – sąžiningai atsakė ji.

Semui pavyko ją įtikinti, kad žinutes jai siuntinėjantis žmogus netrukus pareikalaus pinigų. Bet jeigu viskas daroma dėl pinigų, matyt, kažkas iš šių vietų sužinojo, kad laukiuosi, pamanė Džinė, ir jam pavyko išsiaiškinti, kas įdukrino mano mažylę. Ir galbūt todėl, kad buvo daug kalbama apie Stounkrofto auklėti-

nių susitikimą ir plačiai viešinama, jog būsiu tarp tų, kuriems bus įteikti medaliai, tas žmogus nusprendė atėjus tinkamam metui duoti žinią apie save.

Žiūrėdama į vonios veidrodį suvokė esanti stulbinamai išblyškusi. Paprastai dienos metu ji beveik nesidažydavo, bet dabar pasirausvino skruostus skaistalais ir tyčia išsirinko kiek sodresnį lūpdažį negu paprastai.

Iš anksto žinodama, kad Kornvalyje viešės mažiausiai kelias dienas, ji atsivežė kelias drabužių pamainas. Šiandien nusprendė vilktis mėgstamą rusvą megztinį aukšta atlenkiama apykakle ir laisvas tamsiai pilkas kelnes.

Jos ryžtas imtis žygių Lilei rasti kiek sušvelnino siaubingą bejėgiškumo pojūtį. Ji prisisegė auskarus ir paskutinį kartą perbraukė plaukus šepečiu. Dėdama jį ant tualetinio staliuko suvokė, kad jis tokio pat dydžio ir formos kaip tas, kurį gavo paštu su Lilės plaukais.

Tą akimirką prisiminė daktaro Konorso priimamajame dirbusios slaugytojos pavardę: Pegė Kimbal.

Džinė ištraukė naktinio staliuko stalčių ir paėmė telefonų knygą. Vos užmetusi akį rado kelis Kimbalus, bet nusprendė pirmiausia skambinti Stivenui ir Margaretai Kimbalams. Skambinti nebuvo per anksti. Atsakiklyje išgirdo moters balsą: „Sveiki. Stivo ir Pegės šiuo metu nėra namie. Po garsinio signalo palikite žinutę ir savo telefono numerį – mes jums atskambinsime."

Ar įmanoma prisiminti balsą po dvidešimties metų – o gal aš tik viliuosi, kad jį prisimenu? – klausė savęs Džinė ir kruopščiai rinkdama žodžius atsakė:

– Pege, aš esu Džinė Šeridan. Jeigu prieš dvidešimt metų dirbote slauge daktaro Konorso priimamajame, man būtina su jumis pasikalbėti. Prašyčiau kuo greičiau paskambinti man šiuo numeriu.

Neužvertusi knygos susirado pavardes iš K. Jeigu daktaras Konorsas būtų gyvas, jam būtų ne mažiau kaip septyniasdešimt penkeri. Jo žmonai veikiausiai irgi maždaug tiek metų. Semas

Diganas ruošėsi pasiteirauti apie ją Šv. Tomo Beketo bažnyčios kunigo, bet gal ji yra telefonų knygoje. Daktaras gyveno Vingiuotoje gatvėje; knygoje ji rado ponią Dorotę Konors iš Vingiuotosios gatvės. Pasijutusi viltingai Džinė surinko nurodytą numerį. Atsiliepė senyva moteris skambiu balsu. Po kelių minučių Džinė jau buvo susitarusi apsilankyti pas ponią Dorotę Konors tą rytą pusę dvylikos.

42

Pirmadienio rytą pusę vienuolikos Semas Diganas Orandžo apygardos prokuroro Ričo Stivenso kabinete pranešė jam apie dingusią Lorą Vilkoks ir grėsmę Lilei.

– Šiąnakt pirmą valandą įteikiau paraišką Glen Ridžo viešbučiui pateikti telefono pokalbių išklotines, – pasakojo detektyvas. – Abu – registratorė ir tas vaikis iš Stounkrofto mokyklos – neabejoja, kad skambino Lora Vilkoks, abu taip pat sutaria, jog ji atrodė išsigandusi. Iš viešbučio įrašų matyti, kad identifikacijos numeris buvo 917, taigi žinome, kad ji skambino mobiliuoju telefonu. Teisėjas buvo labai nepatenkintas, kai šiąnakt jį pažadinau.

Jis davė nurodymą pranešti abonento pavardę ir adresą, bet turėjau laukti iki devintos ryto – tada pradėjo darbą telefono bendrovė.

– Ką sužinojai iš išklotinių? – paklausė Stivensas.

– Informacija, dėl kurios neabejoju, – Vilkoks pakliuvo į bėdą. Skambinta telefonu, kurie parduodami su šimtu minučių pokalbių laiko, o paskui išmetami.

– Tokius naudoja narkotikų prekeiviai ir teroristai, – piktai pakomentavo prokuroras.

– O šiuo atveju galbūt – žmogaus pagrobėjas. Signalus perduodanti antena yra Dačeso apygardoje, Bikone, – žinote, kokį didelį plotą ji aprėpia. Jau kalbėjau su mūsų technikais. Pasak jų, Vudberyje ir Naujajame Vindzore yra dar du transliatoriai.

Jeigu bus dar vienas skambutis, trianguliacijos metodu galėsime tiksliai nustatyti, iš kur jis buvo. Mes tai galėtume padaryti, jei telefono maitinimas nebūtų išjungtas. Deja, jis išjungtas.

– Aš niekada neišjungiu savo mobiliojo telefono maitinimo, – nusistebėjo Stivensas.

– Aš irgi. Dauguma žmonių to nedaro. Tai dar viena priežastis manyti, kad Lorą Vilkoks kažkas privertė skambinti. Ji turi telefoną, registruotą savo pavarde. Kodėl ji neskambino juo ir kodėl jis dabar nėra įjungtas?

Tada jis išdėstė, kaip planuoja veikti.

– Noriu gauti visus duomenis apie buvusių mokyklos auklėtinių, vyrų ir moterų,

dalyvavusių susitikime, areštus. Diduma jų nebuvo čia grįžę dvidešimt metų. Gal mums pavyks sužinoti ką nors apie kažkieno praeitį – rasti tokį, kuris yra smurtavęs ar buvo uždarytas į psichiatrijos gydyklą. Noriu, kad būtų susisiekta su giminėmis penkių moterų, sėdėjusių mokyklos valgykloje prie vieno stalo, – gal jie pasakys ką nors įtartina apie jų mirtį. Be to, bandome susisiekti su Loros tėvais. Jie plaukia turistiniu laivu.

– Penkios, sėdėjusios prie vieno pietų stalo, o šešta dingusi, – negalėjo patikėti prokuroras. – Niekas nieko neįtarė tik todėl, kad to nepastebėjo. Tavim dėtas, pradėčiau nuo paskutinės. Ji mirė taip neseniai, kad jeigu Los Andželo farai būtų žinoję apie kitas moteris, būtų rimtai susimąstę prieš tvirtindami, kad Alison Kendal pati nuskendo plaukiodama. Paprašysime policijos ataskaitų apie visus šiuos atvejus.

– Stounkrofto mokyklos vadovybė siunčia susitikime dalyvavusių buvusių auklėtinių sąrašą, taip pat sąrašą kitų žmonių, atėjusių į vakarienę, – pasakojo Semas. – Ji turi visų buvusių auklėtinių ir kai kurių vakarienėje dalyvavusių miestelėnų adresus bei telefonų numerius. Žinoma, kai kurie miestelėnai susimokėjo už staliuką ir nenurodė svečių pavardžių, tad reikės daugiau laiko išsiaiškinti, kas jie.

Išvargęs detektyvas nesusilaikė ir nusižiovavo.

Visu elgesiu jis parodė apygardos prokurorui, kad reikia skubėti, todėl šis net nepasiūlė savo tyrėjui veteranui numigti ir tepasakė:

– Liepk kitiems vyrams tęsti tuos tyrimus, Semai. Kur eisi dabar?

Semas gailiai nusišypsojo.

– Turiu susitikti su vienu kunigu ir tikiuosi, kad išpažintį atliks jis, o ne aš.

43

Kai buvo atrastas Helen Vilan lavonas, žiniasklaida skyrė tam daug dėmesio. Populiarios mokytojos dingimas prieš dvi paras buvo plačiai nušviečiamas, bet dabar žmones labiausiai domino patvirtinimas, kad ji buvo nužudyta, nes jis sukėlė nerimą Hadsono slėnio miesteliuose.

Tai, kad šuo buvo žvėriškai užpultas, o jo pavadėlis vis dar buvo apvyniotas aplink aukos riešą, suteikė dar daugiau pikantiškumo galimybei, jog savo aukų nesirenkantis žudikas ar maniakas šlaistosi apylinkėse, kur seniai nepasitaikė tokių dalykų.

Visą sekmadienio naktį Pelėda čia užsnūsdavo, čia vėl prabusdavo. Po pirmo apsilankymo pas Lorą pusę vienuoliktos jam pavyko kelias valandas pailsėti. Paskui per apsilankymą auštant jis gavo pasitenkinimą: ji drebėdama ėmė maldauti gailesčio – o jis jai priminė, kad jis nesulaukė to iš jos per mokykloje kartu praleistus metus. Po to antro apsilankymo jis ilgai maudėsi po dušu vildamasis, kad karštas vanduo apmalšins siaubingą rankos skausmą. Žaizda nuo šuns įkandimo supūliavo. Jis užsuko į senąją miestelio vaistinę, kurioje apsipirkdavo vaikystėje, bet tuoj pat iš jos išėjo. Ketino nusipirkti peroksido, antibiotinių tepalų ir tvarsčių, bet tada jam dingtelėjo, kad ne visi farai kvaili. Jie galėjo įspėti vietos vaistines pranešti, ar kas nepirko tokių medicinos prekių.

Taigi jis nuėjo į didelio prekybos centro vaistinę, įsimetė į krepšį skutimosi reikmenų, dantų pastos, vitaminų, traškučių, sūrių riestainiukų, gazuoto vandens, o paskui, įkvėpimo akimir-

ką, dar pridėjo kosmetikos priemonių, odą drėkinančio kremo ir dezodoranto. Tik tada į krepšį su tuo prekių mišiniu įsidėjo tai, ko jam iš tikrųjų reikėjo – peroksido, tvarsčių ir antibiotinių tepalų.

Jis vylėsi nepradėsiąs karščiuoti. Kūnas ėmė kaisti, ir jis juto, kad veidas paraudo. Prie visų nereikalingų, priedangai nusipirktų prekių jis užmiršo pridėti aspirino, tačiau jo Pelėda be baimės galės nusipirkti bet kur. Beveik visada, beveik visiems pasaulio gyventojams skauda galvą, pamanė jis ir mintyse nusišypsojo įsivaizduodamas tą vaizdą.

Jis pagarsino televizorių. Buvo rodomi kadrai iš nusikaltimo vietos. Jis įdėmiai stebėjo, kokia ji klampi. Jis neprisiminė, kad toje vietoje būtų buvę tiek balų. Vadinasi, į jo automobilio padangas tikriausiai prilindo purvo iš tos vietovės. Būtų išmintinga palikti automobilį garaže namo, kuriame jis kol kas leido Lorai gyventi toliau. Jis išsinuomos kitą nebrangų vidutinio dydžio, į akis nekrintantį juodą sedaną. Tada, jei kas nors dėl kokios nors priežasties ims šniukštinėti ir tikrinti susitikimo dalyvių automobilius, jo liks nepastebėtas.

Pelėdai besirenkant iš drabužių spintos švarką, ekrane pasirodė naujas pranešimas: „Jaunas reporteris iš Stounkrofto mokyklos Kornvalyje prie Hadsono tvirtina, kad aktorės Loros Vilkoks dingimas gali būti susijęs su nedorėliu, kurį jis vadina pietų stalo žudiku maniaku.“

44

– Monsinjore, negaliu apsakyti, koks svarbus mūsų prašymas, – monsinjorui Robertui Dilonui, Šv. Tomo Beketo bažnyčios kunigui tarė Semas Diganas.

Juodu sėdėjo bažnyčios raštinėje. Monsinjoras, liesas, per anksti pražilęs vyras su akiniais be rėmelių, pabrėžiančiais protingas pilkas akis, sėdėjo prie savo rašomojo stalo. Priešais jį buvo paskleisti Džinės gauti fakso pranešimai. Kitoje stalo pusėje sėdintis Semas dėjosi Lilės plaukų šepetį atgal į plastikinį maišelį.

– Kaip matote, iš naujausios žinutės galima spėti, kad daktarės Šeridan dukrai gresia rimtas pavojus. Mes stengiamės rasti jos gimimo liudijimą, bet net nežinome, kur jis registruotas – čia ar Čikagoje, kur mergaitė gimė, – aiškino toliau Semas.

Jau kalbėdamas jis juto, kaip beviltiška tikėtis ką nors greitai išsiaiškinti. Monsinjorui Dilonui negalėjo būti daugiau kaip keturiasdešimt su trupučiu. Akivaizdu, kad jis nedirbo šioje bažnyčioje prieš dvidešimt metų, kai buvo pakrikštyta Lilė, ir, žinoma, jos įtėviai būtų įregistravę ją savo pavarde bei nauju vardu.

– Suprantu, kaip tai svarbu, ir esu tikras, kad jūs suprantate, jog turiu būti atsargus, – lėtai kalbėjo monsinjoras Dilonas. – Bet, Semai, didžiausia bėda ta, kad žmonės nebūtinai tebekrikštija kūdikius kelios savaitės ar net mėnesiai po jų gimimo. Kadaise kūdikis būdavo krikštijamas ne vėliau kaip pusantro mėnesio

po gimimo. Dabar mes matome vaikučius savo kojytėmis atitapenančius priimti sakramento. Tai madai mes nepritariame, bet ji egzistuoja dabar, egzistavo ir prieš dvidešimt metų. Mūsų parapija gana didelė, ji turi daug darbo. Dažnai čia krikštijami ne vien mūsų parapijiečių vaikai, bet ir jų anūkai.

– Suprantu, bet jeigu imsitės paieškos pradėdami nuo trijų mėnesių po Lilės gimimo, gal mums bent jau pavyktų atsekti tas mažyles. Dauguma žmonių juk neslepia ką nors įsivaikinę, tiesa?

– Taip. Dažniausiai jie didžiuojasi esą įtėviai.

– Tuomet Lilės įtėviai turėtų žinoti apie galimą grėsmę jų įdukrai – nebent jie patys siuntinėja tuos fakso pranešimus daktarei Šeridan.

– Taip, turėtų. Liepsiu savo sekretorei sudaryti sąrašą, bet supraskite: prieš atiduodamas jį jums, turėsiu asmeniškai susisiekti su visais į jį įtrauktais žmonėmis ir paaiškinti, kad pavojus gali grėsti tik tuo metu įdukrintai mergaitei.

– Monsinjore, tam prireiktų laiko, o jo mes, ko gero, neturime, – paprieštaravo Semas.

– Man gali padėti dvasios tėvas Arela, o skambinti pavesiu sekretorei. Kol aš kalbėsiuosi su vienais įtėviais, ji įspės kitus laukti mano skambučio. Taigi neturėtume ilgai užtrukti.

– O kaip su tais, su kuriais nepavyks susisiekti? Monsinjore, tai devyniolikmetei merginai gali grėsti rimtas pavojus.

Monsinjoras Dilonas paėmė nuo stalo faksogramą ir ją skaitant jo veidą aptemdė susirūpinimas.

– Semai, kaip jūs ir sakote, ši naujausia žinutė kelia baimę, bet turėtumėte suprasti, kodėl mes turime elgtis atsargiai, – kad išvengtume galimų juridinių problemų ir negautume šaukimo į teismą. Jei to nesibaimintume, galėtume tuoj pat perduoti jums pavardes. Vis dėlto prašyčiau leisti man pasikalbėti su kuo daugiau įtėvių.

– Ačiū, pone. Nebegaišinsiu jums laiko.

Jie abu atsistojo.

– Man dingtelėjo, kad jūsų žinučių siuntėjas yra vos ne Šekspyro kūrybos tyrėjas, – tarė monsinjoras Dilonas. – Ne itin daug

žmonių būtų pavartoję ganėtinai mažai žinomą citatą kaip ši apie lelijas.

– Tokia mintis ir man atėjo į galvą, monsinjore, – pasakė Semas ir kiek patylėjo. – Turėjau iškart paklausti štai ko: ar kokie nors dvasininkai, tarnavę čia tuo metu, kai galėjo būti krikštijama Džinės dukrelė, vis dar dirba šioje vyskupijoje?

– Tėvas Doilas buvo kunigo padėjėjas, bet jis mirė prieš daugel metų. Tuo metu čia kunigavo monsinjoras Salivanas. Jis išsikėlė į Floridą su seserimi ir jos vyru. Galiu jums duoti naujausią mums žinomą jo adresą.

– Būčiau dėkingas.

– Jis čia pat, mano bylų stalčiuje. Duosiu jums jį dabar.

Jis atsidarė stalčių, išsitraukė aplanką, permetė jį akimis ir užrašė pavardę, adresą bei telefono numerį ant popieriaus lapuko. Padavė jį Semui sakydamas:

– Daktaro Konorso našlė yra mūsų parapijietė. Jei norite, galiu jai paskambinti ir paprašyti, kad su jumis pasimatytų. Ji gali ką nors prisiminti apie šį įvaikinimą.

– Ačiū, bet tai nebūtina. Prieš pat ateidamas čia kalbėjausi su daktare Šeridan. Ji rado ponios Konors adresą telefonų knygoje ir dabar tikriausiai važiuoja pas ją.

Jiedviem einant prie durų, monsinjoras Dilonas tarė:

– Semai, ką tik šį tą prisiminiau. Alisa Somers taip pat mūsų parapijietė. Ar jūs tas detektyvas, kuris vis dar tiria jos dukros bylą?

– Taip.

– Ji pasakojo man apie jus. Tikiuosi, žinote, kaip ją guodžia žinojimas, kad nesiliovėte ieškojęs Karen žudiko.

– Džiaugiuosi, kad tai jai padeda. Alisa Somers – labai narsi moteris.

Jie sustojo prie durų.

– Buvau priblokštas, kai šįryt per radiją išgirdau, kad šunį vedžiojusi moteris buvo rasta negyva, – tarė monsinjoras Dilonas. – Ar šią bylą tiria jūsų skyrius?

– Taip.

– Kiek suprantu, iš pažiūros ši žmogžudystė, kaip ir Karen Somers, taip pat atsitiktinė ir kad moteris taip pat buvo mirtinai subadyta. Suprantu, tai skamba neįtikimai, bet ar nemanote, kad tarp šių žmogžudysčių esama ryšio?

– Monsinjore, Karen Somers mirė prieš dvidešimt metų, – atsargiai rinkdamas žodžius atsakė Semas. Jis nenorėjo prisipažinti, kad šitokia galimybė jam neduoda ramybės, juolab kad Helen Vilan buvo nužudyta dūriais į tą patį krūtinės plotą kaip ir Karen Somers.

Monsinjoras palingavo galvą.

– Turbūt bus geriau, jei seklio darbą paliksiu jums. Tiesiog tokia mintis man šovė į galvą, o kadangi jūs taip artimai susijęs su Somers byla, pamaniau turintis tai paminėti.

Jis atidarė lauko duris ir paspaudė Semui ranką.

– Telaimina tave Dievas, Semai. Melsiuosi už Lilę, o pavardes pranešiu, vos tik mums pavyks jas surašyti.

– Ačiū, pone. Išties melskitės už Lilę, bet nepamirškite ir Loros Vilkoks.

– Tos aktorės?

– Taip. Mes baiminamės, kad ji irgi pakliuvo į bėdą. Niekas jos nematė nuo šeštadienio vakaro.

Monsinjoras Dilonas žiūrėjo į nueinančio detektyvo nugarą. Lora Vilkoks buvo Stounkrofto auklėtinių susitikime, atėjo į galvą neįtikima mintis. Nejaugi ir jai kažkas atsitiko? Dieve brangus, kas čia darosi?!

Mintyse karštai melsdamasis, kad Lilei ir Lorai nenutiktų nieko bloga, jis grįžo į savo raštinę ir paskambino sekretorei.

– Džaneta, būk gera, mesk viską, ką darai, ir imkis devyniolikos metų senumo krikštynų įrašų, nuo kovo iki liepos. Vos tik grįš kunigas Arela, pasakyk, kad turiu jam užduotį – tegul atsisako visų planų, kurių galėjo turėti šiai dienai.

– Supratau, monsinjore.

Džaneta padėjo ragelį ir graudžiai pažiūrėjo į sumuštinį su kepintu sūriu ir kiaulienos šonine bei puodelį ką tik jai atneštos

kavos. Atitraukdama nuo rašomojo stalo kėdę ir nenoromis atsistodama ji suniurnėjo panosėje:

– Dievuliau, iš jo balso galėtum pamanyti, kad čia gyvybės ar mirties klausimas!

45

Dorotė Konors buvo gležna aštuntą dešimtį einanti moteris. Vos metusi žvilgsnį Džinė suprato, kad ją kamuoja reumatoidinis artritas. Ji lėtai vaikščiojo, o jos pirštų sąnariai buvo ištinę. Veidą buvo išvagojusios skausmo raukšlės; baltus plaukus buvo nusikirpusi trumpai – turbūt todėl, kad jai buvo sunku pakelti rankas.

Jos namas buvo pavydėtinoje vietoje – ant kalvos, nuo kurios atsivėrė vaizdas į Hadsono upę. Ji pakvietė Džinę į įstiklintą verandą šalia svetainės ir paaiškino, kad čia leidžia didumą dienos.

Gyvos rudos jos akys nušvito, kai prakalbo apie savo vyrą.

– Edvardas buvo nuostabiausias žmogus, vyras ir gydytojas, kada nors vaikščiojęs šia žeme, – pasakojo ji. – Jį pražudė tas siaubingas gaisras, per kurį jis neteko savo priimamojo ir visų dokumentų. Gaisras sukėlė jam širdies priepuolį.

– Ponia Konors, telefonu jums paaiškinau, kad gaunu grasinimų dėl savo dukros. Dabar jai devyniolika su puse. Žūtbūt turiu rasti jos įtėvius ir įspėti apie jai galbūt gresiantį pavojų. Jaunystėje gyvenau šiame miestelyje. Prašau jūsų man padėti. Ar daktaras Konorsas pasakojo jums apie mane? Žinau, ką jis galėjo pasakoti. Mano tėvai buvo šio miestelio pajuokos objektas, nes riedavosi viešumoje. Kartu jie išgyveno tik tol, kol išgrūdo mane į koledžą. Todėl jūsų vyras suprato, kad niekada nebūčiau galėjusi kreiptis į juos pagalbos. Jis sugalvojo pasakėlę, kodėl aš išvykau į Čikagą. Jis net priėmė mano kūdikį gimdymo namų skubiosios pagalbos skyriuje.

– Taip, šitaip jis pagelbėjo ne vienai merginai. Jis norėjo padėti joms išsaugoti privatumą. Džine, prieš penkiasdešimt metų merginai buvo nelengva turėti nesantuokinį vaiką. Ar žinai, kad aktorė Ingrid Bergman buvo pasmerkta Kongreso, kai pasigimdė nesantuokinį kūdikį? Elgesio normos keičiasi, į gera ar į bloga – spręsk pati. Šiandien daugeliui žmonių nė motais, jei netekėjusi moteris pagimdo ir augina vaiką, bet mano vyras buvo senamadiškų pažiūrų. Prieš dvidešimt metų jis labai stengėsi saugoti savo jaunų nėščių pacienčių privatumą, net nuo manęs. Kol man nepasakei, net nežinojau, kad buvai jo pacientė.

– Bet apie mano tėvus tikrai žinojote.

Dorotė Konors ilgai žiūrėjo į Džinę.

– Žinojau, kad jie turi bėdų. Be to, daugybę kartų mačiau juos bažnyčioje ir su jais kalbėjausi. Spėju, brangute, kad tu prisimeni vien bloga. O jie juk buvo malonūs, išmintingi žmonės, deja, prastai tinkantys vienas kitam.

Priekaištas Džinei gelte įgėlė; tuo pat metu ji patyrė keistą pojūtį, kad yra priversta gintis.

– Patikėkite manimi – jie tikrai prastai tiko vienas kitam, – tarė ji vildamasi, kad pyktis, kurį junta, neatsispindi jos balse. – Ponia Konors, esu nuoširdžiai dėkinga, kad leidote su jumis pasimatyti įspėta prieš tiek mažai laiko. Kalbėsiu trumpai. Mano dukrai galbūt gresia labai realus pavojus. Suprantu, kad jūs aršiai saugote daktaro Konorso atminimą, bet jeigu žinote, kur jis galėjo ją įtaisyti, dėl jos ir manęs turite kalbėtis su manimi atvirai.

– Prisiekiu Dievu, Edvardas niekada nekalbėjo su manimi apie pacientes, atsidūrusias tokioje padėtyje kaip tu, ir aš niekada negirdėjau jo minint tavo pavardės.

– Namie jis nelaikė jokių dokumentų, o visi jo kabineto popieriai pražuvo?

– Taip, pražuvo. Visas pastatas buvo taip baisiai suniokotas ugnies, kad padegimas visą laiką buvo įtariamas, bet taip ir neįrodytas. Jokių dokumentų tikrai neišliko.

Džinei tapo akivaizdu, kad Dorotė Konors negali jai padėti, ir ji atsistojo eiti.

– Prisimenu, kad tuo metu, kai lankydavausi pas daktarą Konorsą, jo priimamajame slaugytoja dirbo Pegė Kimbal. Palikau jai žinutę ir tikiuosi, kad ji man atskambins. Gal ji ką nors žinos. Ačiū jums, ponia Konors. Prašom nesistoti. Aš išeisiu pati.

Ji ištiesė Dorotei Konors ranką ir buvo pritrenkta pamačiusi jos veide neapsakomą nerimą.

46

Markas Flaišmanas užsiregistravo Glen Ridžo viešbutyje pirmą valandą, metė ant grindų krepšį, paskambino į kambarį Džinei, bet ji neatsiliepė. Tada jis nusileido į restoraną. Nustebo ir nudžiugo pamatęs ją sėdinčią prie kampinio staliuko, tad sparčiu žingsniu prie jos priėjo.

– Ko nors lauki ar norėtum draugijos? – paklausė jis ir pamatė, kaip rimtą jos veido išraišką pakeičia šilta šypsena.

– Markai, nesitikėjau tave pamatyti! Žinoma, prisėsk. Kaip tik žadėjau užsisakyti valgyti, o niekas neketina prie manęs prisidėti.

– Kai kas jau prisidėjo, – jis įsitaisė ant kėdės priešais ją. – Padėjau savo portfelį į automobilio bagažinę, bet pamiršau palikęs jame mobilųjį, tad tavo žinutę radau tik vakar vakare, išsikraudamas daiktus. Anksti šį rytą paskambinau į viešbutį. Registratorė pasakė, kad Lora negrįžo ir kad policija tikrina telefonų išklotines. Tada nusprendžiau pakeisti savo planus ir grįžti. Atskridau ir išsinuomojau automobilį.

– Labai gražiai pasielgei, – nuoširdžiai pasakė Džinė. – Mums visiems siaubingai neramu dėl Loros.

Ji paskubomis trumpai papasakojo, kas paaiškėjo nuo tada, kai vakar po priešpiečių jis išvyko.

– Sakai, grįžai į viešbutį su Semu Diganu, vyru, su kuriuo gėrėt po taurelę tą vakarą, ir kad sužinojęs, jog dingo Lora, jis pradėjo tyrimą? – paklausė Markas.

– Taip, – atsakė Džinė supratusi, kad sužadino Marko smalsumą: jam parūpo, kodėl ji buvo su Semu Diganu. – Semas atvažiavo su manimi į viešbutį todėl, kad norėjau perduoti jam šį tą, ką norėtų pamatyti mūsų draugė Alisa Somers.

Alisa išties nori pamatyti faksogramas, pasakė ji sau mintyse, taigi čia nevisiškas pramanas. Pažiūrėjus į kitapus stalo sėdintį Marką ir pamačius jo akyse susirūpinimą, jai kilo noras papasakoti jam apie Lilę, paklausti jo, kaip psichiatro, ar jis manąs, kad grėsmė reali, ar kažkas tik bandys ją šantažuoti.

– Jau galiu atnešti valgiaraščius? – žvaliu balsu paklausė padavėja.

– Taip, ačiū.

Jie abu išsirinko po sumuštinį su kalakutiena, pomidoru ir majonezu.

– Pusryčiams – kava, pietums arbata, o prieš vakarienę – taurė vyno, – tarė Markas. – Pastebėjau, kad tu irgi laikaisi tokios tvarkos, Džine.

– Ko gero.

– Pastebėjau daug dalykų tavo elgesyje šį savaitgalį, ir jie man priminė apie Stounkrofte mūsų praleistus metus.

– Pavyzdžiui, ką?

– Buvai labai sumani mokinė. Be to, labai tyli. Ir prisimenu, kad buvai labai miela – šiuo atžvilgiu nepasikeitei. Tada pagalvojau, kaip kartą devintoje klasėje man buvo labai liūdna, o tu buvai man labai gera.

– To neprisimenu.

– Nesileisiu į smulkmenas, bet tu išties buvai man labai gera. Aš dar žavėjausi, kaip tu išlikdavai ori, nors būdavai nusiminusi dėl tėvų.

– Ne visada, – Džinė mintyse susigūžė prisiminusi, kaip kartais apsiverkdavo per pamokas nuo įtampos, sukeltos vaidų namuose.

Markas Flaišmanas kalbėjo toliau, ir Džinei pasirodė, kad jis skaito jos mintis.

– Vieną dieną, kai buvai labai nusiminusi, mėginau duoti tau savo nosinę, bet tu tik papurtei galvą ir įnirtingai šluosteisi akis permirkusia popierine servetėle. Norėjau padėti tau tada, noriu padėti ir dabar. Važiuodamas iš oro uosto per radiją išgirdau, kad tas vaikiščias reporteris, kuris nedavė mums ramybės per susitikimą, pasakoja žurnalistams apie, jo žodžiais, pietų stalo žudiką maniaką. Net jeigu tokia galimybė nekelia nerimo tau, man neramu. Dabar, kai dingo Lora, tu esi vienintelė, likusi iš tų merginų.

– Norėčiau, kad man būtų neramu vien dėl savęs, – atsakė Džinė.

– Tai dėl ko tu nerimauji? Nagi, Džine, pasakyk man. Aš juk išmokytas pastebėti, kada žmones kamuoja įtampa, ir dar nesu matęs žmogaus, apimto tokios siaubingos įtampos, kokia buvai tu tą vakarą, kai kalbėjaisi su Semu Diganu. Dabar sakai, kad jis – tyrėjas iš apygardos prokuratūros?

Padavėjo padėjėjas pylė vandens jiems į stiklus, tad Džinė gavo akimirką pagalvoti. Gerai prisimenu, kaip Markas norėjo duoti man savo nosinę, pamanė. Be galo pykau ant savęs, kad apsiverkiau, bet ne mažiau ant jo, nes jis tai pastebėjo. Jis norėjo padėti man tada, nori padėti ir dabar. Ar papasakoti jam apie Lilę?

Ji matė, kad jis įdėmiai į ją žiūri, ir suprato: laukia, kol ji neišlaikys ir prašneks. Jis nori, kad su juo kalbėčiausi. Ar turėčiau? Ji pažvelgė jam tiesiai į akis. Jis – vienas iš tų vyrų, kuris su akiniais atrodo nė kiek ne prasčiau negu be jų, pamanė. Rudos jo akys nuostabios. Tie geltoni taškeliai jose – nelyginant saulės spindulėliai.

Ji gūžtelėjo pečiais ir suraukė kaktą.

– Tu primeni vieną mano koledžo profesorių. Uždavęs klausimą jis spoksodavo į tave, kol sulaukdavo atsakymo.

– Kaip tik tai aš ir darau, Džine. Vienas mano pacientas vadina tai išmintingos pelėdos žvilgsniu.

Prie staliuko priėjo padavėja su sumuštiniais.

– Tuoj atnešiu jums arbatos, – pasakė žvaliu balsu.

Džinė palaukė, kol padavėja įpylė arbatos, tada tyliai tarė:

– Tavo išmintingos pelėdos žvilgsnis mane įtikino, Markai. Manau, turiu papasakoti tau apie Lilę.

47

Atvažiavęs į savo kabinetą Semas Diganas pirmiausia paskambino į Los Andželo apygardos prokuratūrą ir paprašė, kad jį sujungtų su tyrėja Karmen Raso, vadovavusia Alison Kendal mirties tyrimui.

– Buvo padaryta išvada, kad ji netyčia nuskendo, ir mes jos laikomės, – atsakė jam Raso. – Jos draugės patvirtino, kad ji kiekvieną dieną anksti ryte eidavo paplaukioti. Namų durys buvo atdaros, bet niekas nedingo. Ant tualetinio stalelio gulėjo brangūs papuošalai. Piniginėje – penki šimtai dolerių grynaisiais ir bankų kortelės. Ji buvo neregėtai tvarkinga. Viskas savo vietose visur namuose, kieme ir dengtame baseine. Buvo puikios sveikatos. Širdis stipri. Jokių alkoholio ar narkotikų pėdsakų.

– Ar nepastebėjote jokių smurto žymių? – paklausė Semas.

– Nedidelė mėlynė petyje, bet nieko daugiau. Kadangi daugiau jokių įrodymų neradome, negalima tvirtinti, kad ji buvo nužudyta. Aišku, ją nufotografavome, bet paskui lavoną atidavėme.

– Taip, žinau. Jos pelenai palaidoti čia, šeimos kapavietėje, – atsakė Semas. – Ačiū, Karmen.

Jis pajuto nenorintis baigti pokalbį.

– O kas padaryta su jos namu?

– Jos tėvai gyvena Palm Springse. Jie senyvi. Kiek suprantu, namą vis dar prižiūri Alison ūkvedys – kol tėvai prisivers parduoti jį iš varžytinių. Matyt, pinigų jie netrokšta – namas tokioje vietoje turėtų būti vertas poros milijonų žalių.

Nusivylęs Semas padėjo ragelį. Nuojauta jam sakė, kad Alison Kendal mirė ne savo mirtimi. Pastebėjęs, kad penkios mirusios moterys, kadaise lankiusios tą pačią Stounkrofto mokyklos klasę, sėdėjo prie vieno pietų stalo, Džeikas Perkinsas kažką užčiuopė. Semas tuo neabejojo. Bet jeigu Kendal mirtis nesukėlė jokių įtarimų, kaip jam pavyks nustatyti žmogžudystės ryšį tarp kitų keturių moterų, mirusių beveik dvidešimties metų laikotarpiu?

Sučirškė jo telefonas – skambino apygardos prokuroras Ričas Stivensas.

– Semai, per tą ilgaliežuvį Perkinsą mums teko sušaukti spaudos konferenciją, kad padarytume kokį nors pranešimą. Ateik čia, nuspręsime, ką sakyti.

Po penkių minučių Stivenso kabinete jie svarstė, kaip geriausia atremti žiniasklaidos antpuolį.

– Ko gero, turime reikalą su žudiku maniaku, bet reikia, kad tas vyrukas jaustųsi saugus, – pareiškė Semas. – Pasakysime, kaip yra iš tikrųjų. Alison Kendal netyčia paskendo. Net žinodama, kad mirė kitos keturios moterys, kadaise buvusios artimos draugės, Los Andželo policija jos mirties nelaiko įtartina. Lora Vilkoks paskambino į viešbutį ir pasakė gerai nežinanti, ką darysianti toliau. Viešbučio darbuotoja viso labo spėlioja sakydama, kad ji atrodė išsigandusi. Lora Vilkoks – suaugusi moteris, turinti teisę į privatumą, ir nevalia to pamiršti. Mes tiriame mirtis kitų moterų, prieš daug metų sėdėjusių prie to paties pietų stalo, bet akivaizdu, kad tarp nelaimingų atsitikimų, kainavusių joms gyvybę, – Glorijos Martin atveju savižudybės, – nesama jokio ryšio, kuris bylotų apie žudiką maniaką.

– Manau, toks pareiškimas parodytų, kad esame ganėtinai naivūs, – kategoriškai pareiškė Ričas Stivensas.

– Aš *noriu*, kad mes atrodytume naivūs, – atkirto Semas. – Noriu, kad mūsų ieškomasis manytų, jog esame būrelis mulkių. Jeigu Lora tebėra gyva, nenoriu, kad jis pultų į paniką, kol mes neturime galimybės ją išgelbėti.

Kažkas pabeldė į duris. Įėjo akivaizdžiai susijaudinęs vienas iš naujų jaunų tyrėjų.

– Pone, mes peržiūrime asmenines susitikime dalyvavusių Stounkrofto abiturientų bylas ir, ko gero, sužinojome kai ką įdomaus apie vieną jų – Džoelą Nimaną.

– Ir ką gi jūs sužinojote? – paklausė Stivensas.

– Dvyliktoje klasėje jis buvo apklausiamas dėl to, kad buvo įsilaužta į Alison Kendal spintelę. Buvo nusukti vyrių varžtai ir, jai atidarius duris, šios užkrito ant jos ir ją parvertė. Ji patyrė nedidelį smegenų sukrėtimą.

– Kodėl Nimanas buvo apklausiamas? – pasiteiravo Semas.

– Todėl, kad jis ne juokais supyko dėl to, ką ji parašė mokyklos laikraštyje. Dvyliktokai vaidino „Romeo ir Džuljetą". Nimanas vaidino Romeo, ir Kendal parašė kažką labai užgaulaus apie tai, kad jis nesugebėjo įsiminti savo teksto. Jis didžiavosi atmintinai mokąs Šekspyrą, tad visai mokyklai aiškino, ką norėtų jai padaryti. Visus tikino, esą bėda buvo ta, kad porą akimirkų jį ištiko scenos baimė, – savo teksto jis nepamiršęs. Netrukus ją parvertė ant jos užgriuvusios spintelės durys.

Tai dar ne viskas. Jis bjauraus būdo ir porą kartų atsidūrė policijos nuovadoje, kai susimušė baruose. Nedaug trūko, kad pernai jam būtų buvę pateikti kaltinimai dėl apgaulingų buhalterinės apskaitos operacijų. Jo žmona dažnai išvyksta svetur – dabar taip pat išvykusi.

Mudu su monsinjoru Dilonu pastebėjome, kad dėl Lilės Džinei rašinėjantis tipas pacitavo mažai žinomą Šekspyro sonetą, pagalvojo Semas.

Jis atsistojo.

– „Romeo! O, kodėl gi tu Romeo?"*

Ričas Stivensas ir jaunasis tyrėjas įsmeigė į jį akis. Semas tarė:

– Kaip tik tai dabar ir išsiaiškinsiu. Tada pažiūrėsime, kokius kitus Šekspyro tekstus gali mums pacituoti Džoelas Nimanas.

---

* „Romeo ir Džuljeta". Šekspyras, „Raštai", I. Leidykla „Vaga". Vertė A. Churginas.

48

Pusę septynių Pelėda grįžo į namus ir užsėlino laiptais. Šįkart Lora turbūt jį pajuto ar nujautė, kad jis ateis, nes įėjęs ir nukreipęs į ją žibintuvėlio spindulį jis pamatė, kad ji jau dreba.

– Labas, Lora, – sukuždėjo jis. – Ar džiaugiesi, kad aš grįžau?

Jos kvėpavimas buvo šiurkštus ir negilus. Jis žiūrėjo, kaip ji stengiasi prisiploti prie čiužinio.

– Lora, turi man atsakyti. Štai – atlaisvinsiu lipnią juostą. Ne – dar geriau – visai ją nuimsiu. Atnešiau tau kai ko pavalgyti. Na, tai ar džiaugiesi, kad aš grįžau?

– T... t... taip, džiaugiuosi, – sušnabždėjo ji.

– Lora, tu mikčioji. Stebiuosi tavim. Tu juk šaipaisi iš žmonių, kurie mikčioja. Parodyk man, kaip iš jų šaipaisi. Tiek to, nereikia. Ilgai negaliu čia likti. Atnešiau tau sumuštinį su žemės riešutų sviestu ir vynuogių drebučiais bei stiklinę pieno. Kasdien pradžios mokykloje tai valgydavai, prisimeni?

– Taip... taip.

– Džiaugiuosi, kad prisimeni. Mums svarbu nepamiršti praeities. Dabar leisiu tau nueiti į tualetą, tada galėsi suvalgyti sumuštinį ir išgerti pieną.

Staigiu judesiu jis patraukė ją į priekį ir pasodino, paskui nupjovė virvę, kuria buvo surišti riešai. Judesys buvo toks greitas, kad Lora prarado pusiausvyrą ir netyčia sugriebė Pelėdai už rankos.

Jis aiktelėjo iš skausmo ir sugniaužė kumštį ruošdamasis jai užvožti, bet susilaikė.

– Negalėjai žinoti, kad ranką man labai skauda, todėl negaliu už tai ant tavęs pykti. Bet niekada daugiau neliesk šitos rankos, supratai?

Lora linktelėjo.

– Stokis. Kai suvaikščiosi į tualetą, leisiu atsisėsti ant kėdės ir pavalgyti.

Lora pakluso ir nuėjo nedrąsiais, netvirtais žingsneliais. Naktinės lemputės šviesoje įžiūrėjo praustuvo čiaupus ir juos atsuko. Paskubomis apsišlakstė vandeniu veidą, rankas, palygino plaukus. Kad tik likčiau gyva! – pamanė. Tikriausiai policija jau ieško manęs. Dieve, prašau – tegul ji ieško manęs!

Pasisuko tualeto durų rankena.

– Lora, jau metas.

Metas?! Nejaugi jis dabar mane nužudys? Dieve... maldauju...

Durys atsidarė. Pelėda parodė į kėdę prie tualetinio stalelio. Lora be garso prišliurino prie jos ir atsisėdo.

– Nagi, pradėk valgyti, – paragino Pelėda.

Jis paėmė žibintuvėlį ir nukreipė jo spindulį jai į kaklą, kad galėtų neakindamas stebėti jos išraišką. Jis nudžiugo matydamas, kad ji vėl verkia.

– Lora, tu labai išsigandusi, tiesa? Kertu lažybų, spėlioji, iš kur žinau, kad iš manęs šaipydavaisi. Papasakosiu tau vieną istoriją. Tokį savaitgalį kaip šis, tik prieš dvidešimt metų, pulkelis mūsų iš įvairių koledžų grįžome namo ir susirinkome į vakarėlį. Kaip žinai, niekada nebuvau tarp populiariųjų. Toli gražu. Vis dėlto kažkodėl į vakarėlį buvau pakviestas, ir tu jame dalyvavai. Žavingoji Lora. Tą vakarą sėdėjai ant kelių savo naujausiam pavergtajam – Dikui Gormliui, tuometei mūsų beisbolo žvaigždei. Man iš sielvarto plyšo širdis, Lora, – štai kaip vis dar buvau tave įsikirtęs.

Vakarėlyje, žinoma, dalyvavo Alison. Ji nusitašė. Priėjo prie manęs. Niekada jos nemėgau. Kalbant atvirai, bijojau to jos liežuvio – kai jinai nukreipdavo jį į tave, jis tapdavo aštrus kaip skustuvas. Ji priminė man, kaip dvyliktoje klasėje man užteko drąsos pakviesti tave į pasimatymą.

„Tu... – pašaipiai tarė ji ir nusijuokė. – Pelėda kviečia Lorą į pasimatymą." Tada Alison parodė, kaip tu pamėgdžiojai mane po mūsų mokyklinio vaidinimo. „Aš esssu... pppeelėdda... ir... ir... gggyvenu... mmmmme..."

Lora, tikriausiai puikiai mane mėgdžiojai. Alison mane patikino, kad merginos prie jūsų pietų stalo plyšdavo juokais kaskart tai prisiminusios. Ir tu joms primindavai, kad buvau visiškas mulkis: scenoje prišlapinau kelnes, o tada išbėgau. Net tai joms pasakodavai.

Iki tol Lora kramsnojo sumuštinį, bet dabar jis iškrito jai iš rankos.

– Atsiprašau...

– Lora, tu vis dar nesupranti, kad gyveni dvidešimčia metų per ilgai. Papasakosiu tau apie tai. Tą vakarą aš irgi pasigėriau – tiek, kad užmiršau, jog čia nebegyveni. Tą naktį atėjau čia tavęs nužudyti. Žinojau, kad atsarginį raktą tavo tėvai laiko po ta zuikio statulėle užpakaliniame kieme. Naujieji namo gyventojai irgi laikė jį ten. Įėjau į namą, įžengiau į šį kambarį. Pamačiau ant pagalvės išdrikusius plaukus ir pamaniau, kad tai tu. Lora, aš suklydau, kai subadžiau Karen Somers. Aš žudžiau *tave*, Lora, aš žudžiau *tave*!

Kai kitą rytą pabudau, neaiškiai prisiminiau buvęs čia. Paskui sužinojau, kas nutiko, ir supratau išgarsėjęs.

Iš šio prisiminimo sukelto jaudulio Pelėda ėmė berte berti žodžius.

– Karen Somers nepažinojau. Niekam nė į galvą neatėjo susieti jos su manimi, bet ta klaida man davė laisvę. Tą rytą supratau, kad mano rankose – žmonių gyvybė ir mirtis. Ir ta galia nuo tol naudojausi. Visą tą laiką, Lora. Mano aukos – moterys visoje šalyje.

Jis atsistojo. Loros akys išsiplėtė iš baimės, burna prasižiojo. Sumuštinis vis dar gulėjo jai ant kelių. Pelėda pasilenkė prie jos.

– Dabar turiu eiti, bet pagalvok apie mane, Lora. Pagalvok, kaip tau pasisekė: gavai dvidešimties gyvenimo metų premiją.

Įnirtingai greitais judesiais jis surišo jai rankas, užkimšo burną, pakėlė nuo kėdės, vėl paguldė ant lovos ir ilga virve pririšo kūną prie lovos.

– Viskas prasidėjo šiame kambaryje, čia viskas ir baigsis, Lora, – tarė. – Netrukus prasidės galutinė plano stadija. Mėgink atspėti, kokia ji gali būti.

Jis išėjo. Kilo mėnuo, ir nuo lovos Lora matė neryškias ant tualetinio stalelio padėto mobiliojo telefono apybrėžas.

49

Pusę septynių viešbučio kambaryje Džinė pagaliau sulaukė skambučio, kurio tikėjosi. Skambino Pegė Kimbal, slaugytoja, dirbusi daktaro Konorso kabinete, kai Džinė buvo jo pacientė.

– Palikote gana rimtą žinutę, ponia Šeridan, – nė nepasilabinusi tarė Kimbal. – Kas nutiko?

– Pege, mudvi buvome pažįstamos prieš dvidešimt metų. Aš buvau daktaro Konorso pacientė, ir jis susitarė, kad mano kūdikis būtų paslapčia įvaikintas. Man reikia su jumis apie tai pasikalbėti.

Pegė Kimbal ilgai tylėjo. Džinė girdėjo fone vaikų balsus.

– Atleiskite, ponia Šeridan, aš negaliu kalbėti apie daktaro Konorso surengtus įvaikinimus, – kategoriškai pareiškė Kimbal. – Jei norite mėginti surasti savo vaiką, tai galima daryti teisiniais būdais.

Džinė juto, kad Kimbal tuoj nutrauks ryšį.

– Aš jau susisiekiau su Semu Diganu, apygardos prokuratūros tyrėju, – paskubomis tarė ji. – Gavau tris žinutes, kurias galima vertinti tik kaip grasinimus mano dukrai. Reikia įspėti jos įtėvius, kad ją saugotų. Prašau jūsų, Pege. Tada jūs buvote tokia gera man. Padėkite ir dabar – maldauju jūsų.

Ją pertraukė sunerimusios Pegės riksmas:

– Tomi, aš tave įspėju – nemesk tos lėkštės!

Džinė išgirdo dūžtant stiklą.

– O Dieve! – atsiduso Pegė Kimbal. – Klausykit, ponia Šeridan, aš prižiūriu anūkus, todėl negaliu dabar kalbėtis.

– Pege, ar negalėčiau susitikti su jumis rytoj? Parodysiu jums fakso pranešimus, kuriuose grasinama mano dukrai. Galite patikrinti, kas aš. Esu Džordžtauno universiteto dekanė ir istorijos profesorė. Duosiu jums koledžo rektoriaus telefono numerį. Ir Semo Digano numerį.

– Tomi, Betse, neikit prie to stiklo! Luktelėkit... ar kartais jūs ne ta Džinė Šeridan, kuri parašė knygą apie Abigailę Adams?

– Ta pati.

– Rupūs miltai! Ji man labai patiko. Viską apie jus žinau. Mačiau jus Keitės Korik laidoje „Šiandien". Judvi panašios kaip seserys. Ar rytoj ryte vis dar būsite Glen Ridžo viešbutyje?

– Būsiu.

– Dirbu ligoninės naujagimių skyriuje. Glen Ridžas man pakeliui. Abejoju, ar jums padėsiu, bet gal norėtumėte išgerti puodelį kavos apie dešimtą?

– Mielai, – atsakė Džinė. – Pege, labai jums ačiū.

– Paskambinsiu jums iš vestibiulio, – paskubomis pasakė Pegė Kimbal, ir jos balse vėl pasijuto nerimas. – Betse, ką aš tau sakiau?! Netampyk Tomiui už plaukų! Dieve brangus! Atleiskite, Džine, čia prasideda tikros peštynės. Iki rytojaus.

Džinė iš lėto padėjo ragelį. Atrodo, ten sąmyšis, pamanė, bet, kad ir kaip tai beprotiška, aš pavydžiu Pegei Kimbal. Pavydžiu jai normalių bėdų, su kuriomis susiduria normalūs žmonės. Tie, kurie prižiūri anūkus, turi valyti užpakalius kūdikiams, šluostyti jų išdrabstytą maistą ir rankioti lėkščių šukes. Tie, kurie mato ir gali paliesti savo dukras, liepti joms vairuoti atsargiai ir iki vidurnakčio grįžti namo.

Kai paskambino Kimbal, ji sėdėjo kambaryje prie rašomojo stalo. Priešais buvo išmėtyti sąrašai, kuriuos ji mėgino sudaryti – pavardės žmonių, kurie su ja susidraugavo gimdymo namuose, ir profesorių iš Čikagos universiteto, kur ji tuo metu leido laisvalaikį.

Ji masažavosi smilkinius, tikėdamasi, kad išnyks beprasidedantis galvos skausmas. Po valandos, pusę aštuonių, Semo kvietimu jie vakarieniaus privačiame kambaryje viešbučio mezonine. Džinė mintyse išvardijo svečius, medalininkus Gordoną, Karterį, Robį, Marką, save ir, aišku, Džeką, to nelemto susitikimo pirmininką. Ko siekia Semas vėl suburdamas mus visus?

Ji suprato, kad išsipasakodama Markui padarė sau ir gera, ir bloga. Su didžiule nuostaba akyse jis tarė:

– Nori pasakyti, kad mokyklos baigimo dieną, kai būdama aštuoniolikos klupdama lipai ant scenos pasiimti medalio už istoriją ir stipendijos į Brin Marą, žinojai, kad laukiesi ir kad vyras, kurį mylėjai, guli karste?

– Nesitikiu dėl to nei pagyrų, nei pasmerkimo, – atsakė ji.

– Dėl Dievo meilės, Džine! Nei aš tave giriu, nei smerkiu. Bet koks išmėginimas tau teko! Aš bėgiodavau Vest Pointe ir porą kartų mačiau tave su Ridu Torntonu, bet nenumaniau, kad tarp jūsų kai kas daugiau negu paprasta draugystė. Ką darei po mokyklos baigimo iškilmių?

– Pietavau su tėvais. Pietūs išties buvo šventiški. Juodu atliko savo krikščionišką pareigą man ir ramia sąžine galėjo skirtis. Mums išėjus iš restorano, nuvažiavau į Vest Pointą. Tą rytą buvo aukojamos mišios už Ridą. Padėjau ant Rido kapo gėles, kurias tėvai įteikė mokyklos baigimo proga.

– O netrukus pirmą kartą nuėjai pas daktarą Konorsą?

– Kitą savaitę.

– Džine, – tarė Markas, – visada jutau, kad tu, kaip ir aš, esi nepaprastai stiprios valios, bet neįsivaizduoju, ką turėjai ištverti tokiu metu būdama viena.

– Ne viena. Manau, kažkas tikriausiai jau tada žinojo apie mano nėštumą ar netrukus sužinojo.

Jis linktelėjo, paskui tarė:

– Apie tavo profesinį gyvenimą skaičiau, bet kaip susiklostė tavo asmeninis gyvenimas? Ar turi kokį ypatingą žmogų – o gal turėjai tokį, kuriam galėjai patikėti savo paslaptį?

Džinė prisiminė, ką jam atsakė:

– Markai, prisimink Roberto Frosto eilėraščio žodžius: „Bet aš turiu duotus pažadus tesėti / ir ilgą kelią nueiti, kol gausiu pailsėti..." Tam tikra prasme šie žodžiai atspindi mano savijautą. Iki šiol, kai man reikėdavo kalbėtis apie Lilę, nebūdavo nė vieno žmogaus, kuriam būčiau norėjusi apie ją pasakoti. Aš esu be galo užsiėmusi. Man labai patinka mano darbas, man labai patinka rašyti. Turiu daugybę draugų – vyrų ir moterų. Tačiau būsiu atvira: visąlaik jutau, kad mano gyvenime kažkas yra neišspręsta ir kad turiu to imtis; kad visas mano gyvenimas pakibęs nežinioje. Kad kai kas turi būti užbaigta – tik tada galėsiu eiti toliau. Manau, pradedu suprasti, kodėl taip yra. Vis dar svarstau, ar neturėjau pasilikti savo dukrelės, o dabar, kai jai galbūt manęs reikia, esu visiškai bejėgė. Man norisi pasukti laikrodžio rodyklę atgal ir šįsyk turėti galimybę jos niekam neatiduoti.

Tada ji pamatė Marko išraišką. *O gal tu tik elgiesi pagal iš anksto parengtą scenarijų, nes tau reikia ją rasti?* Nors jis neprasižiojo, atrodė, kad rėkte išrėkė tą klausimą. Bet jis tepasakė:

– Džine, žinoma, turi to imtis, ir aš džiaugiuosi, kad Semas Diganas tau padeda, nes tu neabejotinai susidūrei su nestabilios psichikos individu. Tačiau aš, kaip psichiatras, tave įspėju: turi būti labai atsargi. Jeigu dėl tų netiesioginių grasinimų tau pavyks nusigauti prie slaptų popierių, tu gali įsibrauti į gyvenimą merginos, kuri nėra pasirengusi su tavimi susitikti ar to nenori.

– Manai, kad tas faksogramas aš pati sau siuntinėju, ką?

Džinė krūptelėjo prisiminusi, kaip supyko suvokusi, kad kai kas padarė tokią skubotą išvadą.

– Tikrai taip nemanau, – bemat išgirdo Marko žodžius. – Bet atsakyk man į štai kokį klausimą: jeigu dabar pat kas nors paskambintų ir paprašytų tavęs pasimatyti su Lile – ar eitum?

– Taip, eičiau.

– Džine, paklausyk manęs. Gal kas nors, kažkaip sužinojęs apie Lilę, tyčia nori privaryti tave iki tokios karštligiškos būklės, kad tu negalvodama pultum su ja pasimatyti. Džine, turi būti

atsargi. Lora dingo. Kitos moterys, kadaise sėdėjusios prie tavo stalo, negyvos.

Daugiau nieko jis nepasakė.

Džinė atsistojo. Po keturiasdešimties minučių ji turi leistis į mezoniną vakarienės. Gal aspirino tabletė apsaugos nuo galvos skausmo, kurį juto užeinant, o karšta vonia atgaivins, pamanė.

Dešimt minučių po septynių, jai lipant iš vonios, suskambo telefonas. Akimirką svarstė, ar nekelti ragelio, bet tada stvėrė rankšluostį ir nulėkė į kambarį.

– Klausau.

– Sveika, Džine, – pasigirdo linksmas balsas.

Lora! Skambino Lora.

– Lora, kur tu?

– Ten, kur man be galo smagu. Džine, liepk tiems farams pasiimti savo vyrukus ir varyti namo. Man dar niekad gyvenime nebuvo taip linksma. Netrukus tau paskambinsiu. Iki, širdele.

50

Pirmadienį vakarop Semas atėjo apklausti Džoelo Nimano jo raštinėje Niujorko valstijos Rajaus miestelyje.

Privertęs beveik pusę valandos laukti priimamajame, Nimanas galop pasikvietė jį į prabangų privatų kabinetą. Visa savo elgsena jis rodė prastai slepiamą susierzinimą dėl sutrukdymo.

Man nelabai panašus į Romeo, pamanė Semas įdėmiai žiūrėdamas į rubuilį rausvai rudai dažytais plaukais.

Nimanas atsainiai paneigė Semo spėjimą, kad jis per susitikimą galbūt kvietė Lorą į pasimatymą.

– Per radiją girdėjau tas nesąmones apie vadinamąjį pietų stalo merginų žudiką, – pareiškė jis. – Kiek supratau, jas sugalvojo tas mokyklos reporteris Perkinsas. Reikėtų uždėti jam ant galvos tinklą, pasodinti į vežimą ir išgabenti kur nors toli, kol suaugs. Klausykit, aš mokiausi vienoje klasėje su tomis merginomis, visas jas pažinojau. Mintis, kad jų mirtys susijusios, yra tiesiog absurdiška. Pradėkime nuo Katerinos Kein. Jos automobilis nuslydo nuo kelio į Potomako upę, kai buvome pirmakursiai. Kat visada mėgdavo važiuoti greitai. Pažiūrėkit, kiek baudų už greičio viršijimą ji gavo dvyliktoje klasėje, ir suprasite, ką turiu galvoje.

– Galimas daiktas, – nesiginčijo Semas, – bet ar jums ne nuostabu, kad žaibas trenkia į tą pačią vietą ne du, bet *penkis* kartus?

– Nėra ko nė sakyti – šiurpu, kad mirė penkios moterys, kadaise sėdėjusios prie vieno stalo, bet aš galėčiau supažindinti jus

su vyruku, kuris aptarnauja mūsų kompiuterius. Jo senelė ir motina krito negyvos nuo širdies smūgio tą pačią dieną trisdešimties metų skirtumu. Tai buvo diena po Kalėdų. Gal jos suvokė, kiek pinigų išleido dovanoms, ir neištvėrė. Galėjo taip būti, kaip manot?

Semas žiūrėjo į Džoelą Nimaną su didžiuliu pasidygėjimu. Kita vertus, jis pajuto po ta demonstratyvia panieka slypint nerimą.

– Kiek supratau, jūsų žmona šeštadienio rytą iš susitikimo išvyko į komandiruotę?

– Tikrai taip.

– Ar po vakarienės šeštadienio vakarą namie buvote vienas, pone Nimanai?

– Tiesą sakant, taip. Nuo tų ilgų renginių mane ima miegas.

Šis vyrukas – ne iš tų, kurie eina namo vieni žmonai išvykus, pamanė Semas. Jis pabandė aklai spėti.

– Pone Nimanai, kai kas matė jus išvažiuojant iš aikštelės su moterimi automobilyje.

Džoelas Nimanas suraukė antakius.

– Gal aš išties išvažiavau su moterimi, bet ji jau seniai nebe nepilnametė – jai beveik keturiasdešimt. Pone Diganai, jei kamantinėjate mane norėdamas pričiupti todėl, kad Lora nusiplovė su kažkokiu vyru ir nebepasirodė, siūlau skambinti mano advokatui. O dabar atsiprašysiu jūsų – turiu daug kam paskambinti.

Semas atsistojo ir nukiūtino link durų, visa laikysena rodydamas, kad niekur neskuba. Praeidamas pro knygų spintą stabtelėjo ir pažiūrėjo į vidurinę lentyną.

– Turite įspūdingą Šekspyro kolekciją, pone Nimanai.

– Dainių visuomet be galo mėgau.

– Kaip suprantu, Stounkrofto dvyliktokų spektaklyje vaidinote Romeo?

– Taip.

Semas atsargiai rinko žodžius.

– Ar Alison Kendal nesukritikavo jūsų pasirodymo?

– Ji rašė, neva aš užmiršau savo tekstą. Aš jo neužmiršau. Tiesiog porą akimirkų mane buvo apėmusi scenos baimė. Ir baigtas kriukis.

– Kelios dienos po spektaklio Alison mokykloje ištiko nelaimingas atsitikimas, tiesa?

– Prisimenu. Ant jos užgriuvo spintelės durys. Visi vaikinai buvo dėl to apklausiami. Visada maniau, kad policija turėjo klausinėti merginas – daugelis jų negalėjo jos pakęsti. Klausykit, jūs nieko nepešite. Kaip jums sakiau, lažinuosi iš paskutinio dolerio, kad kitos keturios prie vieno pietų stalo sėdėjusių merginų mirtys buvo nelaimingi atsitikimai. Neįžiūrėsi jokio dėsningumo. Kita vertus, Alison buvo niekinga. Ji trypdavo žmones. Iš to, ką skaičiau apie ją, matau, kad ji taip ir nepasikeitė. Suprantu, kažkam pasirodė, kad ji pakankamai ilgai prisiplaukiojo tą dieną, kai nuskendo.

Jis priėjo prie durų ir demonstratyviai atidarė.

– Išeinantį svečią reikia paskubinti, – tarė. – Tai irgi iš Šekspyro.

Semas vylėsi, kad jam užteko profesionalumo veidu neparodyti, ką mano apie Nimaną ir atsainų jo požiūrį į Alison Kendal mirtį.

– Yra dar danų priežodis apie tai, kad po trijų dienų žuvis ir svečiai pradeda dvokti, – priminė jis. Ypač negyvi svečiai, pamanė.

– Šiuos žodžius yra perfrazavęs Bendžaminas Franklinas, ir jie geriau žinomi, – bemat atsakė Džoelas Nimanas.

– Ar mokate Šekspyro žodžius apie negyvas lelijas? – paklausė Semas. – Ten kalbama apie kažką panašaus.

Nimano juokas veikiau panėšėjo į nemalonų, visai nelinksmą lojimą.

– „Kur kas mielesnė piktžolė nuodinga už lelijas, kurių net kvapas dingo." Tai eilutės iš jo soneto. Be abejo, žinau. Tiesą sakant, dažnai apie ją galvoju. Mano uošvės vardas Lilė*.

---

* Lilė – angliškai Lily – lelija.

Semas važiavo iš Rajaus į Glen Ridžo viešbutį greičiau, negu paprastai sau leisdavo, ir spidometro rodyklė kilo vis aukščiau. Jis paprašė medalininkų ir Džeko Emersono pusę aštuonių susitikti su juo vakarienės. Nuojauta jam kuždėjo, kad vienas iš tų penkių vyrų: Karteris Stiuartas, Robis Brentas, Markas Flaišmanas, Gordonas Eimoris ar Emersonas, galėtų atskleisti Loros dingimo paslaptį. Dabar, pasikalbėjęs su Džoelu Nimanu, jis nebebuvo tuo tikras.

Nimanas, galima sakyti, prisipažino po susitikimo vakarienės važiavęs namo ne vienas. Stounkrofto mokykloje jis buvo pagrindinis įtariamasis po nelaimingo atsitikimo su spintelės durimis. Jis ko nesėdo į kalėjimą, kai per muštynes bare sumušė kitą vyrą. Neslėpė pasitenkinimo, kad Alison Kendal negyva.

Džoelą Nimaną reikėtų mažų mažiausiai ištirti kur kas įdėmiau, svarstė Semas.

Į Glen Ridžą Semas įėjo lygiai pusę aštuonių. Pasukęs vestibiuliu į jam paskirtą kabinetą, praėjo pro visur esantį Džeiką Perkinsą, išsidrėbusį ant krėslo.

– Kas nors nauja, pone? – žvaliai paklausė jis.

Jeigu kas būtų, sužinotum paskutinis, pamanė Semas, bet kai prašneko, balsu neišdavė susierzinimo.

– Nieko, apie ką galėtum rašyti reportaže, Džeikai. Kodėl neini namo?

– Netrukus eisiu. O – štai daktarė Šeridan! Norėčiau su ja šnektelėti.

Džinė lipo iš lifto. Net iš tolo Semas juto, kad ji nusiminusi. Gal iš skubios eisenos – ji labai greitai vestibiuliu pasuko į restoraną. Jam pačiam teko paspartinti žingsnį, kad ją pasivytų.

Juodu susitiko prie restorano durų.

– Semai, man skambino... – pradėjo ji, bet pastebėjusi Džeiką Perkinsą užsičiaupė.

Perkinsas jos žodžius nugirdo.

– Kas jums skambino, daktare Šeridan? Lora Vilkoks?

– Eik šalin! – griežtai įsakė Semas, paėmė Džinę už rankos, nusivedė pro restorano duris ir gerai jas uždarė.

Karteris Stiuartas, Gordonas Eimoris, Markas Flaišmanas, Džekas Emersonas ir Robis Brentas jau buvo restorane. Jiems buvo įrengtas nedidelis baras, ir dabar visi vyrai atsistojo su taurėmis rankose. Spragtelėjus užsidarančių durų užraktui visi pasisuko, bet, pamatę Džinės išraišką, nė nepasisveikino, nors ką tik galvojo tai padaryti.

– Man ką tik skambino Lora, – pranešė ji jiems. – Man ką tik skambino Lora!

Vakarieniaujant palengvėjimą, kurį visi pajuto iš pradžių, išstūmė netikrumo pojūtis.

– Buvau priblokšta, kai išgirdau Loros balsą, – pasakojo Džinė. – Bet ji išjungė ryšį man nespėjus nieko paklausti.

– Ji neatrodė išsigandusi ar nusiminusi? – paklausė Džekas Emersonas.

– Ne. Veikiau net pakilios nuotaikos. Bet ji nedavė man progos užduoti bent vieną klausimą.

– Tu tikra, kad kalbėjai su Lora? – Gordonas Eimoris uždavė klausimą, kuris, Semas žinojo, rūpi visiems.

– *Manau*, kad taip, – lėtai atsakė Džinė. – Bet jeigu paprašytumėte manęs prisiekti ir patvirtinti, kad kalbėjo Lora, negalėčiau to padaryti. Balsas buvo kaip jos, bet... – ji sudvejojo. – Turiu draugus Virdžinijoje, sutuoktinius, telefonu jų balsai visiškai vienodi. Juodu susituokę penkiasdešimt metų, ir jų balso tembras suvienodėjo. Aš sakau: „Labas, Džeine“, o Deividas nusijuokia ir sako: „Spėk dar kartą.“ Aišku, po kelių frazių aš pajuntu skirtumų niuansus. Kažkas panašaus nutiko ir su Loros skambučiu. Balsas lyg ir jos, bet gal ne visai. Kalbėjomės per trumpai, kad būčiau galėjusi įsitikinti.

– Svarbiausia štai kas: jeigu išties skambino Lora ir ji žino, kad yra laikoma dingusia, kodėl ji nepasakė nieko konkretesnio apie savo planus? – paklausė Gordonas Eimoris. – Nenustebčiau, jei koks vaikigalis kaip tas Perkinsas iškrečia tokį pokštą, kad žmonėms nedingtų susidomėjimas sensacinga jo istorija.

Serialas, kuriame vaidino Lora, buvo rodomas porą metų. Jos balsas labai savitas. Gal kokia Perkinso pažįstama dramos studentė jo prašymu mėgdžioja Lorą.

– Ką jūs manote, Semai? – paklausė Markas Flaišmanas.

– Jeigu norite išgirsti faro atsakymą, jis toks: nesvarbu, kas skambino, – Lora Vilkoks ar kita moteris, tai, ką ji pasakė, manęs netenkina.

Flaišmanas linktelėjo.

– Aš tokios pat nuomonės.

– Reikia atsižvelgti į dar vieną veiksnį, – ryžtingais judesiais pjaustydamas kepsnį tarė Karteris Stiuartas. – Lora kaip aktorė žlunga. Netyčia sužinojau, kad netrukus ji gali tapti bename.

Jis apsidairė aplink stalą ir patenkintas pažiūrėjo į kitų veidus – draugai atrodė pritrenkti.

– Skambino mano agentas. Šiandien „Los Angeles Times" verslo skiltyje pasirodė nedidelis pikantiškas pranešimas. Mokesčių valdyba atima iš Loros teisę į namą, kad galėtų susigrąžinti mokesčių įsiskolinimus.

Jis pakėlė šakutę prie lūpų, bet neįsikišęs kąsnio į burną kalbėjo toliau:

– O tai reiškia, kad Loros padėtis, ko gero, beviltiška. Aktorei svarbiausia reklama. Nesvarbu, gera ar bloga, – kad tik tavo pavardė mirgėtų laikraščių antraštėse. Gal ji šitaip to ir siekia. Paslaptingas dingimas. Paslaptingas telefono skambutis. Kalbant atvirai, manau, mes be reikalo dėl jos nerimaujame.

– Man nė į galvą neatėjo, kad dėl jos nerimauji, Karteri, – tarė Robis Brentas. – Manau, kad vienintelis žmogus, išskyrus Džinę, kuris išties gali nerimauti, yra mūsų pirmininkas Džekas Emersonas. Ar ne taip, Džekai?

– Nesupratau? – balsu svarstė Semas.

Robis nekaltai nusišypsojo.

– Mudu su Džeku šįryt apžiūrėjome keletą nekilnojamojo turto objektų, į kuriuos aš galėčiau investuoti, – ar bent jau būčiau galvojęs, ar neinvestavus, jei jų kainos nebūtų tokios beprotiškai aukštos. Atvažiavus į jo namus, laukdamas, kol jis telefo-

nu baigs kalbėtis su dar keliais potencialiais mulkiais, apžiūrėjau nuotraukų kolekciją jo poilsio kambaryje. Ten buvo ir Loros nuotrauka su lygiai prieš dvi savaites padarytu užrašu: „Myliu, bučiuoju ir apkabinu savo mėgstamiausią klasės draugą." Tada aš susimąsčiau, Džekai. Kiek kartų ji tave apkabino ir pabučiavo šį savaitgalį ir ar vis dar tave glėbesčiuoja ir bučiuoja?

Džinė jau pamanė, kad Džekas Emersonas puls Robį Brentą kumščiais. Emersonas pašoko ant kojų, abiem delnais plojo per stalą ir įsmeigė akis į Robį kitoje stalo pusėje. Paskui vargais negalais susivaldė ir, sukandęs dantis, iš lėto vėl atsisėdo.

– Tarp mūsų yra dama, – tyliai tarė. – Antraip pasitelkčiau į pagalbą kalbą, kurią tu supranti geriausiai, niekingas šlykštyne. Gal tu pralobai šaipydamasis iš žmonių, kurie sugebėjo kažko pasiekti savo gyvenime, bet man tu tebesi tas pats besmegenis, kuris Stounkrofto mokykloje negalėdavo rasti tualeto.

Priblokšta šio atviro abipusio priešiškumo, Džinė apsidairė po salę – ar joks padavėjas negirdėjo Džeko Emersono pykčio protrūkio. Kai jos žvilgsnis pasiekė duris, ji pamatė, kad jos per plyšelį praviros. Ji puikiai žinojo, kas už jų stovi ir gaudo kiekvieną pokalbio žodį.

Ji susižvelgė su Semu Diganu. Šis atsistojo.

– Prašau man atleisti, bet aš apsieisiu be kavos. Man reikia atsekti vieną telefono skambutį.

51

Pegė buvo stambi, maždaug šešiasdešimties metų moteris, nuo kurios dvelkė šiluma ir išmintimi. Žilstelėję jos plaukai natūraliai garbanojosi; veido oda buvo lygi, tik palei lūpas ir akis matėsi plonytės raukšlės. Džinė bemat susidarė įspūdį, kad Pegė – dalykiškas žmogus ir kad labai sunku išmušti ją iš vėžių.

Abi net nepaėmė valgiaraščių ir užsisakė kavos.

– Dukra išsivežė vaikus prieš valandą, – tarė Pegė. – Septintą – o gal pusę septynių – visi valgėme kukurūzų dribsnių su kakava.

Ji nusišypsojo.

– Vakar kalbantis telefonu tau turbūt atrodė, kad girdi Armagedoną.

– Koledže dėstau pirmakursiams, – atsakė Džinė. – Kartais iš tų studentų kalbų man atrodo, kad jie mažesni už tuos vaikščioti tik pradedančius vaikučius, bet jie tikrai gali būti už juos triukšmingesni.

Padavėja įpylė joms kavos. Pegė Kimbal pažiūrėjo Džinei tiesiai į akis; žaisminga jos laikysena dingo.

– Gerai prisimenu tave, Džine, – tarė. – Daktaras Konorsas įvaikino ne vienos tavo padėtyje atsidūrusios merginos kūdikį. Gailėjau tavęs, nes buvai viena iš labai nedaugelio merginų, kurios ateidavo į priimamąjį vienos. Daugumą merginų lydėdavo vienas iš tėvų arba koks kitas susirūpinęs suaugusysis, kartais net kūdikio tėvas, dažniausiai – toks pat išsigandęs paauglys.

– Nesvarbu, – tyliai atsakė Džinė. – Esame čia todėl, kad esu susirūpinusi suaugusi moteris, nerimaujanti dėl devyniolikmetės dukters, kuriai galbūt reikia pagalbos.

Faksogramas pasiėmė Semas Diganas, bet Džinė buvo pasidariusi jų kopijas kartu su DNR tyrimo ataskaita, kurioje buvo patvirtinta, kad plaukai šepetyje – Lilės. Dabar ji ištraukė šiuos popierius iš rankinės ir parodė Kimbal.

– Pege, įsivaizduokite, kad čia jūsų dukra, – tarė žiūrėdama Pegei tiesiai į akis. – Ar jūs nesibaimintumėte? Ar nevertintumėte viso to kaip grasinimo?

– Taip, vertinčiau.

– Pege, ar žinote, kas įsidukrino Lilę?

– Ne, nežinau.

– Popierius turėjo tvarkyti koks nors advokatas. Ar žinote, kokio advokato ar advokatų kontoros paslaugomis naudojosi daktaras Konorsas?

Kiek padvejojusi, Pegė Kimbal iš lėto tarė:

– Abejoju, ar sprendžiant tavo reikalą dalyvavo koks nors advokatas.

Ji bijo kažką man pasakyti, spėjo Džinė.

– Pege, daktaras Konorsas atskrido į Čikagą, kai man buvo laikas gimdyti, paskatino gimdymą ir vos po kelių valandų paėmė Lilę iš manęs. Gal žinote, kur jis užregistravo gimimą – Čikagoje ar čia?

Kimbal kurį laiką mąsliai žvelgė į puodelį rankoje, paskui vėl pažiūrėjo į Džinę.

– Konkrečiai apie tave nežinau, Džine, bet gerai žinau, kad kartais naujagimį jis iškart užregistruodavo įtėvių vardu, tarsi tikroji motina būtų toji moteris.

– Bet juk įstatymai tai draudžia! – pasipiktino Džinė. – Jis neturėjo teisės šitaip elgtis.

– Žinau, bet daktaras Konorsas turėjo draugą, kuris žinojo esąs įvaikintas. Jau suaugęs jis visą laiką skyrė tam, kad rastų tikruosius tėvus. Jam tai tapo manija, nors įtėviai neapsakomai jį mylėjo ir elgėsi su juo kaip su savo tikrais vaikais. Daktaras

Konorsas sakė, esą velniškai gaila, kad tam vyrui kažkas pasakė, jog jis buvo įsūnytas.

– Norite pasakyti, kad galbūt nebuvo gimimo liudijimo originalo ir kad popierių netvarkė joks advokatas. Gal Lilė mano, kad ją įvaikinę žmonės – tikrieji jos tėvai?!

– Galimas daiktas, juolab kad daktaras Konorsas skrido į Čikagą ir pats priėmė naujagimę. Per daugybę metų jis nusiuntė į tuos gimdymo namus Čikagoje kelias merginas. Paprastai tokiais atvejais gimimo liudijime jis nenurodydavo tikrosios motinos pavardės. Džine, turi suprasti dar kai ką. Lilės gimimas nebūtinai turėjo būti užregistruotas čia ar Čikagoje. Liudijime galėjo būti nurodyta, kad motina pagimdė namuose – pavyzdžiui, Konektikuto ar Naujojo Džersio valstijoje, kur tai leidžiama. Šiose apylinkėse visi gerai žinojo, kad daktaras Konorsas slapčia rengia įvaikinimus.

Ji ištiesė ranką virš stalo ir impulsyviai suspaudė Džinei delną.

– Džine, tuo metu kalbėjaisi su manim. Prisimenu tave sakius, kad nori, jog tavo kūdikis būtų laimingas ir mylimas. Kad jis augtų su beprotiškai vienas kitą mylinčiais tėvais, kurie į savo vaiką žiūrėtų, lyg šis būtų didžiausias turtas pasaulyje. Neabejoju, kad tą patį sakei ir daktarui Konorsui. Gal jis manė savotiškai vykdąs tavo norus, kai apsaugojo Lilę nuo troškimo tave rasti.

Džinei pasirodė, kad jai prieš pat akis užsitrenkė sunkios metalinės durys.

– Tačiau dabar aš *turiu* ją rasti, – tarė ji lėtai, nes žodžiai strigo jai gerklėje. – Žūtbūt. Pege, jūs leidote suprasti, kad daktaras Konorsas ne visada šitaip surengdavo įvaikinimus.

– Taip, ne visada.

– Vadinasi, kartais jis pasitelkdavo advokatą?

– Taip, Kreigą Maikelsoną. Jis vis dar verčiasi advokato praktika, bet prieš daugel metų išsikėlė į Hailand Folsą. Esu tikra, žinai, kur jis.

Hailand Folsas buvo miestelis arčiausiai Vest Pointo.

– Taip, žinau, kur jis, – atsakė Džinė.

Pegė išgėrė paskutinį kavos gurkšnelį.

– Metas eiti – po pusvalandžio turiu būti ligoninėje. Gaila, kad negalėjau daugiau kuo padėti, Džine.

– Gal dar galite, – atsakė Džinė. – Faktas toks: kažkas sužinojo apie Lilę. Tai galėjo nutikti, kai buvau nėščia. Ar daktaro Konorso priimamajame dirbo dar kas nors, galėjęs prieiti prie jo popierių?

– Ne, – atsakė Pegė. – Tas bylas daktaras Konorsas laikė užrakintas.

Padavėja padėjo ant stalo sąskaitą. Džinė ją pasirašė, ir moterys drauge išėjo į vestibiulį. Prie registratūros ant kėdės sėdėjo Džekas Emersonas, pasidėjęs ant kelių laikraštį. Jis linktelėjo Džinei, prie durų sustojusiai atsisveikinti su Pege, paskui sulaikė ją, kai pro jį ėjo prie lifto.

– Džine, ar yra daugiau kokių žinių nuo Loros?

– Ne.

Jai parūpo, kodėl Džekas Emersonas viešbutyje. Po to bjauraus apsižodžiavimo vakar prie vakarienės stalo jis tikrai nenorėtų susidurti su Robiu Brentu. Kai jis prašneko, jai dingtelėjo, ar tik neskaito jos minčių.

– Noriu atsiprašyti dėl to vakarykščio apsižodžiavimo su Robiu, – tarė Emersonas. – Tikiuosi, supranti, kad ta jo užuomina buvo šlykšti ir nevykusi. Neprašiau Loros tos nuotraukos. Parašiau jai kviesdamas atvykti į susitikimą, per kurį ji bus pagerbta. Ji atsiuntė laiškelį, kuriame rašė sutinkanti dalyvauti, ir pridėjo prie jo tą nuotrauką. Tikriausiai ji išsiuntinėjo tūkstantį tokių savireklamos tikslais ir ant visų parašė apie tuos apkabinimus, bučinius ir meilę.

Džeinei atrodė, kad Džekas Emersonas įdėmiai žiūri jai į veidą norėdamas įsitikinti, kad ji patikėjo jo aiškinimu apie nuotrauką savo poilsio kambaryje, bet ji nebuvo tuo tikra.

– Tikriausiai tu teisus, – tarė ji atsainiai. – Dabar atsiprašau – turiu bėgti.

Tada stabtelėjo, apimta smalsumo.

– Atrodo, tarsi kažko lauktum.

– Gordžiukas – tai yra Gordonas – vis dėlto paprašė, kad parodyčiau jam keletą nekilnojamojo turto objektų. Jam nepati-

ko niekas iš to, ką vakar klube parodė tie šulai. Turiu išskirtines teises į porą sklypų, kurie idealiai tiktų bendrovės būstinei.

– Linkiu sėkmės. Štai ir liftas. Iki pasimatymo, Džekai.

Džinė nuskubėjo prie lifto ir palaukė, kol iš jo išlipo keleiviai, paskutinis – Gordonas Eimoris.

– Lora daugiau neskambino? – paklausė jis paskubomis.

– Ne.

– Ką gi... Pranešk man, jei bus kokių naujienų.

Džinė įlipo į kabiną ir nuspaudė savo aukšto mygtuką. Kreigas Maikelsonas, prisiminė Pegės pasakytą pavardę. Paskambinsiu jam, vos tik nueisiu į savo kambarį.

Išėjusi iš viešbučio, Pegė Kimbal sėdo į savo automobilį ir užsisegė saugos diržą. Taip sukaupusi dėmesį, kad net susiraukė, mėgino prisiminti, kas tas žmogus, kuris vestibiulyje linktelėjo galvą Džinei Šeridan. Na, taip, Džekas Emersonas, prisiminė. Tas nekilnojamojo turto agentas, kuris nupirko sklypą, kai prieš dešimt metų sudegė mūsų pastatas.

Ji įkišo raktelį į spynutę ir pasuko. Džekas Emersonas, niekinamai pagalvojo. Tuo metu buvo spėliojama, ar tik jis nebus prikišęs nagų prie to gaisro. Negana to, kad jis norėjo to sklypo; paaiškėjo, kad pastatą pažinojo kaip savo penkis pirštus. Mokykloje užsidirbdavo kišenpinigių porąkart per savaitę plušėdamas ten su valytoju komanda. Ar jis dirbo pastate tuo metu, kai Džinė lankydavosi pas daktarą Konorsą? – spėliojo Pegė. Tokioms merginoms kaip ji vizitą pas gydytoją visada paskirdavome vakare, kad nesusitiktų su kitais pacientais. Emersonas galėjo ją pamatyti ir viską suprasti.

Ji atbula ėmė važiuoti iš aikštelės. Džinė norėjo žinoti apie visus, kurie tuo metu dirbo priimamajame, prisiminė ji. Gal vertėtų paminėti jai Džeką Emersoną – nors ji buvo visiškai tikra, kad nei jis, nei dar kas nors negalėjo prieiti prie tų užrakintų bylų.

52

Su teismo leidimu priėjęs prie telefono išklotinių, kurios rodė, iš kur Lora skambino Džinei, Semas Diganas gavo tą patį rezultatą kaip ir išvakarėse. Antras skambutis Lorai buvo iš tokio pat mobiliojo telefono – parduodamo su šimtu minučių pokalbių, nereikalaujant iš pirkėjo pasakyti savo pavardę.

Antradienio rytą, penkiolika po vienuolikos, Semas sėdėjo apygardos prokuroro kabinete. Jis pranešė naujienas:

– Čia ne tas pats telefonas, kuriuo Lora Vilkoks skambino sekmadienio vakarą, – dėstė jis Ričui Stivensui. – Šis buvo pirktas Orandžo apygardoje, jo stoties numeris – 845. Edis Zaras tikrina jais prekiaujančius taškus Kornvalio apylinkėse. Telefono maitinimas, aišku, išjungtas, kaip ir to, kuriuo sekmadienio vakarą Vilkoks skambino į Glen Ridžo registratūrą.

– Džinė Šeridan nėra visiškai įsitikinusi, kad kalbėjo su Lora Vilkoks? – sukiodamas tarp pirštų rašiklį paklausė apygardos prokuroras.

– Taip, pone.

– O ta slaugytoja – kokia jos pavardė, Pegė Kimbal? – sakė Šeridan, kad daktaras Konorsas galėjo slapta surengti neteisėtą jos kūdikio įvaikinimą?

– Taip mano ponia Kimbal.

– Ar iš Šv. Tomo Beketo bažnyčios kunigo ką nors sužinojai apie krikštijimo įrašus?

– Kol kas dvasininkai nieko nepešė. Jiems pavyko susisiekti su žmonėmis, krikštijusiais dukras tuo trijų mėnesių laikotar-

piu, bet nė vienas neprisipažino, kad jų dukra įvaikinta. Kunigas – monsinjoras Dilonas – labai sumanus. Jis paskambino kai kuriems parapijos tarybos senbuviams, ėjusiems pareigas prieš dvidešimt metų. Jie pažįsta įsivaikinusių šeimų, bet nė viena neturi devyniolikos su puse metų dukters.

– Ar monsinjoras Dilonas tęsia paiešką?

Semas pasikasė viršugalvį, bet tuoj pat prisiminė, kaip Keitė jį įspėdavo, kad šitaip jis silpnina plaukų šaknis. Jis nusprendė: tai, kad jo mintys nuo Keitės peršoko prie Alisos Somers – nuovargio požymis. Jam atrodė, kad veikiau praėjo dvi savaitės, o ne dvi dienos nuo tada, kai ją matė. Na, bet nuo ankstaus šeštadienio ryto, kai buvo pranešta apie dingusią Helen Vilan, visa padėtis darėsi nevaldoma.

– Ar monsinjoras Dilonas toliau peržiūri bylas, Semai? – pakartojo klausimą Ričas Stivensas.

– Atsiprašau. Matyt, akimirką užsisvajojau. Taip, be to, jis paskambino į kai kurias kaimynines parapijas ir paprašė, kad jų dvasininkai patyliukais patikrintų savo įrašus. Jeigu Šv. Tomo Beketo bažnyčios kunigai ką nors aptiks, monsinjoras Dilonas mums praneš, ir mes galėsime gauti teismo nurodymą prieiti prie bylų.

– Ar Džinė Šeridan susisiekė su Kreigu Maikelsonu, advokatu, padėjusiu daktarui Konorsui įvaikinant kai kuriuos kūdikius?

– Ji susitinka su juo antrą valandą.

Juodu pertraukė suskambęs Semo mobilusis telefonas. Jis greitai išsitraukė jį iš kišenės, žvilgtelėjo į skambinančiojo pavardę, ir nuovargis staiga išnyko jam iš veido.

– Edis Zaras, – tarė jis ir nuspaudė pokalbio mygtuką. – Ką sužinojai, Edi?

Apygardos prokuroras pamatė, kaip Semas prasižioja iš nuostabos.

– Juokauji?! Dieve, jaučiuosi kaip paskutinis mulkis! Kodėl aš apie tai nepagalvojau, ir ką sumąstė tas suktas tipas? Gerai. Pasimatysime Glen Ridže. Tikėkimės, jis nenusprendė šiandien nešti muilą.

Semas užvožė mobiliojo dangtelį ir pažiūrėjo į savo viršininką.

– Mobilusis su šimtu minučių pokalbių buvo pirktas vaistinėje Kornvalio Pagrindinėje gatvėje vakar vakare, kelios minutės po septynių. Pardavėjas gerai prisimena jį įsigijusį žmogų, nes matė jį per televizorių. Tai buvo Robis Brentas.

– Tas komikas? Manai, jis su Lora Vilkoks?

– Ne, pone, nemanau. Vaistinės pardavėjas stebėjo Brentą šiam išėjus. Brentas sustojo ant šaligatvio ir paskambino. Pasak pardavėjo, kaip tik tuo metu, kai Džinė Šeridan sulaukė skambučio tariamai nuo Loros Vilkoks.

– Nori pasakyti, manai...

– Robis Brentas – šioks toks komikas, – pertarė prokurorą Semas, – bet jis puikus mėgdžiotojas. Spėju, kad skambindamas Džinei Šeridan jis mėgdžiojo Loros balsą. Važiuoju į Glen Ridžą. Susirasiu tą šūdžių ir priversiu man paaiškinti, ką jis sumanė.

– Taip ir padaryk, – paragino Ričas Stivensas. – Jeigu neturės velniškai gero paaiškinimo, pateiksime jam kaltinimą dėl trukdymo policijai atlikti tyrimą.

53

Kiek laiko praėjo? Lorai atrodė, kad ji vis grimzta į kažką gilesnio už sapną ir vėl iš jo išnyra. Kiek laiko praėjo nuo tada, kai čia buvo atėjęs Pelėda? Ji gerai nežinojo. Kažkas nutiko vakar, kai ji pajuto, kad jis tuoj grįš. Ji išgirdo kažkokius garsus ant laiptų, paskui – pažįstamą balsą.

– *Ne!*

Paskui jis suriko vardą, kurį jai buvo uždrausta ištarti net pašnibždomis.

Šaukė Robis Brentas; jis atrodė persigandęs.

Ar Pelėda vakar vakare padarė Robiui Brentui kažką bloga?

Turbūt, nusprendė Lora valios pastangomis prisiversdama vėl nugrimzti į pasaulį, kuriame jai nereikėjo prisiminti, kad Pelėda gali grįžti ir kad vieną kartą grįžęs jis paims pagalvę, iškels jai virš veido, prispaus ir...

Kas atsitiko Robiui? Netrukus po to, kai išvakarėse išgirdo jo balsą, pas ją atėjo Pelėda ir davė kažko valgyti. Jis buvo piktas, toks piktas, kad jam drebėjo balsas, kai pasakė jai, kad Robis Brentas mėgdžiojo jos balsą.

– Man teko sėdėti iki pat vakarienės galo spėliojant, ar tu kažkaip nusigavai iki telefono, bet sveikas protas pasakė: jeigu tau būtų pavykę pasiekti telefoną, būtum skambinusi ne Džinei pasakyti, kad esi gyva ir sveika, o į policiją. Įtariau Brentą, Lora, bet ten buvo tas visur nosį kaišiojantis vaikiščias reporteris. Pamaniau, kad tai jis sugalvojo kokią gudrybę. Robis buvo toks kvailas, Lora, tiesiog velniškai kvailas! Jis atsekė paskui mane

čia. Palikau duris praviras, ir jis įėjo vidun. Lora, kad žinotum, koks jis kvailas!

Ar aš tai susapnavau? – apdujusi klausė savęs Lora. Ar aš tai prasimaniau?

Ji išgirdo spragtelėjimą. Durys? Panika perbėgo visu jos kūnu, ir ji iš visų jėgų užsimerkė.

– Pabusk, Lora. Pakelk galvą ir parodyk, kad džiaugiesi, jog aš grįžau. Man reikia su tavim pasikalbėti ir aš noriu jausti, kad tau rūpi viskas, ką pasakysiu.

Pelėdos balsas sulaibėjo, jis ėmė paskubomis berti žodžius:

– Robis ėmė mane įtarinėti ir mėgino paspęsti man spąstus. Nežinau, kada praradau budrumą, bet aš jį sutvarkiau. Jau sakiau tau. Dabar Džinė nusigavo per daug arti tiesos, Lora, bet aš žinau, kaip ją suklaidinti, o paskui įvilioti į pinkles. Tu juk nori man padėti, ar ne?

– Ar ne?! – garsiai pakartojo jis.

– Noriu, – sukuždėjo Lora stengdamasi, kad jos balsas prasimuštų pro kamštį burnoje.

Pelėda lyg ir aprimo.

– Lora, žinau, kad esi alkana. Atnešiau tau kai ko valgyti. Bet pirma turiu papasakoti apie Džinės dukrą Lilę ir paaiškinti tau, kodėl siuntinėjai Džinei laiškelius su grasinimais Lilei. Tu juk prisimeni, kaip siuntinėjai tuos laiškelius, tiesa, Lora?

Džinės? Dukra? Lora įsmeigė į jį akis.

Pelėda įjungė nedidelį žibintuvėlį ir padėjo ant naktinio stalelio nukreipęs į ją. Šviesos spindulys skverbėsi pro ją supančią tamsą ir krito jai ant kaklo. Pakėlusi akis pamatė, kad Pelėda nejudėdamas spokso į ją. Tada jis iškėlė rankas.

– Prisimenu, – ji iš paskutiniųjų stengėsi, kad jis ją išgirstų.

Pelėda pamažu nuleido rankas prie šonų. Lora užsimerkė. Iš palengvėjimo jai pasidarė silpna. Nedaug trūko, kad būtų atėjęs galas, – ji atsakė nepakankamai greitai.

– Lora, – sukuždėjo jis, – tu vis dar nesupranti. Aš esu plėšrus paukštis. Kai mane užgauna, žinau vienintelį būdą, kaip ati-

taisyti skriaudą. Neprovokuok manęs savo užsispyrimu. Dabar pasakyk man, ką mudu darysime.

Lorai perdžiūvo burna, kamštis spaudė liežuvį. Rankos ir kojos buvo užtirpusios, bet ji juto, kaip jos vis smarkiau tvinkčioja, nes visi raumenys įsitempė iš baimės. Ji užsimerkė ir iš visų jėgų mėgino susikaupti.

– Džinė... jos duktė... aš siuntinėjau laiškelius.

Kai atsimerkė, žibintuvėlis buvo išjungtas. Pelėda nebebuvo palinkęs prie jos. Ji išgirdo spragtelint duris – jis išėjo.

Kažkur netoliese ji užuodė silpną aromatą kavos, kurios Pelėda užmiršo jai duoti.

54

Advokato Kreigo Maikelsono kontora buvo įsikūrusi Senajame valstijos kelyje, vos už poros kvartalų nuo motelio, kuriame Džinė ir kariūnas Kerolas Ridas Torntonas kartu praleido tas kelias naktis. Privažiavusi prie motelio, Džinė sumažino greitį ir sumirksėjo tramdydama ašaras.

Mintyse Ridą regėjo be galo ryškiai, kartu praleistą laiką prisiminė itin gyvai. Jai atrodė, kad jeigu įsmuktų į 108 kambarį, rastų jį ten jos belaukiantį. Šviesiaplaukį, mėlynakį Ridą stipriomis rankomis, kurios ją apsivydavo, ir tuomet ji pajusdavo laimę, kurią per aštuoniolika savo gyvenimo metų net neįsivaizdavo įmanomą.

„Svajoju apie Džinę..."

Dar ilgai po Rido mirties jai atsibudus tos dainos melodija sukdavosi galvoje. Kaip mudu mylėjome vienas kitą! – prisiminė Džinė. Jis buvo mano Žavusis princas, aš jo Pelenė. Jis buvo geras, protingas ir subrendęs kur kas daugiau, negu galėjai tikėtis iš dvidešimt dvejų metų vaikino. Kariškio gyvenimas jam labai patiko. Jis ragino mane rašyti. Traukdavo mane per dantį, esą vieną dieną, kai bus generolas, aš rašysiu jo biografiją. Kai pasakiau jam esanti nėščia, jis sunerimo, nes žinojo, kaip tėvas reaguos į vestuves tokiame jauname amžiuje, bet paskui tarė:

– Mudu šiek tiek atidėsime savo planus, Džeine, ir tiek. Negaliu sakyti, kad mano šeimoje niekas nesituokė labai jaunas. Mano senelis vedė tą dieną, kai baigė Vest Pointą, o mano senelei tada buvo devyniolika.

– Bet tu sakei, kad tavo seneliai buvo pažįstami nuo vystyklų, – priminė ji. – Skirtumas didžiulis. Tavo giminės žiūrės į mane kaip į miestietę, pastojusią tam, kad galėtų už tavęs ištekėti.

Ridas delnu uždengė jai burną.

– Tokių kalbų neklausysiu, – tvirtai pareiškė. – Kai tėvai su tavim susipažins, jie tave pamils. Ta pačia tema: būtų gerai, kad ilgai nelauktum ir supažindintum mane su savo mama ir tėčiu.

Būčiau norėjusi susipažinti su Rido tėvais jau studijuodama Brin Mare, pamanė Džinė. Per tą laiką mano tėvai jau būtų pasukę savais keliais. Jeigu jo tėvai būtų susipažinę su maniškiais po vieną, ko gero, vieni kitiems būtų visai patikę. Gal jo tėvai net nebūtų sužinoję apie mano šeimos bendravimo bėdas.

Jeigu Ridas būtų likęs gyvas.

Net jeigu jam buvo lemta mirti jaunam, jeigu tai būtų atsitikę jau mums susituokus, dabar būčiau turėjusi Lilę. Ridas buvo vienturtis. Gal jo tėvai ir būtų pykę dėl mūsų vedybų, bet jie tikrai būtų labai džiaugęsi anūke.

Mes visi velniškai daug netekome, persmelkė Džinę skausminga mintis. Ji nuspaudė greičio pedalą ir nurūko pro motelį.

Kreigo Maikelsono kontora užėmė visą aukštą pastato, kurio, Džeinė žinojo, nebuvo, kai ji susitikinėjo su Ridu. Priimamasis buvo malonus akiai: medžio plokštėmis apmuštos sienos ir plačios kėdės, aptrauktos senovinius gobelenus imituojančiu audeklu. Džinė nusprendė, kad bent jau iš pažiūros Maikelsono firma atrodo klestinti.

Ji nelabai numanė, ko tikėtis. Važiuodama iš Kornvalio į Hailand Folsą ji nusprendė: jeigu Maikelsonas dalyvavo daktarui Konorsui netinkamai registruojant naujagimius, jis yra, galima sakyti, sukčius ir bus priverstas gintis.

Jai pralaukus dešimt minučių, Kreigas Maikelsonas pats atėjo į priimamąjį ir palydėjo ją į savo kabinetą. Aukštas, stambus kiek daugiau nei šešiasdešimties metų vyras gana nuožulniais

pečiais. Tankūs plaukai, veikiau tamsiai pilki negu sidabriniai, kėlė įspūdį, kad jis ką tik išėjo iš kirpyklos. Tamsiai pilkas kostiumas buvo puikiai sukirptas, pilkų ir mėlynų atspalvių kaklaraištis – neryškaus rašto. Visa jo išvaizda, kaip ir skoningas kabineto apstatymas bei paveikslai, bylojo, kad šis žmogus santūrus ir konservatyvus.

Džinė spėliojo, ar dėl to reikia tikėtis blogiausia. Jeigu Kreigas Maikelsonas *nedalyvavo* įdukrinant Lilę, jos mėginimai surasti ją atves į dar vieną aklavietę.

Žiūrėdama advokatui tiesiai į akis Džinė papasakojo jam apie Lilę ir parodė faksogramų bei DNR tyrimų ataskaitos kopijas. Papasakojo apie save, nenoriai pabrėždama savo akademinį statusą, gautas premijas ir suteiktus garbės laipsnius; paminėjo, kad, pasirodžius labai populiariai knygai, jos gera finansinė padėtis niekam nebe paslaptis.

Maikelsonas atitraukė žvilgsnį nuo jos veido tik tada, kai skaitė fakso pranešimus. Ji suprato, kad jis ją vertina, stengdamasis nuspręsti, ar tai, ką jinai jam pasakoja, yra tiesa, ar gerai apgalvota klasta.

– Iš daktaro Konorso slaugytojos Pegės Kimbal žinau, kad kartais daktaras įvaikinimus surengdavo neteisėtai, – kalbėjo ji. – Man reikia žinoti – maldauju, kad man pasakytumėte, – štai ką: ar jūs tvarkėte mano dukros įvaikinimo reikalus, o gal žinote, kas ją įdukrino?

– Daktare Šeridan, iš karto pasakysiu, kad niekada nedalyvavau įvaikinime, jei jis nebuvo vykdomas griežčiausiai laikantis įstatymo raidės. Jeigu nors kartą daktaras Konorsas apėjo įstatymą, tai jis darė man nežinant ir nedalyvaujant.

– Vadinasi, jei jūs tvarkėte mano naujagimės įvaikinimo reikalus, dokumentuose kaip motina buvau nurodyta aš, o kaip tėvas – Kerolas Ridas Torntonas?

– Aš tik sakau, kad visi įvaikinimai, kuriuos tvarkiau, buvo teisėti.

Džinė daug metų dėstė studentams; kai kurie jų puikiai veidmainiavo ar mokėjo melą atmiešti tiesa. Džinė manė matanti,

kada pašnekovas griebiasi tokių gudrybių. Ji žinojo, kad dabar taip elgiasi advokatas.

– Pone Maikelsonai, devyniolikos su puse metų merginai gali grėsti pavojus. Jeigu tvarkėte jos įvaikinimą, žinote, kas jos įtėviai. Dabar galėtumėte pamėginti ją apsaugoti. Tiesą sakant, manau, kad ją apsaugoti – jūsų moralinė pareiga.

Nereikėjo to sakyti. Kreigo Maikelsono akys už akinių sidabriniais rėmeliais tapo ledinės.

– Daktare Šeridan, jūs pareikalavote, kad šiandien jus priimčiau. Atėjote čia ir papasakojote istoriją. Kad tai tiesa, gali patvirtinti tik jūsų žodis. Iš esmės jūs leidote suprasti, kad galbūt praeityje aš nusižengiau įstatymui, o dabar *reikalaujate*, kad jam nusižengčiau, idant jums padėčiau. Esama teisinių būdų prieiti prie gimimo dokumentų. Jums reikėtų kreiptis į apygardos prokuratūrą. Manau, ji prašys teismo juos išslaptinti. Patikėkite: tik šitaip jūs galite vykdyti savo paiešką. Kaip pati sakėte, galimas daiktas, tuo metu, kai laukėtės, kažkas pamatė jus daktaro Konorso kabinete ir kažkaip įlindo į jūsų bylą. Dar sakėte, kad viskas galbūt vyksta dėl pinigų. Atvirai pasakius, spėju, kad esate teisi. Kažkas žino, kas yra jūsų dukra, ir mano, kad jūs sumokėsite už tą žinojimą.

Jis atsistojo.

Kurį laiką Džinė nesikėlė.

– Pone Maikelsonai, mano nuojauta ganėtinai gera, o dabar ji man kužda, kad jūs tvarkėte mano dukros įvaikinimą ir tikriausiai darėte tai teisėtai. Kita labai stipri nuojauta man sako: tas, kas man rašinėja ir yra toks artimas Lilei, kad galėjo pavogti jos plaukų šepetį, yra pavojingas. Aš išties kreipsiuosi į teismą ir prašysiu, kad tie dokumentai būtų išslaptinti. Bet... Per tą laiką kas nors gali atsitikti mano dukrai todėl, kad dabar nenorite manęs išklausyti. Jeigu išties taip nutiks ir aš apie tai sužinosiu, nežinau, ar galėsiu atsakyti už tai, ką jums padarysiu.

Džinė nebesuvaldė iš akių pasruvusių ašarų. Ji apsisuko ir išbėgo iš kambario. Jai buvo nė motais, kad sekretorė ir keli lankytojai priimamajame apstulbę žiūri, kaip ji lekia pro šalį.

Ji atidarė automobilio dureles, atsisėdo ir užsidengė veidą delnais.

Staiga ją sukaustė mirtinas šaltis. Aiškiai, lyg Lora būtų buvusi automobilyje šalia jos, ji išgirdo ją maldaujant:

– Džine, padėk man! Prašau tavęs, Džine, padėk man!

55

Pro priekinį kontoros langą Kreigas Maikelsonas susiraukęs iš susirūpinimo žiūrėjo, kaip Džinė Šeridan tekina bėga prie savo automobilio. Dora moteris, pagalvojo. Ne, čia ne manijos surasti dukrą apimta moteris sukūrė neįtikimą pasakėlę. Gal turėčiau įspėti Čarlzą ir Gano? Jei kas nors nutiktų Mereditai, jie abu palūžtų.

Jis neatskleis jiems Džinės Šeridan tapatybės, – jis negali to daryti, – tačiau jis bent jau gali pranešti Čarlzui apie grasinimus jo įdukrai. Čarlzas turi spręsti, ką pasakyti Mereditai ar kaip ją apsaugoti. Jeigu istorija su plaukų šepečiu neišgalvota, gal Meredita prisimins, kur jį nudėjo ar jo pasigedo. Galbūt šitaip pavyks susekti faksogramų siuntėją.

Jis prisiminė Džinę Šeridan sakius: jei kas nors atsitiks jos dukrai, kas nors, kam jis būtų galėjęs užkirsti kelią, ji negalės atsakyti už tai, ką jam padarys. Čarlzas ir Gano bus visai taip pat nusiteikę.

Apsisprendęs Kreigas Maikelsonas priėjo prie rašomojo stalo ir pakėlė ragelį. Numerį jis žinojo atmintinai. Koks beprotiškas sutapimas, pamanė jį rinkdamas, Džinė Šeridan gyvena netoli Čarlzo ir Gano, ji – Aleksandrijoje, jie – Čevi Čeise.

Kitame gale ragelį pakėlė jau po pirmo skambučio.

– Generolo Baklio raštinė, – pasigirdo rimtas balsas.

– Skambina Kreigas Maikelsonas, artimas generolo Baklio draugas. Man reikia pasikalbėti su juo labai svarbiu ir skubiu reikalu. Jis kabinete?

– Atleiskite, pone. Generolas Baklis išvykęs į užsienį oficialiais reikalais. Gal jums galėtų padėti kas nors kitas?

– Deja, ne. Ar generolas jums skambins?

– Taip, pone. Raštinė reguliariai su juo susisiekia.

– Tada perduokite jam, kad kuo greičiau man paskambintų, – tai be galo svarbu.

Kreigas paraidžiui ištarė savo pavardę ir padiktavo savo mobiliojo bei kontoros telefonų numerius. Kiek padvejojęs nusprendė nesakyti, kad reikalas susijęs su Meredita. Čarlzas atsilieps į tokį rimtą skambutį, vos tik apie jį sužinojęs, – advokatas tuo neabejojo.

Šiaip ar taip, dėdamas ragelį pagalvojo Kreigas Maikelsonas, Vest Pointe Mereditai saugiau negu beveik visur kitur.

Tada į galvą atėjo nemaloni mintis: net Vest Pointas neišgelbėjo nuo mirties tikrojo Mereditos tėvo, kariūno Kerolo Rido Torntono jaunesniojo.

56

Pusę keturių įėjęs į Glen Ridžo viešbutį Karteris Stiuartas pirmą pamatė Džeiką Perkinsą, kaip visada išsikėtojusį vestibiulio krėsle. Gal tas vaikigalis neturi namų? – pagalvojo Stiuartas prieidamas prie telefono registratoriaus stalo gale ir rinkdamas Robio Brento kambario numerį.

Niekas neatsiliepė.

– Robi, rodos, turėjome susitikti pusę keturių! – užriko Stiuartas, išgirdęs atsakiklio siūlymą palikti balso žinutę. – Būsiu vestibiulyje gal dar penkiolika minučių.

Padėjęs ragelį pamatė kabinete už registratūros sėdintį detektyvą Semą Diganą. Jų žvilgsniams susitikus, Diganas atsistojo – aiškiai norėdamas su juo pasikalbėti. Iš ryžtingų Digano žingsnių Stiuartas suprato, kad jis kalbėsis ne apie orą ar dar kokius niekus.

Detektyvas atsistojo priešais Stiuartą.

– Pone Stiuartai, – tarė, – džiaugiuosi jus matydamas. Palikau jums viešbutyje žinutę ir tikėjausi, kad man paskambinsite.

– Su režisieriumi dirbome prie mano naujos pjesės scenarijaus, – atžariai atsakė Karteris Stiuartas.

– Matau, skambinote kažkam į viešbutį. Turite su kuo nors susitikti?

Semo Digano klausimas supykdė Stiuartą. Jam magėjo atšauti: „Ne jūsų reikalas!“, bet pamatęs jo išraišką susilaikė.

– Esu susitaręs pusę keturių susitikti su Robiu Brentu. Kol nepaklausėte, kokiu reikalu, – akivaizdu, kad toks bus jūsų kitas

klausimas, – patenkinsiu jūsų smalsumą. Brentas sutiko atlikti pagrindinį vaidmenį naujoje situacijų komedijoje. Jo nuomone, kelių pirmų serijų scenarijai ne itin geri, – net visai niekam tikę, – todėl paprašė manęs juos perskaityti ir pasakyti savo, kaip profesionalo, nuomonę, ar juos galima išgelbėti.

– Pone Stiuartai, jūs lyginamas su tokiais dramaturgais kaip Tenesis Viljamsas ir Edvardas Olbis, – piktokai tarė Semas. – Aš tik paprastas žmogelis, bet dauguma tų situacijų komedijų tiesiog įžeidžia protingą žmogų. Stebiuosi, kad vieną iš jų vertinate.

– Ne aš to norėjau, – lediniu balsu atsakė Stiuartas. – Vakar po vakarienės Robis Brentas paprašė manęs perskaityti tuos scenarijus. Jis pasisiūlė atnešti juos man į viešbutį, bet jūs suprantate: metus akį į juos, man būtų tekę vyti jį iš savo apartamentų. Man buvo kur kas paprasčiau užsukti čia grįžtant iš režisieriaus namų. Nors aš pats situacinių komedijų scenarijų *nerašau*, esu labai geras *visokio* pavidalo rašinių vertintojas. Gal žinote, ar Robis greitai pasirodys?

– Nenumanau, ką jis suplanavęs, – atsakė Semas. – Aš irgi užsukau čia pasikalbėti su juo. Paskambinau jam, bet jis neatsiliepė. Tada suvokiau, kad niekas jo nematė visą dieną, ir paprašiau kambarinės užeiti į jo numerį. Jo lovoje nemiegota. Matyt, ponas Brentas dingo.

Semas abejojo, ar verta perduoti tiek daug informacijos Karteriui Stiuartui, bet nuojauta pastūmėjo jį taip padaryti ir stebėti pašnekovo reakciją. O ji buvo stipresnė, negu jis tikėjosi.

– *Dingo?!* Liaukitės, pone Diganai! Ar jums neatrodo, kad tas scenarijus baigia visiems nusibosti? Kai ką paaiškinsiu. Numatomame seriale yra vaidmuo seksualiai blondinei, šiek tiek panašiai į dingusią Lorą Vilkoks. Anądien Vest Pointe, konkrečiai – prie pietų stalo, Brentas pasakė Lorai, kad ji gali idealiai tikti šiam vaidmeniui. Pradedu galvoti, kad visas tas erzelis, susijęs su jos dingimu, yra viso labo reklaminis triukas. O dabar turiu jūsų atsiprašyti – nebegaišiu daugiau laiko laukdamas Robio.

Tas vyrukas man nepatinka, pamanė Semas žiūrėdamas į nueinantį Karterį Stiuartą. Stiuartas vilkėjo apiplyšusį tamsiai pil-

ką treniruočių kostiumą ir avėjo purvinais sportbačiais – Semas nusprendė, kad už tuos benamio apdarus Stiuartas tikriausiai suplojo krūvą žalių.

Bala nematė, kaip į jį žiūriu. Ar jis prikišęs nagus prie visko, kas čia vyksta? – svarstė Semas. Jis sėdėjo kabinete ilgiau kaip tris valandas. Visą tą laiką įtemptai mąstė ir vis labiau irzo.

Žinome, kad Brentas skambino telefonu apsimesdamas Lora, protavo jis. Nusipirko mobilųjį, iš kurio, matyt, ir buvo skambinta Džinei. Jį pardavęs žmogus matė, kaip jis surenka numerį kaip tik tuo metu, kai Džinė atsiliepė ir pamanė kalbanti su Lora. Imu galvoti, kad Stiuartas gali būti teisus: visa tai tėra būdas, kaip pareklamuoti save. Tokiu atveju kurių galų aš gaištu laiką, kai Orandžo apygardoje laisvėje šlaistosi žudikas, kuris įsitempė niekuo nekaltą moterį į savo automobilį ir mirtinai ją užbadė?

Jam atvažiavus į Glen Ridžą, Edis Zaras jo jau laukė, bet Semas liepė jam grįžti į prokuratūrą: nėra reikalo jiems dviem trintis vestibiulyje laukiant Brento. Kiek pasvarstęs, Semas nusprendė iškviesti Edį jo pavaduoti, o pats važiuoti namo. Man reikia nors vieną naktį gerai išsimiegoti, nusprendė. Esu toks pavargęs, kad nebesugebu aiškiai mąstyti.

Įsijungęs mobilųjį skambinti į raštinę, pajuto, kad šalia stovi registratorė Eimė Saks.

– Pone Diganai, – kiek garsiau negu pašnibždomis prašneko ji, – žinau, kad čia jūs pasirodėte dar prieš vidurdienį ir visą tą laiką nieko neturėjote burnoje. Gal užsakyti jums kavos ir sumuštinį?

– Labai malonu, bet aš netrukus išvažiuosiu, – atsakė jai Semas.

Jis mėgino spėti, kaip arti buvo Eimė Saks, kai jis kalbėjosi su Stiuartu. Atrodė, kad ji vaikšto be garso, o kai kalba, tai irgi patyliukais. Kodėl aš pasiryžęs lažintis, kad jos klausa aštri? – pašaipiai pagalvojo Semas matydamas, kaip ji susižvelgia su Džeiku Perkinsu. Ir kodėl aš pasiryžęs lažintis, kad vos tik man išėjus ji praneš Džeikui, kad Brento nėra viešbutyje ir kad Stiuartas mano, jog visas šitas erzelis tėra reklaminis triukas?

Semas grįžo į kabinetą. Iš jo buvo gerai matyti pagrindinis įėjimas. Po kelių minučių pamatė įeinantį Gordoną Eimorį ir nuskubėjo prie jo, kol šis neįlipo į liftą.

Eimoris aiškiai nebuvo nusiteikęs kalbėtis apie Robį Brentą.

– Nesišneku su juo nuo to vulgaraus išsišokimo vakar, – tarė jis. – Tiesą sakant, kadangi buvote jo liudytojas, pone Diganai, be to, girdėjote, kaip jis užsipuolė Džeką Emersoną, manau, turite žinoti, kad nuo dešimtos ryto su Emersonu apžiūrinėjau nekilnojamojo turto objektus. Jis turi išskirtines teises į keletą išties puikių sklypų. Be to, jis parodė man objektus, kuriuos siūlė Robiui. Turiu jums pasakyti, jų kaina yra visai priimtina ir, mano galva, tai būtų puiki ilgalaikė investicija. Vadinasi, į viską, ką Robis Brentas leidžia suprasti, sako ar daro, būtina žiūrėti kritiškai ir suvokti, kokie motyvai slypi po tuo, kas akivaizdu. Dabar atsiprašysiu jūsų – turiu daug kam paskambinti.

Atsidarė lifto durys. Nespėjus Gordonui į jį įlipti, Semas paprašė:

– Malonėkite lukteléti, pone Eimori.

Eimoris į jį atsigręžė su nuolankia, bet labai panašia į pašaipią šypsena veide.

– Pone Eimori, Robis Brentas šiąnakt savo kambaryje nenakvojo. Mes manome, kad tai jis mėgdžiojo Lorą Vilkoks skambindamas Džinei Šeridan. Jūsų kolega ponas Stiuartas mano, kad Brentas ir Vilkoks galėjo griebtis gudrybės norėdami išreklamuoti naująjį pono Brento televizijos serialą. Ką jūs apie tai manote?

Gordonas Eimoris kilstelėjo antakį. Iš pradžių atrodė netekęs amo, bet paskui jo veide pasirodė šypsenėlė.

– Reklaminis triukas? Aišku, tai būtų logiška. Jeigu atsiversite šeštą „New York Post“ puslapį, ten keliama tokia pat Loros dingimo versija. Dabar dingsta Robis, ir jūs man sakote, kad vakar vakare Džinei skambino jis. O mes visą tą laiką sėdinėjame ir dėl jų nerimaujame.

– Vadinasi, jūs manote, kad mes galbūt be reikalo nerimaujame dėl Loros?

– *Au contraire*, visai ne be reikalo, pone Diganai. Vienas teigiamas dalykas yra tas, kad tariamas Loros dingimas man įrodė, jog tebeturiu krislelį geraširdiškumo. Buvau taip dėl jos susirūpinęs, kad ruošiausi pasiūlyti jai vaidmenį savo naujame seriale. Galiu lažintis, kad esate teisus. Brangioji mergaitė turi kitų tikslų ir be galo sėkmingai jų siekia. O dabar man tikrai metas eiti.

– Kiek suprantu, netrukus išsiregistruosite iš viešbučio? – paklausė Semas.

– Ne, aš vis dar apžiūrinėju nekilnojamąjį turtą. Bet manau, kad jūsų nebepamatysiu, nes dabar galite toliau tirti tikrus nusikaltimus. Viso gero.

Semas žiūrėjo, kaip Eimoris lipa į liftą. Dar vienas, manantis, kad intelekto požiūriu yra pranašesnis už tyrėją, pamanė. Ką gi – pagyvensim, pamatysim. Eidamas atgal vestibiuliu Semas juto, kad jam ima krikti nervai. Nesvarbu, ar Loros dingimas išties reklaminis triukas. Faktas nesikeičia: penkios moterys, kadaise sėdėjusios prie vieno pietų stalo, negyvos.

Jis vylėsi, kad Džinė grįš prieš jam išvažiuojant, tad labai nudžiugo pamatęs ją stovinčią prie registratorės stalo. Jis nuskubėjo prie jos – knietėjo išgirsti apie susitikimą su advokatu.

Ji klausė, ar nėra pranešimų. Nuolatos nerimauja, kad gaus dar vieną faksogramą apie Lilę, pamanė Semas. Ir kas gali ją dėl to smerkti? Kai ji atsigręžė, jam pasirodė, kad mato veide ašarų pėdsakus.

– Pavaišinti puodeliu kavos? – pasiūlė jis.

– Puikiai tiktų puodelis arbatos.

– Panele Saks, kai pasirodys ponas Zaras, paprašykite, kad prisidėtų prie mūsų kavinėje, – paprašė registratorės Semas.

Kavinėje jis palaukė, kol padavėja atnešė Džinei arbatos, jam kavos. Jam atrodė, kad Džinė vis dar stengiasi atgauti savitvardą. Galop jis prašneko:

– Kiek suprantu, su advokatu Kreigu Maikelsonu bendrauti nesisekė?

– Ir taip, ir ne, – lėtai atsakė Džinė. – Semai, guldau galvą, kad Maikelsonas tvarkė įvaikinimo reikalus ir gali žinoti, kur da-

bar Lilė. Šiurkščiai su juo kalbėjau, beveik grasinau. Grįždama čia sustabdžiau automobilį kelkraštyje, paskambinau jam ir atsiprašiau. Dar pasakiau jam: jeigu žino, kur ji ir gali su ja susisiekti, tegu paklausia – gal ji prisimena, kur prarado plaukų šepetį. Tai gali būti tiesioginė sąsaja su žmogumi, kuris jai grasina.

– Ką į tai atsakė Maikelsonas?

– Jo atsakymas buvo keistas. Girdi, ta mintis jau atėjusi jam į galvą. Semai, aš tau sakau: jis žino, kur yra Lilė ar bent jau kaip ją rasti. Jis, jo žodžiais, „labai rimtai patarė" prašyti tavęs ar bent jau apygardos prokuratūros, kad kreiptųsi į teisėją nurodymo tuoj pat išslaptinti tuos įrašus ir įspėti jos įtėvius apie tai, kas vyksta.

– Sakyčiau, akivaizdu, kad jis rimtai žiūri į tai, ką jam pasakei.

Džinė pritariamai linktelėjo.

– Man pasirodė, kad, kol buvau jo kabinete, jo požiūris buvo kitoks, bet gal mano pykčio proveržis – prisiekiu: nedaug trūko, kad būčiau paleidusi į jį kokį daiktą, – jį įtikino. Kai po dvidešimties minučių kalbėjau su juo telefonu, jo požiūris buvo iš pagrindų pasikeitęs.

Ji pakėlė akis.

– Žiūrėk – Markas!

Markas Flaišmanas ėjo prie jų staliuko.

– Papasakojau Markui apie Lilę, – paskubomis išpyškino ji, – taigi gali kalbėti jam girdint.

– Papasakojai, Džine? Kam? – suglumo Semas.

– Jis psichiatras. Pamaniau, kad jis gali padėti atsakyti į klausimą, ar tie fakso pranešimai kelia realią grėsmę.

Markui Flaišmanui priėjus arčiau, Semas pamatė Džinės veide nuoširdų džiaugsmą. Būk atsargi, Džine, norėjo įspėti jis. Mano galva, šį žmogų slegia sunki praeities našta. Po jo išore kunkuliuoja įtampa, kurią junta net paprastas faras, toks kaip aš.

Semui pro akis nepraspūdo ir tai, kad Džinei pakvietus Marką prie jų prisėsti jis akimirką uždengė jos delną savuoju.

– Netrukdau? – paklausė Markas žiūrėdamas į Semą ir laukdamas jo pritarimo.

– Tiesą sakant, džiaugiuosi, kad jus pamačiau, – atsakė jam Semas. – Jau norėjau klausti Džinės, ar Robis Brentas šiandien su ja nesusisiekė. Dabar galiu to paklausti jūsų abiejų.

Džinė papurtė galvą.

– Su manim nesusiekė.

– Laimė, su manimi irgi, – atsakė Flaišmanas. – Kodėl manot, kad jis galėjo su mumis susisiekti? Yra kokia nors priežastis?

– Jau ketinau tau sakyti, Džine. Robis Brentas tikriausiai vakar po vakarienės išėjo iš viešbučio ir iki šiol negrįžo. Mes beveik įsitikinę, kad skambutis, kurį manei gavusi nuo Loros, buvo iš mobiliojo su išankstiniu pokalbių apmokėjimu. Jį ką tik buvo nusipirkęs Brentas, ir mes taip pat bemaž neabejojame, kad balsas, kurį girdėjai, iš tikrųjų buvo jo. Kaip žinai, jis – puikus mėgdžiotojas.

Džinė pažiūrėjo į Semą apstulbusi ir nusiminusi.

– Bet *kam*?

– Ar per priešpiečius Vest Pointe šeštadienį girdėjote Brentą sakant Lorai, kad ši galbūt vaidins jo naujajame seriale?

– Aš girdėjau, – atsakė Markas Flaišmanas. – Tik nesupratau, jis juokauja ar kalba rimtai.

– Jis iš tikro sakė, kad seriale yra vaidmuo, kurį galbūt norėtų atlikti Lora, – patvirtino Džinė.

– Ir Karteris Stiuartas, ir Gordonas Eimoris mano, kad Brentas su Lora vedžioja mus už nosies. Ką jūs manot? – Semas prisimerkęs pažiūrėjo į Marką Flaišmaną.

Akinių dengiamos Marko akys tapo mąslios. Jis pažiūrėjo iš pradžių Semui pro petį, paskui tiesiai į jį.

– Manau, tai visiškai įmanoma, – iš lėto tarė.

– Nesutinku, – kategoriškai pareiškė Džinė. – Visiškai su tuo nesutinku. Lora įkliuvusi į bėdą – aš tai jaučiu, aš tai žinau.

Ji padvejojo, bet galop nusprendė jiems nesakyti, kad jai pasirodė, jog girdi Loros pagalbos šauksmą.

– Semai, būk geras, taip negalvok! – maldavo ji. – Nenustok ieškoti Loros. Nežinau, ką sumanė Robis Brentas, bet gal jis tik

norėjo mus suklaidinti apsimesdamas ja ir sakydamas neva jai viskas gerai. Jai negerai. Dievaži, žinau, kad negerai!

– Ramiau, Džine, – švelniai tarė Markas.

Semas atsistojo.

– Džine, rytoj iš pat ryto pasikalbėsime vėl. Noriu, kad ateitum pas mane į kabinetą tuo kitu klausimu, kurį aptarėme.

Po dešimties minučių, Edžiui Zarui likus laukti Robio Brento, jei šis grįžtų į viešbutį, išvargęs Semas atsisėdo į savo automobilį. Įjungė variklį, padvejojo, akimirką pagalvojo, tada surinko Alisos Somers numerį. Jai atsiliepus, jį vėl nustebino skambus jos balsas.

– Gal kartais turi stiklą chereso išvargusiam detektyvui? – paklausė jis.

Po pusvalandžio jis sėdėjo Alisos Somers kambaryje priešais židinį giliame odiniame krėsle, užkėlęs kojas ant otomanės. Nurijęs paskutinį gurkšnelį chereso, padėjo taurę ant šalia stovinčio stalo. Alisai nereikėjo ilgai jo įtikinėti nusnausti, kol ji paruoš ankstyvą vakarienę.

– Privalai pavalgyti, – įtikinėjo ji. – Paskui galėsi važiuoti tiesiai namo ir gerai išsimiegoti.

Akims pradėjus merktis, mieguistas Semas žvilgtelėjo į spintą su niekučiais šalia židinio. Kažkoks daikčiukas sukėlė didžiulę nuostabą jo pasąmonėje, bet jis jau miegojo.

57

Eimė Saks pamainą baigė ketvirtą valandą, netrukus po to, kai Semas Diganas išvažiavo iš Glen Ridžo. Juodu su Džeiku Perkinsu susitarė pasimatyti „Makdonalde“ maždaug už pusantro kilometro nuo viešbučio. Dabar, abiem valgant mėsainius, ji pasakojo jam, ką veikia Semas Diganas, ir pokalbį, kurį jai pavyko nugirsti tarp jo ir, jos žodžiais, „to pasipūtusio dramaturgo Karterio Stiuarto“.

– Ponas Diganas atvažiavo į viešbutį ieškoti pono Brento, – aiškino ji. – Edis Zaras, kitas tyrėjas, jo jau laukė. Abu atrodė lyg pasiutę. Ponui Diganui nepavyko prisiskambinti ponui Brentui, tada jis nieko nelaukdamas liepė viešbučio patarnautojui Pitui nuvesti juos į Brento kambarį. Brentas durų neatidarė, tada ponas Diganas liepė Pitui jas atidaryti. Tada jie sužinojo, kad ponas Brentas praėjusią naktį į kambarį negrįžo.

Džeikas kramsnojo mėsainį ir tuo pat metu viską rašėsi bloknote.

– Maniau, kad po susitikimo renginių Karteris Stiuartas išvyko iš viešbučio, – tarė jis. – Ko jis šiandien atėjo? Su kuo jis turėjo susitikti?

– Stiuartas sakė ponui Diganui, kad sutiko peržiūrėti naujojo Robio Brento serialo scenarijus. Paskui juodu kalbėjosi apie kažkokį mobilųjį telefoną. Ne viską supratau, nes ponas Diganas kalba tyliai. Ponas Stiuartas irgi kalba ne per garsiausiai, bet jo balsas gerai girdimas. Dievas man davė gerą klausą. Žinai, Džei-

kai, giminės sako, kad mano senelė būdama net devyniasdešimties girdėdavo žole šliaužiantį slieką.

– Mano senelė sako, kad aš kalbu neaiškiai, – tarė Džeikas.

– Tiesą sakant, tu tikrai kalbi neaiškiai, – sukuždėjo Eimė Saks. – Šiaip ar taip, Džeikai, kai ponas Diganas paklausė pono Stiuarto, ar šis nemanąs, kad visa tai – Loros Vilkoks ir Robio Brento reklaminis triukas, ponas Stiuartas lyg ir sutiko. Gal aš ką pražiopsojau, bet ar daktarei Šeridan vakar vakare neskambino Lora Vilkoks?

Džeikui vos netįso seilės pasipylus šiam netikėtam informacijos srautui. Visą dieną jam atrodė, kad žiūri begarsį filmą. Jis sėdėjo viešbučio vestibiulyje ir stebėjo veiksmą, bet nedrįso sukiotis prie registratūros stalo ar akivaizdžiai klausytis pokalbių.

– Taip, daktarė Šeridan išties sulaukė Loros Vilkoks skambučio. Netyčia buvau netoliese, kai buvę Stounkrofto auklėtiniai kalbėjo apie tai mažojoje restorano salėje.

– Džeikai, man rodos, ne viską suprantu. Žinai, kaip būna: nugirsti vieno pašnekesio nuotrupą, paskui kito. Negali prieiti labai arti žmonių, kad neatkreiptum į save dėmesio, bet man susidarė įspūdis, kad vakar daktarei Šeridan skambino Robis Brentas, apsimetęs Lora Vilkoks.

Džeiko ranka pakibo ore su tvirtai sugniaužtu mėsainio gabalu. Jis lėtai padėjo jį ant lėkštės. Buvo aiškiai matyti, kad mintyse mėgina pasverti, ką jam prieš kelias akimirkas pasakė Eimė.

– Skambino Robis Brentas, o dabar jis dingo, ir jie mano, kad visa tai tėra triukas siekiant išreklamuoti kažkokį naują televizijos serialą?

Eimė patenkinta taip sukinkavo, kad net didžiuliai akiniai ėmė šokinėti jai ant nosies.

– Labai panašu į realybės šou, ar ne? – paklausė ji. – Kaip manai: gal viešbutyje dabar filmuojama paslėptomis kameromis?

– Ką gali žinoti, – pritarė Džeikas. – Tu pastabi moteris, Eime. Kai įsteigsiu savo laikraštį, duosiu tau skiltį. Ar pastebėjai dar ką nors?

Ji sučiaupė lūpas.

– Tik vieną dalyką. Markas Flaišmanas – žinai, tas labai malonus medalininkas, psichiatras...

– Aišku, žinau. Tai ką jis?

– Prisiekiu, jis įsimylėjęs daktarę Šeridan. Jis išėjo anksti ryte, o grįžęs pirmiausia puolė prie registratūros stalo skambinti daktarei Šeridan. Aš jį nugirdau.

– Be abejo, – išsišiepė Džeikas.

– Pasakiau jam, kad ji kavinėje. Jis man padėkojo, bet prieš nurūkdamas į kavinę paklausė, ar daktarė Šeridan šiandien negavo naujų faksogramų. Kai atsakiau, kad negavo, atrodė beveik nusivylęs ir paklausė, ar esu tuo tikra. Net jeigu jis ją įsimylėjęs, manau, įžūloka klausti apie jos paštą, ar ne?

– Sakyčiau, taip.

– Bet jis labai malonus, todėl lyg tarp kitko paklausiau, ar smagiai praleido dieną. Jis atsakė, kad smagiai – buvo susitikęs su senais draugais Vest Pointe.

58

Semui Diganui išėjus, Džinė Šeridan dar beveik valandą sėdėjo kavinėje su Marku Flaišmanu. Jis laikė savo delną ant jos, kai ji pasakojo apie susitikimą su Kreigu Maikelsonu, apie tai, kaip įsitikino, jog advokatas tvarkė Lilės įvaikinimą, ir kaip iškoneveikė jį dėl nenoro suprasti, kad Lilei galbūt gresia rimtas pavojus.

– Paskambinau jam ir atsiprašiau, – pasakojo ji toliau. – Pasakiau, kad Lilė galbūt prisimintų, kur buvo, kai dingo jos plaukų šepetys. Tada būtų galima išsiaiškinti, kas jį paėmė, – nebent, žinoma, visa tas žinutes siuntinėja jos įtėviai.

– Tokia galimybė visai įmanoma, – pritarė Markas. – Ar paklausei Maikelsono patarimo prašyti teismo išslaptinti bylą?

– Be abejo. Susitinku su Semu Diganu jo kabinete rytoj ryte.

– Sakyčiau, išmintingas žingsnis. Džine, o kaip Lora? Tu juk netiki, kad čia tik kažin koks reklaminis triukas?

– Netikiu, – Džinė dvejojo. Buvo beveik pusė penkių. Pavakario saulė įžambiai metė šešėlius apytuštėje kavinėje. Ji pažiūrėjo į Marką kitoje stalo pusėje. Jis vilkėjo sportiniais marškinėliais atviru kaklu ir tamsiai žaliu megztiniu. Jis – vienas iš tų vyrų, kurie visada atrodys lyg berniukai, pamanė ji. Tik ne iš akių. – Koks mokytojas vadino tave senoliu? – paklausė ji.

– Ponas Heistingsas. Kodėl prisiminei?

– Jis sakė, kad tu ne pagal metus išmintingas.

– Nesu tikras, kad jis sakė tai kaip komplimentą. Tu kažkur suki, Džine.

– Ko gero. Aš įsivaizduoju, kad senoliai turi puikią įžvalgą. Jau sakiau tau: kai išėjusi iš Kreigo Maikelsono kabineto įsėdau į automobilį, buvau labai susinervinusi. Tada išgirdau Loros balsą. Nebūčiau girdėjusi jo aiškiau, net jeigu ji būtų buvusi automobilyje šalia manęs. Ji sakė: „Džine, padėk man! Prašau tavęs, Džine, padėk man!" – ji įdėmiai stebėjo jo išraišką. – Tu manimi netiki arba manai, kad aš išprotėjau, – lyg teisindamasi tarė.

– Netiesa, Džine. Kas jau kas, o aš tikiu žmogaus gebėjimu perduoti mintis per atstumą. Bet jeigu Lora išties pakliuvo į bėdą, kuo čia dėtas Robis Brentas?

– Nenumanau, – Lora bejėgiškai skėstelėjo rankomis, paskui apsidairė. – Geriau eime iš čia. Padavėjai jau dengia stalus vakarienei.

Markas ženklu paprašė sąskaitos.

– Mielai pakviesčiau tave vakarienės, bet šįvakar gavau unikalią privilegiją sėsti prie vieno stalo su tėvu.

Džinė įdėmiai į jį pažiūrėjo, nesumodama, ką atsakyti. Jo mina buvo neperprantama.

– Žinau, kad su juo nebendrauji, – galop tarė. – Jis tau paskambino?

– Šiandien ėjau pro mūsų namą. Jo automobilis stovėjo kieme. Kažkokio impulso pagautas priėjau prie durų ir paskambinau. Mudu ilgai kalbėjomės – ne tiek ilgai, kad viską išsiaiškintume, bet jis pakvietė mane ateiti pas jį vakarienės. Pažadėjau ateiti, bet su sąlyga, kad jis bus pasirengęs atsakyti į tam tikrus klausimus, kuriuos jam užduosiu.

– Ir jis sutiko?

– Taip, sutiko. Pažiūrėsim, ar tesės žodį.

– Tikiuosi, pavyks išsiaiškinti viską, ką nori.

– Aš irgi tikiuosi, Džine, nors daug vilčių neturiu.

Juodu kartu įlipo į liftą. Markas nuspaudė ketvirto ir šešto aukštų mygtukus.

– Manau, vaizdas pro tavo langą geresnis negu pro mano, – tarė Džinė. – Pro savąjį matau automobilių aikštelę už viešbučio.

– Vadinasi, pro mano iš tikro geresnis. Aš regiu vaizdą priešais viešbutį. Jeigu laiku parsirandu į savo kambarį, pamatau saulėlydį.

– O jeigu aš nemiegu, pamatau, kas parvažiuoja auštant, – liftui sustojus ketvirtame aukšte tarė Džinė. – Iki pasimatymo, Markai.

Mirksėjo telefono jos kambaryje žinučių lemputė. Pasirodo, vos prieš kelias minutes skambino Pegė Kimbal.

„Džine, ligoninėje turiu trumpą pertrauką, tad kalbėsiu glaustai. Kai išėjau iš viešbučio, man dingtelėjo, kad Džekas Emersonas dirbo brigadoje, valiusioje mūsų kontorų pastatą maždaug tuo metu, kai tu lankydavaisi pas daktarą Konorsą. Sakiau tau, kad daktaras visada nešiodavosi bylų raktus kišenėje, bet tikriausiai kažkur buvo paslėpęs atsarginius, nes prisimenu, kad kartą jis užmiršo atsinešti raktus į priimamąjį, o bylas vis tiek sugebėjo atrakinti. Taigi gali būti, kad Emersonas ar kuris nors iš jų išties matė tavo popierius. Šiaip ar taip, pamaniau, kad turėtum tai žinoti. Sėkmės."

Džekas Emersonas, pamanė Džinė padėdama ragelį ir susmukdama ant lovos. Gal tai jis žaidžia su manim tuos žaidimus? Jis visada gyveno šiame miestelyje. Jeigu čia gyvena ir Lilę įvaikinę žmonės, jis gali juos pažinoti.

Ji išgirdo krebždant ir pasisukusi spėjo pamatyti, kad kažkas kiša po durimis tamsiai geltoną voką. Ji prišoko prie durų ir jas atidarė.

Viešbučio patarnautojas atsitiesė ir ėmė atsiprašinėti.

– Daktare Šeridan, jums atėjo fakso pranešimas, bet ką tik buvo gauta visa jų šūsnis kitam viešbučio svečiui, ir jūsiškis per klaidą atsidūrė tarp jų. Tas svečias ką tik jį aptiko ir atnešė į registratūrą.

– Nieko baisaus, – tyliai tarė Džinė. Baimė ko neatėmė jai žado. Ji uždarė duris ir paėmė voką. Drebančiomis rankomis atplėšė. Jis bus apie Lilę, pamanė.

Neklydo. Pranešime buvo rašoma:

Džine, man baisiai gėda. Visada žinojau apie Lilę, pažinojau ją įvaikinusius žmones. Ji nuostabi, labai sumani mergina. Mokosi antrame koledžo kurse ir yra labai laiminga. Nenorėjau, kad pamanytum, jog jai grasinu. Man žūtbūt reikia pinigų ir pamaniau galėsianti jų šitaip gauti. Būk gera, nesijaudink dėl Lilės. Ji gyva ir sveika. Netrukus duosiu tau žinią. Atleisk man ir pranešk kitiems, kad man viskas gerai. Šį reklaminį triuką sumanė Robis Brentas. Jis mėgins viską paaiškinti. Prieš darydamas pranešimą spaudai, jis nori pasitarti su savo prodiuseriais.

Lora

Džinei pakirto kelius ir ji sudribo ant lovos. Tada, verkdama iš palengvėjimo ir džiaugsmo, surinko Semo mobiliojo numerį.

Džinės skambutis šiurkščiai pažadino Semą iš ramaus snaudulio, kol Alisa Somers triūsė virtuvėje.

– Sakai, dar vienas faksas, Džine? Ramiai. Perskaityk jį man.

– Dieve brangus! – išklausęs tarė. – Negaliu patikėti, kad ta moteris galėjo šitaip su tavim pasielgti.

– Kalbiesi su Džine? Jai viskas gerai? – iš tarpdurio paklausė Alisa.

– Taip. Žinutes apie Lilę jai siuntinėjo Lora Vilkoks. Ji atsiprašo – girdi, niekada nenorėjusi padaryti Lilei ką nors bloga.

Alisa paėmė iš jo ragelį.

– Džine, ar tu per daug susikrimtusi, kad galėtum vairuoti? – ji pasiklausė. – Tada važiuok čia...

Pasirodžius Džinei, Alisa pažiūrėjo jai į veidą ir pamatė jį švytint džiaugsmu – tokį būtų patyrusi pati, jei prieš daug metų Karen būtų likusi gyva. Ji apkabino viešnią.

– Ak, Džine, kad žinotum, kiek aš meldžiausi!

Džinė karštai ją apkabino.

– Žinau. Negaliu patikėti, kad Lora man iškrėtė tokią šunybę, bet esu tikra, kad ji niekada nepadarys nieko bloga Lilei. Pasirodo, viskas išties buvo dėl pinigų, Semai. Dieve brangus, jeigu

Loros padėtis iš tikro buvo tokia beviltiška, kodėl ji atvirai nepaprašė manęs jai padėti? Prieš pusvalandį jau norėjau tau sakyti mananti, kad apie Lilę tikriausiai žinojo Džekas Emersonas.

– Džine, užeik, atsisėsk ir nusiramink. Išgerk taurę chereso ir pasakyk man, ką turi galvoje. Kuo čia dėtas Džekas Emersonas?

– Ką tik sužinojau kai ką ir patikėjau, kad viską rezga jis.

Džinė paklusniai nusivilko apsiaustą, įėjo į svetainę ir atsisėdo ant kėdės arčiausiai židinio. Stengdamasi, kad balsas nedrebėtų, papasakojo jiems apie Pegės Kimbal skambutį.

– Džekas valydavo daktaro Konorso priimamąjį tuo metu, kai buvau jo pacientė. Tai jis suplanavo šį susitikimą, kad mes visi čia susirinktume. Savo svetainėje jis turi Loros nuotrauką, apie kurią kalbėjo Robis Brentas. Taigi jis atrodė labai įtartinas – kol gavau šį faksą. Oi, nepasakiau: faksograma atėjo vidurdienį, bet per klaidą atsidūrė tarp kažkieno kito faksogramų.

– Turėjai ją gauti *vidurdienį*? – bemat paklausė Semas.

– Taip. Tokiu atveju nebūčiau ėjusi susitikti su Kreigu Maikelsonu. Kai tik ją gavau, bandžiau jam prisiskambinti ir pasakyti, kad jei ketina susisiekti su Lilės įtėviais, dar palūkėtų – gal Lora duos man dar kokią nors žinią. Dabar jau nėra reikalo juos perspėti dėl jos.

– Ar kam nors pasakojai, kad gavai faksogramą nuo Loros? – tyliai paklausė Semas.

– Ne. Gavau ją vos užėjusi į savo kambarį. Kai tu išėjai, mudu su Marku sėdėjome gerą valandą ir šnekėjomės. Oi, turėčiau jam paskambinti, kol neišvažiavo vakarienės. Jis labai apsidžiaugs, tai išgirdęs. Markas ne mažiau nei judu supranta, kaip baisiai nerimavau.

Beveik neabejoju: Džinė pasakė Flaišmanui apie galimybę atsekti, kur Lilė prarado plaukų šepetį ar su kuo tuo metu buvo, niūriai galvojo Semas žiūrėdamas, kaip Džinė ima į ranką mobilųjį.

Jis susižvelgė su Alisa ir pamatė, kad juos abu graužia tas pats rūpestis: ar šią faksogramą iš tikrųjų atsiuntė Lora? O gal čia tik dar vienas keistas nesibaigiančio košmaro vingis?

Esama ir kitos galimybės, pamanė Semas. Jeigu Džinė teisi – jeigu Kreigas Maikelsonas iš tikro tvarkė įdukrinimą, galimas daiktas, jis jau susisiekė su Lilės įtėviais ir kalbėjosi su jais apie dingusį plaukų šepetį.

Jeigu ši žinutė ne klastotė, Lilė tapo pavojinga faksogramų siuntėjui. Tas žmogus galėjo suvokti, kad plaukų šepetys atves pas jį.

Netikiu, kad tuos pranešimus siuntinėjo Lora, pamanė Semas. Bent jau kol kas. Džekas Emersonas tvarkydavo daktaro Konorso priimamąjį, visą laiką gyvena Kornvalyje, taigi nenuostabu, jei draugauja su šio miestelio pora, įdukrinusia Lilę.

Gal Markas Flaišmanas ir pelnė Džinės pasitikėjimą, bet aš nebūčiau juo toks tikras. To žmogaus viduje dedasi dalykai, neturintys nieko bendra su jo pasirodymais televizijos laidose, kuriose dalija patarimus nedarnioms šeimoms, nusprendė jis.

Džinė paliko Flaišmanui žinutę.

– Jis ne viešbutyje, – tarė ji, įtraukė pro nosį orą ir šypsodama pasisuko į Alisą. – Užuodžiu nuostabų kvapą. Jei nepakviesite manęs vakarienės, pati pasikviesiu. Dieve mano, kokia aš laiminga! Aš tiesiog neapsakomai laiminga!

59

Naktis – mano metas, galvojo Pelėda nekantriai laukdamas tamsos. Jis kvailai pasielgė rizikuodamas grįžti į namą dieną – kas nors galėjo jį pamatyti. Tačiau jį kamavo nerimą keliantis jausmas, kad Robis Brentas vis dėlto nėra negyvas. Jis juk aktorius – galėjo tik apsimesti praradęs sąmonę. Pelėda įsivaizdavo, kaip jis išsliaužia iš savo automobilio ir patraukia gatve, – o gal net užlipa laiptais, randa Lorą ir surenka bendrosios pagalbos numerį 911.

Gyvo, pagalbą išsikviečiančio Robio vaizdas tapo toks ryškus, kad Pelėdai neliko nieko kita, kaip grįžti ir įsitikinti, kad jis iš tikrųjų negyvas ir tebėra ten, kur jį paliko – savo automobilio bagažinėje.

Viskas beveik taip pat, kaip pirmą kartą, kai atėmiau žmogui gyvybę, – tą naktį Loros namuose, pamanė Pelėda. Pro atminties miglą jis prisiminė, kaip pirštų galiukais užlipo užpakaliniais laiptais ir įėjo į kambarį, kuriame tikėjosi rasti Lorą. Tai įvyko prieš dvidešimt metų.

Vakar jis žinojo, kad Robis Brentas jį seka, tad buvo nesunku jį pergudrauti. Paskui jam teko raustis Robio kišenėse raktelių, kad galėtų įvaryti jo automobilį į garažą. Pirmas jo išsinuomotas automobilis – su purvinomis padangomis – užėmė garaže vieną vietą. Robio Brento automobilį jis pastatė kitoje, paskui atitempė Brento lavoną nuo laiptų, kur jį buvo nužudęs.

Jis kažkada išsidavė Robiui Brentui, ir šis kažkaip viską suprato. O kiti? Gal žiedas traukiasi, ir jis nebegalės toliau slapstytis

naktyje? Jam nepatiko netikrumas. Reikėjo atgauti pasitikėjimą – o jį atgaudavo tik tada, kai atlikdavo žygį, dar kartą jam įrodantį, kad gali spręsti, kas turi gyventi, o kas mirti.

Vienuoliktą jis sėdo į automobilį ir pasuko Orandžo apygardos keliais. Ne per arti Kornvalio, įspėjo save. Ne per arti Vašingtonvilio, kur buvo rastas Helen Vilan lavonas. Gal tiktų Hailand Folsas. Gal reikėtų dairytis kokios vietelės netoli motelio, kuriame Džinė Šeridan apsistodavo su tuo kariūnu.

Gal auką jam lemta rasti vienoje iš šalutinių gatvelių netoli motelio.

Pusę dvylikos, iš lėto važiuodamas medžiais apsodinta gatvele, jis pastebėjo iš viršaus apšviestame prieangyje stovinčias dvi moteris. Jam bežiūrint, viena apsisuko, įėjo į vidų ir uždarė duris. Kita ėmė lipti prieangio laiptais žemyn. Pelėda sustojo kelkraštyje, išjungė automobilio žibintus ir laukė, kol moteris veja ateis iki šaligatvio.

Ji ėjo greitai, nudelbusi akis, ir neišgirdo, kaip jis išlipo iš automobilio ir atsistojo medžio šešėlyje. Jai einant pro šalį jis žengtelėjo link jos. Kai delnu uždengė jai burną ir mikliai apvyniojo kaklą virve, pajuto, kaip Pelėda išlekia iš narvo.

– Man tavęs gaila, – sukuždėjo jis, – bet tu buvai pasirinkta.

60

Ivonos Teper lavoną šeštą ryto aptiko septyniasdešimtmetė našlė Besė Kok, prie socialinės išmokos prisidurdavusi Orandžo apygardos Hailand Folso apylinkių gyventojams išnešiodama „The New York Times".

Ji jau buvo beįsukanti savo automobilį į keliuką priešais Teperių namus, mat jos profesinis šūkis buvo „Basomis eiti nereikės". „Žmonės neturi išeiti laukan pasiimti laikraščių, – aiškino ji savo skrajutėse. – Laikraštį rasite, vos atidarę duris." Šitaip ji su meile atidavė duoklę velioniui vyrui, kuris paprastai basomis šlepsėdavo pasiimti rytinio laikraščio ten, kur jį numesdavo išnešiotojas, – dažniausiai arčiau šaligatvio negu lauko laiptų.

Iš pradžių Besė negalėjo patikėti savo akimis. Naktį laikėsi šerkšnas; Ivona Teper gulėjo tarp dviejų krūmų, žolėje, kurioje vis dar žvilgėjo šie suledėjusios drėgmės lopai. Moters kojos buvo sulenktos, rankos sukištos į tamsiai mėlynos skrandos su gobtuvu kišenes. Iš pažiūros ji atrodė taip tvarkingai, kad pirmiausia Besė pamanė, jog moteris pargriuvo.

Suvokusi, kas iš tikrųjų nutiko, Besė staigiai nuspaudė stabdžius ir sustabdė automobilį. Atidariusi dureles, pribėgo kelis žingsnius iki Teper lavono. Kurį laiką stovėjo prie jo ir, apdujusi nuo sukrėtimo, žiūrėjo į atmerktas moters akis, atvipusią apatinę lūpą ir aplink kaklą apsivijusią virvę.

Besė mėgino šauktis pagalbos, bet neįstengė išleisti nė garso iš gerklės ir pro lūpas. Tada apsisuko, paknopstomis grįžo prie automobilio, susmuko ant vairuotojo sėdynės ir sumygo klak-

soną. Gretimuose namuose užsidegė šviesos, suirzę gyventojai pribėgo prie langų. Keli vyrai išbėgo laukan pasižiūrėti, kas kelia triukšmą, – ironiška, bet visi basomis.

Vyras kaimynės, pas kurią lankėsi Ivona Teper, kai ją patykojo Pelėda, šoko į Besės automobilio keleivio sėdynę ir atplėšė jos rankas nuo kaukiančio klaksono.

Tik tada Besė pagaliau įstengė suklykti.

61

Semas Diganas buvo toks išvargęs, kad miegojo teisiojo miegu, nors nuojauta, padariusi jį geru faru, jam sakė, kad Džinės gautas fakso pranešimas – apgaulė.

Žadintuvas prikėlė jį lygiai šeštą, ir jis kurį laiką užsimerkęs dar gulėjo lovoje. Pirma sąmoninga mintis, atėjusi į galvą, buvo apie tą atsiųstą faksą. Pernelyg vingrus, pamanė. Bet vargu ar teisėjas dabar duos nurodymą nedelsiant išslaptinti Lilės bylą.

Gal fakso siuntėjo tikslas toks ir buvo. Gal jis puolė į paniką, išsigandęs, kad, jeigu teisėjas leis išslaptinti bylą, ir Lilė bus apklausta dėl dingusio plaukų šepečio, jam bus sunku išsiginti kaltės.

Šitokia įvykių eiga nedavė Semui ramybės. Jis atsimerkė, atsisėdo lovoje ir nusimetė apklotus. Kita vertus, svarstė bandydamas prieštarauti pats sau, visai įmanoma, kad Lora prieš daug metų sužinojo, jog Džinė laukiasi. Per vakarienę Džinė pasakė jam ir Alisai, kad prieš pradingdama Lora užsiminė apie Ridą Torntoną. „Nesu tikra, ar ji paminėjo jo vardą, – pasakojo Džinė, – bet aš nustebau, jog ji apskritai žino, kad susitikinėjau su kariūnu."

Netikiu tuo faksu; vis dėlto tebemanau, kad pernelyg didelis sutapimas, jog penkios moterys mirė ta pačia tvarka, kokia kadaise sėdėdavo prie pietų stalo, pamanė Semas pėdindamas į virtuvę. Ten įsijungė kavavirę, paskui nuėjo į vonią ir pasileido dušą.

Kava buvo išvirusi, kai grįžo virtuvėn apsirengęs į darbą švarku ir laisvomis kelnėmis. Jis įsipylė stiklinę apelsinų sulčių

ir įmetė į skrudintuvą perpus perpjautą bandelę. Kai Keitė buvo gyva, pusryčių jis visada valgydavo avižinių dribsnių. Nors mėgino save įtikinti, kad juos paruošti nesunku (įberi į dubenėlį trečdalį puodelio dribsnių, užpili puodeliu nugriebto pieno ir įkiši dubenėlį į mikrobangų krosnelę dviem minutėms), jam niekados gerai nepavykdavo. Keitės dribsniai būdavo kur kas skanesni. Po kurio laiko jis nustojo mėginęs juos gamintis.

Praėjo beveik treji metai, kai Keitė pralaimėjo ilgą mūšį su vėžiu. Laimė, namas nebuvo toks didelis, kad, užauginus ir išleidus sūnus, jam būtų reikėję jį parduoti. Dideliame name iš tyrėjo algos neišgyvensi, manė Semas. Daug moterų, ko gero, būtų nepatenkintos per mažu namu, tik ne Keitė. Jinai jį mylėjo, prisiminė Semas. Pavertė jį jaukiais namais, todėl, kad ir kokia sunki diena būdavo, grįžęs vakare jis visada jausdavosi laimingas ir dėkingas.

Namas tas pats, pamanė Semas paimdamas laikraštį nuo virtuvės durų ir įsitaisydamas prie virtuvės stalo, bet be Keitės jame jautiesi visai kitaip. Kai vakar užsnūdo Alisos svetainėje, pasijuto taip pat, kaip anksčiau čia. Jauku. Šilta. Vakarienę gaminančios Alisos puodų tarškesys. Į kambarį sklindantis rostbifo kvapas, nuo kurio net seilės tįsta.

Tada prisiminė, kad prieš užsnūstant kažkas patraukė jo dėmesį. Kas? Kažkas Alisos niekučių spintoje? Kitą kartą užėjęs pasižiūrės. Gal jos kolekcionuojami maži kavos puodeliai. Jo motina irgi labai juos mėgo. Kelis jis tebeturi savo porceliano spintoje.

Tepti bandelę sviestu ar valgyti sausai? – svarstė.

Nenoromis nusprendė sviesto netepti. Vakar tikrai nesilaikiau dietos, prisiminė. Alisa pagamino neapsakomai gardų Jorkšyro pudingą. Džinei jis patiko ne mažiau negu man. Nedaug trūko, kad ji būtų palūžusi nuo įtampos, sukeltos nerimo dėl Loros. Į ją žiūrėdamas galėjai pamanyti, kad neša ant savo pečių viso pasaulio naštą.

Tikėkimės, faksograma nebuvo apgaulė, ir netrukus Lora vėl duos kokią žinią.

Vos jam atsivertus laikraštį, suskambo telefonas. Edis Zaras.

– Semai, ką tik skambino Hailand Folso policijos viršininkas. Priešais savo namą vejoje rasta pasmaugta moteris. Apygardos prokuroras kuo skubiau kviečia mus visus į savo kabinetą.

Edis kažką nutylėjo.

– Kas dar? – piktai paklausė Semas.

– Jos kišenėje buvo viena iš tų alavinių pelėdų. Semai, mes turime reikalą su tikrų tikriausiu bepročiu. Dar turiu tave įspėti: šįryt per radiją buvo pranešta, kad Loros Vilkoks dingimas yra reklaminis triukas, kurį ji sugalvojo su tuo komiku Robiu Brentu. Ričas Stivensas siunta, kad mes sugaišome tiek laiko dėl Vilkoks, kai jam reikia tvarkytis su Orandžo apygardoje siautėjančiu žudiku maniaku. Taigi, jei nenori sau pakenkti, neminėk jos vardo.

62

Džinė apstulbo, kai pabudusi pamatė, kad jau devynios. Lipant iš lovos ją nukrėtė drebulys, mat langas buvo per pusę sprindžio praviras ir į kambarį pūtė šaltas vėjas. Ji nuskubėjo prie lango, uždarė, paskui užtraukė užuolaidas. Pro aukštai slenkančius debesis prasimušė saulė, atspindėdama, nusprendė ji, jos nuotaiką. Saulė skverbėsi pro jos gyvenimo debesis, ir ji juto didžiulę euforiją. Dėl Lilės man rašinėdavo Lora, svarstė ji, o jeigu galiu dėl ko nors guldyti galvą, tai dėl to, kad Lora niekada nepadarys jai nieko bloga. Viskas dėl to, kad jai reikia pinigų.

Vis dėlto tikiuosi, kad ji greitai vėl su manimi susisieks, vylėsi Džinė. Turėčiau ją niekinti už tai, ką privertė ištverti, bet dabar suprantu, kokioje beviltiškoje padėtyje ji atsidūrė. Šeštadienio vakarą ji elgėsi gana keistai. Prisimenu, ką darė, kai mėginau pakalbinti prieš vakarienę, per kurią buvome pagerbti. Paklausiau jos, ar matė ką nors kapinėse nešantis rožę. Ji vis stengėsi manęs atsikratyti, o galiausiai vos neišmetė manęs iš savo kambario. Ar todėl, kad matė, kokia aš nusiminusi, ir jautėsi kalta dėl to, ką man daro? – klausė savęs Džinė. Galiu lažintis iš ko tik įmanoma, kad rožę ant kapo padėjo ji. Tikriausiai atspėjo, kad aplankysiu Rido kapą.

Paskutinė sąmoninga Džinės mintis prieš užmiegant iš vakaro buvo būtinai pranešti Kreigui Maikelsonui apie Loros faksogramą. Jeigu jis pats nusprendė susisiekti su Lilės įtėviais, būtų tiesiog nesąžininga toliau drumsti jiems ramybę.

Ji užsimetė chalatą, priėjo prie rašomojo stalo, susirado kišenėje Maikelsono vizitinę kortelę ir paskambino jam į kontorą. Jis atsiliepė tuoj pat, ir Džinė sunerimo išgirdusi jo atsakymą.

– Daktare Šeridan, ar jūs įsitikinote, kad paskutinė žinutė tikrai buvo nuo Loros Vilkoks?

– Ne, ir negaliu to padaryti. Ar tikiu, kad ją atsiuntė jinai? Visiškai. Prisipažinsiu: buvau priblokšta, kai paaiškėjo, kad Lora žinojo apie Lilę ir tikriausiai žinojo, kad susitikinėjau su Ridu. Tuo metu ji tikrai apie tai neprasitarė. Šiaip ar taip, dar žinome apie Robio Brento pirktą telefoną ir kokiu metu aš sulaukiau tariamo Loros skambučio – vadinasi, greičiausiai man tada skambino Robis, tik pamėgdžiodamas Loros balsą. Taigi manau, galime kalbėti apie du dalykus. Lora žino, kas yra Lilė, neturi skatiko kišenėje ir jai žūtbūt reikia pinigų. O Robis surežisavo Loros dingimą tam, kad paimtų ją vaidinti savo naujoje situacijų komedijoje, ir mėgina pasidaryti reklamą. Jeigu pažinotumėte Robį Brentą, suprastumėte, kad jam visiškai nesunku surengti tokį spektaklį ir sugalvoti tokią suktą gudrybę.

Ji laukė, kol advokatas ją nuramins.

– Daktare Šeridan, – galop tarė jis, – suprantu, kad jums palengvėjo. Kaip jūs vakar labai teisingai spėjote atėjusi į mano kontorą, nebuvau tikras, ar nesukūrėte pasakėlės, nes troškimas rasti dukrą jums virto manija. Kalbant atvirai, jūsų pykčio protrūkis mane įtikino, kad esate nuoširdi. Taigi aš dabar irgi būsiu su jumis nuoširdus.

Jis iš tikrųjų tvarkė Lilės įvaikinimo reikalus, pamanė Džinė. Jis žino, kas yra Lilė ir *kur* ji.

– Pamaniau potencialų pavojų jūsų dukrai esant tokį rimtą, kad mėginau susisiekti su jos įtėviu. Kaip tyčia, jis šiuo metu užsienyje, bet aš neabejoju, kad netrukus man paskambins. Papasakosiu viską, ką man sakėte, ir pasakysiu, kas esate. Kaip suprantate, neprivalau laikyti paslaptyje, ką iš jūsų išgirdau, kadangi nesate mano klientė, bet jaučiu pareigą jam ir jo žmonai pranešti, kad esate atsakinga ir verta pasitikėjimo.

– Nė kiek neprieštarauju, – atsakė Džinė, – bet nenoriu, kad tie žmonės patirtų pragarą, kokiame gyvenau pastarosiomis dienomis. Nenoriu, kad jiems susidarytų įspūdis, neva Lilei vis dar gresia pavojus, nes manau, jog jis nebegresia.

– Tikiuosi, taip yra, daktare Šeridan, bet manau, kol ponia Vilkoks nepasirodys, neturime būti perdėm optimistiški ir įsivaizduoti, kad nesama jokios rimtos problemos. Ar rodėte fakso pranešimą tyrėjui, apie kurį man pasakojote?

– Semui Diganui? Taip, rodžiau. Tiesą sakant, atidaviau jį jam.

– Ar galėčiau sužinoti jo telefono numerį?

– Žinoma.

Džinė buvo įsiminusi Semo numerį, bet vis girdėdama Kreigo Maikelsono balse susirūpinimą tiek susinervino, kad nebebuvo tikra jį prisimenanti. Ji pasižiūrėjo į numerį vizitinėje, padiktavo advokatui ir tarė:

– Pone Maikelsonai, rodos, mes apsikeitėme vietomis. Kodėl jūs toks sunerimęs, kai aš juntu tokį palengvėjimą?

– Dėl to plaukų šepečio, daktare Šeridan. Jeigu Lilė ką nors prisimena apie aplinkybes, kuriomis jo pasigedo, – kur ir su kuo ji buvo, tas šepetys yra tiesioginė sąsaja su žmogumi, kuris jį jums atsiuntė. Jeigu ji prisimins buvusi Loros Vilkoks draugijoje, galėsime patikėti, kad faksogramos turinys neišgalvotas. Tačiau pažįstant Lilės įtėvius ir žinant žiniasklaidos gana plačiai nušviečiamą ponios Vilkoks gyvenseną, man sunku įsivaizduoti, kad jūsų duktė galėjo būti šalia jos.

– Supratau, – pralemeno Džinė. Jo mąstymo logika staiga sukėlė jai šiurpulį.

Pažadėjusi advokatui ir toliau skambinti, baigė pokalbį. Tada iškart paskambino Semui į mobilųjį, bet tyrėjas neatsiliepė.

Tuomet surinko Alisos Somers numerį.

– Alisa, – giliai įkvėpdama tarė, – būkite atvira. Ar manot, kad faksas nuo Loros, ar tariamai nuo Loros, galėjo būti klasta siekiant mus sugaišinti, neleisti man susisiekti su Lilės įtėviais ir paklausti apie tą plaukų šepetį?

Atsakymas buvo toks, kokį ji bijojo išgirsti, nors nuojauta ir nežadėjo nieko gero.

– Visiškai juo nepatikėjau, Džine, – nenoromis prisipažino Alisa. – Neklausk kodėl, bet man visa tai pasirodė nepanašu į tiesą. Mačiau, kad Semui taip pat.

63

Kaip Edis Zaras ir buvo įspėjęs, apygardos prokuroras Ričas Stivensas buvo susinervinęs ir įpykęs.

– Tie nusigyvenę atlikėjai atvažiuoja į mūsų apygardą daryti reklaminių triukų ir gaišina mums laiką, kai mums reikia gaudyti maniaką! – rėkė jis. – Padarysiu pranešimą spaudai ir pasakysiu, kad abiem – ir Robiui Brentui, ir Lorai Vilkoks – gresia kaltinimai dėl apgavystės. Lora Vilkoks prisipažino siuntinėjusi tuos faksus su grasinimais daktarės Šeridan dukrai. Man nerūpi, ar daktarė Šeridan nusiteikusi atleisti, – aš nenusiteikęs! Siuntinėti grasinančius laiškus – nusikaltimas, ir Lora Vilkoks turės už tai atsakyti.

Sunerimęs Semas skubėjo raminti Stivensą:

– Palauk, Ričai. Žiniasklaida nežino nei apie daktarės Šeridan dukrą, nei apie grasinimus jai. Negalime dabar apie tai prasitarti.

– Žinau, Semai, – atkirto Ričas Stivensas. – Mes pranešime tik apie reklaminį triuką, dėl kurio naujausiame fakso pranešime prisipažino Vilkoks.

Jis padavė aplanką nuo savo stalo Semui.

– Nusikaltimo vietos nuotraukos, – paaiškino. – Pasižiūrėk į jas. Džoja pirma iš mūsų darbuotojų ten nusigavo, kai gavome pranešimą telefonu. Žinau, kiti jau esate tai girdėję, bet, Džoja, papasakok Semui apie auką ir ką išgirdai iš kaimynės.

Be Semo ir Edžio Zaro, apygardos prokuroro kabinete buvo dar keturi tyrėjai. Džoja Lako, vienintelė moteris tarp jų, tyrėja dirbo mažiau negu metus, bet Semas nepaprastai ją gerbė už

išmintį ir sugebėjimą išpešti informaciją iš sukrėstų ar susikrimtusių liudytojų.

– Auka Ivona Teper buvo šešiasdešimt trejų metų, išsiskyrusi. Turi du suaugusius sūnus, abu vedę ir gyvena Kalifornijoje, – Džoja laikė rankoje bloknotą, bet žiūrėjo ne į jį, o tiesiai į akis Semui. – Turėjo prašmatnią kirpyklą, visi ją labai mėgo, iš pažiūros priešų neturėjo. Buvęs jos vyras vedė antrą kartą ir šiuo metu gyvena Ilinojaus valstijoje, – tarė ji ir kiek patylėjo. – Semai, visa tai tikriausiai nesvarbu, turint galvoje, kad Teper kišenėje radome alavinę pelėdą.

– Spėju, pirštų atspaudų ant jos nėra? – paklausė Semas.

– Nėra. Mes žinom, kad čia tikriausiai tas pats žmogus, kuris penktadienio vakarą pagrobė Helen Viland.

– Su kokia kaimyne kalbėjaisi?

– Tiesą sakant, su visais iš to kvartalo, bet šį tą žino tik ta, pas kurią lankėsi Teper ir iš kurios buvo ką tik išėjusi, kai ją patykojo. Jos pavardė – Rita Hol. Jiedvi su Teper buvo artimos draugės. Vakar vakare Teper namo parsinešė kosmetikos priemonių iš savo kirpyklos ir po dešimtos nuėjo su jomis pas kaimynę. Dvi moterys kurį laiką paplepėjo ir kartu pažiūrėjo vienuoliktos valandos žinias. Hol vyras Matjus jau buvo nuėjęs miegoti. Beje, šį rytą jis pirmas prišoko prie Besės Kok, lavoną aptikusios moters, kai ji mygo savo automobilio klaksoną šaukdamasi pagalbos. Jam užteko proto įspėti kitus kaimynus nesiartinti prie lavono ir paskambinti 911.

– Ar Ivona Teper išėjo iš ponios Hol namų iškart pasibaigus žinioms? – paklausė Semas.

– Taip. Ponia Hol palydėjo ją iki durų ir su ja išėjo į prieangį. Ji prisimena norėjusi papasakoti Teper, ką išgirdo apie buvusią kaimynę. Pasak jos, jiedvi stovėjusios prieangyje ne ilgiau kaip minutę, bet lemputė palubėje buvo uždegta, tad kas nors galėjo jas matyti. Ji sakė pastebėjusi, kaip automobilis gatvėje sumažina greitį ir sustoja kelkraštyje, bet neteikė tam reikšmės. Atrodo, gyventojai kitapus gatvės turi paauglių vaikų, ir šie nuolat iš kur nors parvažiuoja ar kur nors išvažiuoja.

– Ar ponia Hol ką nors prisimena apie automobilį? – paklausė Semas.

– Tik tai, kad tai buvo vidutinio dydžio sedanas, tamsiai mėlynas arba juodas. Ponia Hol tada grįžo į namus ir uždarė duris, o ponia Teper veja nuėjo link šaligatvio.

– Spėju, nė minutei nepraėjus ji jau buvo negyva, – tarė Ričas Stivensas. – Motyvas – ne apiplėšimas. Jos rankinė gulėjo ant šaligatvio. Piniginėje turėjo du šimtus žalių, buvo užsimovusi žiedą su briliantu ir įsivėrusi auskarus su briliantais. Tas tipas norėjo tik ją nužudyti. Jis ją pačiupo, nutempė ant jos pačios vejos, pasmaugė ir, palikęs lavoną už krūmo, nuvažiavo.

– Bet jis kiek užtruko, kol įkišo jai į kišenę tą pelėdą, – priminė Semas.

Ričas Stivensas nužvelgė savo tyrėjus.

– Svarsčiau, ar pranešti žiniasklaidai apie pelėdą. Gal kas nors ką nors žinos apie žmogų, kuriam pelėdos yra manija. Galbūt jis jas laiko, nes toks jo hobis.

– Galima įsivaizduoti, kaip džiūgaus žiniasklaida, jei sužinos apie aukų kišenėse paliekamą ženkliuką, vaizduojantį pelėdą, – tuoj pat įsiterpė Semas. – Jeigu šitas pamišėlis įrodinėja esąs pranašesnis už kitus, – manau, kad jis kaip tik tai ir daro, – mes duosime jam tai, ko jis nori. Juolab paskatinsime veikti kokį nors jį mėgdžiojantį žudiką.

– Be to, atskleisdami šią informaciją moterų mes neįspėsime, – balsu svarstė Džoja Lako. – Jis palieka tą pelėdą jau nužudęs auką, o ne prieš nužudydamas.

Pasitarimui baigiantis buvo nuspręsta, kad geriausia, ką dabar galima padaryti, – įspėti moteris sutemus neiti vienoms į gatvę ir pripažinti, kad įrodymai liudija, jog Helen Viland ir Ivona Teper buvo nužudytos to paties asmens ar asmenų.

64

Trečiadienio rytą Džeikas Perkinsas nuėjo į visas pamokas, bet ne į kūrybinio rašymo seminarą, nes manė esąs kompetentingesnis už jį dėstantį instruktorių. Prieš pat pietų pertrauką jis, kaip Stounkrofto laikraščio reporteris, nuėjo į mokyklos valdybos pirmininko Daunso kabinetą paimti interviu, dėl kurio buvo susitarta iš anksto. Daunsas turėjo pakomentuoti neregėtai puikiai surengtą buvusių mokyklos auklėtinių susitikimą.

Tačiau Alfredas Daunsas aiškiai buvo prastai nusiteikęs.

– Džeikai, žinau, kad buvau tau pažadėjęs šiandien susitikti, bet dabar man labai nepatogus metas.

– Suprantu, pone, – ramino jį Džeikas. – Turbūt matėte televizijos naujienose, kad apygardos prokuroras gali pateikti kaltinimus dviem iš mūsų pagerbtų buvusių Stounkrofto auklėtinių dėl apgaulės, sukurptos reklamos tikslais.

– Žinau, – lediniu balsu atsakė Daunsas.

Net jeigu Džeikas pastebėjo šaltuką jo balse, to neparodė.

– Manote, šios į viešumą iškilusios nemalonios žinios neigiamai atsilieps Stounkrofto mokyklai? – paklausė jis.

– Sakyčiau, tai akivaizdu, – atkirto Daunsas. – Jeigu ruošiesi gaišinti man laiką kvailais klausimais, tuoj pat nešdinkis iš čia.

– Nesiruošiu uždavinėti kvailų klausimų, – skubėjo atsakyti Džeikas visu tonu rodydamas atsiprašąs. – Norėjau pasakyti štai ką: per tą vakarienę Robis Brentas įteikė dešimties tūkstančių dolerių čekį mūsų mokyklai. Turint galvoje jo veiksmus pastarosiomis dienomis, ar esate linkęs grąžinti tą jo auką?

Jis neabejojo, kad šis klausimas privers valdybos pirmininką Daunsą pasijusti nesmagiai. Jis žinojo, kaip Daunsas norėjo, kad naujas mokyklos priestatas atsirastų jam einant pirmininko pareigas. Niekam nebuvo paslaptis, kad buvusių auklėtinių susitikimą ir kai kurių jų pagerbimą sugalvojo Džekas Emersonas, bet Alfredą Daunsą šis sumanymas sužavėjo. Mokykla bus išreklamuota, jis gaus galimybę pasipuikuoti gyvenime daug pasiekusiais buvusiais abiturientais. Visuomenei bus pasiųsta žinia: visko, ką jiems reikėjo žinoti, jie išmoko mielojoje senojoje Stounkrofto mokykloje. Be to, jis gaus progą išmelžti aukų iš jų ir kitų susitikime dalyvausiančių buvusių abiturientų.

Dabar žiniasklaidoje buvo spėliojama apie šiurpų sutapimą: penkios moterys, kadaise mokykloje sėdėjusios prie vieno pietų stalo, mirė po to, kai baigė Stounkroftą. Džeikas žinojo, kad dabar niekas nenorės siųsti savo vaikų į šią mokyklą. Na, o Loros Vilkoks ir Robio Brento reklaminė gudrybė sudavė dar vieną smūgį mokyklos prestižui.

– Daktare Daunsai, – prašneko jis nutaisęs rimtą veidą, rudi jo plaukai buvo pasišiaušę net labiau negu paprastai, – kaip žinote, netrukus ateis terminas išleisti naują mokyklos laikraščio numerį. Man tik reikia jūsų atsiliepimo apie susitikimą.

Alfredas Daunsas pažiūrėjo į savo mokinį kone su pasidygėjimu.

– Pranešimą ruošiu. Iki rytojaus ryto gausi jo kopiją, Džeikai.

– Ačiū, pone, – Džeikui net šiek tiek pagailo kitapus rašomojo stalo sėdinčio vyro. Jam neramu dėl darbo, pamanė. Kontrolės grupė gali parodyti jam duris. Jos nariai žino, kad fiasko pasibaigusį susitikimą sumanė Džekas Emersonas, nes jam priklauso sklypas, kurį mokykla turės pirkti naujam priestatui, ir kad Daunsas pritarė jo sumanymui.

– Pone, aš pagalvojau...

– Negalvok, Džeikai. Varyk iš čia, ir tiek!

– Tuoj pat, pone, bet malonėkite išklausyti mano siūlymą. Atsitiktinai sužinojau, kad daktarė Šeridan, daktaras Flaišmanas ir Gordonas Eimoris vis dar gyvena Glen Ridžo viešbutyje,

o Karteris Stiuartas apsistojęs Hadsono slėnio viešbutyje kitame miestelio gale. Jeigu pasikviestumėte juos vakarienės ir su jais nusifotografuotumėte, gal grąžintumėte Stounkroftui gerą vardą. *Jų* laimėjimais niekas neabejoja, o atkreipdami į juos dėmesį užglaistytumėte neigiamą poveikį, padarytą netinkamo kitų dviejų medalininkų elgesio.

Spoksodamas į Džeiką Perkinsą, Alfredas Daunsas galvojo, kad per trisdešimt penkerius mokytojavimo metus dar nebuvo matęs tokio pasitikinčio savimi ir sumanaus moksleivio kaip šis. Jis atsilošė ant kėdės ir ilgai laukė, kol galų gale atsakė:

– Kada baigi mokyklą, Džeikai?

– Pone, iki šių metų pabaigos jau būsiu gavęs užtektinai įskaitų. Kaip žinote, kiekvieną semestrą lankau daugybę papildomų užsiėmimų. Tačiau mano tėvai įsitikinę, kad kitais metais dar nebūsiu pasirengęs stoti į koledžą, todėl mielai liksiu čia ir baigsiu mokyklą su klasės draugais.

Džeikas pasižiūrėjo į daktarą Daunsą ir pamatė, kad šis nesidžiaugia kartu su juo.

– Turiu dar vieną sumanymą straipsniui. Jis gali jums patikti, – kalbėjo jis. – Surinkau daug medžiagos apie Lorą Vilkoks. Peržiūrėjau senus mūsų mokyklos laikraščio ir „Cornwall Times" numerius – tų metų, kai ji mokėsi Stounkrofte. Pasak „Cornwall Times", ji visada būdavo pobūvio karalienė. Jos šeima buvo turtinga, tėvai beprotiškai ją mylėjo. Parašysiu mokyklos laikraščiui straipsnį apie tai, kad Lora Vilkoks turėjo visus pranašumus, bet šiuo metu ne kam kitam, o jai sunkiai klojasi.

Džeikas pajuto, kad valdybos pirmininkas tuoj jį pertrauks, tad skubėjo aiškinti toliau:

– Manau, tokiu straipsniu nušausiu du zuikius, pone. Stounkrofto mokiniai supras, kad tai, jog turi visus pranašumus, dar negarantuoja sėkmės ir kad kitiems pagerbtiems buvusiems mokyklos auklėtiniams, kuriems teko vargti, tai išėjo tik į gera. Turiu galvoje, Stounkrofte mokosi ir tokių, kurie gauna stipendiją ir neturi mokėti už mokslą, ir tokių, kurie po pamokų turi dirbti, kad galėtų susimokėti už mokslą. Dabartiniams moksle-

viams tai gali tapti paskata, be to, tokie dalykai spaudoje gerai atrodo. Rimtos žiniasklaidos priemonės ieško pasakojimų tęsinių. Jos gali pasičiupti tokį straipsnį.

Žiūrėdamas į savo paties nuotrauką ant sienos Džeikui už galvos, Alfredas Daunsas svarstė jaunuolio argumentus.

– Galimas daiktas, – nenoromis pripažino jis.

– Nufotografuosiu namus Kornvalyje, kuriuose Lora gyveno vaikystėje. Pirmas dabar tuščias, bet neseniai buvo atnaujintas ir labai gražiai atrodo. Antrą namą Konkordo prospekte, į kurį persikėlė jos tėvai, aš pavadinčiau Makrūmais.

– Makrūmais? – suglumęs paklausė Daunsas.

– Na, tai vienas iš namų kvartale, kuris atrodo jam per didelis ar per daug pretenzingas. Kartais jie dar vadinami Garažmahalais.

– Nei vieno, nei kito pavadinimo nebuvau girdėjęs, – pasakė Daunsas veikiau sau negu Džeikui.

Džeikas pašoko ant kojų.

– Nesvarbu, pone. Turiu jums pasakyti: kuo daugiau apie tai galvoju, tuo labiau man patinka mintis parašyti straipsnį apie Lorą su jos namais fone ir jos nuotraukomis iš tų laikų, kai mokėsi čia, Stounkrofte, ir vėlesnių, kai jau tapo įžymybe. Nebetrukdysiu jūsų, daktare Daunsai. Bet gal duosiu jums dar vieną patarimą. Jeigu jums pavyks surengti tą vakarienę, siūlau nekviesti pono Emersono. Man susidarė įspūdis, kad nė vienas iš pagerbtųjų buvusių auklėtinių negali jo pakęsti.

65

Dešimtą Kreigas Maikelsonas sulaukė skambučio, kurio tikėjosi.

– Su jumis nori kalbėti generolas Baklis, – pranešė sekretorė.

Kreigas pakėlė ragelį.

– Kaip laikaisi, Čarlzai?

– Gerai, Kreigai, – atsakė susirūpinęs balsas, – bet koks tas labai svarbus ir skubus reikalas? Kas atsitiko?

Kreigas Maikelsonas sulaikė kvapą. Turėjau žinoti, kad su Čarlzu užuolankomis nepakalbėsi, pamanė. Jis ne be reikalo tapo generolu leitenantu.

– Visų pirma, gal taip baisiai nerimauti, kaip maniau, nereikia, – atsakė jis, – bet man šis reikalas išties kelia susirūpinimą. Kaip tikriausiai įtarei, jis susijęs su Meredita. Vakar pas mane atėjo daktarė Šeridan. Ar esi apie ją girdėjęs?

– Apie tą istorikę? Taip. Pirma jos knyga buvo apie Vest Pointą. Man ji labai patiko. Atrodo, perskaičiau visas paskesnes jos knygas. Gera rašytoja.

– Ne vien, – be užuolankų atsakė Kreigas Maikelsonas. – Ji – tikroji Mereditos motina. Skambinau dėl to, ką ji man papasakojo.

– Džinė Šeridan – Mereditos motina?!

Generolas Čarlzas Baklis įdėmiai klausėsi Maikelsono pasakojimo apie tai, ką šis žino apie Džinės Šeridan praeitį, apie buvusių Stounkrofto auklėtinių susitikimą ir numanomą grėsmę Mereditai. Pertraukdavo tik retkarčiais, pasitikslinti, ką išgirdo. Galop tarė:

– Kreigai, kaip žinai, Mereditai ne paslaptis, kad buvo įdukrinta. Nuo paauglystės ji rodo norą rasti tikrąją motiną. Kai judu su daktaru Konorsu surengėte įvaikinimą, sakėte mums, kad prieš baigdamas aukštąją mokyklą jos tėvas žuvo per nelaimingą atsitikimą, o jos motina – aštuoniolikmetė, netrukus stosianti į koledžą su stipendija. Tiek Meredita ir žino.

– Džinė Šeridan žino, kad atskleisiu tau jos tapatybę. Prieš dvidešimt metų nepapasakojau tau, kad tikrasis Mereditos tėvas buvo kariūnas. Jis žuvo automobilio partrenktas Vest Pointo teritorijoje. Vairuotojas iš įvykio vietos pabėgo. Tu labai lengvai būtum galėjęs išsiaiškinti tėvo tapatybę.

– Kariūnas? Ne, tu man nesakei.

– Jo pavardė buvo Kerolas Ridas Torntonas jaunesnysis.

– Pažįstu jo tėvą, – tyliai atsakė Čarlzas Baklis. – Kerolas taip ir neatsigavo po sūnaus mirties. Negaliu patikėti, kad jis – Mereditos senelis.

– Patikėk manim, Čarlzai, taip ir yra. Šeridan pajuto didžiulį palengvėjimą patikėjusi, jog dėl Lilės – taip ji anuomet pavadino Mereditą – jai rašinėjo Lora Vilkoks, tad į naujausią Loros tariamą atsiprašymą linkusi žiūrėti kaip į evangeliją. Aš esu kitokios nuomonės.

– Negaliu įsivaizduoti, kur Meredita galėjo susitikti Lorą Vilkoks, – iš lėto tarė Čarlzas Baklis.

– Visai taip pat pamaniau ir aš. Dar kai kas. Jeigu Lora Vilkoks nemeluoja ir grasinimus siuntinėjo ji, galiu tau pasakyti, kad apygardos prokuroras patrauks ją baudžiamojon atsakomybėn.

– Džinė Šeridan tebėra Kornvalyje?

– Taip. Ji lauks Glen Ridžo viešbutyje, kol Lora dar kartą jai paskambins.

– Paskambinsiu Mereditai ir paklausiu, ar ji kada nors buvo susitikusi su Lora Vilkoks ir ar prisimena, kur paliko plaukų šepetį. Šiandien čia, Pentagone, vyksta posėdžiai, kuriuose būtinai turiu dalyvauti, bet rytoj ryte mudu su Gano atskrisime į Kornvalį. Ar galėtum susisiekti su Džine Šeridan ir pasakyti, kad jos dukros įtėviai norėtų rytoj susitikti su ja vakarienės?

– Mielai.

– Nenoriu gąsdinti Mereditos, bet galiu paprašyti jos pasižadėti, kad neišeis iš Vest Pointo teritorijos, kol pasimatysime su ja penktadienį.

– Ar gali pasitikėti, kad ji tesės tokį pažadą?

Pirmą kartą nuo pokalbio pradžios Kreigas Maikelsonas išgirdo gero savo draugo generolo Čarlzo Baklio balse palengvėjimą.

– Aišku, galiu. Negana to, kad aš jos tėvas, aš dar užimu labai aukštą padėtį vadovybės grandinėje. Jau žinome, kad Meredita yra kariškių atžala tiek savo tikrojoje, tiek įtėvių šeimoje, bet neužmiršk: ji dar ir Vest Pointo kariūnė. Kai ji duoda žodį aukštesnio rango karininkui, negali jo sulaužyti.

Tikiuosi, tu teisus, pamanė advokatas.

– Pranešk man, ką ji tau pasakys, Čarlzai.

– Būtinai.

Po valandos Čarlzas Baklis atskambino.

– Kreigai, – tarė jis nerimo kupinu balsu, – deja, tu būsi teisus, kad netiki tuo fakso pranešimu. Meredita visiškai tikra, kad niekada nebuvo susitikusi Loros Vilkoks, ir ji nenumano, kur galėjo pamesti tą plaukų šepetį. Būčiau labiau ją paspaudęs, bet ryte ji laiko svarbų egzaminą ir siaubingai dėl jo nerimauja, tad dabar labai netinkamas metas ją nervinti. Ji neapsakomai džiaugiasi, kad mudu su jos motina... – jis padvejojo, paskui jau tvirtai kalbėjo toliau: – ...kad mudu su jos motina atvykstame jos aplankyti. Jeigu viskas klosis gerai, savaitgalį papasakosime jai apie Džinę Šeridan ir suteiksime jodviem galimybę susipažinti. Paprašiau Mereditos pasižadėti niekur neiti iš akademijos, kol su ja pasimatysime, ir ji iš manęs nusijuokė. Girdi, penktadienį dar vienas egzaminas, ir jai reikia perskaityti tiek medžiagos, kad iki šeštadienio ryto nekiš nosies į lauką. Vis dėlto pažadą ji davė.

Viskas atrodo gerai, nusprendė Kreigas Meikelsonas padėdamas ragelį, bet faktas yra toks: Lora Vilkoks *nesiuntė* to fakso, ir Džinė Šeridan turi tai sužinoti.

Kad nereikėtų ieškoti, Džinės vizitinę kortelę jis buvo pasikišęs po telefonu ant savo rašomojo stalo. Dabar ją išsitraukė, pakėlė ragelį ir ėmė rinkti numerį, bet tuoj vėl padėjo ragelį. Skambinti reikia ne jai, nusprendė. Ji davė jam to tyrėjo iš apygardos prokuratūros telefono numerį. Kur jis? Kokia jo pavardė? – bandė prisiminti.

Kiek pasirausęs tarp popierių ant stalo, pamatė savo darytą užrašą: Semas Diganas, po pavarde – telefono numeris. Jo man ir reikia, pamanė Maikelsonas ir pradėjo rinkti numerį.

66

Praėjusią naktį – o gal tai buvo rytas? – jis užmetė ant jos antklodę.

– Tu šali, Lora, – tarė. – Kam to reikia? Aš elgiausi nedėmesingai.

Jis stengiasi būti geras, vangiai pamanė Lora. Jis net atnešė bandelę su džemu ir prisiminė, kad kavą mėgstu su nugriebtu pienu. Jis buvo toks ramus, kad ji beveik atsipalaidavo.

Tai ji ir norėjo prisiminti, o ne tai, ką jis jai sakė, kai ji sėdėdama ant kėdės gurkšnojo kavą vis dar supančiotomis kojomis, bet laisvomis rankomis.

– Lora, noriu, kad suprastum, ką jaučiu važinėdamas tyliomis gatvėmis ir ieškodamas grobio. Tai tikras menas, Lora. Niekada nevažiuok per lėtai. Tikimybė, kad automobiliu važiuojantys policijos patruliai sustabdys lėčiau, nei dera, važiuojantį vairuotoją, tokia pat, kaip ir viršijant greitį. Supranti, žmonės, kurie žino išgėrę daugiau, negu leistina, daro klaidą: jie slinkte slenka keliu, o tai akivaizdus ženklas, kad nepasitiki savo nuovoka. Policininkai tą ženklą irgi supranta.

Vakar vakare, Lora, ieškojau aukos. Atiduodamas duoklę Džinei, nusprendžiau važiuoti į Hailand Folsą. Ten ji slapčia susitikinėdavo su tuo kariūnu. Ar tai žinojai, Lora?

Lora atsakydama papurtė galvą. Pelėda supyko.

– Lora, kalbėk! Ar žinojai, kad Džinė suka romaną su tuo kariūnu?

– Kartą mačiau juos drauge per koncertą Vest Pointe, bet neteikiau tam reikšmės, – atsakė Lora. – Džinė niekada nepasakė žodžio apie jį nė vienai mūsų, – paaiškino. – Mes visos žinojome, kad ji dažnai lankosi akademijoje, nes jau tada ketino parašyti apie ją knygą.

Patenkintas atsakymu Pelėda linktelėjo.

– Žinojau, kad Džinė sekmadieniais dažnai ten važiuoja ir su bloknotu rankose atsisėda ant vieno iš suolų, nuo kurių matyti upė, – pasakojo jis. – Vieną sekmadienį nuvažiavau jos ieškoti ir pamačiau, kaip jis prie jos prisėda. Pasekiau juodu, kai nuėjo pasivaikščioti. Kai jie manė, kad jų niekas nemato, jis ją pabučiavo. Nuo tada sekiau juos, Lora. Jie labai stengėsi, kad niekas nelaikytų jų pora. Ji net neidavo su juo į šokius. Tą pavasarį įdėmiai stebėjau Džinę. Kad būtum mačiusi jos veidą, kai jie būdavo drauge, toli nuo žmonių. Jis švytėte švytėjo! Džinė, ta tylioji, geroji Džinė, kuri, maniau, tokia pat kankinė kaip ir aš, gimininga man siela, – turint galvoje audringą jos tėvų gyvenimą, – taigi ta Džinė gyveno gyvenimą, į kurį manęs *neįsileido*.

O aš maniau, jog jis įsikirtęs mane, svarstė Lora, ir kad manęs nekenčia dėl to, jog iš jo šaipiausi. Iš tikrųjų, pasirodo, jis mylėjo Džinę. Į jos sąmonę vis dar skverbėsi siaubas to, ką iš jo išgirdo.

– Rido Torntono mirtis nebuvo nelaimingas atsitikimas, Lora, – pasakojo jis. – Prieš dvidešimt metų, paskutinį gegužės sekmadienį važiavau per akademijos teritoriją vildamasis juodu pamatyti. Gražusis auksaplaukis Ridas vienas ėjo keliuku, vedančiu į iškylų aikštę. Galbūt jie ten susitikinėdavo. Ar aš nužudžiau jį tyčia? Žinoma! Jis turėjo viską, ko neturėjau aš: grožį, kilmę ir daug žadančią ateitį. Ir Džinės meilę. Tai buvo nesąžininga. Pasakyk, kad aš teisus, Lora! Juk tai buvo nesąžininga!

Ji kažką išmiknojo atsakydama – stengėsi jam pritarti, kad išvengtų jo pykčio. Tada jis smulkiai papasakojo jai apie moterį, kurią nužudė praėjusį vakarą. Jis sakė jos atsiprašęs, bet, atėjus metui mirti Lorai ir Džinei, jis neatsiprašinėsiąs.

Pasak jo, paskutinė jo auka bus Meredita. Girdi, tada jo poreikis bus visiškai patenkintas – bent jis to vylėsi.

Įdomu, kas ta Meredita, lenkiama miego pamanė Lora. Netrukus nugrimzdo į miegą, kuriame regėjo pelėdas. Šiurpiai ūbaudamos jos nuo šakų sklendė link jos, puolė ją tyliai plevendamos sparnais, o ji mėgino nuo jų bėgti, tik kojos neklausė jos ir nesijudino iš vietos.

67

Džine, padėk man! Prašau tavęs, Džine, padėk man! Maldaujantis Loros balsas, taip aiškiai skambėjęs jos galvoje, kai išvakarėse sėdėjo automobilyje priešais Kreigo Maikelsono kontorą, vėl ėmė be perstojo suktis jos mintyse lyg aidas abejonių, kurias Alisa išsakė dėl faksogramos tikrumo.

Atsisveikinusi su Alisa, Džinė dar ilgai sėdėjo prie rašomojo stalo stengdamasi išprotauti, ar Semas ir Alisa teisūs. Gal ji skubėjo patikėti tuo fakso pranešimu todėl, kad jai reikėjo tikėti, jog Lilei pavojus negresia.

Galop ji atsistojo, nuėjo į vonios kambarį ir ilgai stovėjo po dušu, kol vanduo tiško jai į plaukus ir ant veido. Ji išsitrynė plaukus šampūnu ir ėmė maigyti viršugalvį, tartum pirštai galėtų išraizgyti maišatį galvoje.

Man reikia ilgai pasivaikščioti, pamanė užsimesdama kilpinio audinio chalatą ir įjungdama plaukų džiovintuvą. *Tik taip galiu atsikratyti tų slogių minčių.* Kraudama daiktus savaitgaliui, ji daug negalvodama įsimetė į lagaminą mėgstamą raudoną treningą, su kuriuo bėgiodavo. Dabar džiaugėsi jį turėdama, bet, prisiminusi, kaip šalo su praviru langu, dėl viso pikto pasivilko po treningo švarkeliu megztinį.

Užsisegdama laikrodį pažiūrėjo, kelinta valanda. Penkiolika po dešimtos. Ji susigriebė dar negėrusi kavos. *Nenuostabu, kad galvoje tokia maišatis*, gailiai pamanė. *Kavinėje nusipirksiu puodelį išsinešti ir išgersiu vaikščiodama. Alkana nesu, ir atrodo, kad šio kambario sienos tuoj susispaus ir mane sutraiškys.*

Užsegant švarkelio užtrauktuką, dingtelėjo nerimą kelianti mintis. Kaskart išeidama iš numerio aš rizikuoju praleisti Loros skambutį, bet juk negaliu čia tūnoti ištisą parą. Pala! Rodos, galiu palikti savo pačios žinutę kambario telefone.

Ji perskaitė telefono naudojimo instrukciją, pakėlė ragelį ir nuspaudė žinutės įrašymo mygtuką. Stengdamasi kalbėti aiškiai, kiek pakeltu balsu tarė:

– Čia Džinė Šeridan. Jei turite svarbų reikalą, prašom paskambinti man į mobilųjį numeriu 202 555 5314. Kartoju: 202 555 5314. – Kiek padvejojusi, paskubomis pridūrė: – Lora, noriu tau padėti. Būk gera, paskambinki man!

Džinė viena ranka padėjo ragelį, kita nusišluostė akis. Ankstesnė euforija, sukelta įsitikinimo, kad Lilė visai saugi, išgaravo, bet kažkodėl ji nieku gyvu nenorėjo patikėti, kad faksą siuntė ne Lora. Registratorė, atsiliepusi į pirmą Loros skambutį, sakė, esą iš balso ji atrodė išsigandusi, priminė sau Džinė. Semas minėjo, kad jai antrino Džeikas Perkinsas – jam pavyko nugirsti pokalbį. Robio Brento skambutis, kai jis mėgdžiojo Lorą ir sakė, neva viskas gerai, buvo tik dar vienas jo pokštas. Tikriausiai jis prikalbino Lorą griebtis šio reklaminio triuko, ir dabar ji bijo padarinių. Manau, jeigu dėl Lilės grasino ne ji pati, jinai bent jau žino, kas tai darė. Štai kodėl turiu ją įtikinti, kad noriu jai padėti.

Džinė atsistojo, paėmė krepšį, bet nusprendė nesivarginti ir jo nesinešti. Taigi įsimetė į kišenę nosinę, mobilųjį ir kambario raktą. Paskui dėl viso pikto pasiėmė iš piniginės dvidešimties dolerių banknotą. Jei vaikščiodama norėsiu kur užsukti ir suvalgyti bandelę, galėsiu tai padaryti, pamanė.

Buvo beišeinanti iš kambario, bet susigriebė kažką pamiršusi. Na, taip – akinius nuo saulės. Suirzusi, kad nesugeba sukaupti dėmesio, grįžo prie tualetinio stalelio, išsitraukė iš krepšio akinius, greitai priėjo prie durų, jas atidarė ir išėjusi ryžtingu mostu užtrenkė.

Jos aukšte sustojęs liftas buvo tuščias – ne taip kaip savaitgalį, prisiminė: tada kaskart į jį įlipusi susidurdavau su kokiu žmogumi, kurio nebuvau mačiusi dvidešimt metų.

Vestibiulyje prie registratoriaus staliuko ir ant restorano durų buvo prismeigti plakatai, sveikinantys 100 geriausių elektros įrangos bendrovės „Starbright“ prekybos agentų. Nuo Stounkrofto prie „Starbright“, pamanė Džinė. Įdomu, kiek atstovų *jie* pagerbs – o gal visą šimtą?

Prie registratūros stalo su knyga rankoje sėdėjo tarnautoja dideliais akiniais ir tyliu balsu. Tikrai ta pati, kuri atsiliepė į Loros skambutį, pamanė Džinė. Reikia pačiai su ja pasikalbėti. Ji priėjo prie stalo ir žvilgtelėjo į kortelę su pavarde, prisegta prie tarnautojos uniformos. Joje buvo parašyta: Eimė Saks.

– Eime, – draugiškai šypsodama kreipėsi Džinė, – esu gera Loros Vilkoks draugė. Kaip ir visi kiti, baisiai dėl jos nerimauju. Kiek suprantu, judu su Džeiku Perkinsu kalbėjotės su ja šeštadienio vakarą.

– Išgirdęs mane tariant ponios Vilkoks pavardę, Džeikas pagriebė ragelį, – Eimė taip stengėsi teisintis, kad jos balsas pagarsėjo beveik iki normalaus.

– Suprantu, – ramino ją Džinė. – Pažįstu Džeiką ir žinau, kaip jis veikia. Eime, džiaugiuosi, kad jis girdėjo Loros balsą. Jis protingas, ir aš pasitikiu jo nuomone. Žinau, kad ponią Vilkoks pažįsti menkai, bet ar tu visiškai įsitikinusi, kad kalbėjai su ja?

– Visiškai, daktare Šeridan, – rimtai atsakė Eimė Saks. – Neužmirškite: aš puikiai pažinojau jos balsą, nes žiūrėjau ją „Hendersono apygardoje“. Per trejus metus nepraleidau nė vienos serijos. Antradienio vakarą lygiai aštuntą – kaip laikrodis – mudvi su motina sėsdavome prieš televizorių žiūrėti serialo. – Kiek patylėjusi ji pridūrė: – Aišku, nebent aš dirbdavau, bet stengdavausi, kad antradienio vakarą man nereikėtų budėti. Vis dėlto kartais vadovybė paprašydavo mane ateiti, nes kas nors apsirgdavo. Tada mama įrašydavo man seriją.

– Ką gi, tuomet neabejoju, kad Loros balsą pažįsti. Eime, ar gali man iš balso pasakyti, kokia buvo Loros būsena, kai tą kartą paskambino?

– Daktare Šeridan, turiu jums pasakyti, kad jos balsas buvo *keistas*. Turiu galvoje, keistai *kitoks*. Tarp mudviejų kalbant, pir-

mas mano įspūdis buvo, kad ji pagiringa, nes žinau, kad prieš porą metų ji turėjo bėdų dėl gėrimo. Skaičiau apie tai žurnale „People". Bet dabar esu tikra, kad Džeikas buvo teisus. Ponios Vilkoks balsas nebuvo kaip per daug išgėrus – ji atrodė išsigandusi, labai, labai išsigandusi.

Eimė nuleido balsą ir vėl kalbėjo kaip visada – beveik pakuždomis.

– Tiesą sakant, sekmadienio vakarą, kai pasikalbėjusi su ponia Vilkoks parėjau namo, pasakiau motinai, kad ji man priminė, koks būdavo mano balsas, kai mūsų iškalbos mokytoja versdavo mane kalbėti garsiau. Taip jos bijodavau, kad man imdavo drebėti balsas, nes stengdavausi nepravirkti. Geriau apibūdinti, koks man pasirodė ponios Vilkoks balsas, negaliu.

– Supratau.

Džine, padėk man! Prašau tavęs, Džine, padėk man! Buvau teisi, pamanė Džinė. Čia ne joks reklaminis triukas.

Pergalinga Eimės šypsena sugebėjus apibūdinti savo reakciją į Loros balsą pranyko vos pasirodžiusi.

– Ir, daktare Šeridan, noriu nuoširdžiai atsiprašyti, kad vakar jūsų faksas įsimaišė į pono Kaleno korespondenciją. Mes didžiuojamės, kad greitai ir kruopščiai pristatome mūsų svečiams ateinančius fakso pranešimus. Būtinai paaiškinsiu tai daktarui Flaišmanui, kai jį pamatysiu.

– Daktarui Flaišmanui? – paklausė Džinė. Registratorė sužadino jos smalsumą. – Ar yra kokia priežastis, dėl kurios turėtum jam tai aiškinti?

– Na, taip. Vakar po pietų grįžęs iš pasivaikščiojimo jis priėjo prie šio stalo ir paskambino jums į kambarį. Žinojau, jog jūs kavinėje, todėl pasakiau jam, kad gali rasti jus ten. Tada jis paklausė, ar gavote naujų faksų, ir atrodė nustebęs, kai pasakiau, kad negavote. Mačiau, kad jis žino, jog jūs tikitės žinutės.

– Aišku. Ačiū, Eime.

Džinė stengėsi neparodyti, kaip ją pritrenkė tai, ką išgirdo iš registratorės. Kam Markui klausti tokių dalykų? – spėliojo ji.

Užmiršusi, kad ketino nusipirkti kavos išsinešti, ji lyg apdujusi perėjo per vestibiulį ir išėjo pro priekines duris.

Lauke buvo net šalčiau, negu ji tikėjosi, bet saulė švietė skaisčiai, vėjas nepūtė, tad ji nusprendė nesušalsianti. Užsidėjo akinius nuo saulės ir nuėjo tolyn nuo viešbučio net negalvodama kur. Staiga į galvą atėjo mintis, kurios nenorėjo pripažinti. Nejaugi faksus apie Lilę siuntinėja Markas? Ar tai jis atsiuntė jai Lilės plaukų šepetį? Markas, kuris taip ją guodė, kai ji atskleidė jam savo sielvarto priežastį, kuris uždėjo delną jai ant rankos ir leido pajusti, kad jos skausmas – jo skausmas.

Markas žinojo, kad susitikinėju su Ridu, prisiminė Džinė. Jis pats man sakė bėgiodamas Vest Pointe matęs mus drauge. Gal jis kaip nors sužinojo apie Lilę? Jeigu faksus siuntinėja ne jis, kodėl jis susirūpino, kai vakar iki pavakarės jų negavau? Jeigu visus tuos dalykus rezga jis, ar jis galėtų padaryti ką nors bloga mano dukrai?

Nenoriu tuo tikėti, sakė ji sau mintyse, nes tokia perspektyva kėlė jai didžiulį skausmą. *Negaliu* tuo patikėti! Bet kurių galų jam klausti registratorės, ar aš negavau fakso? Kodėl jis nepaklausė manęs?

Negalvodama, kur eina, Džinė žingsniavo gatvėmis, kurias gerai pažinojo vaikystėje. Praėjo pro rotušę, bet jos net nematė, paskui patraukė Angolos keliu, kol priėjo posūkį. Ten apsisuko ir grįžo iš kur atėjusi. Po valandos užėjo į kavinukę su kulinarijos parduotuve Kalno kelio gale. Atsisėdusi prie prekystalio užsisakė kavos. Prislėgta ir vėl baisiausiai sunerimusi, suvokė, kad nei šaltas oras, nei ilgas pasivaikščiojimas nepadėjo jai pradėti aiškiau mąstyti. Dabar man blogiau negu tada, kai pradėjau veikti, pamanė. Nežinau, kuo pasitikėti, ką manyti.

Prakaulaus žilaplaukio vyro kitapus prekystalio švarke didelėmis raudonomis raidėmis buvo išsiuvinėta pavardė – Djukas Makenzis. Jis aiškiai buvo nusiteikęs paplepėti.

– Jūs nesate buvusi mūsų miestelyje, panele? – pildamas kavą paklausė jis.

– Esu – aš čia užaugau.

– Gal kartais jūs iš tų Stounkrofto mokyklos auklėtinių, susitikusių po dvidešimties metų?

Neatsakyti tam žmogui ji negalėjo.

– Taip.

– Kurioje miestelio vietoje gyvenote?

Džinė ranka mostelėjo į kavinės galą.

– Štai ten, Kalno kelyje.

– Rimtai? Mūsų kavinės tada nebuvo. Čia buvo cheminė valykla.

– Prisimenu.

Nors kava buvo kiek per karšta gerti, Džinė ėmė ją siurbčioti.

– Mudviem su žmona patiko miestelis ir nusipirkome šias patalpas maždaug prieš dešimt metų. Teko viską iš pagrindų atnaujinti. Mudu su Sju sunkiai dirbame, bet mums patinka. Kavinę atidarome šeštą ryto, uždarome tik devintą vakaro. Sju dabar virtuvėje – gamina mišraines, kepa bandeles ir kitką. Čia, prie prekystalio, parduodame tik tai, kam pagaminti nereikia daug laiko. Nustebsite, kiek žmonių užeina greitai išgerti puodelį kavos ar suvalgyti sumuštinį.

Džinė linktelėjo. Šis žodžių srautas jai pro vieną ausį įėjo, pro kitą išėjo.

– Savaitgalį keli buvę Stounkrofto auklėtiniai užsuko, kai buvo išėję pasivaikščioti po miestą, – kalbėjo toliau Djukas. – Jie negalėjo patikėti, kad taip išaugo nekilnojamojo turto kainos miestelyje. Koks, sakėt, buvo jūsų namo Kalno kelyje numeris?

Džinė nenoromis pasakė savo vaikystės namų adresą. Tada, nekantraudama ištrūkti, nugurkė visą likusią kavą, nors ji ir degino burną. Atsistojo, padėjo ant prekystalio dvidešimties dolerių banknotą ir paprašė čekio.

– Antras puodelis nemokamai, – Djukas aiškiai nenorėjo prarasti klausytojos.

– Ačiū, nereikia. Aš vėluoju.

Tuo metu, kai Djukas nuėjo prie kasos aparato grąžos, suskambo Džinės mobilusis. Skambino Kreigas Maikelsonas.

– Gerai, kad palikote savo numerį, daktare Šeridan, – tarė jis. – Ar jūsų niekas nenugirs?

– Niekas, – atsakė Džinė atsitraukdama nuo prekystalio.

– Ką tik kalbėjausi su jūsų dukros įtėviu. Jis su žmona rytoj atvyksta čia ir norėtų su jumis pavakarieniauti. Lilė, kaip jūs vadinote savo dukrą, žino esanti įvaikinta ir visada norėjo susipažinti su tikrąja mama. Jos tėvai nori, kad judvi susipažintumėte. Nesileisiu į smulkmenas telefonu, bet pasakysiu jums tik tiek: beveik neįmanoma, kad jūsų duktė kada nors būtų susitikusi Lorą Vilkoks, tad, manau, turite manyti, kad naujausias fakso pranešimas yra apgaulė. Tačiau, turint galvoje, kur ji šiuo metu yra, galite neabejoti, kad jai saugu.

Kurį laiką Džinė buvo tokia priblokšta, kad nesugebėjo ištarti nė žodžio.

– Daktare Šeridan?

– Klausau, pone Maikelsonai, – sušnabždėjo ji.

– Ar rytoj galėsite ateiti vakarienės?

– Taip, žinoma.

– Užvažiuosiu jūsų paimti septintą. Pasiūliau vakarieniauti mano namuose – ten jums trims bus užtikrintas privatumas. Paskui, labai greitai, gal net šį savaitgalį, susitiksite su Meredita.

– Meredita? Toks jos vardas? Toks mano dukters vardas? – Džinė susigriebė iš susijaudinimo pakėlusi balsą. Netrukus ją pamatysiu, dingtelėjo mintis. Galėsiu pažiūrėti jai į akis. Galėsiu ją apkabinti. Jai buvo nė motais, kad ašaros ritasi skruostais, o Djukas spokso į ją ir gaudo kiekvieną jos ištartą žodį.

– Taip. Nenorėjau sakyti jums to dabar, bet tai nesvarbu, – advokato balsas buvo geraširdiškas. – Suprantu, kaip jaučiatės. Užsuksiu jūsų paimti rytoj septintą vakaro.

– Rytoj septintą vakaro, – pakartojo Džinė, išjungė ryšį ir kurį laiką stovėjo nekrustelėdama. Paskui plaštakos viršumi nusišluostė skruostais srūvančias ašaras. *Meredita, Meredita, Meredita,* sukosi galvoje.

– Atrodo, išgirdote gerą naujieną? – paklausė Djukas.

– Taip. O Dieve, tikrai taip! – Džinė pasiėmė grąžą, paliko ant prekystalio dolerį ir trykšdama džiaugsmu išėjo iš kavinės.

Djukas Makenzis įdėmiai stebėjo išeinančią iš jo kavinės Džinę Šeridan. Kai atėjo, atrodė ganėtinai paniurusi, bet po telefono skambučio į ją pažiūrėjęs galėjai pamanyti, kad laimėjo loterijoje aukso puodą. Ką, po šimts pypkių, ji turėjo galvoje, kai klausė savo dukters vardo?!

Pro langą jis stebėjo, kaip Džinė pasuka Kalno keliu. Jei nebūtų taip staiga išėjusi, būtų jos paklausęs apie tą vyruką su tamsiais akiniais ir kepure, pastaruoju metu ateinantį rytais, vos tik šeštą valandą atsidaro kavinė. Visada užsisako to paties: sulčių, sviestu suteptą bandelę ir kavos išsinešti. Grįžęs į automobilį, nuvažiuoja Kalno keliu. Vakar vakare vėl atėjo, prieš pat kavinei užsidarant, užsisakė sumuštinį ir kavos.

Tas vyras – tikras keistuolis, pamanė Djukas šluostydamas jau ir taip nepriekaištingai švarų prekystalį. Paklausiau, ar jis dalyvavo buvusių Stounkrofto auklėtinių susitikime, o jis atsakė kaip koks gudrutis:

– Susitikimas – tai *aš*.

Djukas pakišo kempinę po karštu vandeniu ir ją išgręžė. Jeigu jis ateis rytoj, gal liepsiu Sju jį aptarnauti, o pats sėsiu į automobilį, paseksiu jį ir pažiūrėsiu, pas ką jis lankosi Kalno kelyje, nusprendė. Įdomu, ar tik ne pas Margaretą Milz. Ji jau pora metų išsiskyrusi, ir visi žino, kad ieško kavalieriaus. Ne pro šalį patikrinti.

Djukas įsipylė puodelį kavos. Nuo tada, kai praėjusią savaitę tie žmonės suvažiavo į susitikimą, dedasi daug dalykų, svarstė jis. Jeigu tas nekalbusis vyras šįvakar užsuks sumuštinio ir kavos, paklausiu apie tą moteriškę, kur ką tik buvo atėjusi. Ji juk iš to susitikimo dalyvių ir tikrai patraukli, taigi jis bent jau turi žinoti, kas ji tokia. Kažkokia nesąmonė: jai reikėjo sužinoti savo pačios dukters vardą! Gal tas vyras žinos, kas su ja darosi.

Djukas kikendamas nurijo dar vieną gurkšnį kavos. Sju nuolatos jam kartoja: nebūk smalsus, daug žinosi, greit pasensi. Nesu smalsus, patikino save Djukas. Aš tik noriu žinoti, kas čia vyksta.

68

Dvyliktą valandą Semas Diganas pabeldė į apygardos prokuroro kabineto duris ir įėjo nelaukdamas kvietimo.

Ričas Stivensas buvo įnikęs į užrašus ant rašomojo stalo. Kai pakėlė akis, buvo matyti, kad suirzo taip netikėtai pertrauktas.

– Ričai, atleisk, kad taip įsiveržiau, bet reikalas svarbus, – pasakė jam Semas. – Jeigu rimtai nežiūrėsime į grasinimus Džinės Šeridan dukrai, darysime didelę klaidą. Advokatas Kreigas Maikelsonas, tvarkęs jos įvaikinimą, paliko man žinutę, kad jam paskambinčiau. Ką tik su juo kalbėjomės. Maikelsonas susisiekė su dukros įtėviais. Tėvas – Pentagone tarnaujantis generolas leitenantas. Mergina – Vest Pointo akademijos antrakursė. Generolas jai paskambino ir paklausė, ar ji kada nors buvo susitikusi su Lora Vilkoks. Ji atsakė, kad niekada. Be to, neatsimena, kur pametė plaukų šepetį.

Ričo Stivenso veide susierzinimo neliko nė pėdsako. Jis atsilošė ant kėdės ir sunėrė pirštus – visi jį pažįstantieji žinojo, kad tai ženklas, jog jis ne juokais susirūpinęs.

– To mums ir tetrūko, – tarė jis. – Generolo leitenanto dukrai grasina kažkoks beprotis. Ar tai Vest Pointe studijuojančiai merginai paskirtas koks asmens sargybinis?

– Pasak Maikelsono, jos laukia du svarbūs egzaminai, vienas rytoj, kitas penktadienį. Ji nusijuokė, kai tėvas užsiminė, neva ji negalinti išeiti iš akademijos teritorijos. Tėvas nenorėjo jos jaudinti, todėl nepasakojo apie tuos grasinimus. Jis su žmona rytoj

atskrenda pasimatyti su Džine Šeridan. Generolas penktadienio rytą nori ateiti čia pasikalbėti su tavim.

– Kas jis?

– Maikelsonas nenorėjo to sakyti telefonu. Mergina žino esanti įdukrinta, bet iki šio ryto generolas ir jo žmona nenumanė, kas tikrieji jos tėvai. Džinė Šeridan dievagojasi niekada niekam nepasakojusi apie savo vaiką, kol pradėjo gauti tuos faksus. Mano galva, tas, kas sužinojo apie mergaitę ir išsiaiškino, kas ją įdukrino, apie ją sužinojo vos jai gimus. Maikelsonas įsitikinęs, kad jo dokumentų niekas niekada nematė. Džinė Šeridan įtaria, kad informacija nutekėjo daktaro kabinete, kai jo pacientė buvo nėščia. Taigi bent jau žinome, nuo ko pradėti aiškintis, kas galėjo prieiti prie dokumentų.

– Vadinasi, jei Lora Vilkoks neturi nieko bendra su grasinimais ir nesiuntė to naujausio fakso su atsiprašymu už juos, aš padariau klaidą pavadindamas jos dingimą reklaminiu triuku, – su kartėliu tarė Ričas Stivensas.

– Kol kas negalime būti dėl to tikri, Ričai, bet galime neabejoti, kad merginai grasina ne ji. Tokiu atveju kyla klausimas: jeigu Lora to fakso *nesiuntė*, ar jis buvo atsiųstas tam, kad mes nutrauktume tyrimą?

– O tai padaryti aš tau liepiau. Gerai, Semai, atleidžiu tave nuo tų žmogžudysčių tyrimo. Gaila, nežinome to kariūno pavardės. Klausiu tavęs dar kartą: ar generolas įsitikinęs, kad dukrai saugu?

– Pasak Maikelsono, saugu, nes vyksta egzaminai. Girdi, ji arba paskaitose, arba ruošiasi jiems savo kambaryje. Ji patikino tėvą neišeisianti iš Vest Pointo teritorijos.

– Tada, turint galvoje, kokia sauga akademijoje, jai neturėtų nutikti nieko bloga, bent jau kol kas. Galime lengviau atsikvėpti.

– Nesu labai tuo tikras. Tikrojo jos tėvo gyvybės neišgelbėjo tai, kad buvo Vest Pointo teritorijoje, – niūriai atsakė Semas. – Jis buvo kariūnas. Likus dviem savaitėms iki akademijos baigimo, jį partrenkė vairuotojas, bet pabėgo iš įvykio vietos. Įvykio kaltininkas taip ir nebuvo rastas.

– Ar esama abejonių, kad tai nebuvo nelaimingas atsitikimas? – stačiai paklausė prokuroras.

– Sprendžiant iš to, ką man sakė Džinė Šeridan, niekam nė į galvą neatėjo, kad Ridas Torntonas – tokia buvo jo pavardė – buvo suvažinėtas tyčia. Visi manė, kad vairuotojas puolė į paniką, o paskui bijojo prisipažinti policijai. Bet žinant viską, kas dabar vyksta, būtų neprošal pasižiūrėti tos bylos medžiagą.

– Taip ir padaryk, Semai. Dieve brangus, ar gali įsivaizduoti, ką padarys žurnalistai, jei visa tai suuos?! Grasinama generolo leitenanto dukrai, Vest Pointo kariūnei. Tikrasis jos tėvas, kariūnas, žuvo per mįslingą eismo įvykį Vest Pointe. Tikroji jos motina – garsi istorikė ir labai populiarios knygos autorė.

– Tai dar ne viskas, – pasakojo Semas. – Redo Torntono tėvas – atsargos brigados generolas. Jis vis dar nežino, kad turi anūkę.

– Semai, klausiu tavęs dar kartą: ar tu tikras, ar tu visiškai įsitikinęs, kad merginai saugu?

– Patikėsiu tuo, kad jos įtėvis neabejoja, jog jai saugu.

Atsistojęs Semas pastebėjo ant Ričo Stivenso stalo šūsnį užrašų.

– Daugiau pranešimų apie tas žmogžudystes?

– Semai, per tas porą valandų, kai buvai išėjęs, nebesuskaičiuoju, kiek skambučių gavau apie įtartinos išvaizdos vyrus. Be kitų, skambino moteris, prisiekinėjanti, kad kažkas sekė ją išeinančią iš prekybos centro. Ji užsirašė to vyro automobilio valstybinius numerius. Paaiškėjo, kad „įtariamasis“ – FTB agentas, atvažiavęs aplankyti motinos. Gavome du skambučius dėl nepažįstamų automobilių mokyklų kiemuose. Pasirodė, kad abiejuose buvo savo vaikų laukiantys tėvai. Vienas beprotis prisipažino nužudęs tas moteris. Vienintelė bėda – pastarąjį mėnesį jis sėdėjo kalėjime.

– Ar jau skambino kokie aiškiaregiai?

– Žinoma. Net trys.

Suskambo telefonas ant Stivenso stalo. Jis pakėlė ragelį, pasiklausė, paskui uždengė mikrofoną delnu.

– Laukiu valstijos gubernatoriaus, – susiraukęs paaiškino.

Išeidamas iš kabineto, Semas išgirdo apygardos prokurorą sakant:

– Labas rytas, gubernatoriau. Taip, problema labai rimta, bet mes dirbame ištisą parą mėgindami...

Rasti ir atiduoti į teismą nusikaltėlį, mintyse užbaigė prokuroro sakinį Semas. Tikėkimės, tai atsitiks anksčiau, negu alavinių pelėdų vėl bus padėta negyvoms moterims.

Tarp jų – devyniolikmetei Vest Pointo kariūnei. Tokia kraują stingdanti galimybė šmėstelėjo jam galvoje einant koridoriumi į savo paties kabinetą.

69

– Lilė... Meredita... Lilė... Meredita, – be paliovos kuždėjo Džinė eidama Kalno keliu sukištomis į kišenes rankomis, akiniais nuo saulės slėpdama džiaugsmo ašaras, kurių nebesuvaldė.

Ji nelabai suprato, kodėl klajojo šia gatve, bet išlėkusi iš kavinės žinojo nesanti pasiruošusi grįžti į viešbutį. Ėjo pro namus, kurie prieš daugybę metų priklausė kaimynams. Kiek jų čia tebegyvena? – spėliojo ji. Tikiuosi, nesusidursiu su kokiu pažįstamu.

Prisiartinusi prie namo, kuriame gyveno, sulėtino žingsnį. Važiuodama pro jį sekmadienio rytą, neturėjo galimybės gerai apžiūrėti, ką su juo padarė dabartiniai savininkai. Apsidairė. Gatvėje nebuvo nė gyvos dvasios, niekas jos nestebės. Ji stabtelėjo ir uždėjo ranką ant namą juosiančios statinių tvoros.

Naujieji savininkai atnaujindami namą tikriausiai pristatė mažiausiai du miegamuosius. Kai mes čia gyvenome, jų tebuvo trys, po vieną kiekvienam mūsų – mamai, tėčiui ir man. Kai buvome mažos, Lora manęs klausdavo:

– Nejaugi tavo mama ir tėtis nemiega kartu? Jie *nepatinka* vienas kitam?

Vieno moterų žurnalo patarimų skiltyje buvau skaičiusi, kad moteriai nederėtų miegoti viename kambaryje su garsiai knarkiančiu sutuoktiniu. Taigi atsakiau Lorai, kad mano tėtis garsiai knarkia.

– Mano irgi, – tarė ji, – bet juodu vis tiek miega kartu.

– Mano taip pat – kartais.

Bet aš sakiau netiesą.

Dabar Džinė pažiūrėjo į du vidurinius antro aukšto langus. Mano kambario langai, pagalvojo. Dieve, kaip nekenčiau tų gėlėtų apmušalų! Jie visai neleisdavo susikaupti. Būdama penkiolikos, maldavau tėčio uždengti sienas knygų lentynomis. Tokie darbai jam puikiai sekėsi. Mama priešinosi, bet jis vis tiek įvykdė mano prašymą. Nuo tada savo kambarį vadinau biblioteka.

Prisimenu pirmą dieną, kai nebeabejojau, jog mėnesinės vėluoja, ir paskesnes dienas, kai meldžiausi, kad jos prasidėtų. Prižadėjau Dievui padaryti viską, ko Jis norės, kad tik nebūčiau nėščia.

Ką gi – dabar džiaugiuosi, kad tada pastojau, atėjo į galvą nuožmi mintis. Lilė... Meredita. Galbūt jau šį savaitgalį ją pamatysiu. Ko gero, anksčiau ar vėliau pavadinsiu ją Lile ir turėsiu aiškinti, nors gal tada ji jau pati viską supras. Įdomu, ar ji aukšta? Ridas buvo per šimto aštuoniasdešimties centimetrų ūgio ir man sakė, esą jo tėvas ir senelis už jį aukštesni.

Lilei saugu – tai tikrai pats svarbiausias dalykas pasaulyje. Tačiau Kreigas Maikelsonas įsitikinęs, kad ji niekada nebuvo susitikusi su Lora. Tai kaip Lora galėjo žinoti apie tas faksogramas?

Džinė ketino apsisukti ir eiti atgal į viešbutį, bet kažkokio impulso pagauta apsigalvojo ir praėjo pro senuosius savo namus iki buvusio Loros namo. Priešais jį sustojo.

Kaip pastebėjo pro automobilio langą sekmadienio rytą, namas ir kiemas buvo gerai prižiūrimi. Namas atrodė neseniai išdažytas, grindinio plokštėmis klotas takas buvo apsodintas rudeninėmis gėlėmis, lapai vejoje išgrėbti. Vis dėlto su visais užuolaidomis užtrauktais langais namas atrodė uždaras, nesvetingas. Kam žmonės perka namą, atnaujina, prižiūri, bet jame negyvena? – svarstė Džinė. Ji girdėjo gandų, neva namo savininkas – Emersonas. Matyt, jis tikras mergišius. Gal jis laiko namą kaip meilės lizdelį pasimatymams su savo merguželėmis. Jeigu namo savininkas tikrai jis, būtų įdomu pažiūrėti, ar juo naudojasi dabar, kai jo žmona Konektikute.

Dieve brangus – kas man darbo?! – galvojo Džinė apsisukdama ir patraukdama atgal į viešbutį. Ji bandė prisiversti nustumti nekantravimą pamatyti Lilę iš šalies ir sutelkti dėmesį į Lorą bei naują scenarijų, bepradedantį rutuliotis jos galvoje.

Robis Brentas.

Gal tas faksogramas apie Lilę rašinėjo Robis Brentas? – klausė ji savęs, mėgindama išprotauti tokią versiją. Gal tai jis sužinojo, kad laukiuosi. Gal dabar suvokė, kad gali būti patrauktas baudžiamojon atsakomybėn už tų grasinimų siuntinėjimą, ir nori, kad atsakomybę prisiimtų Lora, nes nujaučia, jog man jos bus gaila.

Įmanoma, nusprendė Džinė eidama pro kavinę ir nenoromis pamodama Djukui – šis barbeno į langą ir mojo jai. Robis Brentas toks šlykštynė, kad kažkaip sužinojo apie Lilę, o paskui, artinantis susitikimui, žiauriai pokštaudamas atsiuntė tas faksogramas. Kiek žinau, jis rengia porą labdaros pasirodymų per metus. Galimas daiktas, taip jis susipažino su Lilės tėvais. Tik pažiūrėk, kaip bjauriai jis elgėsi – per tą vakarienę išsišaipė iš daktaro Daunso ir panelės Bender. Net tas jo čekis Stounkrofto mokyklai buvo veikiau įžeidimas negu dovana.

Ši versija jai atrodė visai logiška. Jei pranešimus ir plaukų šepetį atsiuntė Robis, jam reikia nerimauti, kad bus persekiojamas dėl nusikaltimo, samprotavo ji. Jei tą reklaminį triuką jis suplanavo su Lora, ši gudrybė atsisuko prieš juos pačius. Tokiu atveju jis tikriausiai susisieks su savo prodiuseriais ir sukurs kokią pasakėlę. Žurnalistai spaus juos pasiaiškinti.

Kita vertus, Džekas Emersonas vakarais dirbo daktaro Konorso kabinete ir galėjo įlįsti į jo bylas. Be to, man reikia sužinoti, kodėl Markas klausė registratorės, ar gavau faksą, ir nusivylė sužinojęs, kad negavau. Na, bent jau tai galiu greitai sužinoti, pamanė Džinė pasukdama taku, vedančiu į Glen Ridžo viešbutį.

Įžengus į vestibiulį, ją apgaubė šiluma, ir Džinė tik dabar pajuto, kad iki šiol drebėjo. Reiktų pakilti į viršų ir pamirkti vonioje, pagalvojo. Užuot taip padariusi, priėjo prie registratūros stalo. Čia Eimė Saks dirbo išsijuosusi: registravo anksti atvyku-

sius į bendrovės „Starlight“ renginį. Džinė pakėlė vidaus telefono ragelį, bet kol Eimės aptarnaujamas klientas rausėsi krepšyje ieškodamas piniginės, Džinė sugavo tarnautojos žvilgsnį ir paklausė:

– Ar yra kokios korespondencijos?

– Nieko nėra, – sukuždėjo Eimė. – Galite manimi pasikliauti, daktare Šeridan. Daugiau klaidų su jūsų faksogramomis nebus.

Džinė linktelėjo ir pasakė operatorei Marko pavardę. Jis atsiliepė po pirmo skambučio.

– Džine, nerimavau dėl tavęs, – tarė.

– Man irgi buvo neramu dėl tavęs, – ramiai atsakė ji. – Jau beveik pirma, o aš, be pusės puodelio kavos, dar nieko neturėjau burnoje. Einu į kavinę. Džiaugsiuosi, jei palaikysi man draugiją, tik nesivargink sustoti prie registratūros ir klausti, ar gavau naujų faksogramų. Negavau.

70

Kaip ir buvo žadėjęs, iš valdybos pirmininko Daunso kabineto Džeikas Perkinsas nuėjo tiesiai į klasę, tapusią mokyklos laikraščio redakcija. Ten jis peržiūrėjo mokyklos laikraščio aplankus su nuotraukomis, darytomis tuos ketverius metus, kai Stounkrofte mokėsi Lora Vilkoks. Ruošdamasis buvusių auklėtinių susitikimui, jis pervertė kasmečius klasės albumus ir rado juose Loros nuotraukų. Bet dabar jis norėjo kitų, gal kiek atviresnių negu momentinės albumų nuotraukos.

Per kitą valandą jis rado kelias itin tinkamas nuotraukas. Lora vaidino daugybėje mokyklos spektaklių. Vienas iš jų buvo miuziklas, ir Džeikas aptiko puikią fotografiją: Lora šoko kordebalete. Aukštai pakelta koja ir žavia šypsena ji ryškiai išsiskyrė iš kitų „Rockette"* šokėjas primenančiame būryje. Be abejonės, vaikinai negalėjo jai atsispirti, pamanė Džeikas. Jeigu mokytųsi dabar, visi mano pažįstami jaunuoliai mėgintų patraukti jos dėmesį.

Jis mintyse sukikeno pagalvojęs, kaip vaikinas būtų bandęs pelnyti merginos prielankumą tada: tikriausiai būtų pasisiūlęs panešti jos knygas. Šiandien jis pasisiūlytų parvežti ją namo savo korvete.

Pamatęs Loros klasės išleistuvių nuotrauką, Džeikas išpūtė akis. Paėmęs didinamąjį stiklą, ėmė įdėmiai apžiūrinėti abituri-

---

* 1925 m. Sent Luise įkurta, o nuo 1932 m. Niujorke koncertuojanti merginų šokėjų grupė, pasižyminti itin sinchroniškais judesiais.

entų veidus. Nėra ko nė sakyti, Lora su ilgais, ant pečių krintančiais plaukais atrodė graži. Ji įsigudrino būti patraukli net su ta kvaila kepure plokščiu kvadratiniu viršumi ant galvos. Jį pritrenkė Džinės Šeridan nuotrauka. Ji buvo sunėrusi rankas, jos akys buvo pritvinkusios ašarų. Atrodo liūdna, pamanė Džeikas, labai liūdna. Niekada nepagalvotum, kad ką tik gavo medalį už gerą istorijos mokėjimą ir stipendiją studijuoti Brin Mare. Matydamas jos išraišką, galėtum prisiekti, kad medikai jai pasakė, jog jai liko gyventi dvi dienos. Gal gailėjosi, kad teks iš čia išvažiuoti. Kas ten žino?

Jis kreipė didinamąjį stiklą nuo vieno abituriento prie kito, ieškodamas pagerbtųjų per susitikimą. Vieną po kito juos atrinko. Visi smarkiai pasikeitę. Du tais laikais atrodė tikri nevykėliai. Pavyzdžiui, Gordono Eimorio beveik negalėjai pažinti. Varge, koks šlykštus jis buvo! – pamanė Džeikas. Džekas Emersonas jau tada buvo storulis. Karteriui Stiuartui reikėjo apsikirpti – ne, iš pagrindų pakeisti savo išvaizdą. Bekaklis Robis Brentas jau tada pliko. Markas Flaišmanas panėšėjo į kartį su galva viršuje. Šalia jo stovėjo Džoelas Nimanas. Tai bent Romeo! – dingtelėjo Džeikui. Džuljeta dėtas, būčiau nusižudęs vien nuo minties, kad su tokiu teks gyventi.

Paskui jis atkreipė dėmesį į vieną dalyką. Daugumos abiturientų veiduose švietė kvailos šypsenos – tokias žmonės tausoja grupinėms fotografijoms. Tačiau plačiausiai šypsojosi vyrukas, kuris žiūrėjo ne tiesiai į objektyvą, bet į Džinę Šeridan. Tai bent kontrastas! – pamanė Džeikas. Ji atrodo lyg netekusi paskutinės draugės, o jis išsišiepęs iki ausų.

Žiūrėdamas į šūsnį nuotraukų ant stalo priešais save, Džeikas papurtė galvą. Turiu užtektinai, nusprendė. Dabar pasikalbėsiu su mokytoja Džile Feris, kuruojančia mokyklos laikraštį. Šauni moteris, pamanė Džeikas. Įtikinsiu ją leisti išspausdinti šokančios Loros nuotrauką pirmame kito laikraščio numerio puslapyje, o jos išleistuvių fotografiją – paskutiniame. Tarp pirmojo ir paskutinio bus pagrindinė pasakojimo tema: mergina,

kuri turėjo viską, dabar baisiai vargsta, o buvę vėplos labai daug pasiekė gyvenime.

Paskui jis užėjo į studiją, kur buvo laikoma fotografijos įranga. Ten susitiko panelę Feris. Ji leido jam pasirašius, kad gavo, išsinešti sunkų senamadišką fotoaparatą, kuriuo jis mielai naudodavosi fotografuodamas. Jo nuomone, joks skaitmeninis aparatas negalėjo prilygti jam ryškumu. Kai vykdydavo svarbią užduotį, jo netrikdydavo, kad jis velniškai sunkus – juolab dabar, per užduotį, kurią pats išsvajojo.

Jis prisipažino sau, kad neseniai gautas vairuotojo pažymėjimas ir tėvų jam nupirktas dešimties metų subaru gerokai palengvina keliones po miestą, palyginti su tuo metu, kai vaidindavo klajojantį reporterį važinėdamas dviračiu.

Pasikabinęs ant peties fotoaparatą, į vieną kišenę įsikišęs bloknotą su rašikliu, į kitą – diktofoną, jei kartais sutiktų kokį interviu vertą žmogų, Džeikas leidosi į kelią.

Baisiai nekantrauju nufotografuoti namą, kuriame prabėgo Loros Vilkoks vaikystė. Fotografuosiu ir iš priekio, ir iš galo. Juk tame name buvo nužudyta medicinos studentė Karen Somers, ir policija neabejojo, kad žudikas įėjo pro užpakalines duris. Šis straipsnio epizodas dar labiau suintriguos skaitytojus, nusprendė jis.

71

Beveik visą rytą Karteris Stiuartas praleido savo apartamentuose Hadsono slėnio viešbutyje. Jis buvo susitaręs tą popietę susitikti su Pirsu Eliotu, naujos jo pjesės režisieriumi, ir važiuoti pas jį į namus. Jie buvo numatę aptarti režisieriui nepatinkančias keblias scenarijaus vietas, bet Stiuartas norėjo ir pats kai kur pakeisti tekstą.

Ačiū tau, Lora, pagiežingai šypsodamas galvojo jis, subtiliai keisdamas antrame veiksme nužudomos vėjavaikiškos blondinės būdo bruožus. Neviltis – štai ko aš nepastebėjau, pamanė jis. Iš šalies atrodo, jog ji trykšta džiaugsmu, bet turime pajusti, kokia sutrikusi ir išsigandusi ji iš tikrųjų yra, ir padarys viską, kad tik išsigelbėtų.

Karteris baisiai nemėgo, kai kas nors jį pertraukdavo rašant, ir jo agentas Timas Deivisas puikiai tai žinojo. Tačiau vienuoliktą valandą Karterio susikaupimą išblaškė šaižus telefono skambutis. Skambino Timas.

Iš pradžių jis puolė atsiprašinėti.

– Karteri, žinau, kad tu dirbi, ir aš pažadėjau tavęs netrukdyti, nebent kiltų labai svarbus reikalas, bet...

– Tikiuosi, reikalas išties labai svarbus, Timai, – pertarė jį Karteris.

– Supranti, ką tik paskambino Angusas Šelas, Robio Brento agentas. Jis eina iš proto. Robis pažadėjo atsiųsti savuosius scenarijų pataisymus naujajam televizijos serialui ne vėliau kaip vakar, bet Šelas jų vis dar negavo. Jis paliko Robiui gerą dešimtį

žinučių, bet šis neatsiliepia. Rėmėjas jau siunta dėl reklaminio triuko, kurį, pasak žiniasklaidos, Robis iškrėtė su Lora Vilkoks. Rėmėjas grasina trauktis iš serialo.

– Man tai visiškai nerūpi, – lediniu balsu atsakė Karteris Stiuartas.

– Karteri, anądien sakei, kad Robis ruošiasi parodyti savo padarytus pataisymus. Ar juos matei?

– Nemačiau. Tiesą sakant, kai pasivarginau nuvažiuoti pas jį į viešbutį peržiūrėti tų pataisymų, jo ten nebuvo, ir nuo tada jis man nedavė jokios žinios. Dabar atleisk – man labai gerai klojosi, bet tu mane pertraukei.

– Karteri, būk geras! Noriu kai ką suprasti. Manai, Robis iš tikro atliko pataisymus, kuriuos buvo žadėjęs rėmėjui?

– Timai, pamėgink suprasti štai ką. Taip, spėju, kad Robis pataisymus padarė, – jis man taip sakė. Prašė juos pažiūrėti. Pasakiau, kad pažiūrėsiu, bet kai atėjau į viešbutį, jo ten neradau. Pakartosiu, kad teisingai mane suprastum: jis padarė pataisymus ir mane sugaišino.

– Atsiprašau, Karteri. Labai atsiprašau, – tarė Timas Deivisas stengdamasis nuraminti savo klientą. – Džo Dinas ir Barbara Monrou jau gavo vaidmenis seriale ir jiems be galo svarbu, kad jis išeitų į eterį. Iš to, ką skaičiau spaudoje, supratau, kad tiek Vilkoks, tiek Robis paliko bemaž viską savo viešbučio kambariuose. Maldauju: ar negalėtum pažiūrėti, ar kartais jis nepaliko ten scenarijų? Kai pastarąjį kartą kalbėjausi su Robiu, jis gyrėsi, esą jo pataisymai padarys scenarijus beprotiškai komiškus. Šį epitetą jis vartodavo itin retai, o kai vartodavo, tai tik nuoširdžiai. Jeigu paštu iš ryto scenarijus gautume, gal dar pavyktų išgelbėti serialą. Rėmėjas nori komedijos, kurios sėkmė būtų užtikrinta, o mes visi žinom, kad Robis sugeba tokią parašyti.

Karteris Stiuartas nieko neatsakė.

– Karteri, nenoriu pasirodyti per daug savimi pasitikintis, bet prieš dvylika metų, kai dar buvai menkai žinomas, ėmiausi tave globoti ir radau, kas pastatė pirmą tavo pjesę. Suprask mane teisingai. Nuo tada man puikiai klojosi, bet dabar norėčiau, taip

sakant, susigrąžinti skolą – ne savo, bet Džo ir Barbaros labui. Suteikiau tau galimybę. Noriu, kad šiandien suteiktum galimybę jiedviem.

– Timai, klausydamasis tavo iškalbos aš ko neverkiu, – atsakė Karteris Stiuartas. Dabar jo balse buvo justi pašaipėlė. – Už viso to tikrai slypi kažkokia nauda tau pačiam, ne vien draugystė su senu bičiuliu Angusu ir tėviški jausmai jauniems talentams. Kada nors turėsi man pasakyti, kokia ta nauda. Tačiau tu jau vis tiek visiškai išblaškei mano kūrybinį susikaupimą, tad nuvažiuosiu į Robio viešbutį ir pažiūrėsiu, ar įstengsiu prasimušti į jo kambarį. Galėtum paruošti man dirvą iš anksto paskambindamas. Prisistatysi kaip Robio agentas ir paaiškinsi, kad jis davė tau nurodymą nusiųsti mane pasiimti scenarijų.

– Karteri, tiesiog nežinau, kaip...

– Man atsidėkoti? Esu tikras, kad nežinai. Viso gero, Timai.

Karteris Stiuartas vilkėjo megztiniu ir džinsais; striukė ir kepurė gulėjo ant kėdės, kur juos anksčiau buvo numetęs. Jis irzliai atsiduso, atsistojo, apsivilko striukę ir paėmė kepurę. Nespėjus išeiti iš kambario, suskambo telefonas. Stounkrofto valdybos pirmininkas Daunsas pakvietė jį kokteilių ir vakarienės savo rezidencijoje mokyklos patalpose.

Po perkūnais, to man mažiausiai reikia, pamanė Karteris.

– Labai atsiprašau, – atsakė jis, – bet aš jau suplanavęs su kai kuo vakarieniauti.

Su savimi, mintyse pridūrė.

– Tai gal ateitum bent jau kokteilių, – nedrąsiai pasiūlė Daunsas. – Laikysiu tai didele paslauga, Karteri. Pasikviesiu fotografą, kad nufotografuotų tave ir kitus pagerbtus buvusius auklėtinius, kurie tebėra miestelyje.

Kiti pagerbti buvę auklėtiniai, kurie tebėra miestelyje, įdomiai pasakyta, mintyse nusišaipė Karteris.

– Deja... – pradėjo jis.

– Karteri, prašau tavęs! Ilgai neužlaikysiu. Tiesiog, turint galvoje kelių pastarųjų dienų įvykius, man būtinai reikia keturių išties nusipelniusių, Stounkrofto garbės ženklu apdovanotų bu-

vusių auklėtinių nuotraukų. Pakeisiu jomis grupines nuotraukas, darytas per tą vakarienę. Juk supranti, kaip tai bus svarbu mums pradedant priestato statybos vajų.

Į lojimą panašiame Karterio Stiuarto juoke nebuvo nė ženklo linksmybės.

– Atrodo, šiandien turėsiu išpirkti gausias per visą gyvenimą padarytas savo nuodėmes, – tarė jis. – Kelintą valandą man ateiti?

– Septintą būtų idealu, – valdybos pirmininko balsas buvo kupinas dėkingumo.

– Aišku.

Po valandos Karteris Stiuartas buvo Glen Ridžo viešbučio Robio Brento kambaryje. Su juo buvo viešbučio valdytojas Džastinas Luisas ir jo pavaduotojas Džeromas Vorenas; matėsi, kad abu susikrimtę, nes baiminosi, kad viešbutis gali būti patrauktas atsakomybėn dėl to, jog leido Stiuartui kažką paimti iš numerio.

Stiuartas priėjo prie rašomojo stalo. Ant jo gulėjo didžiulė šūsnis scenarijų. Jis pervertė kelis lapus.

– Štai, – tarė. – Kaip jums aiškinau ir kaip patys dabar matote, čia pono Brento redaguoti scenarijai, tie, kurių skubiai reikia serialą statančiai bendrovei. Jie mano rankose nebus nė akimirkos. – Jis pirštu dūrė į Džastino Luiso pusę. – Paimkite juos. – Tada parodė pirštu į Džeromą Voreną. – Jūs laikykite voką su greitojo pašto antspaudu. Paskui galėsite nuspręsti, katras užrašysite adresą. Patenkinti?

– Be abejo, pone, – baikščiai atsakė Luisas. – Tikiuosi, suprantate mūsų padėtį ir kodėl turime elgtis labai atsargiai.

Karteris Stiuartas nieko neatsakė. Jis spoksojo į raštelį, kurį Robis Brentas buvo padėjęs ant viešbučio telefono: „Susitariau parodyti scenarijus Hovučiui antradienį, 15.00."

Viešbučio valdytojas irgi jį pamatė.

– Pone Stiuartai, – tarė jis, – aš supratau, kad ponas Brentas buvo susitaręs peržiūrėti šiuos scenarijus su *jumis*?

– Tikrai taip.

– Tai gal galėčiau paklausti, kas yra Hovutis?

– Ponas Brentas turėjo galvoje mane. Čia toks pokštas.

– A... supratau.

– Neabejoju, kad supratote. Pone Luisai, ar esate girdėję priežodį – „Juokiasi tas, kas juokiasi paskutinis"?

– Esu, – atsakė Džastinas Luisas ir tai patvirtindamas palingavo galvą.

– Džiugu, – sukikeno Karteris Stiuartas. – Jis tinka ir šiai situacijai. Tuoj pasakysiu jums adresą.

72

Išėjęs iš Ričo Stivenso kabineto, Semas užsuko į teismo rūmų kavinę ir užsisakė kavos bei ruginės duonos sumuštinį su kumpiu ir sūriu išsinešti.

– Norėjot pasakyti, su batais? – žvaliai paklausė naujas išdavėjas.

Pamatęs, kaip suglumo Semas, paaiškino:

– Dabar sakoma nebe „išsinešti“, bet „su batais“.

Būčiau galėjęs nugyventi iki gyvenimo galo ir to nežinoti, pamanė Semas, kai parėjęs į kabinetą traukė sumuštinį iš maišelio.

Jis pasidėjo pietus ant rašomojo stalo ir įsijungė kompiuterį. Po valandos, kai sumuštinis buvo suvalgytas, o vienkartiniame puodelyje buvo likęs paskutinis kavos gurkšnis, jis dėjo į daiktą visą informaciją, surinktą apie Lorą Vilkoks.

Turiu pripažinti, kad internete galima rasti daug, mintijo Semas, kita vertus, ieškodamas gali sugaišti daug laiko. Jis ieškojo žinių iš Loros praeities, kurių nebūtų radęs oficialioje jos biografijoje, bet kol kas jam nepavyko sužinoti nieko, kas būtų galėję jam praversti.

Sąrašas nuorodų į Lorą Vilkoks buvo tiesiog slegiamai ilgas, tad jis ėmė atidarinėti tas, kurias manė atskleisiant ką nors nauja. Pirmą kartą Lora ištekėjo dvidešimt ketverių už Holivudo plastikos chirurgo Dominiko Rubirozos. „Lora tokia graži, kad mūsų namuose mano talentas eis perniek“, – po vestuvių iškilmių pasakytus Rubirozos žodžius citavo žiniasklaida.

Semas niekinamai išsiviepė. Ak, kokie jaudinantys žodžiai – juolab kad santuoka truko lygiai vienuolika mėnesių. Įdomu, kur pasidėjo Rubiroza? Gal jis vis dar palaiko ryšius su Lora. Semas nusprendė paieškoti žinių apie jį ir rado straipsnį su jo ir antros žmonos nuotrauka, daryta per jų vestuves. „Monika tokia graži, kad mums niekada neprireiks mano profesionalių paslaugų", – tą dieną sakė Rubiroza.

– Šiek tiek pakeitė, bet per mažai. Koks šiknius! – balsu pasakė Semas, dar kartą atsiversdamas du gretimus puslapius užimantį reportažą iš Loros pirmųjų vestuvių.

Tarp kitų iškilmių nuotraukų buvo ir jos tėvų – Viljamo ir Evelinos Vilkoksų iš Palm Bičo. Kai pirmadienį Lora nepasirodė, Edis Zaras paliko žinutę jos tėvų atsakiklyje ir paprašė jų paskambinti Semui. Nesulaukęs skambučio, Semas paprašė vieno Palm Bičo policininko nueiti į jų namus. Plepi kaimynė pasakė farui, kad jie išplaukę į turistinę kelionę, tik ji gerai nežinanti kur. Pasak jos, tuodu „gana nemalonūs seniai" yra užsidarę nuo žmonių, ir jai susidaręs įspūdis, kad jie pyksta dėl kažkokių dalykų, paaiškėjusių per Loros bjaurias antras skyrybas.

Turistiniai laivai gauna naujienas, pamanė Semas. Kai pastarosiomis dienomis apie Lorą pasirodė tiek pranešimų, jos tėvai lyg ir turėjo apie ją teirautis. Keista, kad iki šiol jie nedavė jokios žinios. Gal Palm Bičo farai gali uoliau padirbėti ir sužinoti, kokiu laivu jie plaukia. Žinoma, Lora galėjo jiems prisakyti dėl jos nesijaudinti.

Jis pakėlė akis ir pamatė į kabinetą įeinančią Džoją Lako.

– Viršininkas ką tik atleido mane nuo tų žmogžudysčių tyrimo, – pranešė ji. – Nori, kad dirbčiau su jumis. Sakė, viską paaiškinsit.

Iš Džojos išraiškos matėsi, kad ji nepatenkinta nauja užduotimi.

Jos susierzinimas pranyko, kai Semas papasakojo jai ką sužinojęs apie Džinę Šeridan ir jos dukrą Lilę. Ją sudomino, kad Lilės įtėvis – generolas leitenantas ir kad Lora Vilkoks veikiausiai

negalėjo atsiųsti to naujausio fakso pranešimo Džinei Šeridan, kuriame teigė siuntinėjusi visus tuos grasinimus.

– Ir aš vis dar negaliu patikėti, kad penkios moterys nuo vieno pietų stalo Stounkrofto mokykloje mirė ta pačia tvarka, kokia prie jo kadaise sėdėdavo, – baigdamas pasakė Semas. – Jeigu tai nėra vienas iš tų neįtikimų likimo smūgių, vadinasi, dabar atėjo eilė mirti Lorai.

– Taigi dingo dvi įžymybės – tai gali būti reklaminis triukas, bet gal ir ne; Vest Pointo kariūnei, generolo įdukrai, kažkas grasina, o penkios moterys miršta ta pačia tvarka, kokia sėdėjo prie stalo mokykloje. Nenuostabu, kad Ričas mano, jog jums reikia pagalbos, – dalykiškai reziumavo Džoja.

– Pagalbos man išties reikia, – prisipažino Semas. – Svarbiausia dabar rasti Lorą Vilkoks – ir todėl, kad jai akivaizdžiai gresia pavojus, jei bus įrodyta, kad tos penkios moterys ne mirė, bet buvo nužudytos, ir todėl, kad ji galėjo žinoti apie Lilę ir dar kam nors apie ją papasakoti.

– O ką sako Loros giminės? Artimos draugės? Ar kalbėjotės su jos agente? – Lako jau buvo išsitraukusi bloknotą ir su rašikliu rankoje laukė Semo atsakymų.

– Užduodi reikiamus klausimus, – atsakė Semas. – Pirmadienį paskambinau į jos agentūrą. Paaiškėjo, kad Loros reikalus tvarkė pati Alison Kendal. Nuo jos mirties jau praėjo mėnuo, bet jokiam kitam agentūros darbuotojui nebuvo liepta juos perimti.

– Neįprastas dalykas, – tarė Džoja. – Sakyčiau, tai jie turėjo padaryti nieko nelaukdami.

– Tikriausiai todėl, kad Lora įsiskolinusi agentūrai, nes ši mokėjo jai pinigus avansu. Alison norėjo ją palaikyti, bet naujasis vadovas nenusiteikęs to daryti. Agentūra pažadėjo mums pranešti, jei gaus nuo jos kokią žinią, bet neturėk daug vilčių. Esu beveik įsitikinęs, kad Lora agentūrą menkai tedomina.

– Po „Hendersono apygardos“ ji neturėjo jokio rimtesnio vaidmens, o tas serialas neberodomas jau porą metų. Kai žiniose šmėsčioja tiek dvidešimtmečių aktoriukių, manau, Holivudo matais ji laikoma senyva, – sausai pareiškė Džoja.

– Manau, tu teisi, – pritarė Semas. – Mes dar bandome rasti Loros tėvus ir paklausti, ar ji su jais kalbėjosi. Jau kalbėjausi su vyruku iš Kalifornijos, tyrusiu Alison Kendal mirties aplinkybes. Pasak jo, nieko įtartino nebuvo pastebėta, bet jis manęs neįtikino. Kai papasakojau Ričui Stivensui apie merginas nuo vieno pietų stalo, jis davė nurodymą visiems jų mirtį tyrusiems policijos skyriams pateikti tas bylas. Seniausioji – dvidešimties metų senumo, taigi viską gausime gal tik savaitės gale. Tada labai kruopščiai tas bylas peržiūrėsime ir kas nors bemat kris į akį.

Jis laukė, kol Džoja kažką užsirašė savo bloknote.

– Noriu internete peržiūrėti, ką vietos laikraščiai rašo apie tris vadinamuosius nelaimingus atsitikimus, ir pasižiūrėti, ar nekilo jokių klausimų dėl tų moterų mirties. Pirma mirė, kai jos automobilis nulėkė nuo kelio į Potomaką; antra dingo užgriuvus lavinai Snouberde; trečia žuvo, kai sudužo jos pilotuojamas lėktuvas. Alison buvo ketvirta. Galiausiai noriu pamatyti, kas parašyta apie tariamą merginos nuo to pietų stalo savižudybę.

Kito Džoja klausimo jis jau laukė.

– Jų pavardes, mirties datas ir vietas surašiau čia, – jis parodė į mašinraščio lapą ant savo stalo. – Gali pasidaryti kopiją. Paskui noriu pasižiūrėti, ką internetas išmes apie Robį Brentą, kas galėtų praversti. Įspėju, Džoja: net dirbant dviese mums prireiks daug laiko viską užbaigti.

Jis atsistojo ir pasirąžė.

– O jau tada paskambinsiu tokio daktaro Konorso našlei ir pasakysiu, kad turiu pas ją apsilankyti. Jis priėmė Džinės Šeridan kūdikį. Anądien Džinė pasimatė su ponia Konors ir nė kiek neabejoja, kad ji kažko nesako, kažko, dėl ko labai išsigando. Gal man pavyks tai iš jos išpešti.

– Semai, aš gerai moku rinkti informaciją internete, be to, tikriausiai darau tai šimtą kartų greičiau negu jūs. Leiskit man rinkti medžiagą, o pats aplankykite daktaro žmoną.

– Daktaro našlę, – pataisė jis ir nusistebėjo, kam jam reikėjo tai daryti. Gal todėl, kad visą dieną jam iš galvos neišėjo Keitė.

Aš nesu Keitės vyras, pagalvojo, aš jos našlys. Skirtumas kaip tarp dienos ir nakties.

Jeigu jo pastaba Džoją suerzino, imdama nuo stalo sąrašą ji to neparodė.

– Pažiūrėsiu, ką man pavyks sužinoti. Pasikalbėsime vėliau.

Dorotė Konors nenorėjo pasimatyti su Džine, o paskambinus Semui tvirtai pareiškė neturinti jokios informacijos, kuri galėtų jam padėti. Supratęs, kad su ja reikia kalbėtis griežtai, jis galop tarė:

– Ponia Konors, spręsti, ar galite padėti mūsų tyrimui, galiu tik aš. Sugaišinsiu jus ne daugiau kaip penkiolika minučių.

Ji nenoromis sutiko priimti jį trečią valandą po pietų.

Jam betvarkant popierius ant rašomojo stalo, suskambo telefonas. Skambino Kornvalio policijos viršininkas Tonis Gomesas. Juodu buvo seni draugai.

– Semai, ar pažįsti tą vaikiščią Džeiką Perkinsą? – paklausė Tonis.

Ar pažįstu? – klausė savęs Semas nusukdamas akis kažkur į dangų.

– Pažįstu, Toni. O ką?

– Jis važinėja po miestą ir fotografuoja namus. Pora žmonių man pasiskundė manantys, kad jis ruošia dirvą jiems apiplėšti.

– Nekreipkit dėmesio, – atsakė Semas. – Jis nekenksmingas. Jį apsėdusi manija, kad jis – tiriamosios žurnalistikos specialistas.

– Tai daugiau negu manija. Jis sakė tiriantis Loros Vilkoks dingimą kaip tavo ypatingasis padėjėjas. Gali tai patvirtinti?

– Mano ypatingasis padėjėjas? Rupūs miltai! – Semas nusijuokė. – Įkišk jį į kalėjimą, o paskui pasistenk pamesti raktą. Dar pasikalbėsim, Toni.

73

– Džine, turėjau labai rimtą priežastį klausti registratūroje, ar gavai faksogramą, – ramiai tarė Markas, prisėdęs prie jos kavinėje.

– Tada malonėk man ją paaiškinti, – tokiu pat ramiu balsu atsakė ji.

Padavėjas pasodino ją prie to paties staliuko, prie kurio juodu išvakarėse sėdėjo kelias valandas, bet šiandien stigo tos šilumos ir užsimezgančio artumo pojūčio, būdingo vakarykščiam jų pokalbiui. Marko veide ji matė nerimą ir suprato, kad nuo jos sklinda vis stiprėjančios dvejonės ir nepasitikėjimas juo.

Lilė – Meredita – saugi, ir aš netrukus su ja pasimatysiu, galvojo ji. Tai svarbiausia, esmė to, kas šiuo metu turi reikšmę. Bet tas paštu prieš mėnesį atsiųstas plaukų šepetys, paskui grasinančios faksogramos ir rožė ant Rido kapo – po kiekvieno iš šių incidentų nerimas draskė ją į gabalus.

Tą naujausią faksogramą turėjau gauti vakar iki vidurdienio, prisiminė Džinė žiūrėdama į Marką kitapus stalo. Jai atrodė, kad juodu vienas kitą vertina, šiandien mato vienas kitą kitokioje šviesoje. Markai, maniau, kad galiu tavimi pasitikėti, pamanė ji. Vakar taip mane užjautei, puikiai mane supratai, kai pasakojau tau apie Lilę. Nejaugi tik šaipeisi iš manęs?

Kaip ir jinai, jis vilkėjo bėgioti skirtu treningu. Jo buvo tamsiai žalias, todėl jo akys atrodė veikiau šviesiai rusvos negu rudos. Jose Džinė įžvelgė nerimą.

– Džine, aš psichiatras, – prašneko jis. – Mano darbas – stengtis suprasti, kaip veikia žmogaus protas. Dievas mato: tu ir taip išgyveni pragarą, tad man nevalia dar labiau kartinti tau gyvenimą. Kalbant atvirai, tikėjausi, kad tas, kuris siuntinėja tau tas žinutes, ir toliau su tavim bendraus.

– Kodėl?

– Todėl, kad tai rodytų, jog jis ar ji nenori nutraukti ryšių. Dabar gavai Loros žinutę ir esi tikra, kad ji nepadarys Lilei nieko bloga. Bet svarbiausia tai, kad ji su tavim susisiekė. Tai ir norėjau sužinoti. Taip, aš sunerimau, kai registratorė pasakė, kad naujų žinučių negavai. Aš nerimavau dėl Lilės saugumo.

Jis pažiūrėjo į ją, ir susirūpinimą jo veide pakeitė nuostaba.

– Džine, nejaugi tu manei, kad tuos fakso pranešimus tau siuntinėjau aš, kad tas, kurį gavai vakar į pavakarę, turėjo ateiti anksčiau? Nejaugi tu išties svarstei tokią galimybę?

Jos tyla buvo iškalbingas atsakymas.

Ar aš juo tikiu? – klausė savęs Džinė. Nežinau.

Prie staliuko priėjo padavėjas.

– Man tik kavos, – paprašė Džinė.

– Lyg ir prisimenu, kad telefonu man sakei visą dieną nieko neturėjusi burnoje, – tarė Markas. – Mokantis Stounkrofte tau patiko ant grotelių kepti sumuštiniai su sūriu ir pomidorais. Vis dar juos mėgsti?

Džinė linktelėjo.

– Du keptus ant grotelių sumuštinius su sūriu ir pomidorais, – abiem užsakė Markas. Palaukęs, kol padavėjas nuėjo taip toli, kad nebegalėjo jų girdėti, vėl prašneko: – Vis dar nieko nepasakei, Džine. Nežinau, ką tai reiškia: kad tiki manimi, netiki ar nesi tikra. Prisipažinsiu, mane tai velniškai liūdina, bet tikrai tave suprantu. Atsakyk man tik į šį klausimą: tu vis dar tikra, kad tuos fakso pranešimus siuntinėjo Lora ir kad Lilė saugi?

Nepasakosiu jam apie Kreigo Maikelsono skambutį, nusprendė Džinė. Negaliu sau leisti kuo nors pasitikėti.

– Aš tikra, kad Lilė saugi, – atsargiai tarė.

Markas aiškiai pamatė, kad ji išsisukinėja.

– Vargšelė Džinė. Nežinai, kuo pasitikėti, ar ne? Nesmerkiu tavęs, bet ką dabar darysi? Lauksi čia nežinia kiek, kol pasirodys Lora?

– Bent jau kelias ateinančias dienas, – atsakė Džinė stengdamasi kalbėti kuo nekonkrečiau. – O tu?

– Pabūsiu iki penktadienio ryto, tada teks grįžti. Turiu priimti pacientus. Laimė, mano laidos jau įrašytos, bet dabar negaliu vilkinti naujų kūrimo. Šiaip ar taip, nuo penktadienio mano kambarys rezervuotas kažkokiam žmogui, dalyvaujančiam tame lempučių suvažiavime, ar kaip jis ten vadinasi.

– Bus pagerbta šimtas prekybos agentų, – paaiškino jam Džinė.

– Vėl pagerbtieji, – atsakė Markas. – Tikiuosi, visas šimtas saugiai grįš namo. Kiek suprantu, atsiliepsi į valdybos pirmininko Daunso prašymą šįvakar ateiti į jo rezidenciją kokteilių ir sudalyvauti fotosesijoje?

– Ničnieko apie tai nežinau, – gynėsi Džinė.

– Jis tikriausiai paliko tau žinutę atsakiklyje. Priėmimas neturėtų ilgai trukti. Pasak Daunso, jis norėjo ištaisyti vakarienę, bet Karteris ir Gordonas jau turi vakarienės planų. Tiesą sakant, aš taip pat. Tėvas nori, kad vėl su juo pavakarieniaučiau.

– Taigi spėju, kad tėvas atsakė į klausimus, kuriuos sakei jam užduosiąs, – tarė Džinė.

– Taip, atsakė. Džine, tu žinai tik pusę to, kas nutiko. Tu nusipelnei išgirsti kitą pusę. Mano brolis Denisas mirė mėnuo po to, kai baigė Stounkroftą. Rudenį jis turėjo pradėti lankyti Jeilio universitetą.

– Žinau apie tą nelaimingą atsitikimą, – tarė Džinė.

– *Šį tą* žinai apie tą nelaimingą atsitikimą, – pataisė ją Markas. – Buvau ką tik baigęs aštuntą pradžios mokyklos klasę ir rugsėjį turėjau pradėti lankyti Stounkroftą. Tėvai mokyklos baigimo proga padovanojo Denisui kabrioletą. Tikriausiai jo nepažinojai, bet jis visur buvo nepralenkiamas. Pirmas klasės mokinys, beisbolo komandos kapitonas, studentų tarybos prezidentas. Labai išvaizdus, sąmojingas ir labai mielas vaikinas. Po

keturių persileidimų motinai pavyko paleisti į pasaulį auksinį vaikelį.

– Manyčiau, tau buvo sunku su tuo susitaikyti, – įgėlė Džinė.

– Žinau, žmonės taip mano, bet iš tikrųjų Denisas man buvo sektinas pavyzdys. Mano didysis brolis. Garbinau jį kaip didvyrį.

Džinei atrodė, kad Markas kalba daugiau su savimi negu su ja.

– Jis žaisdavo su manim tenisą. Išmokė žaisti golfą. Jis imdavo mane pasivažinėti tuo kabrioletu, paskui, kadangi be perstojo zyziau, išmokė jį vairuoti.

– Bet tau negalėjo būti daugiau kaip trylika ar keturiolika, – tarė Džinė.

– Trylika. Žinoma, į gatvę niekada neišvažiuodavau, o jis visuomet sėdėdavo šalia. Mūsų namas buvo su didžiuliu sklypu. Tą dieną, kai įvyko tas nelaimingas atsitikimas, aš nuo pat ryto grizinau Denisą pasivažinėti. Galiausiai kokią ketvirtą jis metė man raktelius sakydamas: „Gerai, gerai, sėsk į mašiną. Aš tuoj ateisiu."

Sėdėjau jo laukdamas ir skaičiavau minutes, kol jis ateis, ir visi galės pamatyti mane, kabrioletą vairuojantį kietą bičą. Bet tada atėjo pora jo draugų ir Denisas man pasakė truputį pamėtysiąs su jais į krepšį. „Pažadu: po kokios valandos galėsi pavairuoti, – tarė jis. Nueidamas sušuko: – Išjunk variklį ir būtinai užtrauk rankinį stabdį!"

Nusivylęs ir supykęs parkūriau namo. Motina buvo virtuvėje. Pasakiau jai, kad apsidžiaugčiau, jei Deniso automobilis nuriedėtų nuokalnėn ir trenktųsi į tvorą. Po keturiasdešimties minučių jis išties nuriedėjo. Krepšinio stovas buvo keliuko apačioje. Deniso draugai spėjo pasitraukti į šalį, Denisas ne.

– Markai, tu psichiatras. Turi žinoti, kad tu dėl to nekaltas.

Grįžo padavėjas su sumuštiniais ir kava. Markas atsikando sumuštinio, gurkštelėjo kavos. Džinė aiškiai matė, kad jis sunkiai tramdo emocijas.

– Protu tai suvokiu, bet nuo tada abu mano tėvai ėmė kitaip su manimi elgtis. Mano motinai Denisas buvo kūdikėlis Jėzus.

Aš tai suprantu. Jam nieko netrūko, jis buvo toks gabus. Girdėjau ją sakant tėvui, esą ji įsitikinusi, jog aš tyčia neužtraukiau stabdžio, – ne tam, kad padaryčiau Denisui ką nors bloga, bet norėdamas atsilyginti už tai, kad mane apvylė.

– O ką sakė tėvas?

– Svarbiau tai, ko jis *nesakė*. Tikėjausi, kad jis mane užsistos, bet jis to nepadarė. Paskui kažkas iš bendraamžių man pasakė, esą mano motina pareiškė, girdi, jei Dievas norėjo pasiimti vieną iš jos sūnų, kodėl tai turėjo būti Denisas?

– Tą pasakojimą esu girdėjusi, – prisipažino Džinė.

– Vaikystėje norėjai ištrūkti iš savo tėvų, Džine, aš taip pat. Visada jutau, kad esame gimininingos sielos. Mes abu puolėme į mokslus ir laikėme liežuvį už dantų. Ar dažnai matai tėvus?

– Tėvas gyvena Havajuose. Lankiausi pas jį pernai. Turi draugę, ganėtinai mielą, bet jis visiems apskelbęs, kad viena santuoka išgydė jį nuo noro kada nors vėl eiti prie altoriaus. Per Kalėdas kelias dienas praleidau pas motiną. Ji atrodo nuoširdžiai laiminga. Juodu su vyru kelis kartus mane aplankė. Prisipažinsiu: man truputį koktu žiūrėti, kaip juodu laikosi susikibę rankomis ir glaustosi, kai prisimenu, kaip ji elgdavosi su mano tėvu. Ko gero, nebejaučiu tėvams pagiežos, tik apmaudu, kad būdama aštuoniolikos nemaniau galinti kreiptis į juos pagalbos.

– Mano motina mirė, kai mokiausi medicinos mokykloje, – pasakojo Markas. – Man niekas nepranešė, kad ją ištiko širdies smūgis ir ji miršta. Būčiau šokęs į lėktuvą ir grįžęs su ja atsisveikinti. Bet ji neprašė manęs, atvirkščiai – pareiškė nenorinti manęs matyti. Pasijutau galutinai jos atstumtas. Į laidotuves nėjau. Nuo tada niekada negrįžau į namus, o su tėvu nesikalbėjome keturiolika metų, – jis patraukė pečiais. – Gal todėl ir nusprendžiau tapti psichiatru. „Gydytojau, gydykis pats." Vis dar bandau tai daryti.

– Kokius klausimus uždavei tėvui? Minėjai, kad jis į juos atsakė.

– Pirmas buvo toks: kodėl jis manęs nepasikvietė, kai merdėjo motina?

Džinė suėmė kavos puodelį abiem rankomis ir prisikišo prie lūpų.

– Ką jis į tai?

– Jis atsakė, kad motinai buvo prasidėjusios haliucinacijos. Prieš ištinkant tam širdies smūgiui, ji nuėjo pas aiškiaregę, ir ta jai pasakė, esą jaunesnysis jos sūnus tyčia neužtraukė stabdžio, nes pavydėjo broliui ir norėjo padaryti jam bloga. Motina visada tikėjo, kad aš galėjau norėti aplamdyti Deniso automobilį, bet po aiškiaregės žodžių visai prarado savitvardą. Gal dėl to ir širdies smūgį patyrė. Ar nori išgirsti kitą klausimą, kurį uždaviau tėvui?

Džinė linktelėjo.

– Mano motina negalėjo pakęsti girtavimo, o tėvas mėgdavo vakarop išgerti. Jis nemačiomis nusėlindavo į garažą – ten ant lentynos už dažų skardinių laikė kokį butelį, arba apsimesdavo tvarkąs savo mašinos saloną ir išsitaisydavo nedidelį kokteilių vakarėlį. Kartais sėsdavo į Deniso automobilį ir ten išlenkdavo burnelę. Žinau, kad tada palikau stabdį užtrauktą. Žinau, kad Denisas nėjo prie mašinos, – jis žaidė krepšinį su draugais. Motina tikrai nebūtų lipusi į kabrioletą. Paklausiau tėvo, ar jis tą popietę įsėdo į Deniso automobilį ir kaip visada išmetė porą taurelių viskio. Jeigu taip, ar jis negalėjo netyčia atleisti stabdžio?

– Ką jis atsakė?

– Jis prisipažino buvęs kabriolete ir išlipęs gal kokia minutė prieš jam nuriedant nuokalne. Jam taip ir neužteko drąsos prisipažinti mano motinai net tada, kai ta aiškiaregė nuodijo jai protą tariama mano kalte.

– Kodėl, tavo manymu, jis prisipažino dabar?

– Aną vakarą ėjau per miestą ir mąsčiau, kaip žmonės gyvena, kai juose verda neišspręsti konfliktai. Į mano priimamąjį ateinantys pacientai – gyvas to įrodymas. Kai pamačiau tėvo automobilį keliuko viršuje – beje, to paties keliuko, nusprendžiau užeiti ir po keturiolikos nesikalbėjimo metų viską išsiaiškinti.

– Matei jį vakar, matysi ir šįvakar. Ar tai reiškia, kad judu susitaikėte?

– Netrukus jam sueis aštuoniasdešimt, Džeine, be to, jis prastos sveikatos. Dvidešimt penkerius metus jis gyveno melu. Jis beveik apgailėtinas; šneka, kaip nori atitaisyti man padarytą skriaudą. Aišku, jis negali to padaryti, bet gal jį matant man bus lengviau viską suprasti ir užmiršti. Jis teisus sakydamas, kad jeigu mano motina būtų žinojusi, jog jis kabriolete gėrė ir tas nelaimingas atsitikimas įvyko per jį, ji tą pačią dieną būtų išvijusi jį iš namų.

– Bet viskas baigėsi kitaip: emociškai ji užsisklendė nuo tavęs.

– O tai savo ruožtu privertė mane dar labiau pajusti, kad esu nevisavertis, nevykėlis – prisimenu, kad mokydamasis Stounkrofte toks ir maniau esąs. Stengiausi būti panašus į Denisą, bet tikrai nebuvau toks išvaizdus kaip jis. Nebuvau sportininkas, neturėjau lyderio savybių. Bičiuliškus jausmus patirdavau tik tada, kai keliese vakarais dirbdavome kartu dvyliktoje klasėje. Taigi po darbo nueidavome kur nors valgyti picos. Gera iš to buvo tai, kad išmokau užjausti vaikus, kurių gyvenimas nesaldus, ir, jau suaugęs, stengiausi jį jiems palengvinti.

– Iš to, ką girdžiu, matau, kad tau sekasi gerai.

– Tikiuosi. Laidos prodiuseriai nori kelti būstinę į Niujorką ir manęs paprašė dirbti Niujorko ligoninėje. Manau, esu pasiruošęs tai permainai.

– Pradėsi viską iš naujo?

– Taigi. Tada galėsiu viską, ko negaliu užmiršti ir už ką negaliu dovanoti, nurašyti praeičiai.

Jis pakėlė kavos puodelį.

– Gal išgerkime už tai, Džine?

– Mielai.

Nors vaikystėje nuolatos patyriau didžiulį skausmą, jam buvo dar blogiau, pamanė Džinė. Mano tėvai buvo tiek įnikę į tarpusavio neapykantą, kad nesuvokė, kaip mane žeidžia. Tavo tėvai leido tau suprasti labiau mylintys tavo brolį, paskui tavo tėvas tyčia leido tavo motinai tikėti vieninteliu dalyku, už kurį ji tau niekada negalėjo atleisti. Kaip *tai* paveikė tavo sielą?

Jai magėjo ištiesti delną virš stalo ir uždėti ant jo – tokiu gestu jis guodė ją vakar, tačiau kažkas ją sulaikė. Ji tiesiog negalėjo juo pasitikėti. Tada prisiminė norėjusi paklausti apie tai, ką prieš kelias akimirkas iš jo išgirdo.

– Markai, kokį darbą dvyliktoje klasėje dirbai vakarais?

– Dirbau valytojų brigadoje, tvarkiusioje pastatą, kuris vėliau sudegė. Džeko Emersono tėvas įtaisė kelis mūsų dirbti tenai. Rodos, tavęs nebuvo, kai aną vakarą apie tai juokavome. Visi dabar medalius gavę vyrai tais laikais stumdė ten šluotą ir tuštindavo šiukšliadėžes.

– Jūs *visi*? – paklausė Džinė. – Karteris, Gordonas, Robis ir tu?

– Tikrai taip. Ė – ir dar vienas. Džoelas Nimanas, dar žinomas kaip Romeo. Visi dirbome Džeko komandoje. Neužmiršk: tam darbui mes tikome idealiai, nes mums nereikėjo treniruotis rungtynėms ar keliauti su komandomis. – Jis kiek patylėjo. – Pala. Turėtum žinoti tą pastatą, Džine. Tu juk buvai daktaro Konorso pacientė.

74

Džeikui grįžus į mokyklą, panelė Feris buvo studijoje.

– Kaip sekėsi, Džeikai? – paklausė ji žiūrėdama, kaip jis vargsta uždarydamas duris ir atsargiai žongliruodamas sunkiu fotoaparatu, kai nusiėmęs nuo peties dėjo ant rašomojo stalo.

– Buvo tikras nuotykis, Džile, – prsiminė Džeikas. – Norėjau pasakyti, panele Feris, – tuoj pat pasitaisė. – Nusprendžiau paruošti chronologinį pasakojimą apie Lorą Vilkoks nuo vystyklų iki šių dienų. Iš tolo fotografuojant Šventojo Tomo Beketo bažnyčią man nusišypsojo laimė: priešais ją stovėjo vaikiškas vežimėlis. Turiu galvoje, *tikras* vežimėlis, o ne koks nors sulankstomas, triratis ar dar koks, į kokius šiais laikais tėvai kiša mažylius.

Prieš nusivilkdamas paltą, išsitraukė iš kišenės diktofoną.

– Lauke baisiai šalta, – pasiskundė, – užtat bent jau policijos nuovadoje buvo šilta.

– Policijos nuovadoje, Džeikai? – įtariai paklausė Džilė Feris.

– Aha. Bet paaiškinsiu viską iš eilės. Po bažnyčios padariau keletą fono kadrų – kad kitur gyvenantys žmonės pajustų mūsų miestelio dvasią. Suprantu: straipsnis bus mokyklos laikraščiui, bet aš visai tikiu, kad jį pasičiups ir stambesni leidiniai ir jis ras platesnę auditoriją.

– Aišku, Džeikai. Nenoriu tavęs skubinti, bet aš jau ketinau išeiti.

– Aš labai greitai. Paskui nufotografavau antrą Loros namą, Tadžgaražą. Labai įspūdingas, jeigu žmogui patinka tokia neskoninga didybė. Priešais jį – didelis kiemas ir dabartinis namo

gyventojas įkišo į veją kelias graikiškas statulas. Mano nuomone, jos atrodo pretenzingai, bet skaitytojai iš jų supras, kad Lorai vaikystėje neteko valgyti „netikėtų pusryčių".

– Netikėtų pusryčių? – suglumo Džilė Feris.

– Paaiškinsiu. Senelis man pasakojo apie tokį komiką Semą Levensoną. Šis sakęs, kad jo šeima buvo labai neturtinga, todėl jo motina pirkdavusi konservus nuo gatvės prekiautojo vežimėlio po du centus už vieną. Jie buvo tokie pigūs, nes nuo jų būdavo nukritusios etiketės, tad niekas nežinojo, kas viduje. Vaikams ji sakydavo, kad gaus „netikėtus pusryčius". Jie niekada nežinodavo, ką valgys. Šiaip ar taip, antri Loros namai rodo, kad ji augo pasiturinčioje vidurinės klasės, o gal net aukštuomenei priskirtinoje šeimoje.

Džeikas paniuro.

– Iš tolo nufotografavęs namus aplink buvusį Loros namą, nuvažiavau į kitą miestelio pusę – į Kalno kelią, kur ji gyveno pirmuosius šešiolika savo gyvenimo metų. Gatvė labai miela ir, kalbant atvirai, namas labiau mano skonio negu tas su graikiškomis skulptūromis. Šiaip ar taip, vos pradėjus fotografuoti privažiavo policijos patrulių automobilis ir itin agresyviai nusiteikęs pareigūnas paklausė, ką aš veikiu. Man paaiškinus, kad naudojuosi savo, piliečio, teise fotografuoti gatvėje, jis pasikvietė mane į savo automobilį ir nusivežė į nuovadą.

– Jis tave *suėmė*, Džeikai?! – sušuko Džilė Feris.

– Ne, tamsta, ne visai. Mane apklausė kapitonas. Kadangi jaučiausi padaręs neįkainojamą paslaugą tyrėjui Diganui, pasakydamas jam, kad Lora Vilkoks atrodė labai išsigandusi, kai skambino į viešbutį prašydama palaikyti jai kambarį, nusprendžiau turįs teisę prisistatyti kapitonui ypatinguoju pono Digano padėjėju Loros dingimo tyrime.

Man truks to vaikio, kai baigs mokyklą, pamanė Džilė Feris. Ji nusprendė, kad nieko baisaus neatsitiks, jei kelias minutes pavėluos pas dantistą.

– Ar kapitonas tavim patikėjo, Džeikai? – paklausė ji.

– Jis paskambino ponui Diganui. Šis ne tik kad manęs nepalaikė, bet dar ir pasiūlė kapitonui įkišti mane į kalėjimą ir pamesti raktą, – Džeikas įdėmiai pažiūrėjo į savo mokytoją. – Nejuokinga, panele Feris. Sakyčiau, ponas Diganas apvylė mano pasitikėjimą. Paaiškėjo, kad kapitonas turi kur kas daugiau užuojautos. Jis net buvo toks geras, kad leido baigti fotografuoti rytoj, nes man teliko padaryti kelias namo Kalno kelyje nuotraukas. Vis dėlto jis mane įspėjo neiti į svetimas valdas. Tuoj išryškinsiu dabar išfotografuotą juostą ir, jums leidus, rytoj vėl pasiimsiu šį fotoaparatą ir padarysiu tuos paskutinius kadrus.

– Neprieštarauju, Džeikai, bet atmink: tokie fotoaparatai nebegaminami. Žiūrėk, kad jam nieko neatsitiktų, nes košę teks srėbti man, ne tau! Dabar turiu bėgti.

– Saugosiu jį iki paskutinio kraujo lašo! – jai pavymui sušuko Džeikas. Aš rimtai, galvojo persukdamas juostą į kasetę ir išimdamas iš aparato. Nors kapitonas įspėjo mane nekelti kojos į svetimas valdas, tam, kad galėčiau deramai iliustruoti savo pasakojimą, turėsiu įvykdyti pilietinio nepaklusnumo akciją, tarė sau. Nufotografuosiu Loros namą Kalno kelyje iš galo. Namas negyvenamas, taigi niekas tikrai manęs nepastebės.

Jis nuėjo į tamsų kambarį, išryškino juostą, paskui ėmė ryškinti nuotraukas. Šis užsiėmimas jam buvo vienas mėgstamiausių. Žiūrėdamas, kaip iš negatyvo ima rastis žmonės ir daiktai, patirdavo jaudulį ir kūrybinį džiaugsmą. Vieną po kitos jis pakabino nuotraukas ant skalbinių virvės džiūti, paskui išsitraukė didinamąjį stiklą ir įdėmiai jas apžiūrėjo. Visos buvo geros – nesvarbu, kad tai buvo jo paties nuomonė, – bet įdomiausias pasirodė vienintelis Loros namo Kalno kelyje kadras, kurį spėjo padaryti prieš pasirodant farui.

Tas namas šiurpokas, pamanė Džeikas. Norisi kišti galvą po patalais ir slėptis. Dėl ko? Viskas tvarkinga. Gal čia šuo ir pakastas. Jis per daug tvarkingas. Pažiūrėjo įdėmiau. Užuolaidos – va kas! – atėjo pergalinga mintis. Miegamajame namo gale jos kitokios negu kituose kambariuose. Nuotraukoje jos atrodo

gerokai tamsesnės. Fotografuodamas to nepastebėjau, bet tada saulė švietė gana skaisčiai. Jis švilptelėjo. Pala, pala! Kai internete skaičiau apie tai, kas nutiko Karen Somers, rodos, prisimenu, kad ji buvo nužudyta tame kampiniame miegamajame, dešinėje namo pusėje. Prisimenu nusikaltimo vietos nuotrauką. Langai joje buvo apvesti apskritimais.

Kodėl neįdėjus į straipsnį atskirą vien tų dviejų langų nuotrauką? Galėčiau pažymėti, kad kažkokia tamsi aura gaubia tą lemtingą kambarį, kuriame buvo nužudyta mergina ir kuriame šešiolika metų miegojo Lora. Išeitų gražus, nors šiurpokas akcentas.

Džeikas nusivylė, kai padidinus nuotrauką paaiškėjo, jog šviesumo skirtumas veikiausiai atsirado dėl to, kad kampiniame kambaryje be matomų iš gatvės dekoratyvinių užuolaidų buvo užtrauktos ir kitos, iš vidaus.

Ar tikrai turėčiau nusivilti? – klausė savęs Džeikas. O kas, jeigu kambaryje gyvena koks žmogus, kuris nenori, kad iš lauko matytųsi šviesa? Toks kambarys būtų puiki slėptuvė. Namas atnaujintas. Net prieangyje yra baldų, vadinasi, jis tikriausiai apstatytas. Niekas jame negyvena. Beje, kas jį nusipirko? Tai bent pokštas būtų, jei paaiškėtų, kad Lora Vilkoks įsigijo senąjį savo namą ir dabar užsidariusi jame su Robiu Brentu!

Man buvo atėję į galvą dar ir kvailesnių spėlionių, nusprendė. Gal paklausti pono Digano nuomonės?

Velniai nematė, neklausiu. Gal ši mintis beprotiška, bet jeigu ji turi bent šiokį tokį pagrindą, pats ją panaudosiu savo straipsnyje. Diganas liepė kapitonui pasodinti mane už grotų. Eina jis velniop! Daugiau pagalbos iš manęs jis nesulauks.

75

Semas pabuvo pas Dorotę Konors lygiai penkiolika minučių – tiek, kiek ir buvo žadėjęs. Pamatęs, kokia ji paliegusi, bendravo su ja atsargiai. Jam netrukus ėmė aiškėti, kad kalbėdama su Džine moteris nesugebėjo paslėpti susirūpinimo todėl, kad jaudinosi dėl velionio vyro reputacijos. Tai supratus jam buvo lengviau eiti prie reikalo.

– Ponia Konors, daktarė Šeridan kalbėjosi su Pege Kimbal, vienu metu dirbusia pas jūsų vyrą. Norėdama padėti daktarei Šeridan rasti dukrą, ponia Kimbal pasakė, kad daktaras Konorsas kartais apeidavo įvaikinimo taisykles. Jeigu jums dėl to neramu, pasakysiu, kad jau pavyko sužinoti, kur yra daktarės Šeridan dukra, ir kad ji buvo įvaikinta visiškai teisėtai. Negana to, daktarė Šeridan šiandien vakarieniaus su dukros įtėviais ir labai greitai pasimatys su dukra. Taigi ši tyrimo dalis baigta.

Neslepiamas palengvėjimas moters veide patvirtino Semui, kad jis išsklaidė jos susirūpinimą.

– Mano vyras buvo be galo nuostabus žmogus, – tarė ji. – Būtų buvę siaubinga, jei praėjus dešimčiai metų po jo mirties žmonės imtų manyti, kad jis darė ką nors negera ar neteisėta.

Darė, pamanė Semas, bet aš ne dėl to čia atėjau.

– Ponia Konors, pažadu niekada nepanaudoti nieko, ką išgirsiu iš jūsų, velionio reputacijai juodinti. Bet prašau jūsų atsakyti į tokį klausimą: ar jūs bent ką nors žinote apie tai, kaip kažkas galėjo prieiti prie popierių, susijusių su Džinės Šeridan nėštumu ir gimdymu, jūsų vyro kabinete?

Dabar Dorotės Konors balse ir akyse, kai žvelgė Semui tiesiai į akis, nebuvo likę nė menkiausio nervingumo ženklo.

– Duodu jums garbės žodį, kad nieko nežinau apie tokį žmogų, bet jeigu žinočiau, viską jums pasakyčiau.

Juodu sėdėjo įstiklintoje verandoje – Semas įtarė, kad ponia Konors čia leidžia didumą laiko. Ji prisispyrė palydėti jį iki durų, bet jas atidariusi sudvejojo.

– Per tuos keturiasdešimt metų, kuriuos vertėsi medicina, mano vyras įvaikino dešimtis kūdikių, – tarė. – Jis visuomet nufotografuodavo naujagimį. Kitoje kiekvienos nuotraukos pusėje jis užrašydavo gimimo datą, o jeigu motina prieš atsisakydama kūdikio duodavo jam vardą, nurodydavo ir jį.

Ji uždarė duris.

– Eime į biblioteką.

Semas nusekė jai įkandin pro svetainę, iš jos pro įstiklintas duris į nišą, visą nukrautą knygų lentynomis.

– Nuotraukų albumai laikomi čia, – paaiškino ji. – Daktarei Šeridan išėjus, radau jos kūdikio nuotrauką. Kitoje jos pusėje buvo užrašytas Lilės vardas. Prisipažinsiu: siaubingai bijojau, kad jos dukra buvo įvaikinta neapiforminus dokumentų. Bet dabar, kai daktarė Šeridan sužinojo, kur gyvena jos dukra, ir netrukus su ja pasimatys, esu tikra, ji norės turėti trejų metukų Lilės nuotrauką.

Nuotraukų albumų šūsnys užėmė visą lentynų skyrių. Šis buvo paženklintas etiketėmis, seniausios buvo keturiasdešimties metų. Albume, kurį išsitraukė ponia Konors, buvo įdėtas puslapių žymeklis. Ji atsivertė albumą, ištraukė nuotrauką iš plastikinio dėklo ir padavė Semui.

– Prašyčiau pasakyti daktarei Šeridan, kad labai dėl jos džiaugiuosi.

Grįžęs į automobilį, Semas rūpestingai įsikišo į vidinę kišenę nuotrauką, kurioje buvo užfiksuota mergytė didelėmis akimis, ilgomis blakstienomis ir gražiomis sruogomis krintančiais plaukais. Kokia gražuolė! – pamanė. Galiu įsivaizduoti, kaip sunku Džinei buvo jos atsisakyti. Esu visai netoli nuo Glen Ridžo. Jeigu

ji ten, užvešiu jai nuotrauką. Po pokalbio su manimi Maikelsonas turėjo paskambinti Džinei, taigi ji tikriausiai jau pasiruošusi susitikti su Lilės įtėviais.

Semui paskambinus, Džinė buvo savo kambaryje ir mielai sutiko pasimatyti vestibiulyje.

– Duok man dešimt minučių, – paprašė. – Aš ką tik išlipau iš vonios. – Paskui pridūrė: – Neatsitiko nieko bloga, Semai?

– Visiškai nieko bloga, Džine.

Bent jau kol kas, pamanė, nes nerimas vis dar nenustojo jo smelkęs.

Jis tikėjosi, kad Džinė trykš džiaugsmu dėl jos laukiančio susitikimo su Lile, bet pamatė, kad kažkas jai neduoda ramybės.

– Gal eime ten? – jis linktelėjo galva į laisvą sofą ir kėdę vestibiulio kampe.

Nereikėjo ilgai laukti, kol Džinė paaiškino jam savo susirūpinimo priežastį.

– Semai, pradedu manyti, kad fakso pranešimus siuntinėja Markas, – tarė ji.

Jis išvydo jos akyse skausmą.

– Kodėl taip manai? – ramiai paklausė jis.

– Todėl, kad jis prasitarė žinojęs, jog buvau daktaro Konorso pacientė. Niekada jam to nesakiau. Tai dar ne viskas. Vakar jis klausė registratorės, ar aš gavau faksogramą, ir atrodė nusivylęs, kai išgirdo neigiamą atsakymą. Mat ta faksograma per klaidą atsidūrė kito viešbučio svečio korespondencijoje. Markas man pasakojo, kad vakarais dirbdavo daktaro Konorso priimamajame tuo metu, kai pas jį lankydavausi. Galiausiai jis prisipažino matydavęs mane Vest Pointe su Ridu. Jis net žinojo jo vardą.

– Džine, pažadu tau: mes labai įdėmiai stebėsime Marką Flaišmaną. Kalbėsiu atvirai. Man nepatiko, kad tu atskleidi jam savo paslaptis. Tikiuosi, nesakei jam nieko, ką šįryt išgirdai iš Maikelsono.

– Nesakiau.

– Nenoriu tavęs bauginti, bet manau, kad turi būti atsargi. Galiu lažintis: mes sužinosime, kad faksogramas siuntinėja vie-

nas iš tų, su kuriais baigei mokyklą. Nesvarbu, kas paaiškės esąs tas žmogus – Markas ar kas nors kitas, dalyvavęs susitikime, – aš nebemanau, kad tie grasinimai dėl pinigų. Manau, susidūrėme su nesveikos psichikos, potencialiai pavojinga asmenybe.

Jis ilgai žiūrėjo jai į akis.

– Flaišmanas buvo bepradedąs tau patikti, tiesa?

– Taip, – prisipažino Džinė. – Štai kodėl man sunku patikėti, kad jis visai ne toks žmogus, koks atrodo iš pažiūros.

– Kol kas to nežinai. Turiu kai ką, kas galbūt pataisys tau nuotaiką.

Jis išsitraukė iš kišenės Lilės nuotrauką, bet prieš ją paduodamas paaiškino, kas joje. Tada akies kampučiu pamatė pro priekines viešbučio duris įeinančius Gordoną Eimorį ir Džeką Emersoną.

– Gal geriau nusinešk ją į kambarį ir ten pažiūrėk, Džine, – patarė jis. – Ką tik pasirodė Eimoris su Emersonu. Jeigu jie tave pamatys, tikriausiai prieis.

– Ačiū, Džeikai, – sukuždėjo Džinė, paėmė iš jo nuotrauką ir nuskubėjo prie lifto.

Semas pamatė, kad Gordonas Eimoris pastebėjo Džinę ir mėgins ją vytis, tad nuskubėjo jo sustabdyti.

– Pone Eimori, – tarė, – ar jau nusprendėte, kiek dar čia gyvensite?

– Išvyksiu ne vėliau kaip iki savaitgalio. Kodėl klausiate?

– Todėl, kad jeigu ponia Vilkoks netrukus neduos žinios, laikysime ją dingusia. Tokiu atveju mums reikės išsamiau pasikalbėti su žmonėmis, buvusiais šalia jos prieš pat jai dingstant.

Gordonas Eimoris patraukė pečiais.

– Jinai duos žinią, – atsainiai atsakė. – Dėl visa pikta: net išsiregistravęs iš viešbučio būsiu netoliese. Per Džeką Emersoną, kaip mūsų agentą, mes pateikėme siūlymą pirkti čia didelį sklypą korporacijos būstinei. Todėl išvykęs iš šio viešbučio ketinu kelias savaites pagyventi savo bute Manhatane.

Džekas Emersonas iki tol kalbėjosi su kažkuo prie registratūros. Dabar jis prie jų priėjo.

– Ar yra kokių žinių apie tą bjaurybę? – paklausė jis Semo.

– Bjaurybę? – Semas suraukė kaktą. Jis puikiai suprato, kad Emersonas turi galvoje Robį Brentą, bet nesiruošė išsiduoti.

– Nagi apie tą mūsų komiką – Robį Brentą. Nejaugi jam neužtenka protelio suprasti, kad visi svečiai, – nesvarbu, dingę ar ne, – kaip ir žuvis, po trijų dienų ima dvokti? Norėjau pasakyti, laikas baigti tą reklaminį triuką.

Emersonas pietų išmetė porą taurelių viskio, pamanė Semas pamatęs, koks jis įraudęs.

Nuleidęs negirdomis repliką apie Brentą, jis tarė:

– Kadangi jūs gyvenate Kornvalyje, pone Emersonai, manau, galėsiu jus rasti, jei reikės pasikalbėti apie Lorą Vilkoks. Kaip ką tik paaiškinau ponui Eimoriui, jeigu greitai negausime iš jos žinios, laikysime dingusia.

– Neskubėkite, pone Diganai, – atsakė Emersonas. – Vos tik mudu su Gordžiuku – tai yra Gordonu – užbaigsime sandorį, aš iš čia išvyksiu. Sent Barto saloje Karibų jūroje turiu vasarnamį, seniai jame nebuvau. Gerokai pavargau, kol surengiau šį susitikimą. Šįvakar padarysime naujų nuotraukų valdybos pirmininko Daunso rezidencijoje, išgersime su juo po taurelę, o jau tada šis susitikimas bus *tikrai* pasibaigęs. Kam rūpi, ar Lora Vilkoks ir Robis Brentas kada nors pasirodys, ar ne? Stounkrofto mokyklos statybos komitetui tokios reklamos, kokią juodu daro, nereikia.

Gordonas Eimoris klausėsi jo su šypsenėle veide.

– Turiu jums pasakyti, pone Diganai, kad, mano galva, Džekas viską labai gerai išdėstė. Norėjau pagauti Džinę, bet ji įlipo į liftą ir man nepavyko. Ar žinote jos planus?

– Nežinau. Dabar prašau man atleisti – turiu grįžti į savo darbovietę.

Nesakysiu nė vienam iš jų, ką daro Džinė, pamanė jis eidamas per viešbučio vestibiulį, ir, tikiuosi, ji paklausys mano perspėjimo nepasitikėti nė vienu iš jų.

Lipant į automobilį suskambo jo mobilusis. Skambino Džoja Lako.

– Semai, man pasisekė, – tarė ji. – Nuojautos paakinta, peržiūrėjau ataskaitą apie Gloriją Martin, savižudę, prieš imdamasi tų atsitiktinių mirčių. Po jos mirties vietiniame – Betliejaus – laikraštyje pasirodė didelis straipsnis apie ją.

Semas laukė, ką išgirs toliau.

– Glorija Martin nusižudė užsidėdama ant galvos plastikinį maišelį. Semai, štai kas įdomiausia: kai buvo surasta, delne gniaužė mažytę alavinę pelėdą.

76

Djukas Makenzis neapsakomai nudžiugo, kai tą vakarą be penkių devynios nekalbusis Stounkrofto mokyklos susitikimo dalyvis vėl užsuko. Užsisakė ant grotelių keptą sumuštinį su sūriu ir kiaulienos šonine bei kavos su nugriebtu pienu. Kol sumuštinis skrudo, Djukas skubėjo užmegzti pašnekesį.

– Šįryt buvo atėjusi viena moteris iš jūsų susitikimo, – pranešė jis. – Sakė, kadaise gyvenusi Kalno kelyje.

Djukas nematė akių pro tamsius vyro akinius, bet iš to, kaip įsitempė jo kūnas, neabejojo patraukęs jo dėmesį.

– Ar žinot jos vardą? – abejingai paklausė lankytojas.

– Ne, pone, nežinau, bet galiu ją apibūdinti. Labai graži, rudaplaukė, mėlynų akių. Jos dukters vardas – Meredita.

– Ji jums jį pasakė?!

– Ne, pone. Neklauskit, kaip tai atsitiko, bet jai tai pasakė žmogus, su kuriuo ji kalbėjo telefonu. Mačiau, kad ji buvo baisiausiai sukrėsta. Neįsivaizduoju, kaip ji galėjo nežinoti savo dukters vardo.

– Įdomu, ar ji kalbėjosi su kokiu nors mūsų susitikimo dalyviu? – balsu svarstė lankytojas. – Ar ji kartais neminėjo pašnekovo vardo?

– Ne, bet ji sakė susitiksianti su juo – o gal ja – rytoj septintą vakaro.

Djukas vėl pasisuko į ruošos stalą, paėmė mentelę ir nuėmė sumuštinį nuo grotelių. Jis nepamatė šaltos šypsenos kliento

veide, neišgirdo jo suniurnant panosėje: „Ne, nesusitiks, Djukai. Tikrai nesusitiks."

– Prašom, pone, – žvaliai tarė Djukas. – Matau, kad kavą geriat su nugriebtu pienu. Sako, taip sveikiau, bet aš geriu kavą su riebia grietinėle, kaip žmonės darydavo senais laikais. Man turbūt nėra ko nerimauti. Mano tėvas net aštuoniasdešimt septynerių puikiai mušdavo kėglius.

Pelėda metė ant prekystalio pinigus, bambtelėjo „Labanakt" ir išėjo. Eidamas prie automobilio juto, kad Djukas lydi jį akimis. Nenustebčiau, jeigu jis imtų mane sekti, pamanė. Labai jau smalsus. Pro jo akis ir ausis neprasprūsta niekas. Daugiau negalėsiu čia užeiti, bet tai visai nesvarbu. Rytoj tokiu metu viskas bus baigta.

Jis iš lėto nuvažiavo Kalno keliu, bet nusprendė nesukti į keliuką priešais Loros namą. Keista, kad vis dar jį taip vadinu, dingtelėjo jam. Taigi jis nuvažiavo pro jį nemažą atstumą žiūrėdamas į užpakalinio vaizdo veidrodėlį, kol įsitikino, kad niekas jo neseka, tada apsisuko ir grįžo. Visą kelią stebėjo, ar nepasirodys priešpriešiais važiuojančių mašinų žibintai. Prisiartinęs prie kelionės tikslo, išjungė priekinius žibintus, staigiai įsuko į keliuką ir nuvažiavo į aptvertą kiemą už namo – ten buvo palyginti saugu.

Tik tada leido sau sukaupti mintis į tai, ką išgirdo iš Djuko. *Džinė žino Mereditos vardą!* Tikriausiai rytoj ji susitiks su Bakliais. Meredita neprisimena, kur pametė plaukų šepetį, antraip tas detektyvas Semas Diganas jau būtų pasibeldęs į jo duris. Vadinasi, jis turi veikti greičiau, negu buvo numatęs. Rytoj jam keletą kartų dienos akyje teks įeiti į šį namą ir iš jo išeiti, bet jis tikrai negali palikti šio automobilio kieme. Apie tai negali būti nė kalbos. Nors kiemas už namo aptvertas, koks kaimynas gali pastebėti automobilį pro antro aukšto langą ir paskambinti policijai. Juk Loros name niekas negyvena.

Pusę garažo užėmė Robio automobilis su jo lavonu bagažinėje. Pirmas nuomotas automobilis, galėjęs palikti išdavikiškus padangų pėdsakus toje vietoje, į kurią jis nuvežė Helen Vilan

lavoną, užėmė kitą pusę. Jam reikia atsikratyti vieno iš tų automobilių, kad galėtų pasinaudoti garažu. Išnuomotas automobilis gali atvesti policiją. Turiu jį palaikyti, kol bus saugu grąžinti.

Jau toli nuėjau, pamanė Pelėda. Kelionė buvo labai ilga, sustoti dabar negaliu. Turiu ją baigti. Pasižiūrėjo į Lorai nupirktą sumuštinį ir kavą. Nieko nevalgiau pietų, dingtelėjo. Koks skirtumas, valgys Lora šįvakar ar ne? Rytoj ji nespės išalkti.

Jis pradarė maišelį ir iš lėto suvalgė sumuštinį. Gurkšnodamas kavą galvojo, kad jam labiau patinka juoda. Baigęs išlipo iš automobilio, atrakino virtuvės duris ir įėjo į vidų, bet, užuot užlipęs laiptais į Loros miegamąjį, atidarė virtuvės duris į garažą ir pro jas išėjęs tyčia garsiai užtrenkė. Tada užsitraukė gumines pirštines – jas visada laikė švarko kišenėje.

Lora išgirs tą garsą ir ims drebėti iš kankinančios nežinios: gal šįsyk jis ateina jos žudyti. Bet iki šiol ji bus ir išalkusi, tad nekantraus pamatyti, ką jis atnešė jai valgyti. Kai jis neužlips laiptais, baimė ir nežinia ims vis augti, kol ji palūš ir bus pasirengusi daryti tai, ko jis nori, jam paklusti.

Jis šiek tiek gailėjosi, kad negali patikinti jos, kad netrukus viskas bus baigta, nes šitaip būtų nuraminęs ir save. Jis suprato, kad jo dėmesį blaško skaudama ranka. Šuns padarytos žaizdos lyg ir gijo, bet didžiausioje vėl prasidėjo uždegimas.

Robio automobilio raktelius jis buvo palikęs degimo spynutėje. Net nusipurtęs iš pasidygėjimo nuo minties apie bagažinėje išsikėtojusį lavoną, atidarė garažo duris, sėdo į Robio automobilį ir atbulomis išvažiavo. Po kelių minučių, kurios jam prailgo kaip amžinybė, sėkmingai paslėpė antrą nuomotą automobilį garaže.

Priekinius žibintus Pelėda įjungė tik už pusės kvartalo. Tada nuvažiavo dar kelis kilometrus iki Robio Brento automobilio galutinio kelionės tikslo – Hadsono upės.

Po keturiasdešimties minučių, įvykdęs savo užduotį ir parkulniavęs iš tos vietos, kur nugramzdino automobilį, jis sėkmingai parsirado į savo kambarį. Rytoj laukia rizikinga užduotis, svarstė jis, bet padarys viską, ką gali, kad pavojus būtų kuo mažesnis. Prieš auštant jis pėsčiomis ateis iki Loros namo. Gal lieps

Lorai paskambinti Mereditai ir pasakyti, neva ji esanti tikroji jos mama. Ji pakvies ją po pusryčių susitikti prie Vest Pointo – vos kelioms minutėms. Meredita žino esanti įdukrinta, pamanė Pelėda; ji juk nesivaržydama apie tai man kalbėjo. Jis nė kiek neabejojo, kad kiekviena devyniolikmetė nė nesusimąsčiusi puls pasinaudoti galimybe pamatyti tikrą motiną.

O tada, kai Meredita bus jo rankose, Lora už jį paskambins Džinei.

Semas Diganas nekvailas. Gal jis jau dabar knaisiojasi po kitų moterų, kadaise sėdėjusių prie to paties pietų stalo, mirties aplinkybes ir tiria nelaimingus atsitikimus, kurie buvo visai ne nelaimingi atsitikimai. Tik po Glorijos pradėjau palikinėti savo „parašą", prisiminė Pelėda. Kokia ironija: pirmas buvo niekutis, kurį ta kvaiša pati nusipirko.

– Tu išties daug pasiekei gyvenime. Net nesmagu prisiminus, kad mes pravardžiuodavome tave Pelėda, – pasakė ji kiek apgirtusi ir nusijuokė. Ji vis dar nenujautė, kas jos laukia. Tada parodė dar neišvyniotą iš permatomo plastiko alavinę pelėdą. – Atsitiktinai pamačiau ją prekybos centro skyriuje, prekiaujančiame tokiu šlamštu, – paaiškino ji. – Kai paskambinai ir pasakei, kad esi mieste, grįžau ir ją nusipirkau. Pamaniau, kad mudu skaniai iš to pasijuoksime.

Jis už daug ką buvo dėkingas Glorijai. Ją nužudęs, jis nusipirko tuziną tų pustrečio centimetro ilgio alavinių pelėdų. Dabar jų teliko trys. Aišku, jis galėtų nusipirkti jų daugiau, bet kai sunaudos tas tris likusias, jų gali nebereikėti. Lora, Džinė ir Meredita. Kiekvienai po pelėdą.

Pelėda nusistatė žadintuvą penktai ryto ir nuėjo miegoti.

77

Ak, kad užmigus, o galbūt net ką nors susapnavus! – galvojo Džinė be perstojo vartydamasi nuo šono ant nugaros, paskui vėl ant šono. Galop įsijungė šviesą ir išlipo iš lovos. Kambaryje buvo per šilta. Ji priėjo prie lango ir plačiau atidarė. Gal dabar užmigsiu, vylėsi.

Ant stalelio prie lovos gulėjo mažylės Lilės nuotrauka. Džinė atsisėdo ant lovos krašto ir paėmė nuotrauką. Kaip aš galėjau ją atiduoti?! – sukosi galvoje kankinanti mintis. *Kodėl* ją atidaviau?! Jai atrodė, kad važiuoja amerikietiškais emocijų kalneliais. Šįvakar pamatysiu vyrą ir moterį, kuriems vos tik gimusi buvo atiduota Lilė. Ką jiems sakysiu? – svarstė ji. Kad esu jiems dėkinga? Be abejo, bet man gėda prisipažinti, kad aš jiems ir pavydžiu. Norėjau patirti viską, ką jie patyrė su ja. O kas, jeigu jie apsigalvos ir nuspręs, kad man dar nereikia su ja pasimatyti?

Man reikia su ja pasimatyti ir grįžti namo. Noriu pabėgti nuo visų tų žmonių, su kuriais mane sieja Stounkrofto mokykla. Vakar per valdybos pirmininko Daunso kokteilių vakarėlį atmosfera buvo siaubinga, prisiminė išjungdama šviesą ir vėl guldamasi. Visi atrodė įsitempę, tik kiekvienas skirtingai. Markas – kas dedasi jo viduje? – spėliojo ji, beveik neištarė žodžio ir kaip įmanydamas manęs vengė. Karteris Stiuartas buvo šlykščiai nusiteikęs ir niurzgėjo, girdi, praradęs visą darbo dieną, nes turėjo ieškoti Robio scenarijų. Džekas Emersonas pradėjo gerti anksčiau už jį ir dabar škotišką viskį rijo dvigubomis porcijomis. Gordonas laikėsi neblogai, kol valdybos pirmininkas Daunsas ėmė kaišioti

jam po nosimi siūlomo naujo priestato brėžinius. Tada jis pratrūko. Priminė, kad per anuos pietus jis įteikė 100 000 dolerių čekį statybos fondui. Sunku patikėti, kad jis galėjo pakeltu balsu klausti, ar kas nors pastebėjęs, kad kuo daugiau duodi, tuo daugiau žmonės nori iš tavęs išmelžti.

Ne mažiau šiurkštus buvo Karteris. Jis sakė tokių bėdų neturintis, nes niekada niekam neaukoja. Tada jųdviejų pavyzdžiu pasekė Džekas Emersonas, pasigyręs, kad aukoja pusę milijonų naujam Stounkrofto komunikacijų centrui.

Tik mudu su Marku nieko nesakėme, pamanė Džinė. Pinigų aš paaukosiu, tik ne pastatams, o stipendijoms.

Ji nenorėjo daugiau galvoti apie Marką.

Pasižiūrėjo į laikrodį ant staliuko prie lovos – be ketvirčio penkios. Kaip šįvakar rengtis? Drabužių atsivežiau ne per daugiausia. Nežinau, kokie žmonės Lilės įtėviai. Kažin, kaip jie rengiasi – kasdieniškai ar oficialiau? Ko gero, geriausiai tiks rudas tvido švarkas ir laisvos kelnės, kuriais vilkėjau kelionėje. Jie ne pernelyg kasdieniški, bet ir ne pernelyg oficialūs.

Žinau, kad daktaro Daunso namuose fotografo darytos nuotraukos bus siaubingos. Kiek prisimenu, nė vienas iš vyrų nė nemėgino šypsotis, o man pačiai atrodė, kad esu išsišiepusi kaip tas Češyro katinas*. Paskui, kai pasirodė tas įžūlus vaikigalis Džeikas Perkinsas ir paprašė leidimo įamžinti mus visus Stounkrofto mokyklos laikraščiui, pamaniau, kad Daunsą ištiks širdies smūgis. Vis dėlto man pagailo to vargšo berniuko, nes Daunsas, galima sakyti, išmetė jį lauk.

Tikiuosi, Džeikas į sąrašą koledžų, kuriuose norėtų studijuoti, neįtraukė Džordžtauno, nors jis tikrai daro gyvenimą įdomesnį.

Prisiminus Džeiką, Džinės lūpose pasirodė šypsena ir akimirką jai atlėgo įtampa, kuri kaupėsi nuo tada, kai sužinojo susitiksianti su Lilės įtėviais.

---

* Anglų rašytojo Lewiso Carrollo (tikroji pavardė Charlesas Lutwidge'as Dodgsonas) knygos „Alisa Stebuklų šalyje“ veikėjas.

Šypsena pranyko vos pasirodžiusi. Kurgi Lora? – pagalvojo. Prasideda penkta diena nuo jos dingimo. Negaliu juk čia likti nežinia kiek. Kitą savaitę man paskaitos. Kodėl aš taip atkakliai tikiu, kad ji duos žinią?

Užmigti nepavyks, galop nusprendė. Keltis gerokai per anksti, bet galiu bent jau paskaityti. Vakar beveik neatsiverčiau laikraščio ir nežinau, kas vyksta pasaulyje.

Ji nuėjo prie stalo, pasiėmė laikraštį ir grįžo į lovą. Pasikišo už nugaros pagalvę ir ėmė skaityti, bet tada ėmė merktis akys. Nepajuto, kaip laikraštis išsprūdo iš rankų, ir galiausiai ji nugrimzdo į gilų miegą.

Be penkiolikos septynios suskambo telefonas. Pamačius, ką rodo greta jo stovintis laikrodis, jai užgniaužė kvapą. Bloga naujiena – ne kitaip. Kažkas nutiko Lorai... arba Lilei! Ji stvėrė ragelį.

– Klausau, – sunerimusi ištarė.

– Džine... čia aš.

– Lora! – sušuko Džinė. – Kur esi? Kaip tu?

Lora taip smarkiai raudojo, kad buvo sunku suprasti, ką ji sako.

– Džine... padėk man. Man taip baisu. Aš padariau tokį... beprotišką... dalyką... Atleisk... Tos... faksogramos... apie... apie Lilę...

Džinė įsitempė.

– Tu niekada nesi sutikusi Lilės, aš žinau.

– Robis... jis... jis... paėmė... jos... šepetį. Tai... buvo... jo... sumanymas.

– Kur Robis?

– Išvyko... į... Kaliforniją. Jis... kal... kaltina mane. Džine, susitikim... prašau. Tik ateik viena, girdi, viena.

– Lora, kur tu esi?

– Mo... motelyje... Kažkas... mane pažino. Turiu... eiti.

– Lora, kur mes galim susitikti?

– Džine... prie stebyklos.

– Turi galvoje Storm Kingo stebyklą?

– Taip... taip.

Lora pratrūko raudoti garsiau:

– Aš... nusižudysiu...

– Lora, paklausyk manęs! – lyg paklaikusi suriko Džinė. – Būsiu ten po dvidešimties minučių. Viskas bus gerai. Aš tau pažadu: viskas bus gerai.

Kitame laido gale Pelėda greitai išjungė ryšį.

– Vaje vaje, Lora. Vis dėlto esi gera aktorė, – pagyrė. – Šis pasirodymas buvo vertas „Oskaro".

Lora vėl susmuko ant lovos ir atsilošė į pagalvę, nusukusi veidą nuo jo; jos rauda virto gailiais atodūsiais.

– Padariau tai tik todėl, kad pažadėjai nedaryti nieko bloga Džinės dukrai.

– Pažadėjau, – pripažino Pelėda. – Lora, tu tikriausiai alkana. Nieko neturėjai burnoje nuo vakar ryto. Kavos negaliu prižadėti. Kavinės kalno apačioje pardavėjas ėmė pernelyg smalsautis apie mane, todėl dabar einu kitur. Bet pažiūrėk, ką dar atsinešiau.

Ji nieko neatsakė.

– *Pasuk galvą, Lora! Pažiūrėk į mane!*

Ji pakluso; ji buvo išvargusi, akys užtinusios. Ji pamatė, kad jis laiko iškėlęs tris plastikinius maišelius.

Pelėda nusijuokė.

– Čia dovanos, – paaiškino. – Viena tau, antra Džinei, trečia Mereditai. Lora, *ar atspėsi, ką su jais padarysiu?* Atsakyk man, Lora! *Ar atspėsi, ką su jais padarysiu?*

78

– Atleisk, Ričai. Niekas niekada manęs neįtikins, kad tai, jog Glorija Martins, viena iš moterų, kadaise sėdėjusių prie to pietų stalo Stounkrofte, mirdama turėjo rankoje alavinę pelėdą, yra tik keistas sutapimas, – be užuolankų pareiškė Semas.

Tą naktį jis ir vėl nemiegojo. Po Džojos Lako skambučio grįžo tiesiai į kabinetą. Glorijos Martin savižudybės bylą atsiuntė Betliejaus policija. Juodu drauge išnagrinėjo kiekvieną bylos žodį, atidžiai peržiūrėjo laikraščių pranešimus apie jos mirtį.

Lygiai aštuntą ryto atėjęs į savo kabinetą, Ričas Stivensas pasikvietė juos į pasitarimą. Išklausęs Semą, jis kreipėsi į Džoją:

– Ką tu manai?

– Iš pradžių pamaniau, kad čia viskas aišku – tas pamišėlis su pelėdžiukėmis pastaruosius dvidešimt metų žudo buvusias Stounkrofto auklėtines, o dabar grįžo į šiuos kraštus, – atsakė Džoja. – Dabar nebesu dėl to tikra. Kalbėjausi su Rudžiu Heivermanu, faru, prieš aštuonerius metus tyrusiu Glorijos Martin savižudybę. Tyrimą jis atliko labai kruopščiai. Pasak jo, Martin mėgusi tokius niekučius. Matyt, ji tiesiog negalėjo atsispirti pigiems mažmožiams, vaizduojantiems gyvūnus, paukščius ir panašiai. Tas, kurį ji mirdama laikė rankoje, dar buvo neišvyniotas iš plastiko. Heivermanas susirado jį pardavusį prekiautoją, ir šis aiškiai prisiminė Martin jam sakius, kad ženkliuką perka grynai kaip pokštą.

– Sakai, alkoholio kiekis kraujyje rodo, kad ji buvo visiškai nusitašiusi prieš mirtį? – paklausė apygardos prokuroras.

– Taip, jo lygis buvo dvi promilės. Pasak Heivermano, ji ėmė gerti po skyrybų ir net sakė draugėms, kad neturi dėl ko gyventi.

– Džoja, ar tų kitų moterų nuo to paties pietų stalo bylose rašoma, kad apžiūrint lavonus kurios nors iš jų rankoje ar drabužiuose buvo aptikta alavinė pelėda?

– Kol kas nieko tokio neradau, pone, – prisipažino Džoja.

– Man nė motais, ar Glorija Martin pati nusipirko tą pelėdą, ar ne, – nenorėjo nusileisti Semas. – Tas faktas, kad Martin turėjo ją rankoje, man rodo, kad ji buvo nužudyta. Na ir kas, kad ji sakė draugėms, esą ją slegia depresija? Diduma žmonių patiria depresiją po skyrybų, net jeigu patys jų norėjo. Bet Martin santykiai su artimaisiais buvo labai glaudūs, ir jie būtų buvę sukrėsti, jei ji būtų nusižudžiusi. Ji nepaliko raštelio, kad žudosi, o, sprendžiant iš jos išgerto alkoholio kiekio, man panašu į stebuklą, kad ji sugebėjo užsimauti ant galvos maišelį ir nepaleisti tos pelėdos iš rankos.

– Ar sutinki su šiuo vertinimu, Džoja? – paklausė Ričas Stivensas.

– Sutinku, pone. Rudis Heivermanas įsitikinęs, kad tai savižudybė, bet jis nieko nežinojo apie kitus du lavonus, kurių kišenėse buvo aptiktos alavinės pelėdos.

Stivensas atsilošė ant kėdės ir susidėjo rankas ant krūtinės.

– Gal tai ir netiesa, bet apsvarstykime tokią galimybę. Tarkime, tas, kas nužudė Helen Viland ir Ivoną Teper, *galėjo* – kartoju – *galėjo* būti susijęs su mažiausiai vienos moters iš tų, kurios kadaise Stounkrofte sėdėjo prie vieno pietų stalo, mirtimi.

– Dingo šešta – Lora Vilkoks, – priminė Semas. – Vadinasi, lieka vien Džinė Šeridan. Vakar ją įspėjau niekuo nepasitikėti, bet nežinau, ar to pakanka. Jai gali reikėti tikros apsaugos.

– Kur ji dabar? – paklausė prokuroras.

– Savo viešbutyje. Vakar apie devintą vakaro ji man paskambino iš viešbučio kambario padėkoti už tai, ką jai vakar daviau. Ji dalyvavo Stounkrofto mokyklos valdybos pirmininko surengtame koktelių vakarėlyje ir buvo užsisakiusi vakarienę per kamba-

rių tarnybą. Šįvakar ji susitinka su savo dukros įtėviais ir vylėsi, kad jai pavyks nusiraminti ir gerai išsimiegoti.

Kiek padvejojęs, Semas kalbėjo toliau:

– Ričai, kartais reikia pasikliauti nuojauta. Džojai puikiai sekasi raustis tų Stounkrofto moterų mirčių bylose. Džinė Šeridan nesileis su manimi į kalbas, jei pasiūlysiu jai asmens sargybinį – kaip ir tuo atveju, jei pasiūlytum jai apsaugą. Bet aš jai patinku ir, jei pasakysiu, kad noriu būti netoli jos kaskart, kai ji išeis iš viešbučio, manau, ji sutiks.

– Manau, geras sumanymas, Semai, – pritarė Stivensas. – Mums tetrūko, kad kas nors atsitiktų daktarei Šeridan.

– Dar kai kas, – tarė Semas. – Norėčiau, kad būtų sekamas vienas iš susitikime dalyvavusių ir miestelyje tebesančių vyrų – Markas Flaišmanas, daktaras Markas Flaišmanas. Jis psichiatras.

Džoja iš nuostabos suraukusi kaktą pažiūrėjo į Semą.

– Daktaras Flaišmanas?! Iš televizoriaus ekrano dar nesu girdėjusi tokių protingų patarimų kaip jo. Prieš porą savaičių jis parengė laidą. Joje įspėjo tėvus, kad vaikai, kurie jaučiasi atstumti namuose ar mokykloje, užauga suluošinti psichologiškai ir emociškai. Tokių mes matėme per akis, tiesa?

– Taip, bet, kiek suprantu, Markas Flaišmanas daug prisikentėjo ir namie, ir mokykloje, – niūriai tarė Semas. – Galimas daiktas, jis kalbėjo apie save.

– Pažiūrėk, ką galim paskirti jį sekti, – tarė Ričas Stivensas. – Dar kai kas. Verčiau laikykime Lorą Vilkoks dingusia. Ji nesirodo jau penkios dienos.

– Manau, jei norim būti visiškai atviri, turime laikyti ją „dingusia, spėjama, negyva“, – be užuolankų pareiškė Semas.

79

Pasikalbėjusi su Lora Džinė apsišlakstė veidą vandeniu, susišukavo, apsivilko bėgioti skirtą treningą, įsimetė į kišenę mobilųjį, stvėrė piniginę ir iš viešbučio išlėkė į automobilį. Nuo viešbučio iki Storm Kingo stebyklos prie 218-os autostrados buvo penkiolika minučių kelio. Metas ankstyvas, mašinų bus nedaug. Paprastai ji vairuodavo atsargiai, bet dabar smarkiai nuspaudė greičio pedalą ir žiūrėjo, kaip spidometro rodyklė pasiekia 110 kilometrų per valandą. Laikrodis rodė dvi minutes po septynių.

Lora atsidūrė beviltiškoje padėtyje, pamanė. Kodėl ji nori su manim pasimatyti ten? Ar ji ketina žudytis? Iš galvos neišėjo vaizdas: Lora pirma ten atvažiuoja – galbūt visiškai praradusi viltį, – perlipa per turėklus ir puola žemyn. Stebykla buvo kelios dešimtys metrų virš Hadsono.

Paskutiniame posūkyje automobilis ėmė slysti, ir akimirką Džinė apėmė baimė, kad nesugebės jo suvaldyti, bet tada ratai išsitiesino. Ji pamatė stebėjimo aikštelėje prie teleskopo stovintį automobilį. Tegul tai būna Lora! – meldė mintyse. Tegul ten būna ji! Kad tik jai nieko nebūtų atsitikę!

Cypdydama padangas ji įvažiavo į aikštelę, išjungė variklį, išlipo, prilėkė prie to kito automobilio ir atplėšė keleivio dureles.

– Lora... – pasisveikinimo net neištarė. Prie vairo sėdėjo vyras su kauke – plastikine, vaizduojančia pelėdos galvą. Paukščio akis juodais vyzdžiais geltonų rainelių duburiuose supo kuokš-

tai pilkšvų pūkų, tamsėjančių iki sodriai rudų aplink snapą ir burną.

Vyras laikė pistoletą.

Persigandusi Džinė apsisuko bėgti, bet pažįstamas balsas įsakė:

– Jei nenori čia mirti, lipk į vidų, Džine. Ir netark mano vardo. Tai draudžiama.

Jos automobilis – vos už poros metrų. Išdrįsti į jį bėgti? Ar jis ją nušaus? Jis pakėlė pistoletą.

Nustėrusi iš baimės ji stovėjo nesumodama, ką daryti. Norėdama išlošti laiko, iš lėto ėmė kelti koją į vidų. Atšoksiu atatupsta ir bėgsiu zigzagais. Jis turės išlipti lauk, kad mane nušautų. Gal man pavyks grįžti į automobilį. Bet tada jis žaibišku judesiu sugriebė ją už rankos, įsitempė į vidų ir pasilenkęs užtrenkė dureles.

Kitą akimirką jis atbulas išvažiavo iš aikštelės, įsuko į 218-ą autostradą Kornvalio kryptimi. Nusiplėšęs kaukę, jai išsišiepė.

– Aš esu Pelėda, – tarė. – Girdi, aš esu Pelėda. Niekada niekaip kitaip manęs nevadink, aišku?

Jis pamišęs, linktelėdama pamanė Džinė. Jų automobilis buvo vienintelis kelyje. Jeigu koks pasirodys, gal jai pasilenkti ir nuspausti klaksoną? Geriau surizikuoti čia, kelyje, negu leisti jam nusivežti kur nors, kur pagalbos negalės tikėtis.

– Aš... esu... pppelėda... ir... ir... gggyvenu... mmme... – miknojo jis. – Prisimeni, Džine? Ar prisimeni?

– Prisimenu, – lūpos jau buvo beprasižiojančios tarti jo vardą, bet sustingo nespėjusios išleisti jokio garso. Jis nori mane nužudyti, pamanė. Griebsiu vairą, pasuksiu ir sukelsiu avariją.

Jis atsigręžė ir pašaipiai nusišypsojo, prasižiojęs visa burna. Jo akių lėliukės buvo juodos.

Mano mobilusis, prisiminė. Jis kišenėje. Ji atsišliejo į atlošą ir ėmė grabalioti jo kišenėje. Jai pavyko pamažėle jį ištraukti ir priglausti prie šono, kur Pelėda negalėjo jo matyti, bet nespėjus jai atidaryti dangtelio ir surinkti 911, Pelėdos dešinė ranka šovė į šoną.

– Čia intensyvus eismas, – tarė jis. Stiprūs jo pirštai, riesti kaip erelio nagai, sugriebė jai už kaklo.

Ji mėgino nuo jo trauktis ir, prieš užgęstant sąmonei, įspraudė telefoną tarp sėdynės ir atlošo.

Atsibudusi pamatė esanti pririšta prie kėdės; burnoje buvo įkištas kamštis. Kambaryje buvo tamsu, bet ji įžiūrėjo ant lovos kitoje kambario pusėje gulinčios moters siluetą. Moters suknelė tviskėjo ir nuo jos atsimušė mažyčiai taškeliai šviesos, prasimušančios pro storų užuolaidų kraštus.

Kas atsitiko? – galvojo Džinė. Skauda galvą. Kodėl negaliu pasijudinti? Ar aš sapnuoju? Ne, aš turėjau susitikti su Lora. Įlipau į automobilį ir...

– Pabudai, Džine?

Prireikė nemažai pastangų, kol pasuko galvą. Tarpduryje stovėjo jis.

– Nustebinau tave, ar ne, Džine? Ar atsimeni vaidinimą antroje mokyklos klasėje? Visi iš manęs juokėsi. Tu irgi juokeisi. Prisimeni?

Ne, nesijuokiau, pamanė Džinė. Man buvo gaila tavęs.

– Džine, atsakyk man!

Kamštis buvo taip užkimšęs gerklę, kad ji suabejojo girdinti savo atsakymą.

– Prisimenu.

Kad jis tikrai suprastų, ji smarkiai palingavo galvą.

– Tu sumanesnė už Lorą, – tarė jis. – Dabar turiu eiti. Paliksiu judvi vienas, bet netrukus grįšiu. Su žmogumi, kurį pamatyti taip norite, kad *mirštate* iš nekantrumo. Ar spėjate, su kuo?

Jis išėjo. Nuo lovos Džinę pasiekė verkšlenimas, paskui – kamščio slopinamas, bet vis tiek girdimas Loros vaitojimas:

– Džine, jis... žadėjo... neskriausti Lilės... bet jis ją... irgi nužudys.

80

Be ketvirčio devynios, eidamas į Glen Ridžo viešbutį, Semas nusprendė, kad skambinti Džinei ne per anksti. Jai neatsiliepus kambario telefonu, nusivylė, bet nesusirūpino. Jeigu vakarieniavo kambaryje, pusryčiauti veikiausiai nuėjo į kavinę. Svarstė, ar nepaskambinus jai į mobilųjį, bet nusprendė to nedaryti. Kol atsiras ryšys, aš jau būsiu ten, pamanė.

Kad kažkas gali būti negerai, pirmąsyk dingtelėjo, kai nerado jos kavinėje, paskui – kai ji vėl neatsiliepė kambario telefonu. Registratorius keistos spalvos plaukais negalėjo pasakyti, ar ji išėjo pasivaikščioti.

– Nesakau, kad ji neišėjo, – aiškino jis. – Tiesiog ankstus rytas mums pats darbymetis, nes žmonės išsiregistruoja iš viešbučio.

Semas pamatė iš lifto išlipantį Gordoną Eimorį. Vilkėjo akivaizdžiai brangiu tamsiai pilku dalykiniu kostiumu ir marškiniais, buvo pasirišęs kaklaraištį. Pamatęs Semą, prie jo priėjo.

– Gal kartais šįryt kalbėjotės su Džine? – paklausė. – Turėjome kartu pusryčiauti, bet ji nepasirodė. Pamaniau, kad gal pramiegojo, bet kambario telefonu neatsiliepia.

– Nežinau, kur ji, – prisipažino Semas stengdamasis paslėpti augantį nerimą.

– Kai visi vakar vakare čia grįžome, ji buvo pavargusi, tad gal bus užmiršusi, – atsakė Eimoris. – Susirasiu ją vėliau. Šiaip ar taip, ji sakė niekur neišvyksianti iki rytojaus.

Jis šyptelėjo, pamojo ranka ir pasuko prie pagrindinių viešbučio durų.

Semas išsitraukė piniginę ir ėmė ieškoti Džinės mobiliojo telefono numerio, bet jo nerado. Pyktelėjo ir nusprendė, kad turbūt jį paliko kišenėje švarko, kuriuo vilkėjo išvakarėse. Tačiau jis pažinojo žmogų, kuris gali jį turėti, – Alisą Somers.

Rinkdamas jos numerį, vėl suvokė, kaip nekantrauja išgirsti jos balsą. Vakarieniavau pas ją užvakar, pamanė. Būtų gerai praleisti su ja ir šį vakarą.

Alisa išties turėjo Džinės numerį ir jam padiktavo.

– Semai, Džinė vakar man skambino ir sakė, kaip jaudinasi, kad susitiks su Lilės įtėviais. Dar sakė, kad savaitgalį galbūt pamatys Lilę. Argi ne nuostabu?

Pasimatymas su dukra, kurios nematei beveik dvidešimt metų. Alisa be galo džiaugiasi dėl Džinės, bet tai turi būti dar vienas skaudus priminimas jai, kad beveik tiek pat laiko nebeturi Karen, mintyse sumetė Semas. Jam pačiam nepatiko, kad susijaudinęs jis gindavosi kiek stačiokiška kalbos maniera. – Jai tai, aišku, labai gerai. Alisa, turiu bėgti. Jei kartais Džinė su tavim susisieks, kol dar nebūsiu su ja pasikalbėjęs, paprašyk jos, kad man paskambintų, gerai? Svarbus reikalas.

– Matau, kad dėl jos nerimauji, Semai. Kodėl?

– Man šiek tiek neramu. Dedasi daugybė dalykų. Bet ji tikriausiai tik išėjo pasivaikščioti.

– Pranešk man tuoj pat, kai ji tau paskambins.

– Būtinai, Alisa.

Semas uždarė telefono dangtelį ir grįžo prie registratūros stalo.

– Norėčiau sužinoti, ar šįryt daktarė Šeridan užsisakė pusryčius per kambarių tarnybą.

– Ne, neužsisakė, – bemat išgirdo atsakymą.

Pro lauko duris į vestibiulį įžengė Markas Flaišmanas. Pastebėjęs prie registratūros Semą, prie jo priėjo.

– Pone Diganai, noriu su jumis pasikalbėti. Man neramu dėl Džinės Šeridan.

Semas šaltai jį nužvelgė.

– Kodėl taip sakote, daktare Flaišmanai?

– Todėl, kad, mano nuomone, žmogus, siuntinėjantis jai žinutes apie jos dukrą, yra pavojingas. Dabar, dingus Lorai, Džinė – vienintelė moteris iš vadinamųjų pietų stalo merginų, kuri yra gyva ir nenukentėjusi.

– Aš irgi apie tai pagalvojau, daktare Flaišmanai.

– Džinė ant manęs pyksta ir manimi nepasitiki. Ji klaidingai suprato, kodėl klausiau tarnautojos apie faksogramą, todėl dabar visiškai nenori klausytis, ką jai sakau.

– Kaip jūs sužinojote, kad ji buvo daktaro Konorso pacientė? – be užuolankų paklausė Semas.

– Džinė to manęs klausė. Iš pradžių atsakiau jai, kad sužinojau tai iš jos, bet paskui ėmiau galvoti. Dabar žinau kaip. Kai man girdint kiti pagerbtieji – turiu galvoje Karterį, Gordoną ir Robį – su Džeku Emersonu juokavo apie tai, kad šis tėvo nusamdytas dirbo valytojų brigadoje, vienas jų tai paminėjo, tik neatsimenu kuris.

Ar Flaišmanas sako tiesą? – spėliojo Semas. Jei taip, be reikalo jį įtariau.

– Prisiminkit tą pokalbį, daktare Flaišmanai, – paragino jis. – Tai labai svarbu.

– Prisiminsiu. Vakar Džinė ilgai vaikščiojo. Įtariu, kad šįryt daro tą pat. Ieškojau jos kambaryje – ten jos nėra. Kavinėje taip pat nematau, Pavažinėsiu po miestą, gal pavyks ją rasti.

Semas žinojo, kad tyrėjas, paskirtas sekti Flaišmaną, taip anksti dar nebus atėjęs.

– Kodėl jums šiek tiek nepalaukus – gal ji pasirodys, – pasiūlė jis. – Važinėdamas po miestą veikiausiai jos nepastebėsite.

– Nesiruošiu sėdinėti rankas sudėjęs, kai man neramu dėl jos, – šiurkštokai atrėžė Flaišmanas ir padavė Semui vizitinę kortelę. – Būčiau labai dėkingas, jeigu man pranešite, kai gausite iš jos žinią.

Jis nuskubėjo vestibiuliu prie viešbučio lauko durų. Semas žiūrėjo į nueinantį vyrą, ir jo galvoje sukosi prieštaringos min-

tys. Kažin, ar negaudavai Stounkrofte medalių už gerą vaidybą, svarstė. Arba esi nuoširdus, arba velnioniškai geras aktorius, nes iš pažiūros atrodo, kad dėl Džinės Šeridan nerimauji ne mažiau negu aš.

Semas prisimerkęs žiūrėjo į greitai išeinantį pro duris Flaišmaną. Palauksiu ilgėliau, nusprendė. Gal ji tik išėjo pasivaikščioti.

81

Kėdė, prie kurios jis ją pririšo, buvo pristumta prie sienos šalia lango ir atsukta į lovą. Kažkuo kambarys jai buvo pažįstamas. Vis stiprėjant siaubui ir pojūčiui, kad atsidūrė košmare, Džinė įtempusi ausis stengėsi išgirsti prislopintas Loros tiradas. Ji vapėjo beveik be perstojo ir atrodė, kad vis praranda sąmonę ir vėl atgauna, mėgindama kalbėti pro kamštį, kuris jos balsą darė šiurpiai kimų, ir todėl iš burnos išsiveržiantys garsai nedaug skyrėsi nuo urzgimo.

Ji nė kartą neištarė jo vardo – vadino Pelėda. Kartais ji deklamuodavo eilutę iš antrokų vaidinimo: „Aš esu pelėda ir gyvenu medyje." Paskui staiga nugrimzdavo į nerimą keliančią tylą, ir Džinė tik iš atodūsių, sklindančių iš krūpčiojančio kūno, suprasdavo, kad Lora tebekvėpuoja.

Lilė. Lora sakė, kad jis nužudys Lilę. Bet juk ji saugi, tikrai. Kreigas Maikelsonas davė jai žodį, kad Lilė saugi. Gal Lora kliedi? Ji tikriausiai čia mažiausiai nuo šeštadienio vakaro. Ji vis kartoja esant alkana. Nejaugi jis nedavė jai valgyti? Negali būti, kad ji būtų nieko nevalgiusi.

Dieve mano! – pagalvojo Džinė prisiminusi Djuką, žmogų už prekystalio kavinėje kalvos papėdėje. Jis pasakojo jai apie žmogų, reguliariai užeinantį maisto išsinešti – Djukas kalbėjo apie *jį*!

Ji ėmė sukioti rankas pasižiūrėti ar gali atlaisvinti virves, bet jos buvo per smarkiai užveržtos. Ar gali būti, kad jis tame pačiame kambaryje nužudė Karen Somers? Ar gali būti, kad jis tyčia suvažinėjo Ridą Vest Pointe? Ar tai jis nužudė Kateriną, Sindę,

Debrą, Gloriją ir Alison, taip pat tas dvi moteris, šią savaitę rastas negyvas šiose apylinkėse? Mačiau jį įvažiuojantį su išjungtais priekiniais žibintais į viešbučio automobilių aikštelę ankstų šeštadienio rytą, prisiminė Džinė. Gal jeigu būčiau papasakojusi apie tai Semui, jis būtų viską išsiaiškinęs, būtų jam *sukliudęs*.

Mano mobilusis – jo automobilyje, svarstė Džinė. Jeigu jis jį suras – išmes. Bet jeigu *neras* ir Semas mėgins jį atsekti, kaip darė su telefonu, kuriuo man skambindavo Lora, gal mes ir turime galimybę išsigelbėti. Dieve, prašau Tavęs: tegul Semas randa mano telefoną, kol Pelėda nepadarė nieko bloga Lilei!

Loros kvėpavimas virto karštligišku žiopčiojimu, paskui nerišliais žodžiais:

– Šiukšlių maišai... šiukšlių maišai... ne... ne... ne.

Nors langai buvo užtraukti tamsiomis užuolaidomis, šiek tiek šviesos į kambarį prasimušė. Džinė įžiūrėjo plastikinių maišų, spaustukais pakabintų ant lempos prie lovos stovo, apybrėžas. Ji matė, kad ant atsukto tiesiai į ją maišo kažkas parašyta. Kas? Kažkieno vardas? Ar tai... Ji negalėjo įskaityti.

Petimi ji lietė storą užuolaidą. Ji ėmė kelti svorį čia į vieną pusę, čia į kitą, kol kėdė per pusę sprindžio pasislinko, užuolaida užsikabino jai už peties ir atsitraukė nuo lango rėmo.

Dabar, kai šviesos buvo daugiau, juodu žymekliu padarytas užrašas buvo visai aiškus, ir ji sugebėjo perskaityti: LILĖ / MEREDITA.

82

Lygiai aštuntą prasidedančios pirmos pamokos Džeikas negalėjo praleisti, bet vos jai pasibaigus nulėkė į studiją. Jam pasirodė, kad vakar darytų nuotraukų atspaudai dienos šviesoje atrodo net geriau negu vakarop, kai saulė kybojo jau netoli horizonto. Juos apžiūrinėdamas jis sveikino save.

Tadžgaražas Konkordo prospekte tarsi šaukte šaukia: „Pažiūrėkite į mane – aš turtingas!“ – pamanė jis. Namas Kalno kelyje – didžiulis kontrastas jam: nei per daug prabangus, nei per daug skurdus, jaukus, bet dabar gaubiamas paslaptingumo auros. Namie tą vakarą jis pasitikrino internete ir pamatė buvęs teisus: Karen Somers išties buvo nužudyta kampiniame miegamajame dešinėje antro aukšto pusėje. Žinau, kad vaikystėje daktarė Šeridan gyveno šalimais, pamanė Džeikas. Užeisiu į viešbutį ir jos paklausiu, ar tas kambarys tikrai buvo Loros. Veikiausiai. Sprendžiant iš internete įkelto antro aukšto, kuriame buvo nužudyta Somers, plano, tai antras iš dviejų didelių miegamųjų tame aukšte. Logiška, kad jis atiteko Lorai, vienturtei dukrai. Daktarė Šeridan tikriausiai atsakys į mano klausimą. Ji su manim elgiasi maloniai – ne taip kaip tas Diganas, siūlęs įkišti mane į kalėjimą.

Džeikas padėjo vakarykščių nuotraukų atspaudus į krepšį kartu su juostele atsargai. Norėjo turėti juos po ranka, jei prireiks palyginti.

Lygiai devintą jis privažiavo Kalno kelią. Jau anksčiau buvo nusprendęs, kad palikti automobilį gatvėje būtų neprotinga:

žmonės pastebi keistus automobilius, o tas faras gali pažinti jį, kurį sulaikęs taip didžiavosi. Tokiais atvejais jis gailėjosi nudažęs jį zebro dryžiais.

Išgersiu sodos vandens su vaisiais įdaryta bandele, o paskui pėsčias nueisiu prie Loros namo, nusprendė. Jis pasiskolino iš motinos didžiulį pirkinių maišą iš prekybos centro „Bloomingdale". Niekas nematys nei automobilio, nei fotoaparato. Galėsiu nusėlinti keliuku prie Loros namo ir nufotografuoti galinį fasadą. Tikiuosi, garažo durys su langais, – galėsiu sužinoti, ar jame yra automobilių.

Dešimt minučių po devynių jis sėdėjo kavinėje Kalno kelio apačioje ir plepėjo su Djuku. Šis jau paaiškino, kad jiedviem su žmona Sju kavinė priklauso jau dešimt metų. Anksčiau čia būta cheminės valyklos. Jie dirba nuo šešių ryto iki devynių vakaro ir jiems čia labai patinka.

– Kornvalis – ramus, malonus miestelis, – pasakojo Djukas nužerdamas nuo prekystalio nesamą trupinį. – Sakai, lankai Stounkrofto mokyklą? Gan prašmatni. Čia buvo užėję keli buvę mokiniai, dalyvavę susitikime. A... štai jis eina.

Djuko žvilgsnis nukrypo į langą, pro kurį matėsi Kalno kelias.

– Kas eina? – paklausė Džeikas.

– Vyras, kuris užeidavo anksti rytą, o kartais vėlai vakare, ir nusipirkdavo kavos su skrebučiu ar kavos su sumuštiniu išsinešti.

– Žinot, kas jis? – paklausė Džeikas, nors jam tai visai nerūpėjo.

– Ne, bet jis dar vienas iš jūsų mokyklos susitikimo dalyvių. Visą rytą eina čia į vieną pusę, čia į kitą. Mačiau jį išvažiuojant savo automobiliu, netrukus grįžtant, o dabar vėl eina pėsčiomis.

– Aha... – tarė Džeikas stodamasis ir išsitraukdamas iš kišenės kelis suglamžytus banknotus. – Norisi pramankštinti kojas. Ar galiu palikti automobilį lauke maždaug penkiolika minučių?

– Žinoma, bet ne ilgiau. Mat mūsų automobilių aikštelė per maža.

– Nesijaudinkite, aš irgi skubu.

Po aštuonių minučių Džeikas jau fotografavo iš kiemo už buvusio Loros namo. Jis nufotografavo namo galą ir pro duris net padarė porą virtuvės kadrų. Stiklas virš durų buvo su vielos tinkleliu, bet pro jį Džeikas įžiūrėjo beveik visą virtuvę. Kaip iš „Home Depot“*, pamanė. Ruošos stalai, kuriuos matė, buvo tušti – nei skrudintuvo, nei kavavirės, nei indelių su prieskoniais, nei lėkščių pyragaičiams, nei padėklų. Nei radijo imtuvo, nei laikrodžio. Nė menkiausio ženklo, kad kas nors čia gamintų valgius ar valgytų. Ko gero, pirmą kartą gyvenime apsirikau, nenoromis pripažino.

Apžiūrėjo padangų pėdsakus keliuke. Automobilių būta dviejų, pamanė. Na, jais galėjo atvažiuoti žmogus, grėbiantis lapus vejoje. Garažo durys buvo užrakintos ir be langų, tad jis negalėjo pasižiūrėti, ar jame yra automobilių.

Jis keliuku vėl išėjo į gatvę, perėjo per ją ir padarė dar kelis namo priekio kadrus. Ko gero, užteks, pamanė. Eisiu ir tuoj pat išryškinsiu juostelę, paskui paskambinsiu daktarei Šeridan ir paklausiu, ar prisimena, kuris kambarys vaikystėje buvo Loros.

Būtų buvę smagiau, jei būčiau radęs ten užsidariusius Lorą Vilkoks ir Robį Brentą, svarstė jis dėdamas fotoaparatą atgal į pirkinių maišą ir leisdamasis į pakalnę. Bet ką, žmogau, padarysi? Gali aprašyti įvykius, bet ne juos išgalvoti.

---

* JAV mažmeninių parduotuvių tinklas, prekiaujantis baldais, buitiniais prietaisais, remonto ir statybos prekėmis ir paslaugomis.

83

Po pirmos paskaitos Vest Pointo akademijos antrakursė Meredita Bakli nuskuodė į savo kambarį peržiūrėti užrašų prieš tiesinės algebros egzaminą – kaip paaiškėjo, ši disciplina buvo sunkiausia antrais studijų metais.

Dvidešimt minučių susikaupusi skaitė užrašus. Dedant juos atgal į aplanką, suskambo telefonas. Jai kilo pagunda neatsiliepti, bet pamaniusi, kad skambina tėvas palinkėti sėkmės egzamine, pakėlė ragelį ir nusišypsojo. Nespėjusi prasižioti, išgirdo žvalų balsą:

– Ar galėčiau pakviesti kariūnę Bakli, garsiojo generolo Čarlzo Baklio dukterį, praleisti dar vieną savaitgalį su savo tėvais ir manimi mano namuose Palm Biče?

– Neįsivaizduojat, koks malonus šis kvietimas, – nuoširdžiai atsakė Meredita prisimindama nuostabų savaitgalį, praleistą pas tėvų draugą. – Atvyksiu bet kada, aišku, tik ne tada, kai Vest Pointas turės man kitų planų, o taip būna bemaž visada. Nenoriu pasirodyti nemandagi, bet aš skubu į egzaminą.

– Atimsiu iš tavęs penkias, na, gerai, tris minutes. Meredita, dalyvavau buvusių Stounkrofto mokyklos auklėtinių susitikime. Rodos, minėjau tau, kad į jį eisiu.

– Taip, minėjote. Atleiskit, bet aš tiesiog negaliu dabar kalbėtis.

– Aš greitai. Meredita, susitikime dalyvavusi mano klasiokė yra artima Džinės, tavo tikrosios motinos, draugė. Ji parašė tau raštelį apie ją. Pažadėjau įteikti jį tau į rankas. Pasakyk man,

kada atvažiuoti į muziejaus automobilių aikštelę, ir aš tavęs ten lauksiu su rašteliu rankoje.

– Mano *tikroji* motina? Kažkas iš susitikimo dalyvių ją *pažįsta*? – Meredita gniaužė ragelį ir juto, kaip daužosi širdis. Pažiūrėjo į laikrodį. Į egzaminą ji žūtbūt turi nueiti. – Egzaminas man baigsis be dvidešimt dvylika, – paskubomis išbėrė. – Galėčiau ateiti į aikštelę be dešimt dvylika.

– Man tinka. Puikiai išlaikyk egzaminą, generole.

Kariūnei Mereditai Bakli prireikė visos akademijoje išugdytos valios, kad pamėgintų išmesti iš galvos mintį, jog kiek daugiau negu po valandos sužinos kai ką konkretaus apie merginą, kuri būdama aštuoniolikos ją pagimdė. Iki šiol ji težinojo, kad prieš pat baigdama mokyklą jos motina sužinojo esanti nėščia ir kad jos tėvas buvo aukštesniojo kurso koledžo studentas. Jai dar negimus, jis žuvo per avariją, jos kaltininkas pabėgo iš įvykio vietos.

Jos tėvai pasakojo jai apie jos tikrąją motiną. Jie pažadėjo Mereditai, kad, jai baigus Vest Pointą, mėgins sužinoti, kas ji, o tada surengs jai susitikimą su ja.

– Mes nenumanome, kas ji, Meri, – sakė jai tėvas. – Tačiau žinome, nes tave priėmęs ir tavo įvaikinimą tvarkęs gydytojas mums sakė, kad tavo tikroji motina be galo tave mylėjo ir kad atsisakydama tavęs ji padarė bene sunkiausią ir nesavanaudiškiausią sprendimą per visą savo gyvenimą.

·Visos šios mintys sukosi Mereditai galvoje, kai ji stengėsi sukaupti dėmesį į tiesinės algebros egzaminą. Kita vertus, ji negalėjo pamiršti, kad kiekviena akimirka priartina ją prie meto, kai geriau pažins savo motiną, vardu – dabar jau žinojo – Džinė.

Įteikusi atsakymus į egzamino klausimus, ji tekina pasileido pro Tajerio vartus į karo akademijos muziejų. Tada jai toptelėjo, kad tėvų draugo paminėtas Palm Bičas atsako į klausimą, kurį vakar telefonu jai uždavė tėvas. Štai kur aš pasigedau šukų, staiga prisiminė.

84

Karteris Stiuartas dešimtą ryto akmeniniu veidu įėjo į viešbutį. Semas tuo metu sėdėjo vestibiulyje. Jis tiesiu taikymu pasuko prie jo, sustojusio prie registratūros stalo.

– Pone Stiuartai, norėčiau, jei galima, su jumis šnektelėti.

– Truputį luktelėkit, pone Diganai. – Už stalo sėdėjo registratorius stalviršio spalvos plaukais. – Man reikia pamatyti valdytoją ir dar kartą patekti į pono Brento kambarį, – atžariai pareiškė jam Stiuartas. – Serialą statančios bendrovės atstovai gavo vakar siųstus scenarijus. Matyt, trūksta dar vieno jiems žūtbūt reikalingo scenarijaus, todėl jie paprašė manęs padaryti dar vieną gerą darbą. Kadangi ant stalo to scenarijaus nebuvo, reikės ieškoti stalčiuose.

– Tuoj pat pakviesiu poną Luisą, gerbiamasai, – kiek išsigandęs atsakė registratorius.

Stiuartas pasisuko į Semą.

– Man nė motais, jei vadovybė neleis man knaisiotis Robio stalčiuose – būsiu grąžinęs skolą, kurią, mano agento tvirtinimu, jam turiu. Jis sutinka, kad visa skola jau grąžinta. Jis dar to nežino, bet tai suteikia man moralinę teisę jį atleisti – šiandien po pietų taip ir padarysiu.

Stiuartas vėl atsigręžė į tarnautoją.

– Valdytojas čia ar nuėjo į lauką skinti gėlių?

Koks šlykštus padaras! – pamanė Semas.

– Pone Stiuartai, – tarė lediniu balsu, – turiu klausimą ir man reikia žinoti atsakymą į jį. Kaip suprantu, vieną vakarą prieš ke-

lias dienas jūs, ponas Eimoris, ponas Brentas, ponas Emersonas, daktaras Flaišmanas ir ponas Nimanas juokavote apie tai, kaip kartu dirbote brigadoje, vakarais valydavusioje kontorų pastatą, valdomą pono Emersono tėvo.

– Taip, taip, kalbėjome apie tai. Tai buvo mums mokantis dvyliktoje klasėje, pavasarį. Dar vienas malonus mano nuostabių dienų Stounkrofte prisiminimas.

– Pone Stiuartai, reikalas svarbus. Ar girdėjote ką nors minint, kad daktarė Šeridan buvo daktaro Konorso, turėjusio priimamąjį tame pastate, pacientė?

– Ne, negirdėjau. Be to, kaip Džinė galėjo būti daktaro Konorso pacientė? Jis juk buvo akušeris. – Stiuartui akys iššoko ant kaktos. – O varge! Netrukus išgirsime nedidelę paslaptį, pone Diganai? Džinė iš tikro buvo daktaro Konorso pacientė?

Semas su pasidygėjimu pažvelgė į Stiuartą. Pyko ant savęs už šitaip suformuluotą klausimą ir norėjosi užvožti Stiuartui už pašaipų atsakymą į jį.

– Aš tik klausiau, ar kas nors to netvirtino, – tarė. – Tikrai neleidau suprasti, kad tai tiesa.

Jiems iš už nugaros priėjo viešbučio valdytojas Džastinas Luisas.

– Pone Stiuartai, kaip suprantu, norite įeiti į pono Brento kambarį ir ieškoti jo stalčiuose. Deja, negaliu to leisti. Vakar, leidęs jums paimti tuos scenarijus, kalbėjausi su mūsų advokatų kontoros atstovais. Jie dėl to labai pyko.

– Štai ir viskas, – tarė Stiuartas ir vėl nusisuko nuo valdytojo. – Mano reikalai čia beveik sutvarkyti, pone Diganai. Mudu su režisieriumi peržiūrėjome siūlomus mano pjesės pataisymus, o gyventi viešbučiuose man įgriso. Po pietų grįžtu į Manhataną. Linkiu jums sėkmės laukiant, kol į paviršių išnirs Lora su Robiu.

Semas su viešbučio valdytoju žiūrėjo į išeinantį iš viešbučio Stiuartą.

– Šlykštus tipas, – pasakė Semui Džastinas Luisas. – Akivaizdu, kad jis nekenčia pono Brento.

– Kodėl taip sakot? – bemat paklausė Semas.

– Todėl, kad pono Brento paliktame ant stalo raštelyje ponas Stiuartas buvo pavadintas Hovučiu ir tai, matyt, jį suerzino. Sprendžiant iš to, ką sakė ponas Stiuartas, ponas Brentas mėgsta šitaip juokauti, bet paskui ponas Stiuartas manęs paklausė, ar žinau patarlę „Juokiasi tas, kas juokiasi paskutinis“.

Semui nespėjus atsakyti, sučirškė jo mobilusis. Skambino Ričas Stivensas.

– Semai, mums paskambino Kornvalio farai. Hadsone buvo pastebėtas automobilis. Pusiau paniręs po vandeniu, nes pakibo ant akmenų ir jie neleido jam panirti iki galo. Bagažinėje gulėjo lavonas. Robio Brento. Atrodo, jis mirė prieš porą dienų. Būtų gerai, kad ateitum.

– Tuoj pat, Ričai. – Semas užvožė mobiliojo dangtelį. *„Juokiasi tas, kas juokiasi paskutinis.“* Kol *„į paviršių išnirs Lora su Robiu“*. „Išnirs“ juk reiškia iš vandens? Nejaugi Karteris Stiuartas, kadaise vadintas Hovučiu, ne tik garsus dramaturgas, bet dar ir žudikas psichopatas?

85

Dešimtą Džeikas vėl buvo tamsiame mokyklos kambarėlyje – ryškino naujausią juostelę. Nusprendė, kad namo Kalnų kelyje galo kadrai nieko naujo jo straipsniui neduos. Net durys su dekoratyviniais pinučiais atrodė niekuo neypatingos, kuklios. Virtuvės nuotrauka nebuvo bloga, bet kas norės žiūrėti į tuščius stalviršius?

Rytas iš esmės nuėjo perniek, nusprendė Džeikas. Be reikalo praleidau antrą pamoką. Pradėjus ryškintis iš priekio fotografuotai namo nuotraukai, jis pamatė, kad ji kiek neaiški. Ko gero, teks išmesti. Straipsnyje niekaip jos nepanaudos.

Išgirdo anapus durų šaukiant jį vardu – Džilė Feris, ji atrodė susinervinusi. Negali būti, kad pyksta ant manęs – ne jos pamoką praleidau.

– Tuoj išeisiu, panele Feris! – sušuko.

Vos atidaręs duris iš jos veido suprato, kad kažkas ne juokais ją sukrėtė. Ji net nesivargino su juo pasilabinti.

– Džeikai, pamaniau, kad tu gali būti čia, – tarė ji. – Tu ėmei interviu iš Robio Brento, tiesa?

– Taip, ėmiau. Geras interviu – nesvarbu, kad tai tik mano paties nuomonė.

Ji juk nesiruošia jo nepraleisti, ar ne? – sunerimęs pagalvojo Džeikas. Tikriausiai mielasis Daunsas nori pamiršti, kad Brentas ir Lora Vilkoks apskritai kada nors peržengė Stounkrofto mokyklos slenkstį.

– Džeikai, per žinias ką tik pranešė, kad upėje prie Kornval Landingo parko aptiktas nugramzdintas automobilis, o jo bagažinėje – Robio Brento lavonas.

Robis Brentas negyvas! Džeikas čiupo fotoaparatą. Juostelių turiu užtektinai, toptelėjo.

– Ačiū, Džile! – suriko iškurdamas pro duris.

86

Automobilis su Robio Brento lavonu įriedėjo į Hadsono upę prie Kornval Landingo parko. Jame, paprastai ramiame, su suoleliais ir gluosniais svyruokliais, dabar darbavosi policininkai. Plotas aplink rastą automobilį buvo atitvertas policijos juosta, kad neprilįstų žioplių, kurių, kaip ir žurnalistų, vis gausėjo.

Semui atvažiavus pusę vienuoliktos, velionis Robis Brentas jau buvo įdėtas į lavonmaišį, o su juo pakrautas į morgo furgoną. Patologas anatomas Kalas Grėjus informavo Semą:

– Jis mirė mažiausiai prieš dvi dienas nuo durtinės žaizdos krūtinėje, ji pervėrė širdį. Turiu laukti, kol atliksiu matavimus, bet turiu pasakyti, Semai, kad iš pažiūros durta tuo pačiu peiliu dantytais ašmenimis, kuriuo buvo nužudyta Helen Vilan. Kiek matau, tas, kas nužudė Brentą, arba buvo gerokai už jį aukštesnis, arba stovėjo ant laiptų ar kažko panašaus, tad buvo aukščiau už auką, nes peilis sulindo smailu kampu.

Markas Flaišmanas aukštas, pamanė Semas. Kalbėdamasis su juo, Semas suprato, kodėl jis gali traukti Džinę. Jo aiškinimas, kodėl teiravosi apie faksogramą ir iš kur žinojo, kad Džinė buvo daktaro Konorso pacientė, buvo įtikimas. Semas nebuvo tikras, ar jis atviravo, ar suko uodegą.

Prieš važiuodamas į nusikaltimo vietą Semas paskambino Džinei į mobilųjį, bet ji neatsiliepė. Jis paliko jai žinutę prašydamas skubiai paskambinti, paskui vėl surinko Alisos Somers numerį.

Alisa šiek tiek jį nuramino.

– Semai, kalbėdama apie šįvakar įvyksiantį susitikimą su Lilės įtėviais, ji minėjo besigailinti, kad neatsivežė daugiau drabužių. Iki „Woodbury" prekybos centro mažiau nei pusvalandis kelio. Nenustebčiau, jeigu ji nusprendė ten nuvažiuoti ir kai ką nusipirkti.

Spėjimas buvo visiškai logiškas ir kiek apmalšino Semo nerimą dėl Džinės. Bet dabar jis ėmė nerimauti smarkiau, ir nuojauta jį įspėjo ilgiau nelaukti ir pradėti aktyvią jos paiešką.

– Motyvas buvo ne apiplėšimas, – kalbėjo Kalas Grėjus. – Ant Brento rankos buvo brangus laikrodis, piniginėje – šeši šimtai dolerių ir šešios bankų kortelės. Kada jo pasigesta?

– Niekas jo nematė nuo vakarienės pirmadienį, – atsakė Semas.

– Galiu lažintis, kad po jos neilgai buvo gyvas, – pareiškė Grėjus. – Aišku, skrodimas parodys mirties laiką kur kas tiksliau, negu aš galiu tai padaryti dabar.

– Buvau per tą vakarienę, – tarė Semas. – Kuo jis vilkėjo, kai ištraukėte iš bagažinės?

– Smėlio spalvos švarku, tamsiai rudomis kelnėmis ir rudu megztiniu aukšta atlenkiama apykakle.

– Vadinasi, jis mirė pirmadienio vakarą – nebent miegodavo nenusirengęs visur, kur tik eidavo.

Žybsėjo fotoaparatų blykstės – fotografai už policijos juostos fotografavo automobilį, virtusį Robio Brento karstu. Gelbėtojų sunkvežimis ištraukė jį iš upės ir dabar, vis dar pririštas lynu, jis stovėjo ant kranto, iš jo lašėjo vanduo.

Tuo metu technikai fotografavo jį visais įmanomais kampais.

Vietos policininkas papasakojo Semui smulkmenas, tik jos buvo labai šykščios.

– Mes manom, kad automobilio galėjo būti atsikratyta vakar apie dešimtą vakaro. Sutuoktinių pora iš Naujojo Vindzoro bėgiojo čia maždaug be ketvirčio dešimt. Jie sakė matė prie geležinkelio bėgių pastatytą automobilį. Jame kažkas sėdėjo. Jie apsigręžė ir nubėgo atgal keliu kokius aštuonis šimtus metrų.

Jiedviem čia grįžus automobilio nebebuvo, bet kažkoks vyras greitai žingsniavo Kranto keliu.

– Ar jie gerai jį matė?

– Ne.

– Gal jie minėjo, ar jis buvo aukštas? Turiu galvoje, *labai* aukštas? – paklausė Semas.

– Juodu nesutaria. Vyras sako, kad tas žmogus buvo vidutinio ūgio, žmonos manymu, ganėtinai aukštas. Abu nešioja akinius žiūrėti į tolį ir prisipažįsta spėję susidaryti tik bendrą vaizdą apie tą vyrą, bet jie abu tikri, kad čia stovėjo automobilis, o po dešimties minučių jo nebebuvo ir kažkoks žmogus labai skubėdamas pėsčiomis ėjo iš šios vietos.

Apsaugok mane, Dieve, nuo liudytojų! – pamanė Semas. Atsigręžęs jis pamatė Džeiką Perkinsą, besibraunantį į sustojusio už policijos juostos pulkelio priekį. Jis turėjo rankose fotoaparatą, kuris Semui priminė matytą knygoje apie didį Antrojo pasaulinio karo fotografą Robertą Kapą.

Ar tik tas vaikis nesugeba vienu metu būti dviejose vietose, dingtelėjo Semui. Negali sakyti, kad tik *atrodo*, jog jis yra visur – jis išties *yra* visur. Jųdviejų žvilgsniai susitiko, bet Džeikas bemat nusuko akis. Pyksta ant manęs, kad liepiau Toniui pasodinti jį į kalėjimą, kai jis prisistatė mano ypatinguoju padėjėju, tiriančiu Loros dingimą, pamanė Semas. Reikėjo suteikti jam galimybę ir bent jau pasakyti, kad jis stengiasi padėti, nes taip ir buvo. Juk jis, o ne kas kitas, man pasakė, kad Lora atrodė išsigandusi, kai tąkart paskambino telefonu.

Semui besvarstant, ar prieiti prie Džeiko ir su juo pasikalbėti, suskambo jo mobilusis. Jis išsitraukė jį iš kišenės, vildamasis, kad skambina Džinė. Ne, tai buvo Džoja Lako.

– Semai, prieš kelias minutes buvo paskambinta telefonu 911. BMW kabrioletas, registruotas daktarės Šeridan pavarde, porą valandų stovi Storm Kingo stebyklos aikštelėje. Skambino pardavėjas, važiavęs pro ją maždaug be penkiolikos aštuonios, o paskui vėl prieš dvidešimt minučių. Jam pasirodė keista, kad automobilis stovi taip ilgai, ir nusprendė patikrinti, ar kas nors

neturi kokios bėdos. Rakteliai spynutėje, piniginė – ant keleivio sėdynės. Panašu, kad nieko gero.

– Štai kodėl ji neatsiliepia į skambučius, – atsiduso Semas. – Dievuliau, Džoja! Kodėl aš nepareikalavau, kad ją lydėtų asmens sargybinis? Tas automobilis vis dar stebykloje?

– Taip. Ričas žinojo, kad jūs norėsit apžiūrėti tą vietą prieš mums imantis darbo, – Džojos balse buvo justi užuojauta. – Susiskambinsim, Semai.

Atbulas pajudėjo furgonas su Robio Brento lavonu. Treji palaikai trumpiau kaip per savaitę šitam lavonvežyje, dingtelėjo Semui. Kad tik kitas nebūtų Džinės Šeridan! – meldė jis. Maldauju – tegul kitas nebūna Džinės!

87

Važiuodamas į stebyklą, Semas paskambino į Glen Ridžo viešbutį ir paprašė tuoj pat sujungti su valdytoju. Atsiliepus Džastinui Luisui, Semas tarė:

– Klausykit, aš galėčiau gauti teismo nurodymą prieiti prie jūsų telefonų išklotinių, bet negaliu gaišti laiko. Ką tik rastas daktarės Šeridan automobilis, ji pati dingusi. Noriu, kad tučtuojau praneštumėte man sąrašą numerių telefonų, iš kurių buvo skambinta daktarei Šeridan nuo vakar dešimtos valandos vakaro iki devintos šio ryto.

Jis buvo pasirengęs, kad valdytojas puls ginčytis, bet šis to nedarė.

– Pasakykite man savo numerį. Aš tuoj atskambinsiu, – glaustai tarė valdytojas.

Semas padėjo mobilųjį ant keleivio sėdynės ir nurūko į Storm Kingo stebyklą. Išvažiavęs iš posūkio pamatė mėlyną Džinės kabrioletą ir šalia jo stovintį policininką. Jis sustojo už automobilio ir atskambinus Luisui išsitraukė bloknotą ir rašiklį. Vyras akivaizdžiai suprato, kaip svarbu negaišti.

– Daktarė Šeridan šį rytą sulaukė septynių skambučių, – berte bėrė žodžius valdytojas. – Pirmo – be ketvirčio septynios!

– Be ketvirčio septynios? – pertarė jį Semas.

– Taip, pone. Skambinta mobiliuoju iš šių apylinkių. Abonento pavardė nenurodoma. Numeris...

Pritrenktas, negalėdamas patikėti Semas užsirašė numerį. Pažino jį: tuo telefonu Robis Brentas mėgdžiodamas Loros balsą skambino pirmadienio vakarą Džinei.

– Nustatėm, kad kiti skambučiai buvo nuo tokios ponios Alisos Somers ir tokio pono Džeiko Perkinso. Abu mėgino susisiekti su daktare Šeridan keletą kartų. Du kartus skambinta iš jūsų paties telefono.

– Ačiū, jūs labai padėjote, – tarstelėjo Semas ir išjungė ryšį. Robis Brentas negyvas jau porą dienų, pamanė, bet kažkas jo vaistinėje pirktu telefonu išviliojo Džinę Šeridan iš viešbučio. Matyt, ji išlėkė iš viešbučio vos gavusi skambutį – jos automobilis buvo pastebėtas čia be penkiolikos aštuonios. Su kuo ji tikėjosi čia pasimatyti? Ji žadėjo elgtis atsargiai; nedvejodama būtų susitikusi tik su dviem žmonėmis – Semas buvo dėl to tikras.

Jis juto, kad prie Džinės automobilio stovintis faras smalsiai į jį spokso, bet nekreipė dėmesio. Džinė tikėjosi susitikti arba su savo dukra Lile, arba su Lora, galvojo Semas nematančiomis akimis žiūrėdamas į kalnus kitame upės krante.

Ar į ją buvo nutaikytas pistoletas ir ji buvo priversta išlipti iš automobilio, ar ji savo noru priėjo prie kitos mašinos?

Kad ir kas tas psichopatas, Džinė jo rankose. Ar Džinės dukra išties saugi? Jis atsidarė piniginę, paskubomis peržiūrėjo vizitines korteles, susirado reikiamą, kitas metė ant keleivio sėdynės ir surinko Kreigo Maikelsono mobiliojo numerį. Po penkto signalo į juostelę įrašytas balsas pasiūlė jam palikti žinutę. Keikdamasis panosėje, jis surinko advokato priimamojo numerį.

– Labai atsiprašau, – tarė sekretorė, – bet Maikelsonas pasitarime kito advokato kontoroje ir jo negalima trukdyti.

– Jį reikia sutrukdyti! – pyktelėjo Semas. – Čia policijos reikalas – gyvybės ar mirties klausimas.

– Ak, pone, – papriekaištavo malonus balselis, – atleiskite, bet...

– Paklausykit manęs, panele, ir klausykit įdėmiai. Raskit Maikelsoną ir pasakykit jam, kad skambino Semas Diganas. Perduokit savo viršininkui, kad dingo Džinė Šeridan ir kad būtina tučtuojau susisiekti su Vest Pointo vadovybe ir liepti paskirti jos dukrai asmens sargybinį. Supratot mane?

– Žinoma. Pasistengsiu su juo susisiekti, bet...

– Jokių „bet“! *Susisiekit su juo!* – užriko Semas, užlenkė telefono dangtelį ir išlipo iš automobilio. Turiu pradėti sekti Robio Brento mobilųjį, pamanė, bet iš to veikiausiai nebus jokios naudos. Liko vienintelė viltis.

Jis prasibruko pro policininką, jau pradėjusį aiškinti, esą apie čia stovintį automobilį jiems pranešęs pardavėjas – patikimesnio žmogaus už jį tiesiog nerasi. Ant sėdynės Semas pamatė Džinės krepšį.

– Iš jo niekas nepaimta? – piktai paklausė.

– Aišku, kad ne, pone, – jauną policininką užuomina aiškiai įžeidė.

Semas nesivargino jį patikinti, kad klausimas buvo skirtas visai ne jam. Jis išvertė viską, kas buvo Džinės krepšyje, ant keleivio sėdynės, paskui apieškojo dėtuvę ir visas kitas vietas automobilyje, kur buvo galima ką nors padėti.

– Jeigu dar ne per vėlu, ko gero, mums atsirado taip reikalinga galimybė, – tarė jis. – Tikriausiai ji buvo pasiėmusi savo mobilųjį – čia jo nėra.

Buvo lygiai pusė dvyliktos.

89

Tik be penkiolikos dvyliktą Kreigas Maikelsonas paskambino Semui. Šis jau buvo grįžęs į Glen Ridžo viešbutį.

– Sekretorė bandė mane rasti, bet išėjęs iš pasitarimo aš užmiršau įjungti savo mobilųjį, – paskubomis paaiškino advokatas. – Ką tik grįžau į kabinetą. Kas čia vyksta?

– Vyksta štai kas: Džinė Šeridan pagrobta, – glaustai pranešė Semas. – Man nusispjaut, kad jos duktė Vest Pointe, apsupta visos armijos. Noriu, kad pasirūpintumėte, kad jai būtų priskirtas ypatingas apsaugininkas. Po šias apylinkes laisvėje šlaistosi psichopatas. Prieš porą valandų iš Hadsono ištrauktas nudurto dar vieno iš pagerbtų buvusių Stounkrofto auklėtinių lavonas.

– Dingo Džinė Šeridan?! Generolas su žmona vienuoliktą valandą išskrido iš Vašingtono ir šiuo metu yra lėktuve. Juodu susitarę šiandien su ja vakarieniauti. Negaliu su jais susisiekti, kai jie ore.

Semas nustojo valdyti susikaupusį nerimą ir neviltį.

– Ne, galit! – užriko jis. – Galėtumėte perduoti žinutę lėktuvo pilotui. Ne, jau per vėlu. Pasakykit man Džinės dukters pavardę, ir aš pats paskambinsiu į Vest Pointą. Nagi, sakykit.

– Kariūnė Meredita Bakli, antrakursė. Bet generolas mane patikino, kad Meredita neišeis iš akademijos teritorijos nei ketvirtadienį, nei penktadienį dėl numatytų egzaminų.

– Pasimelskime, kad generolas būtų teisus, – atsakė Semas. – Pone Maikelsonai, jei paskambinęs akademijos viršinin-

kui sulauksiu jo pasipriešinimo, nors tai mažai tikėtina, būkite pasirengęs tuoj pat jam skambinti.

– Būsiu savo kabinete.

– O jeigu ten nebūsite, įsitikinkite, kad jūsų mobilusis įjungtas.

Semas sėdėjo kabinete už viešbučio registratūros – ten pat, kur pradėjo Loros Vilkoks dingimo tyrimą. Pas jį atėjo Edis Zaras.

– Nenorit, kad jūsų mobilusis būtų užimtas, tiesa? – paklausė Edis.

Semas pritariamai linktelėjo ir žiūrėjo, kaip viešbučio telefonu Edis surenka Vest Pointo numerį. Laukdamas, kol sujungs, jis karštligiškai rausėsi atmintyje ko nors, kas galėtų pasiūlyti kitą veiksmų planą. Technikai trianguliacijos metodu aiškinosi Džinės mobiliojo koordinates. Užduotį jie turėjo baigti po kelių minučių – tada tiksliai žinos, kur jis yra. Tai turėtų padėti – aišku, jei telefonas neguli kokioje nors šiukšlių krūvoje, pamanė Semas.

– Semai, operatorė skambina į viršininko kabinetą, – pranešė Edis.

Paėmus ragelį Semo tonas buvo beveik toks pat įsakmus kaip kalbantis su Kreigu Maikelsonu.

– Aš esu detektyvas Diganas iš Orandžo apygardos prokuratūros. Galimas daiktas, kariūnei Mereditai Bakli kelia rimtą pavojų žudikas maniakas, – be užuolankų išdrožė jis akademijos viršininko sekretorei. – Man reikia tuoj pat pasikalbėti su viršininku.

Palaukus mažiau nei dešimt sekundžių atsiliepė akademijos viršininkas. Išklausęs trumpą Semo aiškinimą, tarė:

– Šiuo metu ji tikriausiai egzamine. Liepsiu tučtuojau atvesti ją į mano kabinetą.

– Noriu įsitikinti, kad ji akademijoje, – atsakė Semas. – Aš nedėsiu ragelio.

Jis laukė penkias minutes. Kai viršininkas vėl paėmė ragelį, jo balsas buvo kupinas emocijų.

– Mažiau kaip prieš penkias minutes kažkas matė kariūnę Bakli išeinant pro Tajerio vartus į karo akademijos muziejaus automobilių aikštelę. Ji negrįžo, nei aikštelėje, nei muziejuje jos nėra.

Semas nenorėjo tikėti savo ausimis. Nejaugi dar ir ją, pamanė, – devyniolikmetę merginą!

– Kiek supratau, ji buvo žadėjusi savo tėvui nekelti kojos iš Vest Pointo teritorijos, – tarė jis. – Jūs įsitikinęs, kad ji iš jos išėjo?

– Kariūnė žodžio nesulaužė, – atsakė viršininkas. – Nors muziejus atviras visuomenei, jis laikomas Vest Pointo teritorijos dalimi.

90

Grįžęs į Stounkrofto mokyklą, Džeikas studijoje rado Džilę Feris.

– Kai ten nuvažiavau, Robio Brento lavonas jau buvo lavonvežyje, – tarė jis, – bet automobilis buvo ištrauktas iš vandens. Brentas buvo rastas bagažinėje. Galiu lažintis, valdybos pirmininką Daunsą ištiko širdies smūgis arba jam mažų mažiausiai ėmė kraujuoti opa. Ar įsivaizduojat, kaip dabar išgarsės mūsų mokykla?

– Pirmininkas labai susikrimtęs, – pripažino Džilė Feris. – Džeikai, ar fotoaparatas tau nebereikalingas?

– Turbūt. Žinot, Džile, norėjau pasakyti, panele Feris, nebūčiau nustebęs, jei Lora Vilkoks būtų buvusi rasta toje automobilio bagažinėje šalia Brento. Kas jai nutiko? Galvą guldau, ji irgi negyva. Tokiu atveju vienintelė likusi gyva iš tų prie vieno pietų stalo sėdėjusių merginų yra daktarė Šeridan. Ja dėtas, nusisamdyčiau asmens sargybinį. Kai pagalvoji, kiek vadinamųjų garsenybių žingsnio nežengs, jei jų nelydi pora žaliūkų, kodėl tokiam žmogui kaip daktarei Šeridan, turinčiai *rimtą* pagrindą baimintis, neįsitaisius kokios nors apsaugos?

Klausimas buvo retorinis, ir Džeikas jau ėjo į tamsųjį kambariuką, tad atsakymo nesulaukė.

Jis gerai nežinojo, ką darys su nuotraukomis iš nusikaltimo vietos. Vargu ar jos kada nors bus išspausdintos Stounkrofto mokyklos laikraštyje. Vis dėlto jis neabejojo galop rasiąs, kur jas

panaudoti, nors dar ir negavo siūlymo tapti keliaujančiu „New York Post“ reporteriu.

Išryškinęs nuotraukas apžiūrėjo jas su didžiuliu pasitenkinimu. Įvairiais kampais jis buvo užfiksavęs niūrų automobilį atvira bagažine. Iš jo lašėjo vanduo, šonai apsilamdė, kai trenkėsi į akmenų sangrūdą upės dugne. Pavyko ir atbulo važiuojančio lavonvežio su žybsinčiais žibintais kadras.

Ant skalbinių virvės tebekabojo ryte darytos namo Kalno kelyje nuotraukos. Jo žvilgsnis užkliuvo už paskutinės – neryškios namo priekio fotografijos. Įdėmiau į ją pažiūrėjus, jam išsipūtė akys.

Jis čiupo didinamąjį stiklą, apžiūrėjo nuotrauką, paskui atsegė nuo virvės ir išlėkė iš kambariuko. Džilė Feris tebesėdėjo studijoje – taisė mokinių rašinius. Jis pakišo nuotrauką jai po nosimi ir padavė didinamąjį stiklą.

– Džeikai! – pasipiktino ji.

– Tai svarbu, labai svarbu. Pažiūrėkit į šią nuotrauką ir pasakykit man, ar kas nors atrodo ne vietoje ar kitaip. Prašau jūsų, panele Feris, pažiūrėkit įdėmiai.

– Džeikai, tu gali bet ką išvesti iš proto! – tarė ji atsidusdama ir paėmė iš jo lupą apžiūrėti nuotrauką. – Ko gero, turi galvoje užuolaidą virš lango antro aukšto kampiniame kambaryje. Ji kažkaip kreivai užtraukta, ar ne?

– Taip! – netvėrė džiaugsmu Džeikas. – Vakar ji buvo užtraukta lygiai. Man nė motais, kad ta virtuvė atrodo tuštutėlė, – kažkas tame name gyvena!

91

Užuot važiavęs į kontorą Gošeno kaime, Semas grįžo į Glen Ridžo viešbutį, nes ėmė neabejoti, kad grasinimus Lilei siuntinėjo vienas iš pagerbtųjų buvusių Stounkrofto auklėtinių arba galbūt Džekas Emersonas ar Džoelis Nimanas. Jie visi dirbo pastate, kuriame priimamąjį turėjo daktaras Konorsas. Kažkuriuo metu savaitgalį vienas jų pasakė, kad Džinė buvo jo pacientė, bet Semas dar neišsiaiškino kuris.

Flaišmanas tvirtino girdėjęs kažkurį iš kitų vyrų sakant, kad Džinė buvo Konorso pacientė. Aišku, jis galėjo meluoti, svarstė Semas. Stiuartas neigė kada nors girdėjęs tokias kalbas. Tačiau Glen Ridže Semas bent jau galės stebėti Flaišmaną ir Gordoną Eimorį – abu vis dar buvo jame užsiregistravę. Žinią, kad dingo Džinė, žurnalistai pasigaus ir viešai pagarsins; Semas galėjo lažintis iš ko tik nori, kad ją išgirdęs atlėks ir Džekas Emersonas. Jis jau paprašė Ričo Stivenso duoti nurodymą visus juos sekti. Netrukus jis bus pradėtas vykdyti.

Dešimt po dvylikos, kaip ir tikėjosi, sulaukė technikų skambučio.

– Semai, mes nustatėme, kur Džinės Šeridan mobilusis.

– Kur?

– Važiuojančiame automobilyje.

– Ar galit man pasakyti, kur jis?

– Prie Storm Kingo, važiuoja link Kornvalio.

– Jis važiuoja iš Vest Pointo, – atsakė Semas, – ir vežasi kariūnę. Nepaleiskite jo iš akiračio. Ar girdi – nepaleiskit jo iš akiračio!

– Neketiname.

92

— Prašom apgręžti automobilį, – tarė Meredita. – Man neleidžiama palikti akademijos teritoriją. Kai pakvietėte atsisėsti į automobilį, maniau, jūs tik norite trumpai šnektelėti. Gaila, kad palikote laiškelį apie mano motiną kitoje kišenėje, bet man teks palaukti, kol jį gausiu. Prašau jūsų: aš turiu grįžti. Pone...

– Nedaug trūko, kad būtum ištarusi mano pavardę, Meredita. Nenoriu, kad tai darytum. Turi vadinti mane Pelėda.

Ji įsmeigė žvilgsnį į jį ir staiga ją suėmė baimė.

– Nesuprantu. Parvežkite mane atgal.

Meredita sugniaužė keleivio durelių rankeną. Jeigu jis sustos prie šviesoforo, iššoksiu, pamanė. Jis pasikeitė. Net išore. Ne, jis nepasikeitė – jis išprotėjo! Galvoje šmėkščiojo abejonės, neatsakomi klausimai. Kodėl tėtis prašė pasižadėti, kad nekelsiu kojos iš akademijos teritorijos? Kodėl jis klausė manęs apie dingusį plaukų šepetį? Ką su visu tuo bendra turi mano tikroji motina?

Automobilis lėkė 218-uoju greitkeliu. Jis gerokai viršija leistiną greitį, pamanė Meredita. Dieve, padaryk, kad mes pravažiuotume pro kokį farą ir jis mus pamatytų! Jai kilo mintis sugriebti vairą, bet iš priešingos pusės važiavo mašinos – kas nors vienoje iš jų gali žūti.

– Kur jūs mane vežate? – piktai paklausė ji. Kažkas spaudėsi jai į nugarą. Ji pasislinko į priekį, bet nugarą jai tebespaudė. Kas ten?

– Meredita, aš melavau sakydamas kad tame susitikime kalbėjausi su tavo motinos drauge. Aš ten kalbėjausi su tavo *motina*. Vežu tave su ja pasimatyti.

– Su mano motina?! Su Džine! Vežat mane su ja pasimatyti?!

– Taip. Tada judvi susitiksite danguje su tavo tikruoju tėvu. Esu tikras, kad susitikimas bus nuostabus. Beje, tu labai į jį panaši. Bent jau atrodai, kaip atrodė jis, kai partrenkiau jį kelyje. Ar žinai, kur tai atsitiko, Meredita? Keliuke į Vest Pointo iškylų aikštelę. Ten žuvo tavo tikrasis tėtis. Gaila, kad neturėjai galimybės aplankyti jo kapą. Antkapyje iškalta jo pavardė: Kerolas Ridas Torntonas jaunesnysis. Po savaitės jis būtų baigęs akademiją. Įdomu, ar judvi su Džine būsite palaidotos šalia jo. Argi ne gražu būtų?

– Mano tėvas mokėsi Vest Pointe ir *jūs* jį nužudėte?!

– Tikrai taip. Manai, tai buvo labai teisinga: jis ir Džinė be galo laimingi, o aš ant ledo? *Manai, tai buvo teisinga, Meredita?*

Jis pasisuko į ją ir rūsčiai dėbtelėjo. Jo akys žaižaravo iš pykčio. Lūpos buvo taip kietai sučiauptos, kad jų beveik nebuvo matyti po išsipūtusiomis šnervėmis.

Jis pamišėlis, pamanė ji.

– Ne, pone. Tai neatrodo teisinga, – atsakė ji stengdamasi, kad balsas nedrebėtų. Negaliu jam parodyti, kokia aš išsigandusi.

Jis tarsi kiek aprimo.

– Tavo Vest Pointo auklėjimas. „Taip, ponia", „Ne, pone". Neprašiau, kad kreiptumeisi į mane „pone". Liepiau vadinti mane Pelėda.

Jie pravažiavo keliuką, vedantį prie Storm Kingo kalno, ir atsidūrė Kornvalio pakraštyje. Kur mes važiuojam? – mėgino atspėti Meredita. Nejaugi jis tikrai veža mane pas motiną? Nejaugi jis tikrai nužudė mano tėvą ir dabar ketina nužudyti mudvi? Kaip galiu jam sukliudyti? Nepulk į paniką, įspėjo save. Apsidairyk. Gal pamatysi ką nors, kuo galėtum gintis. Gal kur nors yra vandens butelis. Galėčiau smogti juo jam per veidą. Tada turėčiau laiko pasukti degimo raktelį ir sustabdyti automobilį. Dabar

lenkiame tiek mašinų, kad kas nors gali pastebėti vykstančias grumtynes. Tačiau apsidairiusi ji nepamatė ničnieko, ką galėtų panaudoti kaip ginklą.

– Meredita, aš skaitau tavo mintis. Nė negalvok patraukti dėmesį į save, nes tuomet gyva iš šio automobilio neišlipsi. Turiu pistoletą ir jį panaudosiu. Aš bent jau suteikiu tau galimybę pasimatyti su savo motina. Nebūk kvaila ir nepaleisk jos vėjais.

Meredita laikė rankas sunėrusi. Kas ten spaudžiasi į nugarą? Gal – gal kas nors, kas suteiks galimybę jai išsigelbėti ir išgelbėti motiną. Neapsakomai atsargiai ji išlaisvino rankas ir dešiniąją iš lėto nuleido prie šono. Atsisėdo tiesiau ir užkišo ranką už nugaros. Pirštai užčiuopė siauro daikto kraštą. Daiktas jai pasirodė pažįstamas.

Mobilusis telefonas! Teko timptelėti jį, kad ištrauktų, bet Pelėda, rodos, to nepastebėjo. Juodu jau važiavo per Kornvalį, ir jis dairėsi į šalis, tarsi bijodamas, kad gali būti sustabdytas.

Meredita lėtai grąžino mobilųjį gniaužiančią ranką priešais save. Atidarė dangtelį, pažiūrėjo, pirštu nuspaudė 91...

Ji nepastebėjo, kaip jo ranka šovė į šoną, bet pajuto, kaip jis sugriebia jai už kaklo. Ji be sąmonės susmuko į priekį, o Pelėda stvėrė telefoną, nuleido savo langelį ir išmetė mobilųjį ant kelio.

Nepraėjus nė dešimčiai sekundžių pašto sunkvežimis per jį pervažiavo ir sutraiškė į plastiko gabalėlius.

– Semai, jis dingo mums iš akiračio, – tarė Edis Zaras. – Jis Kornvalyje, bet mes nebegauname signalų.

– Kaip jūs galėjot pamesti jį iš akiračio? – užriko Semas. Klausimas buvo kvailas, beprasmiškas. Atsakymą jis žinojo: telefonas buvo aptiktas ir sunaikintas.

– Ką dabar darysim? – paklausė Zaras.

– Melsimės, – atsakė Semas. – Dabar mes melsimės.

93

Džeikas dar kartą paprašė leidimo palikti automobilį kavinės aikštelėje ir vėl jį gavo, bet Djuko smalsumas dabar pasiekė karštligės lygį.

– Ką fotografuoji, sūneli? – paklausė jis.

– Šį rajoną. Kaip jums sakiau, ruošiu nedidelį reportažą Stounkrofto mokyklos laikraščiui. Baigęs duosiu jums paskaityti. – Jam šovė puiki mintis. – Dar geriau: paminėsiu jame jus.

– Būtų malonu. Djukas ir Sju Makenziai. M-a-k-e-n-z-i-a-i.

– Supratau.

Kai Džeikas su fotoaparatu rankoje buvo beeinąs pro duris, suskambo jo mobilusis. Skambino Eimė Saks – ji budėjo viešbutyje.

– Džeikai, – sukuždėjo ji, – turi čia ateiti. Užvirė tikras pragaras. Dingo daktarė Šeridan. Jos automobilis buvo rastas paliktas prie Storm Kingo stebyklos. Ponas Diganas čia, kabinete. Ką tik girdėjau jį šaukiant, kad kažkas kažką pametė.

– Ačiū, Eime. Tuoj ateisiu, – tarė Džeikas ir pasisuko į Djuką. – Atrodo, aikštele neteks pasinaudoti, bet vis tiek ačiū.

– Štai važiuoja tas vyriškis iš susitikimo dalyvių, apie kurį tau pasakojau, – tarė Djukas rodydamas į gatvę. – Labai jau greitas. Jei nebus atsargus, gaus baudą.

Džeikas tuoj žvilgtelėjo laukan ir pažino vairuotoją.

– Jis čia užeidavo? – paklausė.

– Taip. *Šįryt* nebuvo užėjęs, bet dažniausiai ateidavo nusipirkti kavos ir skrebutį, kartais vakare – kavos ir sumuštinį.

Ar gali būti, kad jis pirko Lorai? – spėliojo Džeikas. O dabar dingo daktarė Šeridan. Turiu paskambinti Semui Diganui. Esu tikras, kad jis norės patikrinti namą, kuriame kadaise gyveno Lora. Tada ten nuvažiuosiu ir jo lauksiu, nusprendė.

– Eime, pasakyk ponui Diganui, kad turbūt žinau, kur jis gali rasti Lorą Vilkoks.

94

Džinė pakėlė akis, nes išgirdo kažką pastumiant ir atidarant duris. Tarpduryje stovėjo Pelėda. Rankose jis laikė liekną kūnelį, aprengtą tamsiai pilka Vest Pointo kariūno uniforma. Su patenkinta šypsena veide jis perėjo per kambarį ir paguldė Mereditą Džinei prie kojų.

– Pažvelki – tavo duktė! – pergalingai tarė. – Pažiūrėk į jos veidą. Pamatyk bruožus, kurie turi būti tau pažįstami. Argi ji ne graži? Nejaugi nesididžiuoji?

Ridas, pamanė Džinė, čia Ridas! Lilė – Rido įsikūnijimas! Siaura ereliška nosis, plačiai įsodintos akys, aukšti skruostikauliai, auksiniai plaukai. Dieve mano, nejaugi jis ją nužudė?! Ne, ne – ji kvėpuoja!

– Neskriausk jos! Nedrįsk jos skriausti! – suriko ji. Kaskart mėginant rėkti, jos balsas prikimdavo. Nuo lovos girdėjo išgąstingai raudančią Lorą.

– Neskriausiu jos, Džine, bet aš ją *nužudysiu*, o *tu* žiūrėsi. Paskui ateis Loros eilė. Galiausiai tavo. Manau, tada jau būsiu padaręs tau paslaugą. Neįsivaizduoju, kad norėtum gyventi po to, kai matysi, kaip miršta tavo duktė, tiesa?

Demonstratyviai lėtai Pelėda perėjo per kambarį ir nukabino pakabą su plastikiniu maišu, ant kurio buvo užrašęs „Lilė / Meredita“, ir su juo grįžo. Tada atsiklaupė prie praradusios sąmonę Mereditos ir ištraukė pakabą iš maišo.

– Ar nori pasimelsti, Džine? – paklausė. – Manau, šiuo metu tau tiktų giedoti dvidešimt trečią psalmę. Nagi, pradėk: „Viešpats – mano Ganytojas...“

Priblokšta ir pasibaisėjusi Džinė žiūrėjo, kaip Pelėda ima mauti maišą Lilei ant galvos.

– Ne, ne, ne... – plastikui nespėjus pasiekti Lilės šnervių, ji palenkė kėdę, virto į priekį ir uždengė dukrą savo kūnu. Kėdė trenkė Pelėdai per ranką ir prispaudė ją prie grindų. Jis suklykė iš skausmo. Bandydamas ją ištraukti, išgirdo, kaip apačioje išlaužiamos lauko durys.

95

Paskambinęs Džeikui, kai Eimė Saks perdavė, kad Džeikas mano žinantis, kur laikoma Lora, Semas Diganas nedavė Džeikui pasakyti jo paskubomis paruoštos kalbos.

Džeikas norėjo pasakyti: „Pone Diganai, nors jūs viešai paneigėte mano pagalbą ir pavertėte mane pajuokos objektu, aš esu toks kilnus, kad padedu jums atlikti tyrimą, ypač dėl to, kad man labai neramu dėl daktarės Šeridan."

Jis tesugebėjo pasakyti „nors...", ir Semas jį pertraukė.

– Klausyk, Džeikai, Džinė Šeridan ir Lora – žudiko maniako rankose. Negaišink manęs. Tai žinai, kur yra Lora ar nežinai?

Tada Džeikui vos nesusipynė liežuvis, skubant iškloti, ką žino.

– Kažkas apsistojęs buvusiame Loros name Kalno kelyje, pone Diganai, nors namas neva negyvenamas. Vienas iš pagerbtų per susitikimą buvusių Stounkrofto auklėtinių beveik kasdien perka maistą kavinėje gatvės apačioje. Jis ką tik pravažiavo pro šalį. Manau, jis važiuoja į tą namą.

Vos spėjęs ištarti vyro pavardę, Džeikas išgirdo išsijungiant Semo telefoną.

Aš tikrai sudominau Diganą, pamanė Džeikas laukdamas gatvėje prie namo, kuriame kadaise gyveno Lora. Ne daugiau kaip po šešių minučių Digano ir to kito detektyvo – Zaro – automobilis cypindamas padangas sustojo prie šaligatvio, už jo – du patrulių automobiliai. Džeikas nusivylė, kad jie privažiavo neįsijungę sirenų, skelbiančių jų pasirodymą, bet spėjo, kad pareigūnai nori užklupti tą žmogų nepasiruošusį.

Jis spėjo pasakyti Semui esantis tikras, kad name įsitaisęs žmogus yra kampiniame namo priekio kambaryje. Pareigūnai tuoj pat išlaužė priekines duris ir subėgo vidun; Semas sušuko jam likti lauke.

Nė nesvajok! – pamanė Džeikas. Palaukęs, kol jie nusigaus į kambarį, jis nusekė pavymui užsimetęs fotoaparatą ant peties. Laiptų viršuje išgirdo trinktelint duris. Kito kambario namo priekyje, pamanė jis. Kažkas jame yra.

Semas Diganas su pistoletu rankoje išėjo iš kampinio kambario namo užpakalinėje dalyje.

– Lipk žemyn, Džeikai! – įsakė. – Čia slepiasi žudikas!

Džeikas parodė į koridoriaus galą.

– Jis ten.

Semas, Zaras ir du farai pralėkė pro jį. Džeikas pribėgo prie priekinio kambario durų, metė žvilgsnį į vidų ir, po akimirkos atsigavęs nuo baisaus šoko, ištikusio nuo pamatyto vaizdo, nukreipė fotoaparatą ir ėmė juo pleškinti.

Nufotografavo Lorą Vilkoks. Ji gulėjo ant lovos susiglamžiusia suknele, susivėlusiais plaukais. Faras pakėlęs jos galvą, laikė prikišęs prie lūpų stiklinę vandens.

Džinė Šeridan sėdėjo ant grindų, apglėbusi merginą Vest Pointo kariūno uniforma. Džinė verkdama be perstojo šnabždėjo: „Lile, Lile, Lile." Iš pradžių Džeikas pamanė, kad mergina negyva, bet netrukus pamatė, jog ji sukrutėjo.

Džeikas nutaikė fotoaparatą ir jam pavyko užfiksuoti ateities kartoms akimirką, kai Lilė atsimerkė ir pirmą kartą nuo tada, kai išvydo pasaulį, pažiūrėjo į akis savo tikrajai motinai.

96

Jiems prireiks vos kelių sekundžių durims išlaužti, pamanė Pelėda. Tiek nedaug trūko, kad būčiau užbaigęs šią misiją! Jis pažiūrėjo į alavines pelėdas, kurias gniaužė saujoje – ketino jas padėti prie Loros, Džinės ir Mereditos lavonų.

Dabar tokios galimybės jis nebeturės.

– Pasiduok! – sušuko Semas Diganas. – Viskas baigta. Pats žinai, kad pabėgti negali.

Dar ir kaip galiu, pamanė Pelėda. Jis atsiduso ir išsitraukė iš kišenės savo kaukę. Užsidėjo ją ir pažiūrėjo į veidrodį virš komodos – ar gerai dengia veidą, tada padėjo ant tualetinio stalelio alavines pelėdas.

– Aš esu pelėda ir gyvenu medyje, – ištarė balsu.

Pistoletas gulėjo kitoje kišenėje. Jį išsitraukęs prisikišo prie smilkinio.

– Naktis – mano metas, – sukuždėjo, užsimerkė ir nuspaudė gaiduką.

Išgirdęs šūvį, Semas spyrė į duris, ir jos atsidarė. Jis puolė į vidų, Zaras ir farai – jam įkandin.

Lavonas tįsojo ant grindų, šalia gulėjo pistoletas. Pelėda krito aukštielninkas, tad kaukė nenukrito ir pro ją sunkėsi kraujas.

Semas pasilenkė, nutraukė kaukę ir pasiūrėjo į veidą vyro, atėmusio gyvybę tokiai daugybei niekuo nekaltų žmonių. Negyvėlio plastinių operacijų randai buvo aiškiai matomi, tad bruožai,

kuriuos kažkokiam chirurgui pavyko padaryti tokius patrauklius, dabar atrodė kreivi ir atstumiantys.

– Keista, – tarstelėjo Semas. – Gordoną Eimorį būčiau paskutinį įtaręs esant Pelėda.

97

Tąkart Džinė vakarieniavo su Čarlzu ir Gano Bakliais Kreigo Maikelsono namuose. Meredita jau grįžo į Vest Pointą.

– Kai gydytojas ją apžiūrėjo, ji užsispyrė grįžti šiandien pat, – pasakojo generolas Baklis. – Ji vis dar nerimavo dėl fizikos egzamino rytoj ryte. Be galo drausmingas vaikas. Iš jos išeis geras karys.

Jis stengėsi neparodyti, koks sukrėstas buvo, kai sužinojo, kad jo vienturtė buvo atsidūrusi per plauką nuo mirties.

– Kaip deivė Minerva ji gimė iš savo tėvo galvos, – tarė Džinė. – Ridas taip pat būtų skubėjęs atgal į akademiją.

Ji nuščiuvo. Ją vis dar buvo apėmęs neapsakomas džiaugsmas dėl tos akimirkos, kai faras nupjovė virves, kuriomis buvo pririšta prie kėdės, ir ji galėjo apkabinti Lilę. Tebejuto skaudžiai gražų garsą – Lilės šnabždamus žodžius: „Džine – mama."

Jas teko vežti į ligoninę medikams patikrinti. Ten jiedvi su Lile sėdėjo šalia ir kalbėjosi – pradėjo atsigriebti už beveik dvidešimt metų.

– Nuolat įsivaizduodavau, kaip tu atrodai, – pasakojo Lilė. – Man rodos, mano mintyse buvai visai tokia, kokia esi iš tikrųjų.

– Aš irgi nuolatos tave įsivaizduodavau. Man teks išmokti vadinti tave Meredita. Gražus vardas.

Gydytojas, pasakęs, kad jos gali eiti, pridūrė:

– Daugumai moterų, patyrusių tokių kančių kaip jūs, turėtume duoti raminamųjų. Judvi – tikros stoikės.

Jos užsuko aplankyti Loros. Ji neteko daug skysčių, todėl jai buvo prijungta lašelinė, suleista raminamųjų, ir ji nugrimzdo į miegą, o šis, žinia, gydo.

Semas grįžo į ligoninę parvežti jų į viešbutį, bet, jiems susitikus vestibiulyje, pasirodė Bakliai.

– Mama, tėti! – sušuko Meredita. Džinė žiūrėjo, kaip ji puola jiems į glėbį. Jai buvo liūdna, bet dukrą ji suprato.

– Džine, tu davei jai gyvybę, o dabar ją išgelbėjai, – tyliai tarė Gano Bakli. – Nuo šiol tu visada būsi jos gyvenimo dalis.

Džinė pažiūrėjo į gražią porą kitapus stalo. Abu atrodė maždaug šešiasdešimties. Čarlzas Baklis buvo pilkai melsvų plaukų, skvarbių akių, ryžtingų bruožų; nuo jo dvelkė valdingumu, bet jį atsvėrė žavingos manieros ir šilta šypsena. Gano Bakli buvo trapiai graži smulkių kaulų moteris. Prieš tapdama kariškio žmona, ji trumpai koncertavo kaip pianistė.

– Meredita gražiai skambina, – pasakė ji Džinei. – Labai noriu, kad ją išgirstumėte.

Jie trise ruošėsi šeštadienį popiet aplankyti Mereditą akademijoje. Jie – jos motina ir tėvas, galvojo Džinė. *Jie* ją užaugino, ja rūpinosi, ją mylėjo ir jų dėka ji tapo tokia nuostabia mergina, kokia yra šiandien. Na, bet dabar aš bent jau irgi turėsiu vietą jos gyvenime. Šeštadienį nueisiu su ja prie Rido kapo ir papasakosiu jai apie jį. Ji privalo žinoti, koks įstabus žmogus jis buvo.

Šis vakaras buvo jai karčiai saldus, ir ji žinojo, kad Bakliai ją suprato, kai ji pasiskundė išvargusi ir išėjo netrukus po to, kai buvo patiekta kava.

Kai Kreigas Maikelsonas dešimtą vakaro išleido ją prie viešbučio, ji pamatė vestibiulyje laukiančius Semą Diganą ir Alisą Somers.

– Pamanėme, kad norėsi išgerti su mumis taurelę prieš miegą, – tarė Semas. – Nors čia tokia gausybė tų lempučių pardavėjų, vadovybė sugebėjo palikti mums stalelį bare.

Su dėkingumo ašaromis akyse Džinė žiūrėjo čia į vieną, čia į kitą. Juodu supranta, koks sunkus man buvo šis vakaras, pama-

nė. Tada pastebėjo prie registratūros stalo stovintį Džeiką Perkinsą. Ji davė jam ženklą, ir jis prie jos atskuodė.

– Džeikai, – tarė ji, – šiandien po pietų buvau tokia apdujusi, kad net nežinau, ar tau padėkojau. Jei ne tu, nei Meredita, nei Lora, nei aš šiandien nebūtume gyvos.

Ji apkabino jį per kaklą ir pabučiavo į skruostą.

Džeikas buvo akivaizdžiai sujaudintas.

– Daktare Šeridan, – tarė, – aš tik gailiuosi, kad nebuvau šiek tiek sumanesnis. Pamatęs tas alavines pelėdas ant tualetinio stalelio prie pono Eimorio lavono, pasakiau ponui Diganui, kad tokią radau ant Alison Kendal kapo. Jeigu būčiau pasakęs iškart, kai radau, gal būtų buvę nuspręsta nieko nelaukiant paskirti jums asmens sargybinį.

– Bala nematė, – įsiterpė Semas. – Tuo metu negalėjai žinoti, kad ta pelėda kažką reiškia. Daktarė Šeridan teisi: jei nebūtum sumojęs, kad Lora gali būti tame name, jos visos dabar būtų negyvos. O dabar eime vidun, kol nepraradome to staliuko.

Jis kiek pagalvojo ir atsiduso.

– Ir tu ateik, Džeikai.

Šalia detektyvo stovėjo Alisa. Jis matė, kad tai, ką prieš kelias akimirkas išgirdo iš Džeiko, ją išgąsdino.

– Semai, praėjusią savaitę per Karen metines radau ant jos kapo alavinę pelėdą, – tyliai kalbėjo ji. – Laikau ją namie svetainės niekučių spintoje.

– A, štai kaip... – tarė Semas. – Vis stengiausi prisiminti, ką mačiau tavo spintoje, kas nedavė man ramybės, Alisa. Dabar žinau, kas tai buvo.

– Ant kapo ją tikriausiai padėjo Gordonas Eimoris, – liūdnai svarstė Alisa.

Jiems einant į barą, Semas ją apkabino. Jai ši diena irgi buvo velnioniškai sunki, pamanė jis. Jis jau sakė Alisai, kad Pelėda prisipažino Lorai nužudęs Karen per klaidą. Alisa buvo sukrėsta, kai sužinojo, kad Karen buvo nužudyta vien todėl, kad tą naktį sumanė parvažiuoti namo. Bet, pasak jos, tai bent jau išsklai-

dė įtarimo šešėlį, gaubusį Karen vaikiną Sairusą Lindstromą, ir dabar ji galinti viltis, kad visas šis reikalas daugiau ar mažiau baigtas.

– Šįvakar parvežęs tave namo išimsiu iš spintos tą pelėdą, – tarė Semas. – Nenoriu, kad tu ir toliau ją matytum.

Jie priėjo prie staliuko.

– Tau irgi atėjo pabaiga, ar ne, Semai? – paklausė Alisa. – Dvidešimt metų nenuleidai rankų stengdamasis įminti Karen mirties mįslę.

– Šiuo atžvilgiu man tai pabaiga, bet, tikiuosi, neprieštarausi, jei aš ir toliau retkarčiais užsuksiu tavęs aplankyti.

– Būtinai, Semai, būtinai. Tik tavo dėka ištvėriau tuos pastaruosius dvidešimt metų. Negali dabar manęs palikti.

Džeikas jau buvo besisėdąs prie Džinės, bet pajuto kažką tapštelint per petį.

– Neprieštarausi?

Markas Flaišmanas atsisėdo ant tos kėdės.

– Užsukau į ligoninę aplankyti Loros, – pasakojo jis Džinei. – Jaučiasi geriau, nors, žinoma, vis dar negali atitokti. Nieko, atsigaus.

Jis nusišypsojo.

– Ji sakė džiaugsis galėdama lankyti psichoterapijos seansus pas mane.

Džeikas atsisėdo priešais Džinę.

– Mano manymu, šis šiurpus išgyvenimas gali tapti jos karjeros lūžio tašku, – postringavo jis rimtu veidu. – Po šitokios gausios reklamos ji tikrai sulauks daugybės siūlymų. Tai juk šou verslas.

Semas pažiūrėjo į jį. Dieve, ko gero, jis teisus, dingtelėjo jam. Tai suvokęs nusprendė užsisakyti ne taurę vyno, o dvigubą porciją škotiško viskio.

Semas jau pasakojo Džinei, kad Markas jos ieškodamas važinėjo po visą miestą, o po Semo skambučio nulėkė į ligoninę, į kurią buvo nuvežtos ji, Meredita ir Lora. Medikams jį patikinus,

kad Džinė netrukus bus paleista, jis išėjo jos taip ir nepamatęs. Visą dieną Džinė nebuvo jo mačiusi ir su juo kalbėjusis. Dabar ji žiūrėjo jam tiesiai į akis. Matydama, kaip švelniai jis žvelgia į ją, baisiai susigėdo, kad šitaip juo nepasitikėjo. Kita vertus, tas žvilgsnis ją nepaprastai jaudino.

– Atleisk, Markai, – tarė ji. – Labai, labai prašau tavęs man atleisti.

Jis uždėjo delną jai ant rankos – tuo pačiu gestu prieš kelias dienas jis ją paguodė, sušildė ir leido pajusti aistros kibirkštėlę, kurios jau seniai stigo jos gyvenime.

– Džine, – šypsodamas tarė Markas, – neatsiprašinėk. Suteiksiu tau daugybę galimybių atitaisyti man padarytą skriaudą – pažadu.

– Ar kada nors įtarei, kad tai Gordonas? – paklausė ji.

– Džine, reikalas tas, kad pagerbtieji mūsų susitikimo dalyviai, ką jau kalbėti apie organizacinio komiteto pirmininką, turėjo savų paslapčių. Nesvarbu, kad Džekas Emersonas apsukrus verslininkas, – aš nepasitikiu juo nė per nago juodymą. Tėvas man sakė, kad vietiniai laiko Džeką mergišiumi ir niekingu girtuokliu, bet nėra žinoma, kad jis bent kartą būtų elgęsis agresyviai. Jie visi mano, kad tą pastatą prieš dešimt metų sudegino jis. Vienas iš argumentų yra toks. Gaisro naktį apsaugininkas, kuriam jis turbūt sumokėjo, apėjo visą pastatą, nors paprastai tai nebuvo daroma, ir įsitikino, kad jame neliko nė vieno žmogaus. Toks elgesys kelia įtarimų, bet įrodo, kad Emersonas niekada nenorėjo nieko žudyti.

Kurį laiką aš išties maniau, kad tas moteris nuo jūsų pietų stalo galėjo nužudyti Robis Brentas. Prisimeni, koks pikčiurna jis buvo vaikystėje? O per tą susitikimo dalyvių vakarienę jis elgėsi taip šlykščiai, kad aš pamaniau, jog jis gali nuskriausti žmogų ne vien emociškai, bet ir fiziškai. Peržiūrėjau nuorodas į jį internete. Vienam iš jo interviu ėmusiam žurnalistui jis prisipažino bijantis mirties ir tvirtino užkasęs pinigų jam priklausančiuose, bet išgalvotomis pavardėmis registruotuose sklypuose

visoje šalyje. Buvo pacituoti jo žodžiai, esą jis buvęs bukas vaikas protingoje šeimoje, o mokykloje buvęs laikomas nuoboda. Pasak jo, šaipymosi meno jis išmokęs todėl, kad pats nuolatos būdavo pajuokos objektu. Galop jis ėmė nekęsti beveik visų šio miestelio žmonių.

Markas gūžtelėjo pečiais.

– Bet tada, kai buvau tikras, kad Pelėda – tai Robis, jis dingo.

– Mes manom, kad jis įtarė Gordoną ir nusekė jį į tą namą, – tarė Semas. – Ant laiptų yra kraujo dėmių.

– Karteris toks pritvinkęs pykčio, kad pamaniau jį galint nužudyti žmogų, – įsiterpė Džinė.

Markas papurtė galvą.

– Kažkodėl niekada taip nemaniau. Karteris be perstojo išlieja savo pyktį šlykščia elgsena ir per savo pjeses. Skaičiau jų scenarijus. Jums reikėtų kada nors juos perskaityti. Pamatysite, kad kai kurie veikėjai – jums pažįstami žmonės. Šitaip jis keršija tiems, kuriuos laikė savo kankintojais. Jis tuo tenkinosi, ir nieko daugiau jam nereikėjo.

Džinė pastebėjo, kad Semas, Alisa ir Džeikas įdėmiai klausosi Marko.

– Taigi likote tik judu su Gordonu Eimoriu, – tarė ji.

Markas nusišypsojo.

– Nors tu ir abejojai, Džine, aš žinojau esąs nekaltas. Kuo akyliau stebėjau Gordoną, tuo įtartinesnis jis man darėsi. Išlyginti sulaužytą nosį ar patempti užkritusius vokus – viena, bet visai kas kita iš esmės pasikeisti išvaizdą. Man tai visada atrodė keistoka. Netikėjau juo, kai sakė duosiąs Lorai vaidmenį viename iš savo televizijos serialų. Gerai mačiau, kad jis irzo, kai Lora gerinosi prie jo per susitikimą, nes jis puikiai suprato, jog ji tik nori juo pasinaudoti. Bet šįryt, kai tau dingus Gordonas pasirodė viešbutyje, pamaniau dėl jo klydęs. Pasakysiu atvirai: kai važinėjau po miestą tavęs ieškodamas, buvau puolęs į paniką. Buvau tikras, kad tau atsitiko kažkas siaubinga.

Džinė pasisuko į Semą.

– Žinau, kad ligoninėje kalbėjaisi su Lora. Gal ji tau sakė, ar Gordonas jai atskleidė, kaip jam pavyko padaryti, kad kitos keturios mirtys atrodytų lyg nelaimingi atsitikimai, o Glorijos mirtis – kaip savižudybė?

– Gordonas gyrėsi apie tai Lorai. Jis jai pasakojo persekiodavęs visas tas moteris prieš jas nužudydamas. Katerinos Kein automobilis nušliaužė į Potomako upę po to, kai jis sugadino jo stabdžius. Sindės Lang neužklupo lavina – jis užpuolė ją ant to šlaito ir įmetė lavoną į uolos plyšį. Tą dieną nuo kalnų nusirito lavina, ir visi pamanė, kad ji užgriuvo Sindę. Jos kūnas taip ir nebuvo rastas.

Semas iš lėto gurkštelėjo viskio ir pasakojo toliau:

– Jis paskambino Glorijai Martin ir paklausė, ar galėtų užeiti išgerti taurelės. Ji jau žinojo, kokių aukštumų jis pasiekė ir kokiu gražuoliu tapo, tad sutiko. Bet ji vis tiek neatsispyrė pagundai iš jo pasišaipyti ir išbėgo nusipirkti to pelėdą vaizduojančio ženkliuko. Gordonas ją nugirdė, o kai ji užmigo, uždusino plastikiniu maišu ir įspaudė į delną pelėdą.

Alisa aiktelėjo.

– Dieve, koks jis buvo nedorėlis!

– Tikrai taip, – pritarė Semas. – Debra Parker nedideliame aerodrome mokėsi skraidyti. Saugos tarnyba ten dirbo aplaidžiai. Gordonas ir pats turėjo piloto licenciją, tad žinojo, kaip sugadinti lėktuvą prieš jos pirmą savarankišką skrydį. O Alison nužudė paprastai: tik palaikė po vandeniu jos baseine.

Semas užjaučiamai pažiūrėjo į Džinę.

– Žinau, Džine, kad jis judviem su Meredita prisipažino suvažinėjęs Ridą Torntoną savo automobiliu.

Markas visą tą laiką neatitraukė akių nuo Džinės.

– Kai visai neseniai mačiau Lorą ligoninėje, ji man sakė, kad jis turėjo tris plastikinius maišus su užrašytais jūsų trijų vardais ir kad ketino jais uždusinti tave, Lorą ir Mereditą. Dieve, Lora, kai apie tai pagalvoju, kraustausi iš proto! Neištverčiau, jei tau kas atsitiktų.

Pabrėžtinai lėtai jis suėmė jos veidą delnais ir pabučiavo. Ilgas, švelnus bučinys pasakė viską, ko jis dar nespėjo išsakyti žodžiais.

Staiga kažkas žybtelėjo, ir jie visi išsigandę pakėlė akis. Džeikas stovėjo, vis dar nukreipęs į juos fotoaparatą.

– Nesvarbu, kad skaitmeninis, – išsišiepęs iki ausų tarė. – Aš iš anksto matau, kada išeis gera nuotrauka.

EPILOGAS

VEST POINTAS, DIPLOMŲ ĮTEIKIMO DIENA

— Negaliu patikėti, kad praėjo daugiau negu pustrečių metų, kai Meredita vėl atsirado mano gyvenime, – pasakė Markui Džinė. Pasididžiavimu žvilgančiomis akimis ji žiūrėjo, kaip absolventai įžygiuoja į aikštę. Jie atrodė įspūdingai su savo paradinėmis uniformomis: pilkais kiteliais su žvilgančiomis auksinėmis sagomis, iškrakmolytomis baltomis kelnėmis, baltomis pirštinėmis ir pilkomis kepurėmis.

– Per tą laiką nutiko baisiai daug dalykų, – pritarė jis.

Buvo nuostabus birželio rytas. Maikio stadionas buvo nusėstas kariūnais besididžiuojančių artimųjų. Tiesiai prieš juos sėdėjo Čarlzas ir Gano Bakliai. Džinei prie kito šono generolas Kerolas Ridas Torntonas su žmona žiūrėjo, kaip pro šalį pražygiuoja anūkė, kurią jie jau ėmė dievinti.

Po šitiek skausmo atėjo tiek daug gera, pamanė Džinė. Juodu su Marku atšventė antras vestuvių metines ir pirmąjį sūnaus Marko Deniso gimtadienį. Motiniškas rūpestis mažyliu, drauge su juo išgyventos visos nuostabios jo gyvenimo akimirkos kiek apmalšino skausmą dėl to, kad negalėjo rūpintis Meredita. O ši ėjo iš proto dėl savo mažojo broliuko, nors, kaip pati juokdamasi sakė, negalės dažnai jo prižiūrėti. Pasibaigus iškilmėms, ji taps antrąja JAV armijos leitenante.

Meredita ir Džeikas buvo mažojo Marko krikšto tėvai. Savo džiaugsmą suteikta garbe Džeikas išliejo nesiliaujančiu srautu

straipsnių apie vaikų priežiūrą. Juos jis siuntė jiems iš Kolumbijos universiteto – dabar jame studijavo.

Už kelių eilių sėdėjo Semas su Alisa. Kaip džiaugiuosi, kad juodu galų gale kartu, pamanė Džinė. Jiems abiem tai nuostabu.

Kartais Džinę kamuodavo košmarai, kuriuose matydavo tos susitikimo savaitės siaubus, bet dažnai pagalvodavo, kad tos aplinkybės suvedė ją su Marku. O jeigu niekada nebūtų gavusi tų faksogramų, ko gero, taip ir nebūtų pažinojusi Mereditos.

Viskas prasidėjo čia, Vest Pointe, pamanė dūdų orkestrui užgrojus JAV himną.

Per visas iškilmes mintimis ji vis grįždavo į tą pavasario popietę, kai Ridas pirmąsyk prisėdo ant suoliuko šalia jos ir ją užkalbino. Jis buvo pirmoji mano meilė, švelniai pagalvojo Džinė, ir visada liks mano širdyje.

Kariūnė Meredita Bakli buvo pašaukta vardu atsiimti akademijos diplomo – Ridas nesulaukė dienos, kai turėjo tokį gauti, – ir Džinė buvo tikra, kad šiandien jis su jomis.

APIE KNYGĄ

Koledžo dekanė ir garsi istorikė Džinė Šeridan išsiruošia į gimtąjį Kornvalio prie Hadsono miestelį dalyvauti Stounkrofto mokyklos, kurią baigė prieš dvidešimt metų, auklėtinių susitikime. Ten ji turi būti pagerbta kartu su kitais šešiais klasės draugais. Tačiau ore tvyro slogutis: Alison Kendal, kurią ketinta pagerbti, nebėra – graži, įtakinga Holivudo talentų agentūros vadovė visai neseniai ankstų rytą išėjusi paplaukioti paskendo savo baseine. Ji buvo penkta moteris iš tos klasės, kurios gyvenimas nutrūko staiga ir paslaptingai.

Džinei nerimą kelia ir ką tik gauta pašaipi anonimo faksograma, kurioje minima jos dukra Lilė. Ją, savo ir Vest Pointo kariūno, žuvusio per avariją, naujagimę Džinė prieš dvidešimt metų atidavė įvaikinti. Džinė visada nuo visų slėpė turinti dukrą, tad kas sužinojo jos paslaptį? Ir kodėl jai dabar užuolankomis grasinama?

Stengdamasi paslėpti apnikusias baimes, Džinė atvyksta į viešbutį, kuriame vyks susitikimas. Vieną po kito ji susitinka kitus klasės draugus, kurie bus pagerbti. Tarp jų – klasės gražuolė Lora Vilkoks, stulbinančia išore slepianti faktą, kad jos, kaip televizijos aktorės, karjera žlunga, ir keturi vyrai. Jiems, kaip ir Džinei, ketveri metai Stounkrofto mokykloje buvo nelaimingi ir kupini kartėlio. Tai buvęs klasės nuoboda (anksčiau vadintas Hovučiu) Karteris Stiuartas, tulžingas, bet didelės sėkmės sulaukęs dramaturgas; garsus paauglių psichiatras ir televizijos pokalbių laidos vedėjas Markas Flaišmanas, kuriam taip

ir nepavyko užmiršti paauglystėje patirto skausmo; televizijos magnatas Gordonas Eimoris – dabar vargu ar kas pasakys, jog kadaise jis buvo drovus berniukas, iš kurio šaipydavosi bendraamžiai; populiarus komikas Robis Brentas – kandaus jo humoro šaknys siekia vaikystę, kai buvo visų atstumiamas. Kad ir kur pasisuktum, susitiksi buvusį klasės draugą ir šio susitikimo organizatorių Džeką Emersoną. Galimas daiktas, jis apsiėmė rengti šį susitikimą visai ne iš draugiškų jausmų buvusiems bendramoksliams.

Per vakarienę po apdovanojimų įteikimo Džinė supažindinama su Semu Diganu, detektyvu, kuriam daugybę metų neduoda ramybės neišaiškinta merginos žmogžudystė Kornvalyje. Galbūt ją išaiškinus pavyktų nustatyti ir buvusių Stounkrofto mokinių žudiką bei anoniminių grasinimų Džinės dukrai siuntėją. Džinė neįtaria, kad tarp įžymių žmonių, su kuriais ji sveikinasi, yra ir Pelėda – žudikas, bebaigiantis savo keršto misiją, nukreiptą prieš buvusias Stounkrofto moksleives, kurios iš jo šaipydavosi ir jį žemindavo. Paskutinė auka jo sąraše – Džinė.

„Naktis – mano metas“ – prikaustantis, psichologinės įtampos kupinas Mary Higgins Clark romanas. Rašytoja sugeba po aukštos visuomeninės padėties ir respektabilumo fasadu įžvelgti žudiko prigimtį bei mąstyseną.

PADĖKA

Žmonės dažnai manęs klausia: ar kuo daugiau rašau, tuo lengviau tai darosi? Norėčiau, kad taip būtų, bet iš tikrųjų – nieko panašaus. Kiekviena istorija yra nauja sudėtinga užduotis, nauja aplinka, kurią reikia užpildyti veikėjais ir įvykiais. Štai kodėl esu labai dėkinga vis tiems patiems žmonėms, kurie visada pasirengę man padėti, ypač kai imu abejoti, ar išties įstengsiu papasakoti istoriją taip, kaip tikiuosi.

Michaelas Korda buvo mano redaktorius nuo pat pirmo detektyvinio romano, kurį parašiau prieš trisdešimt metų. Visus tuos tris dešimtmečius jis buvo draugas, patarėjas ir neprilygstamas redaktorius. Vyresnysis redaktorius Chuckas Adamsas yra mūsų komandos narys pastaruosius dvylika metų. Esu dėkinga jiems abiem už viską, ką jie daro rodydami man kelią.

Mano literatūriniai agentai Eugene'as Winickas ir Samas Pinkus yra tikri draugai ir geri kritikai, puikiai mokantys mane palaikyti. Myliu juos. Daktarė Ina Winick savo giliomis psichologijos žiniomis padeda man suprasti, kaip veikia žmogaus protas.

Lisl Cade, mano reklamos agentė ir brangi draugė, visada pasirengusi man padėti.

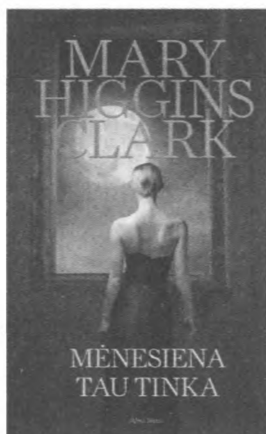
Labai dėkoju teisininkams Michaelui Goldsteinui ir Meyeriui Lastui, atsakiusiems į mano klausimus apie įvaikinimo įstatymus ir procedūrą.

Vėl kaip visada dėkoju Gypsy da Silvai, leidybos direktorei, ir jos komandai: Rose Annai Ferrick, Anthony Newfieldui, Billui Molesky'iui ir Joshua Cohenui, taip pat detektyvui Richardui

Murphy'iui ir seržantui Stevenui Marronui už nenutrūkstamą paramą ir konsultacijas.

Agnesė Newton, Nadine Petry ir Irene Clark visada man padeda ir mane palaiko literatūrinėse kelionėse.

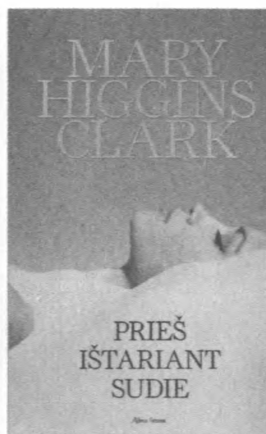
Itin džiugu, kad baigusi pasakoti istoriją švenčiu su savo artimiausiais ir brangiausiais – vaikais ir anūkais bei, žinoma, su savo nuostabiu vyru Johnu Conheeney'iu.

Mėnesiena tau tinka

Garsi mados pasaulio fotografė Megė Holovei Manhatane surengtame pobūvyje džiaugiasi vėl sutikusi savo mylimą pamotę Nualą Mor. Šioji, dabar jau našlė, irgi džiaugiasi matydama seniai regėtą podukrą ir pakviečia ją kelias savaites paviešėti savo namuose.

Tačiau atvykusi pas Nualą Megė ją randa... negyvą. Netrukus moterį pasiekia dar viena stulbinanti žinia – paaiškėja, kad prieš pat mirtį Nuala perrašė testamentą ir Megei paliko savo įspūdingąjį Viktorijos laikų namą. Megei kyla įtarimų, kad pamotės mirtis nebuvo atsitiktinė. Netrukus moteris sužino, kad Nuala ne vienintelė šio prabanga garsėjančio miestelio moteris, žuvusi keistomis aplinkybėmis. Megė ryžtasi imtis tyrimo, tačiau nė nenujaučia, kad jai pačiai gresia mirtinas pavojus...

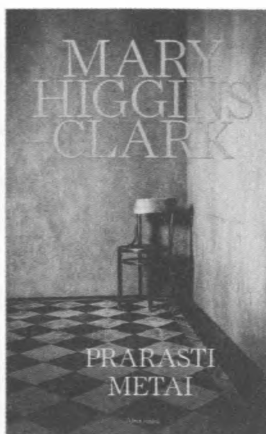

Prieš ištariant sudie

Architektas Adamas Kolifas, sumanęs didelį ir nepaprastai pelningą statybų projektą, verslo plano detales su partneriais nusprendžia aptarti prabangioje jachtoje. Bet vos išplaukus, jachtoje nugriaudėja sprogimas.

Ši nelaimė stipriai sukrečia Adamo žmoną Nelę. Prislėgta netekties, ji išgyvena ir didelę kaltę, nes nelaimės rytą rimtai susipyko su vyru ir palinkėjo jam negrįžti namo. Matydama Nelės sielvartą, moters teta pataria susitikti su ekstrasense, kuri sakosi galinti padėti susisiekti su Adamo vėle. Manydama, kad seansai padės išpirkti kaltę ir išsiaiškinti tikrąsias vyro žūties aplinkybes, Nelė sutinka.

Tačiau tai, kas nutinka seansų metu, pažeria daugiau klausimų negu atsakymų...

Prarasti metai

Biblijos tyrinėtojas Džonatanas Lajonsas mano radęs galbūt vienintelį istoriniuose šaltiniuose minimą Jėzaus parašytą laišką, kuris XV amžiuje buvo pavogtas ir nuo tada laikomas pradingusiu amžiams. Tačiau praėjus kelioms savaitėms po sensacingo radinio Džonatanas nušaunamas savo kabinete. Policijos įtarimai iškart krenta ant jo žmonos Katlinos, sergančios Alzheimeriu.

Tačiau Džonatano ir Katlinos dukra Marija netiki, kad šį nusikaltimą padarė motina. Juolab kad po Džonatano mirties pasigendama ir brangaus pergamento, o prieš pat mirtį tėvas artimam draugui buvo prasitaręs, kad kažkas, kuo jis labai pasitikėjo, įkalbinėjo šį pergamentą parduoti.

Marija ryžtasi išsiaiškinti visas paslaptis, kurias slepia jos tėvo mirtis, ir nė neįtaria, su kokiomis jėgomis teks susigrumti, bandant tą tiesą išsiaiškinti...

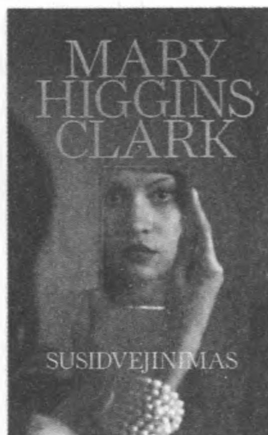

Kai vėl susitiksime

Ankstyvą rytą į visų gerbiamo gydytojo Gario Lašo namus atėjusi namų tvarkytoja išvysta kraupų vaizdą: negyvas gydytojas sukniubęs kraujo klane, o lovoje miega kruvina jo žmona Molė. Prieš savaitę sukrėsta žinios apie vyro neištikimybę ši buvo išvykusi prasiblaškyti, bet žmogžudystės išvakarėse netikėtai grįžusi namo. Netrukus aptinkama daugiau nenuginčijamų įkalčių, ir moteris nuteisiama.

Po šešerių metų paleista iš kalėjimo Molė pareiškia žurnalistams esanti nekalta.

Mokyklos laikų draugė Franė Simons išgirsta šią žinią ir nutaria Molei padėti. Ji pasiūlo sukurti laidą apie Gario Lašo mirtį, bet nė nenutuokia, kur šis žurnalistinis tyrimas jas abi nuves...

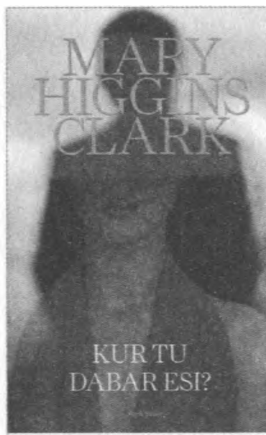

Susidvejinimas

Vos ketverių Lora Kenjon buvo pagrobta, dvejus metus praleido uždaryta ir prievartaujama. Nuo patirtų traumų mergytei išsivystė daugybinės asmenybės sutrikimas. Todėl jau užaugusi Lora nieko nežino apie kitas savo asmenybės dalis, ypač apie Leoną, rašančią beprotiškus meilės laiškus anglų kalbos dėstytojui Alanui Grantui ir slapčia ateinančią pas jį į namus.

Kai Alanas randamas nužudytas, jo mirties vietoje aptinkama daug Loros pirštų atspaudų. Sukrėstai, suglumusiai Lorai pareiškiami kaltinimai žmogžudyste. Tačiau Loros sesuo, teisininkė Sara Kenjon, netiki sesers kalte ir ryžtasi jai pagelbėti. Į pagalbą Sara pasikviečia psichiatrą Džastiną Donelį, tikėdamasi, kad šis padės seseriai pasveikti ir atgauti atmintį.

Tačiau kai kas labai nenori, kad Lora pasveiktų, ir yra pasirengęs daryti viską, kad Lora neatgautų atminties, o senos ir naujos paslaptys niekada nebūtų atskleistos...

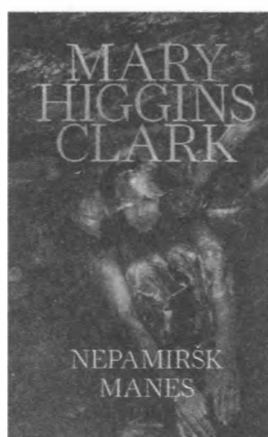

Kur tu dabar esi?

Paskutiniojo kurso studentas Čarlzas Makenzis jaunesnysis, dar vadinamas Maku, nė žodžio netaręs kartu gyvenantiems draugams išeina iš namų ir dingsta. Vis dėlto kasmet Motinos dieną jis atlieka ritualą: paskambina mamai ir patikina, kad jam viskas gerai, bet į kitus klausimus neatsakinėja. Net tėvo, korporacijos advokato, žūtis jo nepriverčia grįžti namo ar nutraukti įprastus skambučius.

Nuo tos dienos, kai jis dingo, praeina dešimt metų. Mako seseriai Karolinai dabar jau dvidešimt šešeri. Išgyvenusi dvi tragedijas šeimoje, mergina suvokia – jos pačios asmeninis gyvenimas nesusiklostys, kol ji nesuras brolio. Taigi kai Motinos dieną juodvi su mama vėl sulaukia įprasto skambučio, ji įsiterpia į pokalbį ir praneša broliui apie savo ketinimą pradėti jo paieškas – nesvarbu, kiek jai tai kainuotų...

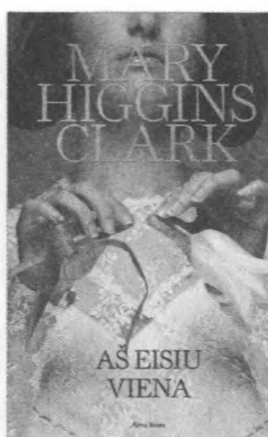
Bandydama išsiaiškinti brolio ir šeimos tragedijų paslaptis, Karolina greitai patenka į akistatą su pavojais, slaptomis aistromis ir neatsakytais klausimais...

Nepamiršk manęs

Tragiškai žuvus dvejų metų sūneliui, Menlė ir Adamas Nikolsai ketino nutraukti santuoką, tačiau Menlei netikėtai pastojus jiedu nusprendžia pabandyti šeimą išsaugoti. Gimus mažylei, Nikolsai apsigyvena Menkių kyšulyje ir mėgina viską pradėti iš naujo. Bet pikta lemtis, panašu, nuo jų nepasitraukė...

Trokštamą ramybę ima drumsti keisti įvykiai ir Menlės atmintyje vėl atgyja išgyventi avarijos, kai jie neteko Bobio, košmarai... Dabar moteris ima jaudintis ir dėl dukrelės. Menlė su Adamu pamažu įtraukiami į niūrią, nieko gero nežadančią painiavą, kuri ima kelti rimtą pavojų ne tik jųdviejų santuokai ir dukrytei, bet ir Menlės psichikai...

Aš eisiu viena

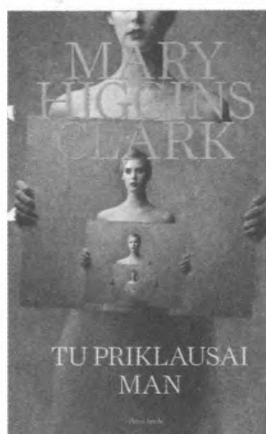
Prieš dvejus metus paslaptingai dingusio berniuko Metju penktojo gimtadienio dieną spaudoje pasirodo nuotraukos, kuriose užfiksuota jį grobianti... jo paties motina – garsi dizainerė Aleksandra (Zana) Morland. Tą pačią dieną kažkas ištuština visas jos banko sąskaitas. Apstulbusi ir iš nieko palaikymo nesulaukianti moteris bando išsiaiškinti, kas bando ją sužlugdyti, tačiau kiekvienas žingsnis artinantis prie tiesos kelia vis didesnę grėsmę jos pačios ir mylimų žmonių gyvybei...

Mėgsta muziką, mėgsta šokti

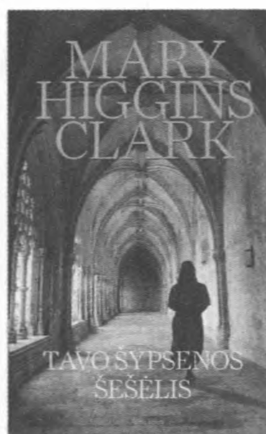
Darsė Skot ir Erina Keli – geriausios draugės dar nuo koledžo laikų. Merginos daro karjerą Niujorke ir mėgaujasi gyvenimo dideliame mieste teikiamais malonumais. Tačiau viskas pasikeičia, kai jiedvi sutinka padėti naujajai pažįstamai Nonai, kuriančiai televizijos laidą apie pažinčių skelbimus.

Nonos paprašytos, merginos atsiliepia į kelis susipažinti kviečiančius skelbimus. Iš pradžių viskas atrodo kaip pokštas, bet jis netrunka virsti tragedija – po vieno tokio pasimatymo Erina randama nužudyta. Priblokšta žiaurios draugės mirties, Darsė ryžtasi pavojingam žaidimui – susitinka su visais vyrais, su kuriais Erina buvo susipažinusi pagal pažinčių skelbimus. Vienas jų gali būti Erinos žudikas – bet kuris? O gal jis jau nusitaikęs ir į Darsę?

Tu priklausai man

Įstaigingo kruizo metu dingsta keleivė Redžina Klozen, iškrausčius jos lagaminus randamas žiedas su užrašu: „Tu priklausai man". Praėjus keleriems metams psichologė Suzana Čandler savo radijo laidoje apie dingusias moteris išsiaiškina, kad tokį žiedą yra turėjusi ne tik Redžina. Suzana supranta įsipainiojusi į grėsmingą istoriją ir suvokia, kad tikrasis košmaras dar tik prasideda...

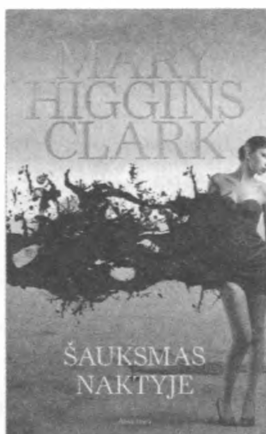
Tavo šypsenos šešėlis

Sunkiai sergančiai aštuoniasdešimt dvejų Olivijai Morou laiko liko nedaug. Vienintelė žinodama didelę šeimos paslaptį, ji atsiduria prieš lemtingą dilemą: atskleisti ją ar nusinešti į kapus. Šeimos paslaptis slypi mirusios giminaitės – vienuolės Ketrinos laiškuose.

Katalikų bažnyčia svarsto pasiūlymą Ketriną paskelbti šventąja. Tačiau Olivijos saugomi laiškai atskleidžia, kad būdama septyniolikos ji pagimdė sūnų, kurį iš karto atidavė įvaikinti.

Ketrinos kūdikio tėvas – Aleksas Ganonas, pasaulyje garsus gydytojas, neseniai miręs ir palikęs didelius turtus. Ketrinos ir Alekso vaikaitė – gabi gydytoja Monika Farel yra teisėta Ganono šeimos turtų paveldėtoja. Olivijai atskleidus laiškų paslaptį, ji galėtų pretenduoti į tai, kas jai priklauso. Tačiau papasakojusi Monikai apie tikrąją jos kilmę, Olivija sulaužytų Ketrinai duotą pažadą.

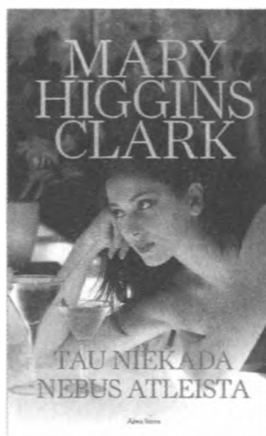
Olivijai bandant išspręsti dilemą, atsiranda ir dar kai kas, suinteresuotas, kad Monika niekada nesužinotų tiesos. Olivijos ir Monikos gyvybė pakimba ant plauko...

Šauksmas naktyje

Džėnė Makpartland sunkiai verčiasi viena augindama dvi mažametes dukrytes, nes vėjavaikis buvęs vyras visiškai nepadeda. Tačiau staiga į moters gyvenimą įsiveržia naujas vyriškis – gražus turtingas menininkas Erikas Kriugeris. Jis išsiveža ją į savo sodybą Minesotoje. Atrodo, kad viskas tobula, ir Džėnė pasijunta princese. Deja, nuostabi pasaka nejučia virsta košmaru, o keistas didžiulis namas – kalėjimu...

Kitos MARY HIGGINS CLARK knygos

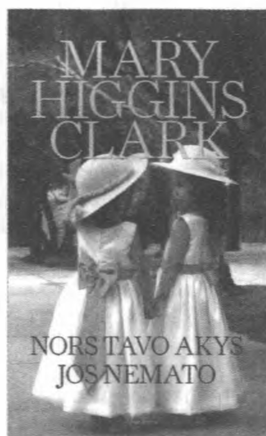
Tau niekada nebus atleista

Elė Kavano tebuvo septynerių, kai buvo nužudyta jos penkiolikmetė sesuo Andrėja. Nors policija turėjo tris įtariamuosius, remiantis Elės parodymais buvo nuteistas Andrėjos draugas Robas Vesterfildas – devyniolikmetis iškilios šeimos palikuonis.

Ir štai po dvidešimt dvejų metų tebeneigiantis savo kaltę Vesterfildas paleidžiamas lygtinai. Jis sugrįžta į gimtąjį miestelį pasiryžęs visiems įrodyti, kad buvo nuteistas per klaidą, ir nuplauti gero savo visų gerbiamos šeimos vardo.

Elė, dabar jau tiriamuosius straipsnius rašanti žurnalistė, teisėtai piktinasi, kad sesers žudikas išlaisvintas, ir užsimoja savo tinklalapyje ir rašomoje knygoje galutinai įrodyti Vesterfildo kaltę.

Savarankiškai tirdama sesers nužudymo aplinkybes, ji aptinka šiurpinančių faktų, įvykius pakreipiančių netikėta linkme. Elę įtraukia paslapčių, melo ir apgavysčių sūkurys, o artėjant prie tiesos jos pačios gyvybei iškyla pavojus...

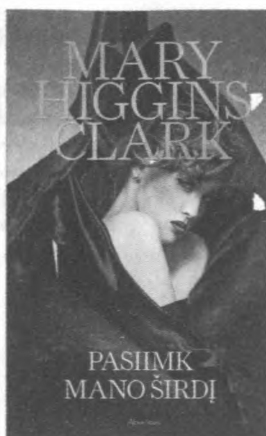

Nors tavo akys jos nemato

Grįžę iš darbovietės vakarėlio, Margareta ir Stivas Froliai pasigenda dukrelių – dvynukių Ketės ir Kelės, ką tik atšventusių trečiąjį gimtadienį. Iškviesti policininkai Frolių namuose randa sąmonės netekusią mergaičių auklę ir žmogaus, pasirašiusio Fleitininku, laišką, kuriame už dvynukes reikalaujama aštuonių milijonų dolerių išpirkos.

Nors Froliai įvykdo visas sąlygas, automobilyje randamas nusižudęs grobikas, savižudžio laiškas ir tik viena dukrelė – Kelė. Laiške rašoma, kad antroji mergaitė mirė. Bet Kelė nuolat gauna telepatines žinutes nuo sesutės. Motina tiki Kelės žodžiais ir nepraranda vilties, kad antroji dukrelė vis dar gyva. Kelės įspėjimai darosi vis konkretesni, mergaitės žodžiais susidomi ir didžiausi skeptikai – bylą tiriantys policijos pareigūnai bei FTB…

Prasideda žūtbūtinės galbūt vis dar gyvos antrosios mergaitės ir jos grobikų paieškos…

Pasiimk mano širdį

Kai garsi aktorė Natali Reines randama savo namuose merdinti nuo šautinės žaizdos, policija iš karto įtaria jos vyrą Gregą Oldričą. Tačiau niekam neateina į galvą pasidomėti Natali praeitimi...

Bylos imasi patraukli jauna prokuroro padėjėja Emilė Volas. Byla sulaukia didžiulio žiniasklaidos susidomėjimo, o moteris turi paslapčių... Negana to, Emilė pajunta simpatiją Oldričui. Todėl net priėmus apkaltinamąjį nuosprendį toliau tiria bylą ir nenujaučia, kad jos pačios gyvybei gresia pavojus...

Clark, Mary Higgins
Cl-21 Naktis – mano metas : romanas / Mary Higgins Clark ; iš anglų kalbos vertė Vytautas Petrukaitis. – Vilnius : Alma littera, 2014. – 268 p.

ISBN 978-609-01-1664-7

Praėjus dvidešimčiai metų po mokyklos baigimo, į klasės susitikimą renkasi buvę bendraklasiai. Tačiau paaiškėja, kad net penkios klasės draugės jau mirusios mįslingomis aplinkybėmis. Ar gali būti, kad jų mirtys susijusios? Kas ir kodėl galėjo norėti jų mirties? Ir kieno gyvybei pavojus iškilo šįkart? Nauja auka ir žudikas gali būti bet kuris iš klasės draugų...

Prikaustanti, psichologinės įtampos kupina detektyvų karaliene tituluojamos JAV rašytojos Merės Higins Klark knyga.

UDK 821.111(73)-31

Mary Higgins Clark

NAKTIS – MANO METAS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Vytautas Petrukaitis*

Redaktorė *Rūta Pučinskaitė*
Korektorė *Ramutė Prapiestienė*
Viršelio dailininkas *Donatas Gendvila*
Maketavo *Ligita Plešanova*

Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera“, Ulonų g. 2, LT-08245 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spausdino UAB BALTO print, Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Mary Higgins Clark

(Merė Higins Klark, g. 1927 m.)

JAV rašytoja, milžiniško populiarumo sulaukusių detektyvų autorė. Jos romanai, pripažįstami skaitytojų ir kritikų visame pasaulyje, nuolat patenka į skaitomiausių knygų sąrašus. Vien JAV šios autorės knygų parduota per 80 milijonų egzempliorių. Detektyvų karaliene vadinama rašytoja yra daugelio prestižinių premijų laureatė, JAV detektyvų rašytojų asociacijos prezidentė, jos vardu pavadintas vienas svarbiausių apdovanojimų geriausiems šio žanro rašytojams. Lietuvių skaitytojams puikiai žinomi jos romanai „Nieko geriau už namus", „Nuo manęs nepabėgsi", „Nors tavo akys jos nemato", „Gražus ir šaltas veidas", „Kur tu dabar esi?", „Nesidairyk atgal", „Pasiimk mano širdį", „Tavo šypsenos šešėlis", „Tau niekada nebus atleista", „Mėgsta muziką, mėgsta šokti", „Nepamiršk manęs", „Šauksmas naktyje", „Tu priklausai man", „Aš eisiu viena", „Kai vėl susitiksime", „Prieš ištariant sudie", „Mėnesiena tau tinka".

Praėjus dvidešimčiai metų po mokyklos baigimo, į klasės susitikimą Stounkrofte renkasi buvę bendraklasiai. Tačiau šventinę nuotaiką temdo žinia apie mirusią klasės draugę Alison Kendal. Ir tai jau penktoji moteris iš šios klasės, baigusi gyvenimą mįslingomis aplinkybėmis. Visos penkios mirusios bendraklasės priklausė populiarių mergaičių būreliui. Dabar iš to būrelio gyvos liko tik dvi – garsi istorikė Džinė Šeridan ir buvusi klasės gražuolė, populiari televizijos aktorė Lora Vilkoks. O kas, jei mirusių moterų mirtys nėra atsitiktinės ir dabar pavojus iškilo Džinei ir Lorai? Kas ir kodėl galėtų trokšti jų mirties? Negana to, atvykusiai į viešbutį Džinei administratorius įteikia voką, kuriame – žinia apie pavojų, gresiantį dukrai, kurią vos gimusią ji atidavė įvaikinti. Džinė nuo visų akylai slėpė turinti dukrą, tad kas sužinojo jos paslaptį? Džinė pasineria į rūpesčius dėl dukters ir nė nenutuokia, kad klasės susitikimo naktį jos laukia dar didesni netikėtumai...